

Bret Easton Ellis

AMERIČKI PSIHO

Bret Easton Ellis autor je romana *Manje od ništice* (*Less Than Zero*) i *Pravila privlačnosti* (*The Rules of Attraction*). Rodio se 1964. godine i odrastao u Los Angelesu. Diplomirao je na Bennington Collegeu. Živi u New Yorku.

AMERIČKI PSIHO
Roman
Breta Eastona Ellisa

Ovo je djelo plod mašte. Svi likovi, događaji i dijalozi, osim onih koji se odnose na javne ličnosti, proizvode ili usluge, izmišljeni su i ne odnose se ni na koju živu osobu niti im je namjera izvrgavati ruglu proizvode ili usluge pojedinih proizvođača.

za Brucea Taylora

I autor ovih *Zapisa* i *Zapisi* sami su, dakako, izmišljeni. Međutim, osobe poput pisca ovih *Zapisa* ne samo što postoje u našoj sredini nego i moraju postojati, s obzirom na opće okolnosti pod kojima je naše društvo nastajalo. Moja je želja bila predstaviti javnosti jasnije nego inače lik iz naše nedavne prošlosti. Predstavnik je naraštaja koji i danas živi među nama. U ulomku naslovljenom “Podzemlje” taj lik opisuje sebe, svoje svjetonazore i namjere kako bi objasnio razloge zbog kojih se pojavio i morao pojaviti među nama. Sljedeći dio sastojat će se od samih “zapisa” koji govore o stanovitim događajima iz njegova života.

Fjodor Dostojevski
Zapisi iz podzemlja

Ljudi često griješe misleći da su manire samo izraz sretnih zamisli. Postoji cijeli dijapazon ponašanja koje se može izraziti uglađeno. Upravo se u tome i sastoji civiliziranost – da se ponašamo uglađeno, a ne neprijateljski. Jedna od zabluda bio je Rousseauov naturalistički pokret šezdesetih godina, kad se govorilo: “Zašto jednostavno ne kažeš ono što misliš?” U civilizaciji mora postojati određeno obuzdavanje. Kad bismo se povelili za svakim svojim porivom, ubijali bismo jedni druge.

Miss Manners (Judith Martin)

I dok se sve raspadalo
Nitko nije obraćao osobitu pozornost.

Talking Heads

Prvotravanjske budale

OSTAVITE SVAKU NADU VI KOJI ULAZITE nažvrljano je krvavocrvenim slovima na bočnom zidu banke *Chemical* blizu ugla Jedanaeste ulice i Prve avenije i to slovima dovoljno velikim da se mogu vidjeti sa stražnjeg sjedala taksija dok se trza kroz promet izlazeći iz Wall Streeta i upravo kad je Timothy Price zamijetio te riječi približio se autobus i reklama za *Les Misérables* na njegovu boku zapriječila mu je pogled, ali Price, koji radi kod *Piercea & Piercea* i dvadeset šest mu je godina, kao da ne mari jer kaže vozaču da će mu dati pet dolara ako pojača radio, *Be My Baby* na postaji WYNN, a vozač, crnac, ne američki, to učini.

“Snalažljiv sam”, govori Price, “kreativan, mlad, beskrupulozan, visoko motiviran, vrhunski obrazovan. Zapravo hoću reći da društvo sebi *ne* može priuštiti da me izgubi. Ja sam mu *pozitivna stavka*.” Price se smiri, i dalje zagledan kroz prljavi prozor taksija, vjerojatno u riječ STRAH, crveni naprskani grafit na bočnom zidu McDonaldsa na uglu Četvrte i Sedme. “Mislím, činjenica je da se svima fućka za posao, svi mrze svoj posao, *ja* mrzim svoj posao, *ti* si mi rekao da mrziš svoj. Što da radim? Da se vratim u Los Angeles? Ni *slučajno*! Nisam prešao s UCLA¹ na Stanford da bih trpio ovo sranje. Jesam li ja *jedini* koji misli da ne zarađujemo dovoljno?” Kao u filmu pojavi se još jedan autobus, još jedan plakat *Les Misérables* pokrije riječ – ne isti autobus, jer je netko napisao riječ LEZBAČA preko Eponineina lica. Tim izlane: “Ovdje imam stan. Imam vikendicu u *Hamptonima*, za Boga miloga.”

“Roditelji, stari moj. Tvoji je roditelji imaju.”

“Ali je *otkuplujem* od njih. Daj, pojačaj to”, prasne, ali rastreseno, na vozača, dok *Crystalsi* i dalje trešte s radija.

“Ne može jače”, možda kaže vozač.

Timothy ne obraća pozornost na njega i razdraženo nastavlja. “Mogao bih ostati živjeti u ovom gradu kad bi samo ugradili *Blaupunkte* u taksije. Možda dinamički sustav

ugađanja ODM III ili ORC II?” Tu mu se glas smekša. “Bilo koji od ta dva. Moćno, prijatelju, vrlo moćno.”

S vrata skine slušalice *walkmana* koji izgleda skupo, i dalje se žaleći: “Ne volim se žaliti, zbilja ne volim – na smeće, otpad, bolest, na to koliko je ovaj grad postao prljav, a znamo i *ti* i ja da je pravi *svinjac*... “ I dalje govori dok otvara svoju novu aktovku, *Tumi* od teleće kože, koju je kupio kod *D. F. Sandersa*. Stavi *walkmana* unutra uz *Panasonicov* mini *Easa-phone* na sklapanje (prije je imao *NEC 9000*, model *Porta*) i izvadi današnje novine. “Samo u jutrošnjem izdanju – samo u *jutrošnjem* – da vidimo... zadavljeni fotomodeli, dječica bačena s krova stambene zgrade, klinac ubijen u podzemnoj, komunistički skup, ubijen šef Mafije, nacisti” – uzbuđeno okreće stranice – “igrači bejzbola oboljeli od AIDS-a, opet nešto o Mafiji, prometni zastoji, beskućnici, razni manijaci, pederi padaju k’o muhe po ulici, žene koje rađaju djecu drugima za novac, otkazivanje televizijske sapunice, klinici upali u zoološki vrt i mučili i zapalili žive životinje, opet nacisti... a vic je u tome, fora je u tome što se sve to dogodilo u ovom gradu – nigdje drugdje, samo ovdje, grozno, čekaj, čekaj, evo opet nacisti, prometni zastoj, prometni zastoj, prodaja djece, djeca na crnoj burzi, djeca oboljela od AIDS-a, djeca-narkomani, zgrada se srušila na dijete, dijete-manijak, prometni zastoj, rušenje mosta...” Glas mu zastane, pa udahne i onda tiho kaže, pogleda uperenog u prosjaka na uglu Druge i Pete: “To je dvadeset četvrti kojeg sam danas vidio. Brojao sam.” Onda ne gledajući pita: “Zašto nisi obukao onaj mornarskoplavi blejzer od kamgarna i sive hlače?” Price na sebi ima odijelo *Ermenegildo Zegna* od mješavine vune i svile, sako sa šest puceta i pamučnu košulju *Ike Behar* s francuskim manšetama, svilenu kravatu *Ralph Lauren* i kožnate cipele s rupicama *Fratelli Rossetti*. Kamera se spušta na *Post*. Osrednje zanimljiva priča o dvoje ljudi koji su nestali na tulumu na jahti polupoznatog newyorškog pripadnika visokog društva dok su krstarili oko otoka. Jedini su tragovi ostaci poprskane

krvi i tri razbijene čaše za pjenušac. Sumnja se na zločin i u policiji vjeruju da je oružje bilo mačeta, zbog nekih utora i zareza otkrivenih na palubi. Tijela nisu nađena. Nema osumnjičenih. Price je počeo svoju govoranciju danas za objedom, potom ga ponovio tijekom partije *squasha*² i nastavio bulazniti uz piće kod Harryja, tri *J&B*-a³ s vodom, mnogo zanimljivije o poslu s tvrtkom *Fisher* koji vodi Paul Owen. Price nikako da začepi.

“Bolesti!”, uzvikuje, lica napetog od boli. “Sad imaju teoriju da ako možeš dobiti virus AIDS-a *seksanjem* s nekim tko ga *ima*, onda zapravo možeš pokupiti *bilo* što, virus ili ne – Alzheimerovu bolest, mišićnu distrofiju, hemofiliju, leukemiju, anoreksiju, šećernu bolest, rak, multiplu sklerozu, cističnu fibrozu, moždanu kap, disleksiju, za Boga miloga – možeš dobiti disleksiju iz *pice*...”

“Nisam siguran, stari, ali mislim da disleksija nije virus.”

“Tko zna? *Oni* to ne znaju. Dokaži.”

Izvan taksija, na pločnicima, crni, podbuli golubovi bore se oko ostataka hot doga ispred *Gray's Papaye* dok transvestiti besposleno gledaju a policijska kola tiho krstare pogrešnim smjerom u jednosmjernoj ulici a nebo je nisko i sivo a iz taksija koji je zapeo u prometu malo dalje neki čovjek koji liči na Luisa Carruthersa maše Timothyju pa kad mu Timothy ne uzvрати, tip – zalizana kosa, naramenice za hlače, naočale s rožnatim okvirima – shvati se on nije onaj za koga ga je držao i spusti pogled na svoj primjerak *USA Today*. U sljedećem kadru, na pločniku je ružna stara beskućnica s vrećicama i bičem kojim pucketa prema golubovima koji ne mare i dalje kljucaju i gladno se bore oko ostataka hot doga, a policijska kola nestanu u podzemnom parkiralištu.

“Ali onda, kad upravo dođeš do točke na kojoj je tvoja reakcija na vremena potpuno i golo prihvaćanje, kad tvoje tijelo postane nekako *ugodeno* na ludilo i dođeš do točke kad sve to ima nekog smisla i sjedne ti, onda naiđe neka prokleta

luda crnkinja beskućnica koja *želi* – slušaj me, Batemane – *želi* biti na ulici, na ovim, *onim* ulicama, *onim*” – pokaže prstom – “a imamo gradonačelnika koji je ne želi slušati, gradonačelnika koji toj *kuji* ne želi popustiti – Kriste Bože – zašto prokletu kuju ne pusti da se *smrzne* i *oslobodi* nevolje u koju se sama uvalila, i vidi, opet si ondje odakle si krenuo, zbunjen, sjeban... Broj dvadeset četiri, ne, dvadeset pet... Tko će biti kod Evelyn? Ne, čekaj, pokušat ću pogoditi.” Podigne besprijeckorno izmanikiranu ruku. “Ahsley, Courtney, Muldwyn, Marina, Charles – jesam li pogodio? Možda jedna od Evelyninih prijatelja ‘umjetnika’ iz – ni manje ni više – ‘istočnog’ Villagea. Znaš taj tip, oni što pitaju Evelyn ima li dobrog suhog *bijelog* chardonnaya... “ Udari se dlanom po čelu, sklopi oči i promrmlja stisnutih vilica: “Odlazim. Ostavit ću Meredith. Ona me zapravo *izaziva* da je zavolim. Neću više. Zašto mi je trebalo tako dugo da shvatim kako ima osobnosti upravo kao kakav voditelj televizijske nagradne igre?... Dvadeset šest, dvadeset sedam... Pa rekao sam joj da sam osjećajan, rekao sam da me pogodila nesreća *Challenger*a – što još hoće? Moralan sam, tolerantan. I strašno sam zadovoljan svojim životom, optimističan sam što se tiče budućnosti – zar ti nisi?”

“Jesam, ali...”

“A zauzvrat od nje dobivam sama *sranja*... Dvadeset osam, dvadeset devet, čovječe, pa to je pravi *grozd* beskućnika. Kažem ti...” Iznenada zastane, kao da se umorio, i odvrćući pogled s još jedne reklame za *Les Misérables* sjeti se nečega važnog i upita: “Jesi li čitao o onom voditelju nagradne igre s televizije? Koji je ubio dva tinejdžera? Izopačeni peder. Slatko, baš slatko.” Price čeka reakciju. Nema je. Iznenada: Upper West Side.

Kaže vozaču da stane na uglu Osamdeset prve i Riversidea jer ulica ne ide u pravom smjeru.

“Ne morate ići oko-“, počne Price.

“Možda odem okolo?” kaže vozač taksija.

“Ne treba.” A onda, jedva prigušeno, stisnutih zubi, bez osmijeha: “Jebeni idiot.”

Vozač zaustavi taksi. Dva taksija iza njega istodobno zatrube pa krenu dalje.

“Misliš da bismo trebali kupiti cvijeće?”

“Ma kakvi. K vragu, Batemane, *ti* ševiš Evelyn, zašto bismo *mi* kupili cvijeće? Nadam se da možete razmijeniti pedeset dolara”, oštro upozori taksista žmirkajući prema crvenim brojkama na taksimetru. “K vragu. Steroidi. Oprosti, napet sam.”

“Mislio sam da si ih prestao uzimati?”

“Pojavile su mi se akne na nogama i rukama, a UVA kupka to nije mogla srediti pa sam umjesto toga počeo odlaziti u solarij i oslobodio ih se. Isuse, Batemane, trebao bi vidjeti kako mi je trbuh *isklesan*. Školski primjer. Potpuno ispoliran... “, kaže nekako čudno, kao iz daljine, dok čeka da mu taksist da ostatak. “Isklesan.” Škrtari s napojnicom, ali taksist je unatoč tome iskreno zahvalan. “Bok, Shlomo”, namigne Price.

“K vragu, k vragu, k vragu”, kaže Price dok otvara vrata. Izlazeći iz taksija ugleda prosjaka na ulici – “Bingo! *Trideset*” – koji na sebi ima nekakav čudan, otrcan, prljav zeleni kombinezon, neobrijan je, slijepljene prljave kose, pa mu Price podrugljivo otvori vrata taksija. Prosjak, zbunjen, muca, pogleda posramljeno prilijepljenog za pločnik i neisigurnom nam rukom pruža praznu plastičnicu šalicu za kavu.

“Izgleda da ipak neće taksijem”, cereka se Price i zalupi vrata. “Pitaj ga prima li American Express.”

“Primaš li Am Ex?”

Prosjak potvrdno kimne i udalji se vukući noge.

Hladno je za travanj pa Price brzo hoda prema Evelyninoj zgradi mašući svojom *Tumi* aktovkom i zviždučući *If I Were a Rich Man*, a toplina iz njegovih usta stvara oblačiće pare. Iz daljine se približava lik zalizane kose s naočalama s rožnatim okvirima u dvorednom odijelu

Cerruti 1881 od vune i gabardena krem boje, s istom aktovkom *Tumi* kupljenom kod *D. F. Sandersa* i Timothy se naglas upita: "Je li ono Victor Powell? Nije moguće."

Muškarac prođe ispod fluorescentnog bljeska ulične svjetiljke zabrinutog izraza lica i na trenutak se blago nasmiješi i pogleda Pricea gotovo kao da se poznaju ali odmah svhati da ne poznaje Pricea i Price jednako brzo shvati da to nije Victor Powell i muškarac ode dalje.

"Hvala Bogu", promrmlja Price dok prilazi Evelyninoj zgradi.

"Baš mu je bio nalik."

"Powell i večera kod Evelyn? To dvoje ide skupa kao *paisley* i kocke." Price malo razmisli o tome. "Bijele čarape i sive hlače."

Sporo pretapanje, pa Price žuri uza stube pred zgradom od pješčenjaka koju je Evelyn kupio otac i gunda kako je zaboravio vratiti videokasete koje je sinoć posudio u *Video Havenu*. Pozvoni. Iz susjedne zgrade iziđe neka žena – visoke potpetice, odlična guza – i ne zaključa vrata. Price je slijedi pogledom, a kad iznutra začuje korake kako se približavaju vratima, okrene se, poravna svoju kravatu *Versace* i pripremi se. Courtney otvori vrata. Na sebi ima *Krizijinu* krem svilenu bluzu, *Krizijinu* suknju od tvida boje hrđe i svilenosatenske d'Orsay salonke *Manolo Blahnik*.

Stresem se i pružim joj svoj crni vuneni ogrtač *Giorgio Armani*, a ona ga uzme od mene i oprezno poljubi zrak blizu mojeg obraza, onda isto ponovi s Priceom dok uzima njegov ogrtač *Armani*. Novi CD *Talking Headsa* tiho svira u dnevnom boravku.

"Malo ste zakasnili, dečki, ha?", pita Courtney i nestašno se smiješi.

"Nesposoban haićanski taksist", promrmlja Price i uzvрати zračnim poljupcem. "Imamo li negdje rezervaciju, ali samo mi nemoj reći u devet kod *Pastelsa*."

Courtney se nasmiješi i ovjesi oba ogrtača u ormar u hodniku. “Večeras jedemo kod kuće, dušice, žao mi je, znam, znam, pokušala sam odgovoriti Evelyn, ali imamo... suši.”

Tim prođe pokraj nje i ode prema kuhinji. “Evelyn? *Gdje* si, Evelyn?”, pita pjevuckavim glasom. “Moramo *razgovarati*.”

“Drago mi je što te vidim”, kažem Courtney. “Večeras si vrlo lijepa. Lice ti nekako... mladenački blista.”

“Ti zbilja znaš kako očarati dame, Batemane.” U Courtneynom glasu nema zajedljivosti. “Da to prenesem Evelyn?”, pita koketno.

“Nemoj”, odgovorim. “Ali, kladim se da bi voljela.”

“Dođi”, kaže, skidajući moje ruke sa svog struka i stavljajući svoje na moja ramena, pa me počne gurati prema kuhinji. “Moramo spasiti Evelyn. Već cijeli sat preslaguje suši. Pokušava složiti tvoje inicijale – P od žutorepke, B od tunja, ali joj se čini da je tunj odveć blijed...”

“Kako romantično.”

“...a nema dovoljno žutorepke za B”, Courtney udahne, “pa mislim da će umjesto toga složiti Timove inicijale. Ljutiš se?”, pita, tek blago zabrinuta. Courtney je djevojka Luisa Carruthersa.

“Užasno sam ljubomoran i morat ću porazgovarati s Evelyn o tome”, kažem i puštam da me Courtney blago gurne u kuhinju.

Evelyn stoji pokraj pulta od svijetlog drva u *Krizijinoj* krem svilenoj bluzi, *Krizijinoj* suknji od tvida boje hrđe i istim d’Orsay salonkama kakve ima Courtney. Njezina duga plava kosa složena je u prilično strogu punđu. Ne podižući pogled s ovalnog *Wiltonovog* pladnja od nehrđajućeg čelika na kojem slaže suši kaže mi: “Oh, zlato, žao mi je. Htjela sam da odemo u onaj slatki mali salvadorski bistro na Lower East Sideu...”

Price glasno zastenje.

“...ali nismo mogli dobiti rezervacije. Timothy, *ne stenji*.” Uzme komadić žutorepke i oprezno ga stavi blizu

vrha pladnja, dovršavajući nešto što nalikuje na veliko slovo T. Odmakne se i pogleda. “Ne znam. Oh, tako sam nesigurna.”

“Rekao sam ti da kupuješ *Finlandiju*”, promrmlja Tim razgledajući boce – gotovo sve magnume – u baru. “Ona nikad nema *Finlandiju*”, kaže nikome određenom, svima nama.

“O, Bože, *Timothy*. Što, *Absolut* ne valja?”, pita Evelyn, a onda zamišljeno kaže Courtney: “Kalifornijske role bi trebalo složiti oko pladnja, zar ne?”

“Bateman. Piće?”, uzdahne Price.

“*J&B* s ledom”, kažem mu i iznenada pomislim kako je čudno da nisu pozvali Meredith.

“O, Bože, *grozno* je”, dahne Evelyn. “*Rasplakat* ću se, časna riječ.”

“Suši izgleda *sjajno*”, kažem joj umirujuće.

“Ma, *grozan* je”, zapomaže. “*Grozan*.”

“Ne, ne, suši izgleda *sjajno*”, kažem joj i, da bih je što bolje utješio, uzmem komadić i ubacim u usta pa zastenjem od užitka i otraga zagrlim Evelyn, i još punih usta uspijem reći: “Izvršno.”

Razigrano me pljesne, očigledno zadovoljna mojom reakcijom i na kraju mi oprezno da zračni poljubac pa se ponovno okrene Courtney. Price mi pruži piće i krene prema dnevnom boravku, pokušavajući ukloniti nešto nevidljivo s blejzera. “Evelyn, imaš li četku za odijela?”

Radije bih bio gledao bejzbol ili otišao na fitnes ili iskušao taj salvadorski restoran koji je dobio nekoliko dobrih prikaza, jedan u časopisu *New York* a drugi u *Timesu*, nego večerao tu, ali večera kod Evelyn ima jednu dobru stranu: blizu je mojeg stana.

“Je li u redu ako umak od soje nije točno sobne temperature?”, pita Courtney. “Mislim da u jednoj posudi ima leda.”

Evelyn stavlja komadiće blijedonaračastog đumbira na hrpu uz malenu porculansku posudu s umakom od soje. “Ne,

nije u redu. Patrick, budi srce, donesi *Kirin* iz hladnjaka.” Potom, naizgled srdita na đumbir, baci cijeli komad na pladanj. “Ma, zaboravi. *Ja* ću ga donijeti.”

Unatoč tome odem do hladnjaka. Price se vrati u kuhinju s mračnim pogledom u očima i kaže: “Tko je to dovraga u dnevnom boravku?”

Evelyn se pravi blesava. “Na koga misliš?”

Courtney je upozori: “Ev-el-yn. *Nadam se* da si im rekla.”

“Tko je?”, upitam, iznenada uplašen. “Victor Powell?”

“Ne, nije Victor Powell, Patrick”, nehajno odgovori Evelyn. “Nego moj prijatelj, umjetnik, Stash. I Vanden, njegova djevojka.”

“Aha, znači ono tamo unutra je *djevojka*”, kaže Price. “Idi vidi, Batemane”, izaziva me. “Da pogodim. Istočni Village.”

“Oh, Price”, kaže mu koketno otvarajući boce s pivom. “Ne. Vanden studira na Camden, a Stash živi u SoHou. Nisi pogodilo.”

Iziđem iz kuhinje, prođem pokraj blagovaonice gdje je postavljen stol i svijeće od pčelinjeg voska zapaljene u srebrnim svijećnjacima *Fortunoff*, i uđem u dnevni boravak. Ne mogu odrediti što Stash ima na sebi jer je sve crno. Vanden u kosi ima zelene pramenove. Zuri u *heavy metal* videospot na MTV-u i puši cigaretu.

“Hmm”, nakašljem se.

Vanden me umorno pogleda, vjerojatno drogirana do daske. Stash se ne pomiče.

“Zdravo. Pat Bateman”, kažem i pružim joj ruku. U zrcalu na zidu ugledam svoj odraz i nasmiješim se jer tako dobro izgledam.

Ona prihvati moju ruku i ne kaže ništa. Stash počne njušiti svoje prste.

Rez, i ja sam opet u kuhinji.

“Oslobodi je se”, sikće Price. “Drogirana je i gleda MTV, a ja bih htio gledati prokleta MacNeilovo/Lehrerovo izvješće.”

Evelyn još otvara velike boce uvoznog piva i rastreseno kaže: “Moramo ovo što prije pojesti jer ćemo se inače svi otrovati.”

“Ima zeleni pramen”, kažem im. “A usto i puši.”

“Bateman”, kaže Tim, i dalje bijesno zureći u Evelyn.

“Molim?”, kažem. “Timothy?”

“Ti si kreten.”

“Oh, ostavi Patrica na miru”, kaže Evelyn. “On je pravi dečko iz susjedstva. To ti je Patrick. Nisi kreten, dušo, zar ne?” Evelyn je na Marsu, pa odem do šanka i pripravim si još jedno piće.

“Dečko iz susjedstva.” Tim se smijulji i kima, a onda promijeni izraz lica i opet ljutito pita Evelyn ima li četku za odijela.

Evelyn završi s otvaranjem japanskih boca piva i kaže Courtney neka ode po Stasha i Vanden. “Moramo odmah jesti jer ćemo se inače otrovati”, mrmlja polako tresući glavom. Pogledom prijeđe po kuhinji kako bi se uvjerila da ništa nije zaboravila.

“Ako ih uspijem otrgnuti od najnovijeg videospota *Megadeatha*”, kaže Courtney prije nego što iziđe.

“Moram razgovarati s tobom”, kaže Evelyn.

“O čemu?” Priđem joj.

“Ne”, kaže i prstom pokaže Tima. “S Priceom.”

Tim i dalje srdito zuri u nju. Ne kažem ništa i zurim u Timovo piće.

“Budi srce”, kaže mi, “stavi suši na stol. Tempura je u mikrovalnoj, a sake je gotovo skuhan...” Njezin glas se stiša dok odvodi Pricea iz kuhinje.

Pitam se gdje je Evelyn nabavila suši – tunj, žutorepku, skuše, račiće, jegulje, čak *bonito* – sve se doima tako svjež, a na *Wiltonovom* pladnju strateški su raspoređene hrpice wasabija i đumbira – ali istodobno mi se sviđa pomisao da to

ne znam i nikad neću znati, neću *pitati* gdje je to nabavila, i da će suši tako stajati nasred staklenog stola *Zona* koji je Evelyn kupio otac kao neka zagonetna orijentalna spodoba, i dok spuštam pladanj uhvatim svoj odraz na površini stola. Moja put izgleda tamnije zbog svjetlosti svijeća. Vidim da me Gio prošle srijede zbilja izvrsno ošišao. Pripravim si još jedno piće. Zabrinut sam zbog količine natrija u umaku od soje.

Nas četvero sjedimo za stolom i čekamo Evelyn i Timothyja da se vrate nakon što nađu četku za odijela. Sjedim na čelu stola i otpijam velike gutljaje *J&B*-a. Vanden sjedi na drugom kraju i nezainteresirano čita nekakav časopis iz istočnog Villagea koji se zove *Deception*, s velikim naslovom SMRT SREDIŠTA GRADA. Stash je gurnuo štapić u samotni komadić žutorepke koji leži nasred njegova tanjura poput kakvog blještavog probodenog kukca i štapić stoji uspravno. Stash povremeno pomakne komadić sušija po tanjuru, ali ne gleda ni mene ni Vanden ni Courtney, koja sjedi pokraj mene i iz čaše za pjenušac pije vino od šljiva.

Evelyn i Timothy vrate se možda dvadesetak minuta nakon što smo sjeli i Evelyn se doima malčice rumeno. Tim zuri u mene dok sijeda pokraj mene, s novim pićem u ruci, i nagne se prema meni da mi nešto kaže ili prizna kad ga Evelyn naglo prekine: “Ne tamo, Timothy”, a zatim, jedva čujno šapćući “dečko, cura, dečko, cura”. Pokaže mu prazan stolac pokraj Vanden. Timothy bijesni pogled preusmjeri na Evelyn i oklijevajući sjedne pokraj Vanden, koja zijeвне i okrene stranicu časopisa.

“E pa”, kaže Evelyn, zadovoljna jelom koje je pripravila, “navali narode”, a onda, kad zamijeti komadić sušija koji je Stash probo – sad je nagnut nad njim i nešto mu šapće – na trenutak se snuždi, ali se hrabro nasmiješi i zacvrkuće: “Je li tko za vino od šljiva?”

Nitko ništa ne kaže sve dok Courtney, koja zuri u Stashov tanjur, nesigurno ne podigne čašu i, pokušavajući se nasmiješiti, ne kaže: “Ovo je... izvrsno, Evelyn.”

Stash ne govori. Iako mu je vjerojatno neugodno za stolom s nama jer nije nimalo nalik ostalim muškarcima u sobi – kosa mu nije zalizana, nema naramenice za hlače, nema naočale s rožnatim okvirima, odjeća mu je crna i neskladna, nema potrebu da zapali cigaru, vjerojatno ne može dobiti rezervaciju kod *Camolsa*, nema novca – ipak, njegovo je ponašanje neobjašnjivo, sjedi kao hipnotiziran blještavim komadićem sušija i upravo kad ga ostali napokon odluče ignorirati, odvratiti pogled i početi jesti, on se uspravi i glasno kaže, optužujućim prstom pokazujući svoj tanjur: “Pomaknulo se!”

Timothy ga pogleda s takvim prezirom da ga ja ne mogu doći, ali ipak skupim dovoljno snage da barem pokušam. Vanden kao da je to smiješno, a nažalost i Courtney, pa pomislim da joj se taj majmun sviđa, ali vjerojatno bi se i meni sviđao da hodam s Luisom Carruthersom. Evelyn se dobroćudno nasmije i kaže: “Oh, Stash, *tako* si duhovit”, a onda zabrinuto upita: “Tempura?” Evelyn je, za vašu informaciju, direktorica u tvrtki za financijske usluge.

“Ja ću malo”, kažem joj i uzmem komadić patlidžana s pladnja iako ga neću pojesti jer je pržen.

Svi se počnu posluživati, uspješno ignorirajući Stasha. Zurim u Courtney dok žvače i guta.

Evelyn, pokušavajući započeti razgovor, kaže nakon naizgled duge, zamišljene šutnje: “Vanden studira na Camdenu.”

“Doista?”, upita Timothy ledeno. “A gdje je to?”

“U Vermontu”, odgovori Vanden ne podižući pogled s časopisa.

Pogledam Stasha da vidim je li zadovoljan Vandeninom nehajnom laži, ali on se drži kao da je nije čuo, kao da je u drugoj sobi ili u nekom *punk rock* klubu u utrobi grada, ali tako se drže i svi ostali za stolom, što mi smeta, jer svi znamo da je Camden u New Hampshireu.

“Gdje ste *vi* studirali?”, uzdahne Vanden kad napokon shvati da nikoga ne zanima Camden.

“Pa, ja sam išla na Le Rosay”, kaže Evelyn, “a onda na postdiplomski u Švicarskoj.”

“I ja sam preživjela postdiplomski u Švicarskoj”, kaže Courtney. “Ali u Genevi. Evelyn je bila u Lausannei.”

Vanden baci *Deception* prema Timothyju i zlobno se nasmiješi, i premda sam malo bijesan što joj Evelyn na nadmenost ne uzvratu nadmenošću, *J&B* me toliko opustio da mi nije dovoljno stalo da išta kažem. Evelyn vjerojatno misli kako je Vanden draga, izgubljena, zbunjena, *umjetnica*. Price ne jede, a ne jede ni Evelyn. Sumnjam na kokain, ali to nije baš vjerojatno. Dok otpija velik gutljaj, Timothy podigne *Deception* i smijulji se.

“Smrt središta grada”, kaže; zatim, pokazujući prstom riječ po riječ u naslovu: “Živo-mi-se-fučka.”

Automatski očekujem da Stash podigne pogled s tanjura, ali on i dalje zuri u samotni komadić sušija, smiješi se i kima glavom.

“Hej”, kaže Vanden kao da se uvrijedila. “*To* nas se tiče.”

“O ho ho”, kaže Tim prijeteći. “*To* nas se tiče? A masakri u Šri Lanki, dušo? Zar nas se to ne tiče? Šri Lanka?”

“Pa, to je zgodan klub u Villageu.” Vanden slegne ramenima. “Da, i to nas se tiče.”

Stash iznenada progovori ne podižući pogled. “Klub se zove *Tonka*.” Zvuči ljutito ali mu je glas i dalje tih i smiren, pogled i dalje usmjeren na suši. “Zove se *Tonka*, a ne Šri Lanka. Shvaćaš? *Tonka*.”

Vanden spusti pogled pa skrušeno kaže: “Aha.”

“Pa zar ništa ne znaš o Šri Lanki? O tome kako Sikhi ubijaju tone Izraelaca?”, ruga joj se Timothy. “Zar nas se *to* ne tiče?”

“Je li tko za *kappamaki*?”, prekine ih Evelyn vedro, podižući tanjur.

“Ma daj, Price”, kažem. “Ima važnijih problema od Šri Lanke. Naravno da je naša vanjska politika važna, ali *ima* važnijih problema.”

“Na primjer?”, pita ne odvrćući pogled od Vanden. “Uzgred, zašto je u mojem umaku od soje kockica leda?”

“Ne”, počnem oklijevajući. “Pa, najprije moramo prekinuti apartheid. I usporiti utrku u nuklearnom naoružanju, spriječiti terorizam i glad u svijetu. Pobrinuti se za jaku nacionalnu obranu, spriječiti širenje komunizma u Središnjoj Americi, raditi na mirovnom rješenju na Srednjem istoku, spriječiti vojno upletanje Sjedinjenih Država u drugim zemljama. Moramo se pobrinuti da Amerika postane uvažena svjetska sila. A time ne želim umanjiti važnost domaćih problema, koji su jednako važni, ako ne i *važniji*. Treba nam bolja i jeftinija skrb za starce, nadzor nad epidemijom AIDS-a i lijek protiv njega, čišćenje okoliša od otrovnih otpada i onečišćenja, jačanje zakona protiv ilegalnih droga i kriminala. Osim toga, fakultetska naobrazba mora biti dostupna srednjem staležu, socijalno osiguranje se mora ojačati za starije građane, moramo očuvati prirodu i smanjiti utjecaj političkih povjerenstava.”

Svi za stolom s nelagodnom zure u mene, čak i Stash, ali sad se ne mogu zaustaviti.

“Ali, gospodarstvo nam je još uvijek u kaosu. Moramo pronaći način da zaustavimo stopu inflacije i smanjimo deficit. Usto nam trebaju školovanje i zaposlenja za nezaposlene i zaštita postojećih radnih mjesta od nelojane inozemne konkurencije. Amerika mora postati prva u novoj tehnologiji. Istodobno moramo poticati gospodarski rast i širenje *i* spriječiti rast federalnih poreza na prihode i smanjiti kamate te dati priliku malim poduzećima i nadzirati fuzije i kupovanje velikih korporacija.”

Price zamalo ne ispljune svoj *Absolut* nakon te opaske, ali ja pokušavam svima pogledati u oči, osobito Vanden, koja bi, kad ne bi imala onaj zeleni pramen i kožnatu odjeću i kad bi dobila malo boje – možda da ide na aerobiku, odjene bluzu, nešto od *Laure Ashley* – *mogla* biti lijepa. Ali, zašto spava sa Stashom? Nezgrapno je i blijed i ima lošu frizuru i

najmanje pet kila viška; ispod njegove crne majice nema nimalo mišićnog tonusa.

“Ali, ne možemo zanemariti ni socijalne potrebe. Moramo spriječiti zlorabljenje socijalne pomoći. Moramo pružiti sklonište i hranu beskućnicima i usprotiviti se rasnoj diskriminaciji i promicati građanska prava, istodobno promičući ravnopravnost žena, ali promijeniti zakon o pobačaju i zaštititi pravo na život a ipak nekako zadržati žensko pravo odluke. Moramo nadzirati dotok ilegalnih doseljenika. Moramo poticati povratak tradicionalnim moralnim vrednotama i zaustaviti pornografiju i nasilje na televiziji, u kinima, u popularnoj glazbi, posvuda. I što je najvažnije, moramo kod mladih njegovati skrb a smanjiti materijalizam.”

Dovršim piće. Za stolom tajac. Courtney se smiješi i doima zadovoljnom. Timothy samo u nevjerici odmahuje glavom. Evelyn je posve zbunjena takvim tijekom razgovora pa nesigurno ustane i pita je li tko za desert.

“Imam... sorbet”, kaže kao u izmaglici. “Kivi, carambola, cherimoya, kaktusov plod i... uh, što je ono bilo...” Prekine zombijevsku litaniju i pokuša se sjetiti posljednje vrste. “Ah, da, japanska kruška.”

Svi i dalje šute. Tim me brzo pogleda. Ja pogledam Courtney, pa Tima, pa Evelyn. Evelyn mi uzvratu pogled, pa zabrinuto pogleda Tima. I ja pogledam Tima, pa Courtney, pa opet Tima, koji me još jedanput pogleda prije nego što sporo i nesigurno kaže: “Kaktusovu krušku.”

“Kaktusov *plod*”, ispravi ga Evelyn.

Sumnjičavo pogledam Courtney i nakon što ona kaže “cherimoya”, ja kažem “kivi”, a onda i Vanden kaže “kivi”, a Stash mirno sjedi i, naglašavajući svaki slog, kaže: “Čokoladu”.

Zabrinutost na Evelyninom licu kad to čuje brzo zamijeni nasmiješena i izvanredno dobroćudna maska, pa kaže: “Oh, Stash, znaš da nemam čokoladu, iako to jest

egzotično za sorbet. Rekla sam da imam cherimoyu, kaktusovu *krušku*, carambolu, hoću reći, kaktusov *plod*...”

“Znam. Čuo sam te, čuo sam te”, kaže on odmahujući rukom. “Iznenadi me.”

“Dobro”, kaže Evelyn. “Courtney? Bi li mi htjela pomoći?”

“Naravno.” Courtney ustane i pratim je pogledom dok njezine cipele lupkaju prema kuhinji.

“Bez cigara, dečki”, dovikne Evelyn.

“Ni u snu”, kaže Price i vrati cigaru u džep.

Stash i dalje zuri u suši zadubljenosti koja me zabrinjava pa ga moram upitati, nadajući se da će osjetiti moj sarkazam: “Je li se opet... ovaj... pomaknulo ili tako nešto?”

Vanden je od kalifornijskih rola koje je natrpala na tanjur složila nasmiješeno lice pa ga pokaže Stashu i pita: “Rex?”

“Super”, progunda Stash.

Evelyn se vrati sa sorbetom u *Odeonovim* čašama za margaritu i neotvorenom bocom Glenfiddicha, koja ostaje neotvorena dok jedemo sorbet.

Courtney mora otići rano kako bi se našla s Luisom na domjenku njihove tvrtke u *Bedlamu*, novom klubu u gradu. Stash i Vanden odu ubrzo zatim kako bi nešto “uboli” negdje u SoHou. Jedino sam ja vidio kako je Stash uzeo onaj komadić sušija i stavio ga u džep svoje maslinastozelene kožne jakne. Kad to spomenem Evelyn dok puni stroj za pranje posuđa, pogleda me s takvom mržnjom da sumnjam da će večeras biti seksa. Ali, ipak ostanem. Ostane i Price. Sad leži na Aubussonovom sagu s kraja osamnaestog stoljeća i pije espresso iz *Ceralene* šalice na podu Evelynine sobe. Ja ležim na Evelyninom krevetu i držim tapecirani jastuk *Jenny B. Goode* i pijem *Absolut* s brusnicom. Evelyn sjedi za toaletnim stolićem i četka kosu, njezino vrlo privlačno tijelo zaogrnuto prugastim svilenim kućnim ogrtačem *Ralph Lauren*, i gleda svoj odraz u zrcalu.

“Jesam li ja jedini koji je shvatio da je Stash zaključio kako je njegov komadić sušija” – nakašljem se pa nastavim – “kućni ljubimac?”

“Molim te, prestani pozivati te tvoje prijatelje ‘umjetnike’”, kaže Tim umorno. “Dosadilo mi je biti jedini za stolom koji nije razgovarao s izvanzemaljcima.”

“To je bilo samo onaj *jedan* put”, kaže Evelyn zagledana u svoju usnicu, izgubljena u vlastitoj spokojnoj ljepoti.

“I to u *Odeonu*, ni manje ni više”, promrmlja Price.

Neodređeno se pitam zašto ja nisam bio pozvan na umjetničku večeru u *Odeonu*. Je li Evelyn platila? Vjerojatno. I iznenada zamislim nasmiješenu Evelyn, potajno zlovoljnu, kako sjedi za punim stolom Stashovih prijatelja – a svi od pomfrita grade male kolibice ili se pretvaraju da je njihov losos na žaru živ i pomiču komadić ribe po stolu, a ribe razgovaraju o “umjetničkoj sceni”, novim galerijama; možda čak pokušavaju ugurati ribu u kolibe od pomfrita...

“Ako bolje razmisliš, sjetit ćeš se da ga ni *ja* nisam vidjela”, kaže Evelyn.

“Da, ali Bateman je tvoj dečko pa se to računa.” Price se smije a ja bacim jastuk na njega. Uhvati ga i baci natrag.

“Ostavi Patricka na miru. On je dečko iz susjedstva”, kaže Evelyn, utrljavajući nekakvu kremu u lice. “Nisi ti izvanzemaljac, je li, zlato?”

“Trebam li to uopće udostojiti odgovorom?”, uzdahnem.

“Oh, dušo.” Napući usta i gleda me u zrcalu. “*Ja* znam da ti nisi izvanzemaljac.”

“Sad mi je mnogo lakše”, promrmljam.

“Ne, ali Stash je bio u *Odeonu* onu večer”, nastavi Price i onda me pogleda. “U *Odeonu*. Slušaš li ti, Batemane?”

“Ne, *nije* bio”, kaže Evelyn.

“Jest, *bio* je, ali se prošli put nije zvao Stash. Zvao se *Horseshoe* ili *Magnet* ili *Lego* ili nešto jednako odraslo”, ruga se Price. “Zaboravio sam.”

“Timothy, o čemu ti to lupetaš?”, pita Evelyn umorno. “Uopće te ne slušam.” Nakvasi lopticu vate i njome obriše čelo.

“Ne, mi smo bili u *Odeonu*.” Price se s naporom uspravi. “I ne pitaj me zašto, ali točno se sjećam da je naručio *tuna cappuccino*.”

“*Carpaccio*”, ispravi ga Ellen.

“Ne, Evelyn draga, ljubavi moja. Točno se sjećam da je naručio *tuna cappuccino*”, kaže Price, zagledan u strop.

“Rekao je *carpaccio*”, odgovori ona prelazeći vatom preko kapaka.

“*Cappuccino*”, inzistira Price. “Dok ga *ti* nisi ispravila.”

“*Ti* ga večeras čak nisi ni prepoznao”, kaže ona.

“Da, ali ga se ipak sjećam”, kaže Price okrećući se prema meni. “Evelyn ga je opisala kao ‘dobročudnog body-buildera’. Tako ga je predstavila. Časna riječ.”

“Ma daj ušuti”, kaže ona uzrujano, ali u zrcalu pogleda Timothyja i koketno se nasmiješi.

“Čisto sumnjam da o Stashu pišu na društvenim stranicama *W*-a, a mislio sam da je to tvoj kriterij za izbor prijatelja”, kaže Price uzvraćajući joj pogled i cereći se na onaj svoj vučji, prostački način. Ja sam usredotočen na *Absolut* s brusnicom koji držim u ruci, a izgleda poput čaše rijetke, vodenaste krvi s ledom i kriškom limuna.

“Što se događa s Courtney i Luisom?”, pitam u pokušaju da prekinem njihov pogled.

“O Bože”, jaukne Evelyn okrećući se zrcalu. “Ono *najgroznije* kod Courtney *nije* to što joj se Luis više ne sviđa, nego...”

“To da su joj otkazali račun kod *Bergdorfa*?”, pita Price. Nasmijem se. Pljesnemo se dlanovima.

“Ne”, nastavi Evelyn također se smijući. “Nego je *zapravo* zaljubljena u svojeg *posrednika* nekretninama. Nekog malog *patuljka* u *Feathered Nestu*.”

“Courtney možda ima svoje probleme”, kaže Tim gledajući svoje nedavno manikirane prste, “ali, Bože dragi, što je zapravo... *Vanden*?”

“*Molim te, nemoj o tome*”, zapomaže Evelyn dok četka kosu.

“*Vanden je križanac između... The Limited i... starog Benettona*”, kaže Price podižući ruke, sklopljenih očiju.

“Ne”, nasmiješim se, pokušavajući se ubaciti u razgovor. “*Stari Fiorucci.*”

“Da”, kaže Tim, “valjda.” Otvori oči i opet gleda Evelyn.

“*Timothy, pusti je na miru*”, kaže Evelyn. “*Ona je s Camdena.. Što očekuješ?*”

“O, Bože”, stenje Timothy. “Tako sam umoran od problema cura s *Camdena*. Oh, moj dečko, volim ga, ali on voli drugu, a ja tako čeznem za njim a on me ignorira i blablaba blablaba – Bože, kako *dosadno*. Studenti. To je *važno*, znaš? *Tužno* je, zar ne, Batemane?”

“Da. Važno. Tužno.”

“Vidiš, Bateman se slaže sa mnom”, kaže Price nadmeno.

“A ne, *ne* slaže se.” Evelyn papirnatim rupčićem obriše ono što je prije toga namazala na lice. “Patrick *nije* cinik, Timothy. On je dečko iz susjedstva, zar ne, dragi?”

“Ne, nisam”, šapnem za sebe. “Ja sam zli psihopat.”

“Pa što onda”, uzdahne Evelyn. “Ona nije najpametnija djevojka na svijetu.”

“Ha! Eufemizam stoljeća!”, poviče Price. “Ali, ni Stash nije najpametniji momak. Savršen par. Da se nisu možda sreli na *Ljubavnoj vezi*?”

“Ostavi ih na *miru*”, kaže Evelyn. “Stash *jest* darovit, a sigurna sam da *podcjenjujemo Vanden.*”

“To je cura...”, Price se okrene prema meni. “Slušaj ovo, Batemane, to je cura koja je posudila film *Točno u podne*⁴ jer je mislila da je” – proguta – “o uzgoju marihuane.”

“Upravo mi je sinulo”, kažem. “Ali, jesmo li odgonetnuli što Stash – pretpostavljam da ima i prezime, ali nemoj mi ga reći, ne želim znati, Evelyn – *radi*? Od čega živi?”

“Kao prvo, on je *savršeno* pristojan i drag”, kaže Evelyn u njegovu obranu.

“Zaboga, pa tražio je *čokoladni sorbet!*”, zajauče Price s nevjericom. “O čemu *razgovaramo?*”

Evelyn to ignorira, skida svoje naušnice *Tina Chow*. “On je kipar”, kaže otresito.

“Ma da”, kaže Timothy. “Sjećam se da sam razgovarao s njim u *Odeonu*.” Opet se okrene meni. “To je bilo kad je naručio tuna cappuccino, a da mu nismo pomogli, siguran sam da bi naručio i lososa *au lait*, i rekao mi je da *radi* tulumbe, pa je stoga, strogo gledano – ne znam, ispravi me ako griješim, Evelyn – *dobavljač hrane*. On je *dobavljač hrane!*”, poviče Price. “A ne nekakav jebeni kipar.”

“Ma daj, *smiri se*”, kaže Evelyn, utrljavajući još kreme u lice.

“To je kao da ti kažeš da si *pjesnikinja*.” Timothy je pijan i ja se počinjem pitati kad misli otići.

“Pa sad”, kaže Evelyn, “ja sam katkad...”

“Ti si jebeni procesor teksta!”, izlane Tim. Pride Evelyn i nagne se pokraj nje, provjeravajući svoj odraz u zrcalu.

“Nisi li se malo udebljao, Tim?”, pita Evelyn zamišljeno. Proučava Timovo lice u zrcalu i kaže: “Lice ti je nekako... oblije.”

Timothy za osvetu onjuši Evelynin vrat i kaže: “Kakav je to zanimljivi... smrad?”

“Obsession.” Evelyn se koketno nasmiješi i blago odgurne Timothyja. “To je *Obsession*. Patrick, makni svojeg *prijatelja od mene*.”

“Ne, ne, čekaj”, kaže Timothy glasno njuškajući. “Nije to *Obsession*. To je... to je...”, a onda, lica iskrivljenog od tobožnjeg zgražanja: “To je... o moj Bože, to je *Q. T. Instantan!*⁵”

Evelyn zastane i razmišlja. Još jedanput razgleda Priceovu glavu. "Otpada ti kosa, je li?"

"Evelyn", kaže Tim. "Ne mijenjaj temu, ali..." A onda, iskreno zabrinut: "Kad si to već spomenula... možda od previše gela?" Zabrinuto provuče ruku kroz kosu.

"Možda", kaže Evelyn. "A sad učini nešto korisno i *sjedni*."

"Ali barem nije zelena i nisam se pokušao ošišati nožem za maslac", kaže Tim, misleći na Vandeninu boju i Stashovu doista jeftinu, lošu frizuru. Frizuru koja je loša zato što je jeftina.

"Jesi li se udebljao?", pita Evelyn, ovaj put ozbiljnije.

"Isuse", kaže Tim uvrijeđeno, okrećući se. "Ne, Evelyn."

"Lice ti je nedvojbeno... oblije", kaže Evelyn. "Manje... isklesano."

"Ne mogu vjerovati." Opet Tim.

Zagleda se duboko u zrcalo. Ona nastavi četkati kosu, ali pokreti su manje određeni jer gleda Tima. On to zamijeti i onjuši njezin vrat i čini mi se da ga brzo lizne i naceri se.

"Je li to Q. T.?", pita. "Hajde, meni možeš priznati, ionako ga osjećam."

"Ne", kaže Evelyn bez osmijeha. "To *ti* koristiš."

"Ne, nije točno. Ja idem u solarij i to ne skrivam", kaže on. "*Ti* koristiš Q. T."

"Čista projekcija", kaže ona neuvjerljivo.

"Rekao sam ti", kaže Tim. "Ja idem u solarij. Znam da je to skupo, ali ipak...", Price problijedi, "*Q. T.?*"

"Ah, kako je to hrabro priznati da ideš u *solarij*", kaže ona.

"Q. T.", smijulji se on.

"Nemam pojma o čemu *govoriš*", kaže Evelyn i nastavi četkati kosu. "Patrick, isprati prijatelja."

Price sada kleči i njuška Evelynine gole noge, a ona se smije. Ja postanem napet.

"O, Bože", ona glasno zastenje. "*Odlazi*."

“Ti si *narančasta*.” On se smije, na koljenima, glave u njezinu krilu. “Izgledaš *narančasto*.”

“*Nisam*”, kaže ona, njezin glas produljen rik boli, ekstaze. “Bezveznjakoviću.”

Ležim na krevetu i gledam ih. Timothy je u njezinom krilu i pokušava gurnuti glavu ispod kućnog ogrtača *Ralph Lauren*. Evelyn je od užitka zabacila glavu i pokušava ga odgurnuti, ali razigrano i udara ga vrlo blago svojom četkom *Jan Hové*. Prilično sam siguran da su se Timothy i Evelyn spetljali. Timothy je jedina zanimljiva osoba koju poznajem.

“Vrijeme je da odeš”, kaže ona napokon, dašćući. Prestala se boriti s njim.

On je pogleda, bljesne zubatim, privlačnim osmijehom i kaže: “Što god dama zapovijedi.”

“Hvala”, kaže ona glasom koji meni zvuči razočarano.

On ustane. “Večera? Sutra?”

“Morat ću pitati svojeg dečka”, kaže ona smiješeći mi se u zrcalu.

“Hoćeš li odjenuti onu seksi haljinu *Anne Klein*?”, pita on, ruku na njezinim ramenima, šapćući joj u uho: “Bateman nije pozvan.”

Ja se dobroćudno nasmijem dok ustajem s kreveta da ga ispratim iz sobe.

“Čekaj! Moj espresso!”, poviče on.

Evelyn se smije, pa pljesne rukama kao da je oduševljena Timothyjevom nevoljkošću da ode.

“Idemo, stari”, kažem mu dok ga grubo guram iz spavaće sobe. “Idemo pajkiti.”

Ipak joj uspije poslati poljubac prije nego što ga izguram. Dok ga pratim do izlaza ne kaže ništa.

Nakon što ode, nalijem si vinjak i pijem ga iz kockaste talijanske čaše, a kad se vratim u spavaću sobu, nađem Evelyn kako leži u postelji i gleda program za kupnju od kuće. Legnem pokraj nje i olabavim svoju kravatu *Armani*. Na kraju je nešto upitam ne gledajući je.

“Zašto jednostavno ne izabereš Pricea?”

“O, Bože, Patrick”, kaže ona sklopljenih očiju. “Zašto Pricea? *Pricea*?” To kaže tako da zaključim kako je spavala s njim.

“Bogat je”, kažem.

“Svi su bogati”, kaže ona usredotočujući se na televizijski ekran.

“Zgodan je”, kažem joj.

“Svi su zgodni, Patrick”, kaže neodređeno.

“Ima odlično tijelo”, kažem.

“Svi sad imaju odlično tijelo”, odgovori.

Spustim čašu na noćni ormarić i popnem se na nju. Dok ljubim i ližem njezin vrat, ona strastveno zuri u svoj *Panasonic* širokog ekrana i stiša ton. Zadignem svoju *Armani* košulju i stavim njezin dlan na svoja prsa, čekajući da osjeti kako je tvrd, kako je *prepolovljen* moj trbuh, zategnem mišiće, sretan što je soba osvjetljena pa ona može vidjeti kako je moj trbuh postao brončan i dobro oblikovan.

“Znaš”, kaže ona trezveno, “Stash je HIV-pozitivan. A...” Zastane jer je nešto na ekranu privuklo njezinu pozornost; malo pojača ton, a onda ga opet stiša. “A... mislim da će večeras vjerojatno spavati s Vanden.”

“Odlično”, kažem, nježno grickajući njezin vrat, s rukom na njezinoj čvrstoj, hladnoj dojci.

“Ti si zao”, kaže, blago uzbuđena, prelazeći rukom preko mojeg širokog, čvrstog ramena.

“Ne”, uzdahnem. “Samo sam tvoj zaručnik.”

Nakon što se petnaestak minuta pokušavam seksati s njom, odlučim odustati.

Ona kaže: “Znaš, čovjek uvijek može biti u još boljoj formi.”

Posegnem za čašom vinjaka. Ispraznim je. Evelyn je ovisnica o parnateu, vrsti antidepresiva. Ležim pokraj nje i gledam program o kupnji od kuće – staklene lutke, vezeni jastučići, sjenila za svjetiljke u obliku nogometne lopte, Lady Zirconia – sve bez zvuka. Evelyn počne tonuti u san.

“Upotrebljavaš li *minoxidil*?”, upita me nakon duge stanke.

“Ne”, kažem. “Zašto bih?”

“Čini mi se da ti je čelo sve više”, promrmlja.

“Nije”, odgovorim. Teško je reći. Moja je kosa veoma gusta i ne mogu odrediti je li počela ispadati. Ali, mislim da nije.

Vratim se pješice u svoj stan i poželim laku noć portiru kojeg ne prepoznajem (mogao bi biti bilo tko), a onda – pretapanje – ulazim u svoj dnevni boravak visoko iznad grada uz zvuk *Tokena* koji pjevaju *The Lion Sleeps Tonight* iz džuboksa *Wurlizer 1015* (koji nije tako dobar kao teško dostupni *Wurlizer 850*) što stoji u kutu dnevnog boravka. Masturbiram misleći najprije na Evelyn, pa na Courtney, pa na Vanden, pa opet na Evelyn, ali neposredno prije nego što svršim – slab orgazam – o gotovo nagoj manekenki u majici s dubokim izrezom koju sam danas vidio u reklami Calvina Kleina.

Jutro

.....

U cik svibanjske zore moj dnevni boravak izgleda ovako: iznad bijelog, mramornog i granitnog kamina s plinskom vatrom visi original Davida Onice, 180x120, ženski akt, uglavnom prigušenih sivih i maslinastih nijansi, kako sjedi na ležaljci i gleda MTV, a u pozadini marsovski krajolik, svjetlucava pustinja boje šljive puna mrtvih, očišćenih riba, razbijenih tanjura što se uzdižu poput izlaska sunca iznad ženine žute glave, a sve uokvireno crnim aluminijskim čelikom. Slika gleda na dugu, bijelu sofpu napunjenu gušćim perjem i digitalni TV *Toshiba* s ekranom od 80 cm; visokodefinirani model s jakim kontrastom, a ima i četverokutni video stalak s NEC-ovom *high-tech* kombinacijom i digitalnim sustavom “slika u slici” (plus zamrznuti okvir); audio obuhvaća ugrađeni MTS i pojačalo

od pet vata po kanalu. *Toshibin* videorekorder stoji u staklenom kućištu ispod televizora – *super-high-band* Beta sustav koji ima ugrađenu funkciju editiranja, uključujući generator znakova s memorijom od osam stranica, *high-band* snimanje i reprodukciju i mogućnost programiranja osam programa tijekom tri tjedna. Hurikanska halogenska svjetiljka u svakom kutu sobe. Tanke bijele rebrenice pokrivaju svih osam francuskih prozora. Ispred sofe je *Turchinov* stakleni stolić s nogama od hrastovine, a *Steubenove* staklene životinje strateški su raspoređene oko skupih kristalnih pepeljara *Fortunoff*, iako ne pušim. Uz *Wurlizerov* džuboks stoji crni koncertni glasovir *Baldwin* od ebanovine. Podovi u cijelom stanu su od polirane bijele hrastovine. Na drugoj strani sobe, uz pisaći stol i držač za novine *Gio Ponti* nalazi se kompletan stereo sustav (CD player, kasetofon, radio, pojačalo) *Sansui* i 180 cm visoki zvučnici *Duntech Sovereign 2001* od brazilskog ružinog drveta. Japanski ležaj napunjen gušćjim perjem u okviru od hrastovine stoji na sredini spavaće sobe. Uza zid je *Panasonicov* televizor (80 cm) s *direct-view* ekranom i stereo zvukom, a ispod njega, u staklenom kućištu, *Toshibin* video. Nisam siguran pokazuje li *Sonyjeva* digitalna budilica točno vrijeme, pa se moram uspraviti i pogledati vrijeme koje pokazuje video, a onda uzeti *Ettore Sottsas* telefon s gumbima sa staklenog i čeličnog noćnog ormarića pokraj postelje i nazvati broj za točno vrijeme. U jednom kutu sobe je stolac od krem kože, čelika i drva koji je dizajnirao Eric Marcus, a u drugom stolac od ukalupljene šperploče. Gotovo cijeli pod pokriven je krem i bijelim sagom s crnim točkicama *Maud Sienna*. Jedan zid prekriven je s četiri ormara golemih ladica od izbijeljenog mahagonija. U postelji nosim svilenu pidžamu *Ralph Lauren*, a kad ustanem, ogrnem antikni kućni ogrtač s uzorkom *paisley*. Mokrim dok pokušavam utvrditi koliko sam podbuo u zrcalu koje okružuje bejzbolski plakat ovješten iznad zahodske školjke. Nakon što se presvučem u bokserice *Ralph Lauren* s monogramom i *Fair Isle* pulover i navučem

točkaste svilene papuče *Enrico Hidolin*, svežem plastičnu vrećicu s ledom oko lica i počnem s jutarnjim vježbama istezanja. Poslije stanem pred *Washmobile* umivaonik od kroma i akrila – s posudom za sapun, držačem za čašu i cijevi koje služe za vješanje ručnika, koji sam kupio kod *Hastings Tilea* da mi posluži dok ne stignu mramorni umivaonici koje sam naručio iz Finske a sad se još završavaju – i zurim u svoj odraz dok još nisam skinuo vrećicu s ledom. Nalijem malo *Plaxove* tekućine protiv zubnog kamenca u čašu od nehrđajućeg čelika i pola minute ispiram usta. Onda istisnem zubnu pastu *Rembrandt* na četkicu za zube od lažne kornjačevine i počnem prati zube (odveć sam mamuran za čišćenje koncem, ali možda sam to učinio sinoć prije počinka?) i na kraju ih isperem *Listerineom*. Zatim pogledam ruke i četkicom očistim nokte. Skinem led s lica i nanese losion za dubinsko čišćenje pora pa masku za lice od ljekovitih trava i metvice koju ostavim deset minuta dok pregledavam nokte na nogama. Potom primijenim *Probright*, sredstvo za poliranje zuba, a onda još i *Interplak*, također za poliranje zuba (sve nakon četkanja) koji ima brzinu 4200 okretaja u minuti i mijenja smjer 46 puta u sekundi; dulje dlake čiste između zuba i masiraju desni, dok kratke poliraju površinu zuba. Ponovno isperem usta *Cepacolom*. Sperem masku s lica i nanese *peeling* s mirisom paprene metvice. Tuš ima univerzalnu glavu za sve smjerove koja se prilagođava vertikalno do 75 cm. Izrađena je od australske zlatnocrne mjedi i prekrivena bijelim emajlom. Pod tušem najprije uzmem žele za čišćenje na bazi vode, pa *peeling* za tijelo od meda i badema, a lice očistim *peelingom* u želeu. Šampon *Vidal Sassoon* osobito je dobar za ispiranje sasušenog znoja, soli, ulja, onečišćenja u zraku i prljavštine koja kosu čini težom i lijepi je uz tjeme, zbog čega čovjek izgleda starije. Dobar je i regeneratorski – silikonska tehnologija omogućuje regeneriranje a da pritom ne otežava kosu, od čega također možete izgledati starije. Vikendom ili prije izlaska radije koristim šampon za revitalizaciju *Greune*

Natural, regenerators i kompleks za ishranu. Oni sadrže D-pantenol i kompleks B vitamina; polisorbata 80, sredstvo za čišćenje tjemena i prirodno ljekovito bilje. Ovog vikenda namjeravam otići u *Bloomingdale's* ili *Bergdorf's* i, prema Evelyninom savjetu, kupiti *Foltrene European Supplement* i šampon protiv ispadanja kose koji sadrži složene ugljikohidrate koji ulaze u vlas i daju joj elastičnost i sjaj. Usto i *Vivagen Hair Enrichment Treatment*, novi *Radkenov* pakung koji sprečava taloženje minerala i produžava životni ciklus kose. Luis Carruthers preporučio je *Aramisov Nutriplexx* sustav, kompleks koji poboljšava krvotok. Nakon što iziđem ispod tuša i obrišem se ručnikom, ponovno odjenem gaćice *Ralph Lauren*, a prije nego što nanese *Mousse a Raiser*, kremu za brijanje tvrtke *Pour Hommes*, držim vrući ručnik uz lice dvije minute kako bi mi se smekšale dlake na bradi. Zatim uvijek stavim mnogo hidratantne kreme (najviše volim *Clinique*) i pustim da se upija nekoliko minuta. Možete je isprati ili preko nje nanijeti kremu za brijanje – po mogućnosti četkom jer to omekšava bradu i istodobno podiže dlake – a tako se, prema mojem iskustvu, lakše brije. Osim toga, sprečava hlapljenje vode i smanjuje trenje između kože i britve. Prije brijanja uvijek skvasite britvu toplom vodom i brijte se u smjeru rasta dlaka, blago pritišćući. Zaliske i bradu ostavite za kraj, jer su te dlake deblje i treba im dulje da omekšaju. Isperite britvu i stresite suvišnu vodu prije nego što počnete. Poslije lice umijte hladnom vodom kako biste uklonili sve tragove pjene. Najbolji je losion poslije brijanja s vrlo malo ili nimalo alkohola. Kolonjsku vodu nikad ne stavljajte na lice, jer alkohol u njoj isušuje kožu i čini je starijom. Zatim slijedi antibakterijski losion bez alkohola koji se nanosi s malo vate. I na kraju, hidratantna krema. Poprskajte lice vodom prije nanošenja losiona za umekšavanje kako biste omekšali kožu i zapečatili vlagu. Zatim nanosite *Gel Appaisant*, također proizvod *Pour Hommes* – izvrstan, umirujući losion za lice. Ako vam je put suha i ljušti se – zbog čega se doima sivo i

staro – upotrebljavajte losion za čišćenje koji uklanja mrtve stanice i otkriva finu kožu (a usto potamnjuje ten). Potom nanosite balzam protiv starenja oko očiju (*Baume Des Yeux*), i na kraju “zaštitni” hidratantni losion. Losion za programiranje tjemena nanosim nakon što ručnikom osušim kosu. Usto je prosušim i sušilom kako bi dobila živost (ali ne i ljepljivost), dodam još losiona i oblikujem je *Kentovom* četkom s prirodnom dlakom te je začesljam češljem s rijetkim zupcima. Ponovno navučem pulover *Fair Isle* i točkaste papuče, pa pođem u dnevni boravak i stavim novi CD *Talking Headsa* u CD-player, ali počne preskakati, pa ga izvadim i umjesto njega stavim CD za čišćenje laserske leće. Laserska je leća vrlo osjetljiva, smetaju joj prašina, prljavština, dim, onečišćenje i vlaga, a ako je prljava, pogrešno će očitavati CD, počinjati na pogrešnom mjestu, neka mjesta preskakati, mijenjati brzinu i općenito izazivati teškoće; čistač za leću ima četku koja automatski usklađuje leću i ležaj i uklanja nečistoće. Kad ponovno stavim *Talking Headse*, sviraju bez problema. Odem po *USA Today* koji leži pred ulaznim vratima i ponesem ga u kuhinju gdje uzmem dva *Advila*, multivitaminsku tabletu i tabletu kalija, koje popijem uz mineralnu vodu *Evian* iz velike boce jer je spremačica, starija Kineskinja, zaboravila uključiti perilicu za posuđe kad je jučer odlazila, a onda sok od grejpa i limuna moram uliti u čašu za vino *St. Rémy* koju sam dobio od *Baccarata*. Pogledam na neonsku uru iznad hladnjaka kako bih se uvjerio da imam vremena doručkovati bez žurbe. Stojeći uz šank u sredini kuhinje pojedem kivi i isjeckanu japansku jabukukrušku (kod *Gristedea* koštaju četiri dolara po komadu) iz aluminijskih kutija njemačkog dizajna. Izvadim integralno pecivo, dekofeinizirani biljni čaj u vrećici i kutiju zobenih pahuljica s mekinjama iz jednog od velikih staklenih ormarića koji pokrivaju većinu zida; zajedno s policama od nehrđajućeg čelika i pijeskom ispoliranog žičanog stakla, uokvireni su metaličnim tamnim sivomodrim okvirom. Pojedem pola peciva nakon što sam ga zagrijao u mikrovalnoj

pećnici i namazao malo marmelade od jabuke. Slijedi zdjelica zobenih pahuljica s pšeničnim klicama i sojinim mlijekom, pa još jedna boca *Eviana* i mala šalica čaja bez kofeina. Uz *Panasonicovu* peć za kruh i aparat za kavu *Salton Pop-Up* stoji aparat za espresso *Cremina* (koji je, začudo, još topao) koji sam kupio kod *Hammacher Schlemmera* (termički izolirana šalica za espresso od nehrđajućeg čelika, tanjurić i žličica su u sudoperu, prljavi), i mikrovalna pećnica *Sharp Model 1810A Carousel II* s pokretnom pločom, u kojoj zagrijem drugu polovicu peciva. Uz toster *Salton Sonata* i procesor za hranu *Cuisinart Little Pro*, sokovnik *Acme Supreme* i aparat za likere *Cordially Yours* stoji teški čajnik od nehrđajućeg čelika koji zviždi *Tea for Two*⁶ kad voda zakuha, i njime pripremam još jednu malu šalicu čaja od jabuke i cimeta bez kofeina. Čini mi se da dugo zurim u *Black & Deckerov* nož koji leži na radnoj površini uz sudoper, uključen u struju: služi za sječenje i guljenje i ima nekoliko produžetaka, nareckani, zaobljeni, zamjenjivu ručku. Danas sam odjenuo odijelo *Alan Flusser*, smoking-odijelo stila osamdesetih, moderniziranu verziju onoga iz tridesetih. Najpopularniji model ima proširena prirodna ramena, puna prsa i strukirana leđa. Mekani suvraci trebali bi biti široki oko 10 cm, a vrh završavati otprilike na tri četvrtine širine ramena. Kad se dobro naprave, na odijelima s dvostrukim redom gumbi, špičasti su suvraci elegantniji od zarezanih. Nisko položeni džepovi sa zaklopcima – iznad zaklopaca je prorez s obje strane porubljen uskim komadićem tkanine. Četiri gumba oblikuju spušten pravokutnik; iznad njih, otprilike ondje gdje se ukrštaju suvraci, još dva gumba. Hlače imaju izrazitu crtu i krojene su široko kako bi nastavile liniju širokog kaputića. Prošireni struk krojen je sprijeda malko više. Ušice olakšavaju stavljanje naramenica straga u sredini. Nosim točkastu kravatu *Valentino Couture*. Na nogama mokasinke od krokodilske kože *A. Testoni*. Dok se odijevam, na televiziji je *Patty Winters Show*. Danas su gošće žene s višestrukom ličnošću. Neupadljiva debela starija žena

je na ekranu, a iz pozadine Pattyn glas pita: “No onda, je li to shizofrenija ili što? *Reci nam.*”

“Ne, o ne. Višestruke ličnosti *nisu* shizofreničari”, kaže žena odmahujući glavom. “Mi *nismo* opasni.”

“Pa onda”, kaže Patty, stojeći među publikom s mikrofonom u ruci, “tko si bila prošlog mjeseca?”

“Prošlog je mjeseca uglavnom vladala Polly”, kaže žena.

Rez u publiku – zabrinuto lice kućanice; prije nego što opazi svoj odraz na monitoru, ponovno rez na ženu s višestrukom ličnošću.

“Dobro”, nastavi Patty, “a tko si *sada?*”

“Pa...”, počne žena umorno, kao da joj je to pitanje već dojadilo, kao da je na njega odgovorila već sto puta a nitko joj ne vjeruje. “Pa, ovog mjeseca uglavnom sam... Janjeći Odrezak. Uglavnom... Janjeći Odrezak.”

Duga stanka. Krupni plan zapanjene kućanice kako odmahuje glavom, pa još jedne kućanice koja joj nešto šapće.

Cipele koje nosim su mokasinke od krokodilske kože *A. Testoni.*

Dok vadim kišni ogrtač iz ormara u hodniku, nađem *Burberryjev* šal i odgovarajući kaput s izvezenim kitom (kakav bi nosilo malo dijete), a sprijeda je poprskan nečim što nalikuje na osušeni čokoladni sirup. Suvraci su tamni od te tvari. Dizalom se spustim u prizemlje i usput navijam svoj *Rolex* lagano tresući zglavkom. Poželim vrataru dobro jutro, izađem, pozovem taksi i krenem u Wall Street.

Kod Harryja

.....

Price i ja hodamo niz Ulicu Hannover u najtamnijim trenucima sutona i, kao da se upravljamo prema radaru, tiho idemo k *Harryju*. Timothy nije ništa rekao otkako smo izišli iz *P & P*-a. Čak nije komentirao ružnog beskućnika koji se skriva ispod kontejnera za smeće kod Ulice Stone, iako ipak zazviždi za ženom – velike sise, plava kosa, odlična guza, visoke potpetice – koja ide prema Ulici Water. Doima se

živčano i napeto i nemam želju pitati ga što mu je. Odjeven je u laneno odijelo *Canali Milano*, pamučnu košulju *Ike Behar*, svilenu kravatu *Bill Blass* i kožne cipele na vezanje s tvrdom kapicom *Brooks Brothers*. Ja sam odjeven u lako laneno odijelo s hlačama na crtu, pamučnu košulju, točkastu svilenu kravatu, sve *Valentino Couture*, i rupičaste kožne cipele s tvrdom kapicom *Allen Edmonds*. Kad uđemo kod *Harryja*, ugledamo Davida Van Patten i Craiga McDermotta za stolom sprijeda. Van Patten na sebi ima dvoredni sportski kaputić od vune i svile, hlače od vune i svile s gumbima na rasporku i naborom *Mario Valentino*, pamučnu košulju *Gitman Brothers*, točkastu svilenu kravatu *Bill Blass* i kožnate cipele *Brooks Brothers*. McDermott nosi odijelo od tkanog lana s hlačama na crtu, polo-košulju od pamuka i lana *Basile*, svilenu kravatu *Joseph Abboud* i mokasinke od nojeve kože *Susan Bennis Warren Edwards*.

Pognuti su nad stolom i nešto pišu na papirnatim ubrusima, pred jednim čaša viskija a pred drugim martini. Mahnu nam da dođemo. Price baci svoju aktovku *Tumi* na prazan stolac i ode do šanka. Doviknem mu da mi uzme *J&B* s ledom, pa sjednem s Van Pattenom i McDermottom.

“Hej, Batemane”, kaže Craig glasom po kojem se vidi da mu to nije prvi martini. “Idu li mokasinke s resama uz poslovno odijelo ili ne? Ne gledaj me kao da sam *ja* lud.”

“Daj, molim te, *nemoj* pitati Batemana”, zastenje Van Patten, mašući zlatnom penkalom *Cross* pred nosom i pijuckajući martini.

“Van Pattene?”, kaže Craig.

“Da?”

McDermott oklijeva, pa kaže: “Začepi”, bezbojnim glasom.

“Što radite vi luđaci?” Ugledm Luisa Carruthersa kod šanka pokraj Pricea, koji ga potpuno ignorira. Carruthers nije dobro odjeven: vuneno odijelo s četiri gumba, vjerojatno *Chaps*, prugasta pamučna košulja i svilena leptirmašna te naočale s okvirima od kornjačevine *Oliver Peoples*.

“Bateman: šaljem ova pitanja *GQ*-u⁷”, počne Van Patten.

Luis me ugleda, blijedo se nasmiješi, zatim, čini mi se, pocrveni i okrene se prema šanku. Barmeni uvijek zbog nečega ignoriraju Luisa.

“Okladili smo se koji će od nas prvi dospjeti u rubriku ‘Pitanja i odgovori’, pa sad očekujem odgovor. *Što ti misliš?*”, pita McDermott nametljivo.

“O *čemu?*”, pitam razdraženo.

“O mokasinkama s resama, *idiote*”, kaže.

“Pa, dečki...”, pomnjivo odmjeravam riječi. “Mokasinke s resama tradicionalno se smatraju sportskom obućom...” Pogledom ponovno potražim Pricea jer jedva čekam svoje piće. On prođe pokraj Luisa, koji mu pruži ruku. Price se nasmiješi, nešto mu kaže, krene dalje, dođe do našeg stola. Luis ponovno pokuša privući pozornost barmena i ni ovaj put ne uspije.

“Ali, postale su prihvatljive *samo zato* što su tako omiljene, zar ne?”, pita Craig gorljivo.

“Aha.” Kimnem. “U redu su ako su crne ili od kordovana.”

“A smeđe?”, pita Van Patten sumnjičavo.

Razmislim, pa kažem: “Odveć sportske za poslovno odijelo.”

“O čemu vi pederi pričate?”, pita Price. Doda mi piće pa sjedne i prekriži noge.

“Dobro, dobro, dobro”, kaže Van Patten. “Evo *mojeg* pitanja. Dvodijelno je...” Dramatično zastane. “Jesu li obli suvraci odveć svečani ili odveć sportski? I drugi dio, koji čvor na kravati najbolje pristaje uz njih?”

Rastreseni Price, i dalje napeta glasa, odgovori brzo, izgovarajući riječi jasno i glasno tako da se čuju nad bukom u baru. “To je višenamjenski stil i može ići i uz odijela *i* uz sportske kaputiće. Za svečane prilike moraju biti uškrobljeni, a za još svečanije treba nositi ukrasnu iglu.” Zastane, uzdahne; čini se kao da je nekoga ugledao. Okrenem se da

vidim koga. Price nastavi: “Ako ga nosiš uz blejzer, mora se doimati meko i može se nositi s iglom ili bez igle. Budući da je dio tradicionalnog stila privatnih škola, uz takav ovratnik najbolje ide razmjerno mali, četvorostruki čvor.” Pijucka martini i ponovno prekriži noge. “Sljedeće pitanje?”

“Naručite čovjeku piće”, kaže McDermott, očigledno zadivljen.

“Price?”, kaže Van Patten.

“Da?”, odgovori Price, pregledavajući prostoriju.

“Nema ti cijene.”

“Slušajte”, upitam, “kamo ćemo na večeru?”

“Ponio sam pouzdanog gospodina Zagata⁸”, kaže Van Patten, izvuče dugu, grimiznu knjižicu iz džepa i njome mahne prema Timothyju.

“Huu-ra”, kaže Price suho.

“Što nam se jede?” To ja.

“Nešto plavokoso s velikim sisama.” Price.

“Da odemo u onaj salvadorski bistro?” McDermott.

“Pa, poslije ćemo u *Tunnel*, zato bi bilo najbolje negdje u blizini.” Van Patten.

“O, sranje”, počne McDermott. “Idemo u *Tunnel*? Prošli sam tjedan pokupio neku studenticu s Vassara—”

“O Bože, samo ne *opet*”, zajauče Van Patten.

“Što *tebe* muči?”, prasne McDermott.

“Bio sam *s tobom*. Ne sluša mi se *opet* ta priča”, kaže Van Patten.

“Ali, nisam ti rekao što se dogodilo *poslije*”, kaže McDermott podižući obrve.

“A kad ste to bili tamo?”, pitam. “Zašto *mene* niste zvali?”

“Zato što si bio na onom jebenom *krstarenju*. A sad šuti i slušaj. Uglavnom, pokupim ja tu malu s Vassara u *Tunnelu* – odličan komad, velike sise, super noge, čvrsto tijelo – i platim joj nekoliko kira s pjenušcem, a došla je u grad na proljetne praznike i praktički mi ga puši u Kristalnoj dvorani i tako je odvedem k sebi—”

“Polako, polako”, prekinem ga. “Smijem li pitati gdje je za to vrijeme bila *Pamela*?”

Craig se strese. “Ma, *jebi se*. Hoću pušenje, *Bateman*. Hoću žensku koja će mi dopustiti—”

“Ne želim ovo slušati”, kaže Van Patten i pokrije uši rukama. “Reći će nešto odvratno.”

“Čistunče”, naruga mu se McDermott. “Pa ne namjeravam s njom kupiti stan ili odletjeti na St. Bart’s. Samo hoću žensku kojoj trideset-četrdeset minuta mogu sjediti na licu.”

Gađam ga slanim štapićem.

“Uglavnom, odemo k meni, i slušajte ovo.” Primakne se stolu. “Dotad je popila dovoljno pjenušca da bude i te kako pripita, i zamislite—”

“Dopustila ti je da je ševiš bez prezervativa?”, pita jedan od nas.

McDermott zakoluta očima. “Riječ je o curi s *Vassara*, a ne iz *Queensa*.”

Price me pljesne po ramenu. “Što mu to znači?”

“Uglavnom, slušajte”, kaže McDermott. “Jedino je... jeste li spremni?” Dramatično zastane. “Jedino je pristala trljati me rukom i zamislite... nije skinula *rukavicu*.” Zavali se na stolac i samodopadno i pobjednički pijucka piće.

Svi smo ozbiljni. Nitko se ne ruga McDermottu zbog toga što nam je priznao ni zato što s tom curom nije znao oštrije. Nitko ništa ne kaže, ali svi mislimo isto: *nikad* više curu s *Vassara*.

“Tebi treba cura s *Camdena*”, kaže Van Patten, kad se oporavio od McDermottovog priznanja.

“Da, *super*”, kažem. “Neka koja misli da je normalno ševiti se s vlastitim bratom.”

“Da, ali one misle da je AIDS neka nova engleska grupa”, kaže Price.

“Gdje je večera?”, pita Van Patten, rastreseno proučavajući pitanje nažvrljano na ubrusu. “Kamo, dovraga, idemo?”

“Stvarno je smiješno što cure misle kako su frajeri zabrinuti zbog takvih stvari, bolesti i svega toga”, kaže Van Patten i odmahne glavom.

“Ne pada mi na pamet staviti jebeni prezervativ”, objavi McDermott.

“Fotokopirao sam članak koji sam pročitao”, kaže Van Patten, “u kojem piše kako je vjerojatnost da to dobijemo nula cijelih nula nula nešto, i to bez obzira s kakvom prljavom droljom završimo.”

“Muškaraci to jednostavno *ne mogu* pokupiti.”

“Barem ne *bijelci*.”

“A ta je cura imala rukavicu?”, pita Price, još uvijek šokiran. “*Rukavicu?* Kriste, zašto nisi radije *sam* izdrkao?”

“Slušajte, kurac se diže”, kaže Van Patten. “Faulkner.”

“Gdje si ti studirao?”, pita Price. “U pripizdini?”

“Momci”, objavi. “Pogledajte tko nam prilazi.”

“Tko?” Price ne želi iskriviti vrat.

“Da vam bude lakše pogoditi”, kažem. “Najveći dvoličnjak u *Drexel Burnham Lambertu*.”

“Connolly?”, pogodi Price.

“Zdravo, Prestone”, kažem, rukujući se s Prestonom.

“Momci”, kaže Preston stojeći nad stolom, kimajući svakome od nas. “Žao mi je što večeras neću moći s vama na večeru.” Preston je odjenuo dvoredno vuneno odijelo *Alexander Julian*, pamučnu košulju i svilenu kravatu *Perry Ellis*. Nagne se naslonivši se rukom na naslon moga stolca. “Stvarno mi je žao što sam otkazao, ali, znate kako je, obveze.”

Price me optužujuće pogleda i usnicama oblikuje pitanje: “Zar je bio pozvan?”

Slegnem ramenima i dovršim svoj *J&B*.

“Što si radio sinoć?”, pita McDermott i doda: “Dobro si skockan.”

“Misliš, *koga* je sinoć”, ispravi ga Van Patten.

“Ne, ne”, kaže Preston. “Vrlo pristojna, dolična večer. Bez komada, bez droge, bez cuge. Išao sam u *Russian Tea*

Room s Alexandrom i njezinim roditeljima. Možete li vjerovati – oca zove Billy. Ali, tako sam prokleta umoran, a popio sam samo jedan *Stoli*.” Skine naočale (*Oliver Peoples*, dakako) i zijevne, pa ih obriše *Armanijevim* rupčićem. “Nisam siguran, ali mislim da mi je naš čudni pravoslavni konobar ubacio trip u boršč. Tako sam umoran.”

“I što radiš večeras?”, pita Price, očigledno nezainteresirano.

“Moram vratiti videokasete, vijetnamsku s Alexandrom, mjuzikl, broadwayjski, nešto britansko”, kaže Preston i usput gleda unaokolo.

“Hej, Prestone”, kaže Van Patten. “Šaljemo pitanja *GQ*-u. Imaš li ti neko?”

“Da, da, imam”, kaže Preston. “Dakle, kad si u smokingu, kako možeš spriječiti da ti se prednji dio košulje stalno ne penje gore?”

Van Patten i McDermott šute nekoliko trenutaka, a onda Craig, duboko zamišljen i zabrinut, kaže: “Odlično pitanje.”

“Hej, Price”, kaže Preston. “Imaš li ti pitanje?”

“Aha”, uzdahne Price. “Ako su svi tvoji prijatelji kreteni, je li prekršaj, zločin ili viša sila ako im prospeš mozak magnumom od 38 mm?”

“To nije za *GQ*”, kaže McDermott. “Pokušaj sa *Soldier of Fortuneom*.”

“Ili *Vanity Fair*om.” Van Patten.

“Tko je *ono*?”, pita Price zureći u šank. “Je li to *Reed Robison*? I uzgred, Prestone, samo daš s prednje strane košulje zašiti umetak s rupicom u koju onda uvučeš gumb ušiven s prednje strane hlača; i pazi da se kruti, nabrani dio prednje strane košulje ne spušta niže od struka hlača jer će ti se inače podizati dok budeš sijedao *ma je li onaj kreten Reed Robison? Vraški liči na njega.*”

Zapanjen Priceovim riječima, Preston se polako okrene, i dalje pognut, i pošto ponovno stavi naočale, zaškilji prema šanku. “Ne, to je Nigel Morrison.”

“Aha”, uzvikne Price. “Jedan od onih mladih britanskih pedera koji stažiraju u...?”

“Kako znaš da je peder?”, pitam ga.

“Svi su oni pederi”, Price slegne ramenima. “Britanci.”

“A kako bi *ti* to mogao znati, Timothy?”, isceri se Van Patten.

“Vidio sam ga kako ševi Batemana u dupe u muškom zahodu kod *Morgan Stanleyja*”, kaže Price.

Uzdahnem i pitam Prestona: “*Gdje* zapravo Morrison stažira?”

“Zaboravio sam”, kaže Preston i češka se po glavi. “*Lazard?*”

“*Gdje?*”, navaljuje McDermott. “*First Boston? Goldman?*”

“Nisam siguran”, kaže Preston. “Možda u *Drexelu*? Čujte, on je običan pomoćnik financijskog analitičara, a njegova ružna cura s crnim zubima radi u nekom smrdljivoj *rupi* i bavi se postupnim otkupima.”

“*Gdje ćemo jesti?*”, pitam, potpuno izgubivši strpljenje. “Moramo napraviti rezervaciju. Nemam namjeru stajati za nekakvim jebenim *šankom*.”

“Što to dovraga Morrison ima na sebi?”, pita se Preston. “Je li to doista kockasto odijelo i *kockasta* kravata?”

“To *nije* Morrison”, kaže Price.

“Nego tko?”, pita Preston ponovno skinuvši naočale.

“To je Paul Owen”, kaže Price.

“Nije to Paul Owen”, kažem ja. “Paul Owen je na drugom kraju šanka. Eno tamo.”

Owen stoji za šankom u dvorednom vunenom odijelu.

“*Fisher* je njegov klijent”, kaže netko.

“Srećković”, promrmlja netko drugi.

“*Židovski srećković*”, kaže Preston.

“Uh, Isuse, Prestone”, kažem. “Kakve *to* ima veze?”

“Čuj, vidio sam tog govvara kako u uredu razgovara telefonom sa svojim šefom i vrti menoru. Prošlog prosinca

donio je žbun za Hanuku”, kaže Preston, iznenada mnogo življi.

“Vrti se *dreidel*, Prestone”, kažem mu mirno, “a ne menora. Vrti se *dreidel*.”

“Kriste, Batemane, hoćeš da odem do šanka i zamolim Freddyja da ti ispeče palačinke od krumpirova brašna?”, pita Preston, iskreno uznemiren. “Malo... *latkes*?”

“Ne”, kažem. “Samo prestani s tim antisemitističkim opaskama.”

“Glas razuma.” Price se nagne naprijed kako bi me mogao potapšati po leđima. “Dečko iz susjedstva.”

“Da, dečko iz susjedstva za kojeg tvrdiš da je dopustio britanskom financijskom analitičaru da ga ševi u guzicu”, kažem ironično.

“Rekao sam da si glas razuma”, kaže Price. “Nisam rekao da *nisi* homoseksualac.”

“A ni da nisi dosadan”, dodaje Preston.

“Aha”, kažem i zagledam se Priceu ravno u oči. “Pitaj Meredith jesam li homoseksualac. To jest, ako se udostojiti izvaditi moj pimpek iz usta da bi ti odgovorila.”

“Meredith obožava pedere”, objasni Price mrtvo-hladno. “Zato je i ostavljam.”

“Joj, čekajte, dečki, sjetio sam se vica.” Preston protrlja ruke.

“Prestone”, kaže Price, “ti *jesi* vic. Znaš i sam da te *nismo* pozvali na večeru. Uzgred, dobra jakna; ne slaže se, ali nadopunjuje.”

“Price, ti si kopilan, tako si prokleta *zao* prema meni da me to boli”, smije se Preston. “Uglavnom, JFK⁹ i Pearl Bailey¹⁰ sretnu se na nekom domjenku i odu u Ovalni ured i ševe se i JFK zaspi i...” Preston zastane. “Uh, k vragu, i što je onda bilo... A, da, Pearl Bailey kaže gospodine predsjedniče htjela bih vas opet poševiti, a on kaže, sad ću malo zaspati a za... trideset – ne, čekajte...” Preston opet zbunjeno zastane. “Hm... ne, za šezdeset minuta... ne... da, da, za trideset minuta ću se probuditi pa ćemo se opet

poševiti, ali moraš držati jednu ruku na mojem pimpeku a drugu na jajima i ona kaže dobro ali zašto moram držati jednu ruku na vašem pimpeku a drugu... drugu na jajima... i...” Preston zamijeti da Van Patten nešto lijeno crta na papirnatom ubrusu. “Hej, Van Pattene – slušaš li ti mene?”

“*Slušam*”, kaže Van Patten razdraženo. “Hajde, završi. Jedna ruka na pimpeku, druga na jajima. Hajde.”

Luis Carruthers još stoji za šankom i čeka piće. Sad mi se čini da je njegova svilena kravata zapravo *Agnes B*. Nisam siguran.

“*Ja ne slušam*”, kaže Price.

“I on kaže, zato što...” Preston ponovno zastane. Nastane duga tišina. Preston me pogleda.

“Ne gledaj *mene*”, kažem. “Nije to *moj vic*.”

“I on kaže... Zablokirao mi se mozak.”

“Tako završava vic – zablokirao mi se mozak?”, pita McDermott.

“Kaže, ovaj... zato što...” Preston rukom pokrije oči i razmišlja. “K vragu, ne mogu vjerovati da sam zaboravio...”

“Ma *super*, Prestone”, uzdahne Price. “Ti doista nisi nimalo duhovit.”

“Zablokirao mi se mozak?”, pita me Craig. “Ne shvaćam.”

“Joj da, joj da, joj da”, kaže Preston. “Sjetio sam se. Zato što, kad sam prošli put ševio crnkinju, ukrala mi je novčarku.” I počne se smijuljiti. I nakon kratke šutnje, i svi ostali za stolom, osim mene.

“To je to, tako završava vic”, kaže Preston ponosno, s olakšanjem.

Van Patten ga pljesne po dlanu. Čak se i Price smije.

“O, Kriste”, kažem. “Odvratno.”

“Zašto?”, pita Preston. “Smiješno je. To je *šala*.”

“Aha, Bateman”, kaže McDermott. “Razvedri se.”

“Ah, zaboravio sam, Bateman hoda s nekom iz ACLU-
a¹¹”, kaže Price. “Što ti tu smeta?”

“Nije smiješno”, kažem. “Čisti *rasizam*.”

“Bateman, ti si baš zlovoljan tip”, kaže Preston. “Trebao bi prestati neprestano čitati biografije Teda Bundyja.¹²” Preston ustane i pogleda na svoj *Rolex*. “Oдох ja, momci. Vidimo se sutra.”

“Aha. Isto Bat-vrijeme, isti Bat-kanal¹³”, kaže Van Patten gurkajući me.

Preston se nagne prema nama prije nego što ode. “Jer mi je prošla crnkinja koju sam ševio ukrala novčarku.”

“Shvatio sam, shvatio sam”, kažem i odgurnem ga.

“Upamtite, dečki: malo što u životu radi tako dobro kao *Kenwood*.” Iziđe.

“Jaba-daba-du”, kaže Van Patten.

“Hej, jeste li znali da su spiljski ljudi jeli više vlakana nego mi?”, pita McDermott.

U Pastelsu

.....

Kad stignemo u *Pastels*, već sam na rubu suza jer sam uvjeren da nećemo dobiti stol, ali stol je sasvim dobar pa me preplavi golemi val olakšanja. McDermott poznaje šefa sale u *Pastelsu* i premda smo nazvali samo nekoliko minuta prije iz taksija, odmah nas povedu pokraj pretrpanog šanka u ružičastu, blještavo osvijetljenu glavnu blagovaonicu i posjednu u odličan separe za četvoro, sprijeda. Doista je nemoguće dobiti rezervaciju u *Pastelsu* i mislim da smo Van Patten, ja, pa čak i Price, zadivljeni, možda čak i zavidni McDermottu na lakoći kojom je dobio stol. Kad smo se utrpali u taksu u Ulici Water, shvatili smo da nitko nije nigdje ništa rezervirao i dok smo raspravljali o prednostima novog kalifornijsko-sicilijskog bistroa na Upper East Sideu – ja tako paničan da sam zamalo prepолоvio Zagata – postigli smo konsenzus. Jedino se Price nije složio, ali na kraju je slegnuo ramenima i rekao: “Fućka mi se”, pa smo mobitelom napravili rezervaciju. On je stavio *walkman* i tako pojačao zvuk da se Vivaldi čuo čak i uz poluotvorene prozore i buku

prometa u gradu. Van Patten i McDermott smišljali su prostačke šale o veličini Timovog pimpeka, a i ja s njima. Ispred *Pastelsa* Tim je dograbio papirnati ubrus sa završnom verzijom Van Pattenova pomnjivo sastavljeno pitanja za *GQ* i bacio ga na beskućnika koji se motao ispred restorana držeći neuredan karton na kojem je pisalo: JA SAM GLADNI BESKUĆNIK MOLIM VAS POMOZITE MI.

Sve teče glatko. Šef sale poslao nam je četiri *Bellinija* na račun kuće, ali ipak naručimo piće. *Ronettesi* pjevaju *Then He Kissed Me*, naša konobarica je sitna i zbijena i čak se i Price opustio, iako mrzi taj restoran. Osim toga, za stolom nasuprot našem su četiri žene, sve izgledaju odlično – plavokose, velike sise: jedna u vunenoj haljini-košuljici s dva lica *Calvin Klein*, druga u pletenoj vunenoj haljini i kaputiću sa svilenim nabranim porubom *Geoffrey Beene*, jedna ima simetričnu plisiranu suknju od tila i izvezeni plišani prsluk, mislim *Christian Lacroix* i cipele s visokim potpeticama *Sidonie Larizzi*, a posljednja ima crnu haljinu sa šljokicama, bez naramenica, i strukiran kaputić od vunenog krepa *Bill Blass*. Sad se iz zvučnika čuju *Shirelles*, *Dancing In the Street*, a razglas i akustika, zbog visokog stropa restorana, tako su jaki da praktički moramo urlati kako bismo naručili večeru od male konobarice – koja je odjevena u dvobojni kostim od vunenog buklea s pozamanterijskim porubom *Myrone de Prémonville* i baršunaste čizmice do gležnjeva i, prilično sam siguran, koketira sa mnom: seksi se nasmije kad za predjelo naručim *ceviche* od sklata i hobotnice sa zlatnim kavijarom; pogleda me tako vruće, tako prodorno dok naručujem *gravlax* s umakom od zelenih rajčica da moram pogledati u ružičasti *Bellini* u čaši za pjenušac zabrinuto i mrtvo ozbiljno kako ne bi pomislila da sam *previše* zaniteresiran. Price naruči *tapas* a onda *venison* s umakom od jogurta i mlade paprati s kriškama manga. McDermott naruči *sašimi* s kozjim sirom a onda dimljenu patku s endivijom i javorovim umakom. Van Patten naruči kobasicu od jakovskih kapica, a onda lososa na žaru s malinovim octom i

guacamolom. Klimauredaj u restoranu radi punom snagom i hvata me neraspoloženje što nisam odjenuo novi pulover *Versace* koji sam prošlog tjedna kupio kod *Bergdorfa*. Izvrsno bi pristajao uz ovo odijelo.

“Možete li *molim vas* ovo odnijeti”, kaže Price pomoćnom konobaru i pokaže naše *Bellinije*.

“Čekaj, Tim”, kaže Van Patten. “*Smiri se. Ja ću ih popiti.*”

“*Eurotrash*¹⁴, Davide”, objasni Price. “Europsko smeće.”

“Možeš popiti i *moj*, Van Pattene”, kažem.

“Čekaj”, kaže McDermott pomoćnom konobaru. “I ja ću zadržati svoj.”

“Zašto?”, pita Price. “Upucavaš se onoj Armenki za šankom?”

“Kojoj Armenki?” Van Patten iznenada isteže vrat, zainteresiran.

“Ma, odnesi ih sve”, kaže Price, ključajući od bijesa.

Pomoćni konobar pokorno uzme sve čaše i nikome ne kimne odlazeći.

“Otkad si *ti* glavni?”, prigovara McDermott.

“Gledajte, dečki. Pogledajte tko je upravo stigao.” Van Patten zazviždi. “Uh.”

“Kriste Bože, ne valjda vražji Preston”, uzdahne Price.

“Ne. O, ne”, kaže Van Patten zlokobno. “Još nas nije zamijetio.”

“Victor Powell? Paul Owen?”, kažem, iznenada uplašen.

“Ima dvadeset četiri godine i... pa, recimo, *odvratno* puno love”, kaže Van Patten i ceri se. Čovjek koji je došao očigledno ga je zamijetio pa mu se blještavo nasmiješi pokazujući sve zube. “Hrpetinu.”

Iskrenem vrat ali ništa ne vidim.

“Scott Montgomery”, kaže Price. “Zar ne? Došao je Scott Montgomery.”

“Možda”, zadirkuje Van Patten.

“Onaj patuljak Scott Montgomery”, kaže Price.

“Price”, kaže Van Patten. “Nema ti cijene.”

“Gledajte kako ću biti zaintrigiran”, kaže Price, okrećući se. “Tojest, onoliko koliko to mogu biti nekim iz Georgije.”

“Oho”, kaže McDermott. “A odjeven je da impresionira.”

“Hej”, kaže Price. “Uhvatila me depresija. Hoću reći, strašna impresija.”

“Oho”, kažem, ugledavši Montgomeryja. “Elegantan u mornaričkomodrom.”

“Istančani nabori”, šapne Van Patten.

“A sve krem”, kaže Price. “*Znate već.*”

“Evo dolazi”, kažem i stisnem zube.

Scott Montgomery pride našem separeu u dvorednom mornaričkomodrom blejzeru s gumbima od lažne kornjačevine, svečanoj bijeloj košulji od nabranog pamuka s ukrasnim crvenim šavovima, svilenoj crvenobijeloplavoj kravati *Hugo Boss* i *Lazovim* hlačama od isprane vune s četverostrukim naborima i kosim džepovima. Drži čašu pjenušca pa je doda djevojci s kojom je – tip fotomodela, vitka, sise u redu, bez guzice, visoke potpetice – a ona na sebi ima suknju od vunenog krepa i jaknu od vune i kašmira, a preko ruke drži isto takav ogrtač, sve *Louis Dell’Olio*. Cipele s visokim potpeticama *Susan Bennis Warren Edwards*. Naočale *Alain Mikli*. Torbica od prešane kože *Hermès*.

“Dečki, kako je?” Montgomery govori izrazitim georgijskim naglaskom. “Ovo je Nicki. Nicki, ovo su McDonald, Van Buren, Bateman – lijepo si pocrnio – i gospodin Price.” Rukuje se samo s Timothyjem pa uzme čašu pjenušca od Nicki. Nicki se nasmiješi, ljubazno, poput robota. Vjerojatno ne govori engleski.

“Montgomery”, kaže Price srdačnim, razgovornim tonom zureći u Nicki. “Kako je?”

“No, dečki”, kaže Montgomery, “vidim da ste dobili najbolji stol. Jeste li već dobili račun? Samo se šalim.”

“Čuj, Montgomery”, kaže Price zureći u Nicki, ali i dalje neobično ljubazan prema nekome koga sam držao strancem. “*Squash?*”

“Nazovi me”, kaže Montgomery rastreseno, razgledajući prostoriju. “Je li ono Tyson? Evo ti moja posjetnica.”

“Sjajno”, kaže Price i spremi je u džep. “U četvrtak?”

“Ne mogu. Sutra idem u Dallas ali...” Montgomery se već udaljava od stola, žuri prema nekome, pucka prstima pozivajući Nicki da ga slijedi. “Može drugi tjedan.”

Nicki mi se nasmiješi pa pogleda u pod – ružičaste, plave i svijetlozelene pločice složene u trokutasti uzorak – kao da će tu naći odgovor, ključ, suvisao razlog zašto mora biti s Montgomeryjem. Lijeno se upitam je li starija od njega i koketira li sa mnom.

“Vidimo se”, kaže Price.

“Vidimo se, dečki...” Montgomery je već na sredini prostorije. Nicki se vuče za njim. Pogriješio sam: ipak *ima* guzicu.

“Osamsto milijuna.” McDermott zazviždi i odmahne glavom.

“Koji fakultet?”, pitam.

“Neki bezvezni”, nabaci Price.

“Rollins?”, nagađam.

“Ako možeš povjerovati”, kaže McDermott, “Hampden-Sydney.”

“On je parazit, gubitnik, ljigavac”, zaključi Van Patten.

“Ali ima osamsto *milijuna*”, ponovi McDermott.

“Idi pa mu *popuši* – hoćeš li ti to napokon zatvoriti usta?”, kaže Price. “Kad si već toliko impresioniran.”

“Ali, dobar komad”, kažem.

“Cura *jest* odlična”, složi se McDermott.

“Slažem se”, kimne Price, ali nevoljko.

“Ma, čovječe”, kaže Van Patten uzrujano, “*znam* tu žensku.”

“Ma daj”, svi prostenjemo.

“Da pogodim”, kažem. “Pokupio si je u *Tunnelu*, je li?”

“Ne”, kaže on nakon što otpije gutljaj. “Ona je fotomodel. Anoreksična, hladna alkoholičarka. *Totalno* francuski tip.”

“Koji si ti idiot”, kažem, ali nisam siguran da laže.

“Hoćeš se kladiti?”

“Pa što onda?” McDermott slegne ramenima. “Ja bi je pojebao.”

“Popije litru Stolija na dan, pa povrati, pa dalje pije, McDermotte”, objasni Van Patten. “Kažem ti, alkoholičarka.”

“I to *jeftina*”, promrmlja Price.

“Baš me briga”, hrabro kaže McDermott. “Prekrasna je. Želim je pojebati. Želim se oženiti s njom. Želim s njom imati djecu.”

“O, Isuse”, kaže Van Patten zamalo se ugušivši. “Tko bi se htio oženiti curom koja će roditi bocu votke sa sokom od brusnica?”

“*Ima* u tome nešto”, kažem.

“Aha. On bi se spetljao i s onom Armenkom za šankom”, ruga se Price. “Što će ona roditi – bocu *Korbela* i sok od bresaka?”

“*Kojom* Armenkom?”, pita McDermott na kraju živaca, iskrivljujući vrat.

“O, Kriste. Odjebite, pederi”, uzdahne Van Patten.

Šef sale zastane kako bi se javio McDermottu i zamijeti da nemamo *Bellinije* kojima kuća časti pa odjuri prije negoli ga uspijemo zaustaviti. Ne znam odakle McDermott tako dobro poznaje Alaina – možda preko Cecelije? – i to me pomalo ljuti, ali odlučim izjednačiti rezultat pokazujući svima svoju novu poslovnu posjetnicu. Izvadim je iz svoje novčarke od gazeline kože (*Barney's*, 850 dolara) i pljesnem na stol čekajući reakcije.

“Što je to, gram?”, kaže Price ne posve ravnodušno.

“Nova posjetnica.” Pokušavam se držati nehajno, ali se ponosno smiješim. “Što kažete?”

“Opa”, kaže McDermott, podigne je i opipa, vidno impresioniran. “Vrlo lijepo. Vidi.” Doda je Van Pattenu.

“Jučer sam ih pokupio u tiskari”, napomenem.

“Odlične boje”, kaže Van Patten pomnjivo pregledavajući posjetnicu.

“To je kost”, kažem. “A slova se zovu *Silian Rail*.”

“*Silian Rail*?”, pita McDermott.

“Aha. Nije loše, je li?”

“Stvarno je *cool*, Batemane”, kaže Van Patten oprezno. Ljubomorni gad. “Ali, nije to ništa...” Izvadi lisnicu i tresne posjetnicu pokraj pepeljare. “Vidi ovo.”

Svi se nagnemo i pogledamo Davidovu posjetnicu, a Price tiho kaže: “E, to je *stvarno* lijepo.” Uhvati me laki grč ljubomore kad ugledam kako su elegantne boje i slova. Stisnem šaku, a Van Patten samodopadno kaže: “Ljuska jaja i slova *Romalian*...” Okrene se prema meni. “Što kažeš?”

“Lijepo”, protisnem i nekako uspijem kimnuti kad nam pomoćni konobar donese četiri nova *Bellinija*.

“Isuse”, kaže Price držeći posjetnicu prema svjetlu, ne obraćajući pozornost na nova pića. “Ovo je doista super. Odakle bezveznjaku poput tebe tako dobar ukus?”

Gledam Van Pattenovu posjetnicu, pa svoju, i ne mogu vjerovati da se Priceu doista više sviđa njegova. Ošamućen, otpijem gutljaj pića pa duboko udahnem.

“Ali, čekajte”, kaže Price. “Sve to još nije ništa...” Iz unutarnjeg džepa sakoa izvuče svoju posjetnicu, dramatično je okrene kako bismo je pogledali i kaže: “*Moja*.”

Čak i ja moram priznati da je čudesna.

Iznenada, čini se da je restoran negdje daleko, stišan, buka daleko, beznačajno zujanje u usporedbi s tom posjetnicom. Svi čujemo kako Price govori: “Podignuta slova, blijeda aureolski bijela...”

“Gospode Bože”, uzvikne Van Patten. “Nikad nisam vidio...”

“Lijepo, vrlo lijepo”, moram priznati. “Ali, čekajte. Da vidimo Montgomeryjevu.”

Price je izvadi i premda se drži nonšalantno, ne znam kako može zanemariti istančanu boju, ukusnu debljinu. Neočekivano sam potišten što sam sve to započeo.

“Pizzu. Naručimo pizzu”, kaže McDermott. “Bi li tko podijelio pizzu sa mnom? Od crvenperke? Mmmmmm. To bi Bateman”, kaže, s užitkom trljajući ruke.

Uzmem Montgomeryjevu posjetnicu i ne mogu odoljeti, pipkam je jer je ugodna pod prstima.

“Lijepo, ha?” Po Priceovom glasu shvaćam da zna kako sam ljubomoran.

“Aha”, kažem nehajno i vratim mu posjetnicu kao da mi se živo fućka, ali u grlu mi je knedla.

“Piza od crvenperke”, podsjeća me McDermott. “Umirem od gladi.”

“Neću pizzu”, promrmljam i lakne mi kad Montgomeryjeva posjetnica nestane, vraćena u Timothyjev džep.

“Ma daj”, cvili McDermott. “Naručimo pizzu od crvenperke.”

“Začepi, Craig”, kaže Van Patten odmjeravajući konobaricu koja prima narudžbu u jednom od separea. “Ali, pozovi onu malu.”

“Ta nije naša”, kaže McDermott poigravajući se jelovnikom koji je oteo pomoćnom konobaru u prolazu.

“Svejedno je pozovi”, navaljuje Van Patten. “Traži vodu ili *Coronu* ili tako nešto.”

“Zašto *nju*?”, pitam nikoga određenog. Moja posjetnica leži na stolu zaboravljena pokraj orhideje u plavoj staklenoj vazi. Nježno je uzmem i savijenu vratim u džep.

“Izgleda točno kao jedna djevojka koja radi u odjelu *Georgette Klinger* u *Bloomingdalesu*”, kaže Van Patten. “Pozovi je.”

“Hoće li tko pizzu ili ne?”, pita McDermott uzrujan.

“Odakle *ti* to znaš?”, pitam Van Pattena.

“Znam jer tamo kupujem Katein parfem”, odgovori.

Priceove kretnje privuku pozornost svih za stolom. “Jesam li vam zaboravio reći da je Montgomery patuljak?”

“Tko je Kate?”, pitam.

“*Kate* je ženska s kojom se Van Patten spetljao”, objasni Price i nastavi zuriti u Montgomeryjev stol.

“A što se dogodilo s gospođicom *Kittridge*?”, pitam.

“Da”, nasmiješi se Price. “Što je s *Amandom*?”

“Ma, dajte, dečki, *olabavite*. Vjernost? *Kako ne.*”

“Zar se ne bojiš *bolesti*?”, pita Price.

“Od *koga*, *Amande* ili *Kate*?”, pitam ja.

“Mislio sam da smo se složili kako ih *mi* ne možemo dobiti.” Van Patten govori glasnije. “I zato... govnaari, začepite.”

“Nisam li ti rekao—”

Stignu još četiri *Bellinija*. Sad ih na stolu ima osam.

“O moj Bože”, zajauče Price i pokuša uhvatiti pomoćnog konobara za rukav prije nego što nestane.

“Pizzu od crvenperke... pizzu od crvenperke...” McDermott je pronašao svoju mantru za tu večer.

“Ubrzo ćemo postati mete za narajcane Iranke”, tupi Price.

“Postotak je nula cijelih nula nula – slušate li vi mene?”, pita Van Patten.

“...pizza od crvenperke... pizza od crvenperke...” Onda McDermott tresne šakom o stol i uzdrma ga. “Prokletstvo, sluša li mene itko?”

Ja sam i dalje u transu od Montgomeryjeve posjetnice – elegantne boje, debljine, slova, tiska – pa iznenada podignem šaku kao da ću udariti Craiga i vrisnem na sav glas: “Nitko ne želi jebenu pizzu od crvenperke! Pizza mora biti *kvasasta* i *kruhasta* i imati *koru od sira*! Ovdje su kore pre-jebeno-tanke jer kretenski kuhar sve prejako ispeče! Pizza mu je suha i lomljiva!” Porumenim i tresnem svojim *Bellinijem* o stol, a kad podignem pogled vidim da je došlo predjelo. Izbildana konobarica stoji i gleda me nekim čudnim, zacakljenim pogledom. Dlanom obrišem lice i srdačno joj se

nasmiješim. Ona stoji i gleda me kao da sam kakvo čudovište – doslovce izgleda *uplašeno* – i ja pogledam Pricea – zašto? Zar tražim savjet? – a on kaže: “Cigare”, i potapše džep sakoa.

McDermott tiho kaže: “Ja ne mislim da su suhe.”

“Zlato”, kažem, ignorirajući McDermotta, pružim ruku i privučem je. Ustukne, ali ja se nasmiješim pa mi dopusti da je privučem još bliže. “Sad ćemo svi lijepo ovdje pojesti obilan obrok–”, počnem objašnjavati.

“Ali, nisam ovo naručio”, kaže Van Patten gledajući u svoj tanjur. “Htio sam kobasicu od *dagnji*.”

“Šuti.” Dobacim mu oštar pogled pa se mirno okrenem konobarici cereći se poput kretena, ali zgodnog kretena. “Slušajte, mi smo dobre mušterije i vjerojatno ćemo naručiti dobar konjak i želimo se opustiti i uživati u ovom” – mahnem rukom – “ugodaju. A poslije” – drugom rukom izvučem lisnicu od gazeline kože – “želimo uživati u *finim* kubanskim cigarama i ne želimo da nas gnjave nekakvi *ušljivi*–”

“*Ušljivi*.” McDermott kimne Van Pattenu i Priceu.

“*Ušljivi* i bezobzirni gosti ili turisti koji će se, dakako, žaliti na našu nedužnu sitnu radost... I tako” – utisnem joj u koščatu ručicu novčanicu za koju se nadam da je pedesetača – “ako se možete pobrinuti da nam nitko ne smeta dok to radimo, bit ćemo vam *veoma* zahvalni.” Protrljam ručicu i stisnem je u šaku oko novčanice. “A ako se tko bude žalio, pa...”, zastanem, a onda prijeteći upozorim, “izbacite ga.”

Nijemo kimne i krene natraške ošamućenog, zbunjenog izraza lica.

“Osim toga”, doda Price smiješeći se, “ako još jedna runda *Bellinija* dođe na pet metara od ovog stola, spalit ćemo šefa sale. Pa ga lijepo upozorite.”

Nakon duge tišine tijekom koje proučavamo svoja predjela oglasi se Van Patten: “Bateman?”

“Da?” Vilicom nabodem komadić sklata, uronim ga u zlatni kavijar, pa spustim vilicu.

“Ti si savršen proizvod privatnih škola”, zaprede.

Price ugleda još jednu konobaricu kako nosi pladanj s četiri čaše za pjenušac pune blijedoružičaste tekućine i kaže: “O, za Boga miloga, ovo stvarno postaje *smiješno*...” Ali, ona ih spusti za stol do našega, za kojim sjede one četiri žene.

“*Prava je*”, kaže Van Patten i ne gledajući svoju kobasicu od jakovskih kapica.

“Komad”, kimne McDermott. “Što jest, jest.”

“Nisam impresioniran”, prezrivo puhne Price. “Pogledajte joj koljena.”

Dok komad tamo stoji, odmjerimo je, i premda njezina koljena nose duge, preplanule noge, ne mogu ne zamijetiti da je jedno doista veće od drugoga. Lijevo je koljeno čvornatije, za vlas deblje od desnog i ta se nezamjetna mana čini tako velikom da svi izgubimo interes. Van Patten zapanjeno gleda svoje predjelo, a onda pogleda McDermotta i kaže: “Pa ni ti nisi to naručio. To je *suši*, a ne *sašimi*.”

“Kriste Bože”, uzdahne McDermott. “Pa ovamo se ionako ne dolazi zbog hrane.”

Neki tip koji izgleda točno kao Christopher Lauder pride našem stolu, potapše me po ramenu i kaže: “Hej, Hamilton, lijepo si preplanuo”, pa ode u zahod.

“Hamilton, lijepo si preplanuo”, oponaša ga Price prebacujući *tapas* na moj tanjurić za kruh.

“Joj”, kažem, “nadam se da nisam porumenio.”

“A *kamo* zapravo ideš, Batemane?”, pita Van Patten. “Mislím, na sunčanje?”

“Da, Batemane. *Kamo* ideš?” Čini se da je McDermott iskreno zainteresiran.

“Odat ću vam tu tajnu”, kažem. “U solarij.” A onda razdraženo dodam: “Kao i svi.”

“Ja imam”, kaže Van Patten zastajući kako bi stvorio napetost, “solarij... kod kuće”, pa u usta stavi veliki zalogaj kobasice od jakovskih kapica.

“Ma da”, kažem skrušeno.

“*Istina je*”, potvrdi McDermott punih usta. “Vidio sam ga.”

“Pa to je *jebeni* skandal”, kažem.

“A zašto je, dovraga, to *jebeni* skanal?”, pita Price gurkajući *tapas* vilicom po tanjuru.

“Znaš li ti kako je skupa članarina u solariju?”, pita me Van Patten. “*Godišnja članarina?*”

“Ti si lud”, promrmljam.

“Dečki, pogledajte”, kaže Van Patten. “Bateman je ozlojeđen.”

Iznenada dođe pomoćni konobar i ne pitajući jesmo li završili odnese naša uglavnom nepojedena predjela. Nitko se od nas ne žali osim McDermotta, koji pita: “Je li on to upravo odnio naša predjela?”, a onda se nasmije, ne shvaćajući. Ali, kad vidi da se nitko drugi ne smije, prestane.

“Odnio ih je zato što su porcije tako male da je vjerojatno mislio kako smo završili”, kaže Price umorno.

“Mislim da je to s kućnim solarijem čista ludost”, kažem Van Pattenu, premda zapravo mislim kako bi to bio gala luksuz, samo što u stanu nemam mjesta za njega. Mogao bi služiti i za štošta drugo osim sunčanja.

“S kim je to Paul Owen?”, čujem kako McDermott pita Pricea.

“S nekim ljigavcem iz *Kicker Peabodyja*”, kaže Price rastreseno. “*On* je poznao McCoya.”

“Zašto onda sjedi s tim krelcima iz *Drexela*?”, pita McDermott. “Nije li ono Spencer Wynn?”

“Jesi li drogiran?”, pita Price. “To nije Spencer Wynn.”

Pogledam Paula Owena koji sjedi u separeu s tri druga tipa – jedan bi mogao biti Jeff Duvall, ima naramenice za hlače, zalizanu kosu, naočale s okvirima od kornjačevine, svi piju pjenušac – i lijeno se pitam kako je Owen uspio dobiti posao s *Fisherom*. Od toga me prođe želja za jelom, ali glavno jelo stigne gotovo odmah nakon što su odnijeli predjelo, pa počnemo jesti. McDermott otkopča naramenice. Price mu kaže da je prasac. Osjećam se paralizirano, ali uspijem odvratiti pogled od Owena i zurim u svoj tanjur (mesna pita je žuti šesterokut, oko njega trake dimljenog

lososa, hrpice poput graška zelenog umaka *tomatillo*), pa pogledam ljude koji čekaju stol. Doimaju se srdito, možda su se napili besplatnih *Bellinija*, umorni od dugog čekanja bezveznog stola pokraj otvorene kuhinje iako imaju rezervacije. Van Patten prekine šutnju za našim stolom tresnuvši vilicom o stol i odgurnuvši stolac.

“Što je?”, pitam, podižući pogled s tanjura, s vilicom u ruci, ali ruka mi se ne pomiče, kao da joj se odveć svidio tanjur, kao da moja ruka ima vlastitu volju i ne želi pokvariti aranžman na tanjuru. Uzdahnem i rezignirano spustim vilicu.

“Sranje. Moram *snimiti* neki film s kablovske za *Mandy*.” Obriše usta ubrusom i ustane. “Vratit ću se.”

“Pa neka *ona* to učini, idiote”, kaže mu Price. “Što ti je, zar si malouman?”

“U Bostonu je, kod *zubara*.” Van Patten slegne ramenima, papučar.

“Pa što ćeš sad?” Moj glas podrhtava. Još mislim na Van Pattenovu posjetnicu. “Nazvati *HBO*?”

“Ne”, kaže. “Imam telefon spojen s videorekorderom. Kupio sam ga kod *Hammacher Schlemmera*.” Ode navlačeći naramenice.

“Jaka stvar”, kažem bezbojno.

“Hej, što želiš za desert?”, dovikne mu McDermott.

“Nešto s čokoladom, bez brašna”, odvrati.

“Je li Van Patten prestao ići na fitnes?”, pitam. “Izgleda mi podbulo.”

“Čini se da je tako”, kaže Price.

“Zar nije član *Vertical Cluba*?”, pitam.

“Ne znam”, promrmlja Price proučavajući svoj tanjur. Zatim se uspravi i odgurne ga te mahne konobarici da mu donese još jednu *Finlandiju* s ledom.

Još jedna izbildana konobarica oprezno nam priđe noseći bocu pjenušca, Perrier-Jouët, nearhivskog, i kaže da nam je to poslao Scott Montgomery.

“Nije arhivski. Kakav ljigavac!”, prosikće Price i iskrivi vrat pokušavajući naći Montgomeryjev stol. “Bezveznjak.”

Preko sobe mu da znak palčevima uvis. “Tako je nizak da sam ga jedva vidio. Mislim da sam dao znak Conradu. Nisam siguran.”

“Gdje je Conrad?”, pitam. “Trebao bih mu se javiti.”

“Onaj tip koji te oslovio s ‘Hamiltonem’”, kaže Price.

“To nije bio Conrad”, kažem.

“Jesi li siguran? Bio mu je veoma nalik”, kaže, ali zapravo me ne sluša; bezočno zuri u izbildanu konobaricu, u njezinu izloženu bistu dok se sagnula kako bi čvršće uhvatila čep boce.

“Ne. To nije bio *Conrad*”, kažem, iznenađen Priceovom nesposobnošću da prepozna vlastite suradnike. “Taj je imao bolju frizuru.”

Sjedimo u tišini dok konobarica nalijeva pjenušac. Kad ode, McDermott pita je li nam se svidjela hrana. Kažem mu da je mesna pita bila dobra, ali da je bilo previše umaka. McDermott kimne i kaže: “Tako sam i čuo.”

Van Patten se vrati mrmljajući: “Zahod ovdje nije zgodan za uzimanje kokaina.”

“Desert?”, predloži McDermott.

“Samo ako mogu naručiti sorbet *Bellini*”, kaže Price zijevajući.

“A da samo zatražimo račun?”, kaže Van Patten.

“Vrijeme je da krenemo u lov na komade, gospodo”, kažem.

Mala konobarica donese račun. Iznosi ukupno 475 dolara, mnogo manje nego što smo očekivali. Podijelimo ga, ali meni treba gotovina pa platim svojom platinastom AmEx karticom i uzmem njihove novčanice, uglavnom nove pedesetače. McDermott traži da mu vratim deset dolara jer njegova kobasica od jakovskih kapica košta samo šesnaest dolara. Montgomeryjeva boca pjenušca ostala je na stolu, nenačeta. Izvan *Pastelsa* na pločniku sjedi drugi beskućnik i drži znak na kojem piše nešto potpuno nečitko. Tiho nas zamoli sitniš, a onda, s više nade, malo hrane.

“Tip *hitno* treba u kozmetički salon”, kažem.

“Hej, McDermotte”, cereka se Price, “daj mu svoju kravatu.”

“Ma, daj. Što bi za *to* mogao dobiti?”, pitam, zureći u beskućnika.

“Predjelo kod *Jamsa*.” Van Patten se smije. Pljesnemo se dlanovima.

“*Tip*”, kaže McDermott gledajući svoju kravatu, očigledno uvrijeđen.

“Oh, pardon... taksisti”, kaže Price zaustavljajući taksistu. “... i osvježavajući napitak.”

“U *Tunnel*”, kaže McDermott vozaču.

“Super, McDermotte”, kaže Price sjedajući na prednje sjedalo. “Zvučiš doista uzbuđeno.”

“Pa što ako nisam izraubani dekadentni peder kao ti”, kaže McDermott i uđe prije mene.

“Jeste li znali da su spiljski ljudi jeli više vlakana nego mi?”, pita Price taksistu.

“Hej, to sam i ja čuo”, kaže McDermott.

“Van Pattene”, kažem, “jesi li vidio bocu pjenušca koju nam je poslao Montgomery?”

“Doista?”, pita Van Patten nagnjući se preko McDermotta. “Da pogodim. Perrier-Jouët?”

“*Bingo*”, kaže Price. “Nearhivski.”

“Prokleti ljigavac”, kaže Van Patten.

U *Tunnelu*

.....

Svi muškarci pred *Tunnelom* večeras zbog nekog razloga nose smokinge, osim sredovječnog beskućnika koji sjedi pokraj kontejnera za smeće, samo nekoliko koraka od konopaca koji omeđuju ulaz, i svakom prolazniku pruža plastičnu šalicu za kavu proseći sitniš, i dok nas Price vodi preko reda do konopaca, mašući jednom od vratara, Van Patten mahne novom novčanicom od jednog dolara pred licem beskućnika, koje se na trenutak razvedri, a Van Patten

novčanicu zatim vrati u džep dok nas uvode u klub, daju desetak bonova za piće i dvije VIP propusnice za Podrum. Kad uđemo, malo nas gnjave druga dva vratara – dugi vuneni sakoi, konjski repovi, vjerojatno Nijemci – koji žele znati zašto nismo u smokinzima. Price to elegantno riješi, bilo dajući im napojnice ili ih uvjerivši u svoju utjecajnost (ali vjerojatnije je ono prvo). Ne miješam se, okrenem mu leđa i pokušavam čuti kako se McDermott žali Van Pattenu da sam lud što kritiziram pizzu kod *Pastelsa*, ali teško je išta čuti dok *I Feel Free* u verziji Belinde Carlisle trešti iz razglasa. U džepu svoga *Valentino* sakoa imam nož s nazubljenom oštricom i u iskušenju sam da prikoljem McDermotta na licu mjesta, možda mu rasječem lice, ozlijedim kralježnicu; ali, Price nam napokon mahne da uđemo, pa želju da ubijem McDermotta zamijeni čudna želja za provodom, pjenušcem, koketiranjem s kakvim dobrim komadom, crtom kokaina, možda čak plesom uz neku dobru staru stvar ili onu novu Janet Jackson koja mi se sviđa.

U prednjem predvorju, pred pravim ulazom, nešto je tiše. Prođemo pokraj tri komada. Jedna ima crnu vunenu jaknu s kopčanjem sa strane i podignutim ovratnikom, hlače od vunenog krepa i strukiranu kašmirsku dolčevitku, sve *Oscar de la Renta*; druga ima dvoredni vuneni sako, moher i najlonski tvid, odgovarajuće hlače u stilu traperica i mušku pamučnu svečanu košulju, sve *Stephen Sprouse*; najzgodnija ima kockastu vunenu jaknu i vunenu suknju s povišenim strukom, oboje *Barney's*, i svilenu bluzu *Andra Gabrielle*. Nas četvorica očigledno smo privukli njihovu pozornost, pa uzvratimo kompliment okrećući glavu – osim Pricea, koji ih ignorira i kaže nešto prosto.

“Kriste, Price, opusti se”, cvili McDermott. “Što te muči? Ti su komadi bili *prva liga*.”

“Da, ako govoriš farsijski”, kaže Price dodajući McDermottu nekoliko bonova za piće, valjda da ga umiri.

“Što?”, kaže Van Patten. “Meni nisu izgledale kao Španjolke.”

“Znaš, Price, morat ćeš promijeniti pristup želiš li nešto poševiti”, kaže McDermott.

“*Ti bi mene učio o tome?*”, pita Price Craiga. “*Ti, koji si neku večer uspio samo da ti ga izdrka?*”

“*Odvratno se ponašaš, Price*”, kaže Craig.

“Zar misliš da se, kad mi je do *ševe*, ponašam kao s vama?”, izaziva Price.

“*Da, mislim*”, kažu McDermott i Van Patten uglasi.

“Znate”, kažem, “moguće je ponašati se drukčije kad želiš seks, dečki. Nadam se da ti time nisam ponovno oduzeo nevinost, McDermotte.” Ubrzam korak kako bih sustigao Tima.

“Ne, ali to ne objašnjava zašto se Tim ponaša kao *takvo* govno”, kaže McDermott pokušavajući održati korak sa mnom.

“Kao da je te cure *briga*”, prezirno puhne Price. “Kad im kažem koliko zarađujem na godinu, vjerujte mi, nije nimalo važno kako se ponašam.”

“A kako im priopćiš tu malu tajnu?”, pita Van Patten. “Kažeš li: ‘Izvoli *Coronu* i, uzgred, zarađujem sto osamdeset tisuća godišnje, a reci, u kojem si znaku rođena?’”

“Sto devedeset”, ispravi ga Price, pa doda: “Da, upravo tako. Nije tim curama do istančanosti.”

“A do čega im je, o mudra starino?”, pita McDermott blago se klanjajući dok hoda.

Van Patten se nasmije i, i dalje u pokretu, njih se dvojica pljesnu dlanovima.

“Hej”, nasmijem se, “da to *znaš*, ne bi morao pitati.”

“Žele izbildanog tipa koji ih dvaput tjedno može odvesti u *Le Cirque*, redovito kod *Nell*. Ili možda prisnog prijatelja Donalda Trumpa”, kaže Price mrtvohladno.

Pružimo ulaznice curi solidna izgleda u jakni od melirane vune i svilenom šalu *Hermès*. Dok nas propušta, Price joj namigne, a McDermott govori: “Uplašim se bolesti već od samog ulaska ovamo. Te su cure droljaste. *Osjećam* to.”

“Rekao sam ti, stari”, kaže Van Patten, pa strpljivo ponovi: “*Mi to ne možemo dobiti. Vjerojatnost je nula cijelih nula nula jedan posto—*”

Srećom, duga verzija *New Sensation* od INXS-a potopi njegov glas. Glazba je tako glasna da je razgovor moguć jedino ako vrištiš. Klub je prilično natrpan; jedina svjetlost dopire u bljeskovima s plesnog podija. Svi nose smokinge. Svi piju pjenušac. Budući da imamo samo dvije VIP propusnice za Podrum, Price ih dodaje McDermottu i Van Pattenu i oni ih radosno pokažu tipu na vrhu stuba. Tip koji ih propusti ima dvoredni vuneni smoking, pamučnu košulju širokog špic-ovratnika *Cerruti 1881* i pepita leptirmašnu *Martin Dingman Neckwear*.

“Hej”, doviknem Priceu, “zašto ih nismo mi uzeli?”

“Zato”, urla kako bi nadglasao glazbu i zgrabi me za ovratnik, “što *nama* treba malo bolivijskog praška...”

Slijedim ga dok žuri kroz uski hodnik koji je usporedan s plesnim podijem pa u bar i na kraju u Kristalnu dvoranu, koja je prepuna ljudi iz Drexela, Lehmana, Kidder Peabodyja, First Bostona, Morgan Stanleyja, Rothschilda, Goldmana, čak i *Citibanka*, za Boga miloga, svi u smokinzima, s čašama pjenušca, i glatko, gotovo kao da se nastavlja ista pjesma, *New Sensation* pretopi se u *The Devil Inside* i Price spazi Teda Madisona naslonjenog na ogradu u stražnjem dijelu prostorije, u dvorednom vunenom smokingu, pamučnom košuljom sa špic-ovratnikom *Paul Smith*, leptirmašnom i širokim pojasom *Rainbow Neckwear*, dijamantnim ukrasnim gumbima *Trianon*, lakiranim cipelama *Ferragamo* i antiknom Hamilton urom iz *Saksa*; a iza Madisona, u mraku nestaju željezničke tračnice koje su večeras kričavo osvijetljene zelenim i ružičastim tonovima i Price iznenada zastane, zagleda se u nešto iza Teda, a on se znalački nasmiješi kad ugleda Timothyja i Price čeznutljivo gleda tračnice kao da predstavljaju neku vrstu slobode, utjelovljuju mogućnost bijega za kojim je Price tragao, ali ja mu doviknem: “Hej, eno Teddyja”, i to prekine njegovo snatrenje – zatrese

glavom kao da je želi razbistriti, ponovno pogleda Madisona i odlučno poviče: “Ne, to nije Madison, zaboga, to je *Turnball*”, i tipa za kojeg sam mislio da je Madison pozdrave dva druga tipa u smokinzima i on nam okrene leđa, a onda iznenada Ebersol s leđa ovije ruku oko Timothyjeva vrata i kroza smijeh hini da ga davi, pa Price odgurne njegovu ruku, rukuje se s Ebersolom i kaže: “Hej, Madisone.”

Madison, za kojeg sam mislio da je Ebersol, nosi odličan bijeli laneni dvoredni kaputić *Hackett of London* iz *Bergdorf Goodmana*. U jednoj ruci drži nezapaljenu cigaru, a u drugoj napola punu čašu pjenušca.

“Gospodine Price”, viče Madison. “Čast mi je.”

“Madisone”, uzvratu Price vičući. “Trebaju nam tvoje usluge.”

“Tražite nevolje?”, nasmiješi se Madison.

“Nešto izravnije”, vikne Price.

“Svakako”, poviče Madison i onda mi kimne, zbog nekog razloga hladno, pa poviče, čini mi se: “Bateman”, i još: “Lijepo si preplanuo.”

Neki tip koji stoji iza Madisona i veoma nalikuje Tedu Dreyeru nosi dvoredni smoking s ovratnikom oblika šala, pamučnu košulju i svilenu tartansku leptirmašnu, sve, prilično sam siguran, *Polo Ralph Lauren*. Madison stoji i kima raznim ljudima koji prolaze pokraj njega u gužvi.

Price na kraju izgubi strpljenje. “Slušaj. Treba nam droga”, čini mi se da viče.

“Strpljenja, Price, strpljenja”, viče Madison. “Porazgovarat ću s Ricardom.”

Ali i dalje samo stoji i kima ljudima koji se guraju pokraj nas.

“Kako bi bilo *odmah?*”, vrisne Price.

“Zašto nisi u smokingu?”, vikne Madison.

“Koliko nam treba?”, pita me Price, kojega je, čini se, posve obuzelo beznađe.

“Gram bi bio u redu”, povičem. “Sutra moram rano biti u uredu.”

“Imaš gotovine?”

Ne mogu lagati, pa kimnem i dam mu četrdeset dolara.

“Gram”, vikne Price Tedu.

“Hej”, kaže Madison predstavljajući svojeg prijatelja, “ovo je You¹⁵.”

“Gram.” Price tutne novac Madisonu u ruku. “You? Što?”

Taj tip i Madison nasmiješe se, Ted odmahne glavom i vikne neko ime koje ne uspijem čuti.

“Ne”, viče Madison. “Hugh.” Barem mislim da je tako rekao.

“Aha. Drago mi je, Hugh.” Price podigne ruku i lupne kažiprstom po svojem zlatnom *Rolexu*.

“Odmah se vraćam”, poviče Madison. “Pravite društvo mome prijatelju. Upotrijebite bonove za piće.” Nestane. You, Hugh, Who¹⁶ izgubi se u gomili. Pođem za Priceom do ograde.

Želim zapaliti cigaru, ali nemam šibice; ipak, već to što je držim, osjećam njezin miris i znam da droga stiže umiruje me pa uzmem od Pricea dva bona za piće i pokušam mu naručiti *Finlandiju* s ledom, ali je nemaju, kako mi osorno kaže komad za šankom, ali ima super tijelo i tako dobro izgleda da ću joj samo zato ostaviti veliku napojnicu. Uzmem *Absolut* za Pricea i *J&B* s ledom za sebe. Zamalo mu iz vica uzmem i *Bellini*, ali večeras je odveć napet da bi mu se to svidjelo, pa se probijem natrag kroz gomilu i pružim mu *Absolut*, a on ga uzme, ne kaže ni hvala, popije ga u jednom gutljaju, pogleda čašu, napravi grimasu i optužujuće me pogleda. Bespomoćno slegnem ramenima. On nastavi kao opsjednut zuriti u željezničke tračnice. Večeras u *Tunnelu* ima vrlo malo cura.

“Hej, sutra navečer izići ću s Courtney.”

“S njom?”, vikne, zagledan u tračnice. “Super.” Sarkazam mi ne promiče čak ni u toj buci.

“Pa, zašto *ne*? Carruthers nije u gradu.”

“Bilo bi ti bolje da naručiš eskort”, vikne ogorčeno, gotovo ne razmišljajući.

“Zašto?”, povičem.

“Jer će te *mnogo* više koštati da povališ nju.”

“Ma, daj”, vrisnem.

“Čuj, prošao sam to”, vikne Price lagano tresući čašu. Kockice leda glasno zvecnu, što me iznenadi. “Meredith je isto takva. Očekuje da platiš. *Sve* to očekuju.”

“Price?” Otpijem veliki gutljaj viskija. “Nema ti cijene.”

Pokaže iza sebe. “Kamo vode te tračnice?” Počnu bljeskati laserska svjetla.

“Ne znam”, kažem nakon duge stanke, i ne znam točno kako duge.

Dosadi mi gledati Pricea, koji se ne pomiče i ne govori. Jedino povremeno odvrti pogled s tračnica kako bi potražio Madisona ili Ricarda. Nigdje žena, sami tipovi iz Wall Streeta u smokinzima. Jedina žena koju uspijem vidjeti pleše sama u kutu uz pjesmu koja se, mislim, zove *Love Triangle*. Na sebi ima majicu bez rukava *Ronaldus Shamask* i ja se usredotočim na to, ali sam u napetom, predkokainskom stanju pa počnem nervozno žvakati bon za piće, a neki tip iz Wall Streeta koji nalikuje na Borisa Cunnighama zapriječi mi pogled na curu. Spremam se vratiti za šank kad se Madison vrati – prošlo je dvadeset minuta – i glasno šmrkne lica razvučenog u nesiguran osmijeh dok se rukuje s oznojenim i namrgođenim Priceom, koji se udalji tako brzo da Ted, kad ga pokuša prijateljski pljesnuti po leđima, pogodi samo zrak.

Pođem za Priceom natrag uz šank i plesni podij, pokraj podruma, pa gore, uz dugi rep za ženski zahod, što je čudno jer se čini da u klubu večeras nema žena, i onda stignemo u muški zahod, koji je prazan, i Price i ja zajedno uđemo u kabinu i on zakračuna vrata.

“Tresem se”, kaže mi Price i pruži malenu omotnicu. “Ti je otvori.”

Uzmem je, oprezno odvijem rubove sićušnog paketića i otkrijem navodni gram – izgleda manje – pod prigušenom fluorescentnom svjetlošću muškog zahoda.

“Joj”, šapne Price iznenađujuće blago. “To baš nije mnogo, ha?” Nagne se kako bi bolje pogledao.

“Možda zbog svjetla”, napomenem.

“Što je, dovraga, Ricardu?”, pita Price zureći u kokain.

“Psst”, prošapćem i izvadim svoju platinastu karticu American Expressa. “Haj’mo.”

“Zar ga prodaje na *miligrame*?”, pita Price. Gurne vlastitu platinastu karticu American Expressa u prah i primakne nosu kako bi ušmrknuo. Na trenutak šutke stoji, a onda dahne: “O moj Bože”, dubokim, grlenim glasom.

“Što je?”, pitam.

“To je miligram jebenog *saharina*”, zagrcne se.

I ja malo ušmrknem i dođem do istog zaključka. “Stvarno je slab, ali ako ga ušmrknemo dovoljno, mislim da će biti u redu—” Ali, Price je bijesan, porumenio je i oznojio se; vrišti na mene kao da sam ja kriv, kao da je zamisao da kupimo gram od Madisona bila *moja*.

“Želim se ovim drogirati, Batemane”, kaže Price polako i sve glasnije, “a ne zasladiti zobene pahuljice!”

“Uvijek ga možeš dodati u svoj *café au lait*”, dovikne kreštavi glas iz susjedne kabine.

Price razrogači oči u nevjerici, pa poludi, okrene se i počne šakama udarati pregradu kabine.

“Smiri se”, kažem mu. “Potrošimo ovo.”

Price se okrene prema meni i, pošto rukom prijeđe preko krute, zalizane kose, popusti. “Vjerojatno imaš pravo”, a onda glasnije, “dakako, ako peder iz susjedne kabine misli da je to u redu.”

Čekamo znak, a onda glas iz susjedne kabine profrflja: “Što se mene tiče, u redu je...”

“Jebi se!”, zaurla Price.

“Jebi se ti”, uzvрати glas.

“Ne, *ti se jebi*”, vrisne Price i pokuša se popeti preko aluminijske pregrade, ali ja ga zaustavim, a u susjednoj kabini neznanac pusti vodu i, očigledno uplašen, izjuri iz zahoda. Price se nasloni na vrata naše kabine i zuri u mene na

onaj svoj beznadni način. Dršćućom rukom protrlja još uvijek grimizno lice i čvrsto stisne oči. Usne su mu bijele, pod jednom nosnicom ostalo je malo kokaina – a onda tiho, ne otvarajući oči, kaže: “Dobro, idemo.”

“*Tako* treba”, kažem. Naizmjenice guramo kartice u omotnicu sve dok ostatak više ne možemo dohvatiti karticama pa ga kupimo prstima i šmrčemo ili ližemo i utrljavamo u desni. Nije me ni približno diglo, ali kad popijem još jedan *J&B*, možda ću dovoljno zavarati tijelo da doživi makar slabašno uzbuđenje.

Iziđemo iz kabine, operemo ruke i pogledamo se u zrcalu pa se uputimo natrag u Kristalnu dvoranu. Pomislim kako sam svoj ogrtač (*Armani*) trebao ostaviti u garderobi, ali što god Price rekao, mene je kokain digao i samo nekoliko minuta poslije, dok čekam za šankom i pokušavam dozvati pipničarku, više nije važno. Na kraju moram staviti dvadesetaču na šank kako bih privukao njezinu pozornost iako još imam mnogo bonova za piće. Upali. Računajući na bonove naručim dva dupla *Stolija* s ledom. Preda mnom nalije piće.

“Hej, ne studiraš li ti na NYU-u¹⁷?”

Odmahne glavom bez osmijeha.

“Na Hunteru?”, povičem.

Opet odmahne glavom. Nije ni Hunter.

“Columbia?”, vičem, ali to je šala.

Ona i dalje uporno svu pozornost poklanja boci. Odlučim ne nastaviti razgovor i samo bacim bonove na šank kad mi pruži čaše. Ali, ona odmahne glavom i poviče: “Prošlo je jedanaest. Više ne vrijede. Primamo samo gotovinu. Dvadeset pet dolara.” Ne prigovarajući, potpuno *cool*, izvadim lisnicu od gazeline kože i izvadim novčanicu od pedeset dolara koju ona, časna riječ, prezrivo pogleda i uzdišući iz blagajne izvadi ostatak, a ja joj kažem, posve razgovjetno, ali prigušeno zvucima *Pump Up the Volume* i gužvom: “Ti si odvratna gadura i želim te zaklati i igrati se tvojom krvlju”, ali smiješim se. Ne ostavim glupoj pički

napojnicu i odem do Pricea koji opet mrzovoljno stoji pokraj tračnica i čvrsto se drži za ogradu. Paul Owen, koji vodi posao s *Fisherom*, na sebi ima vuneni smoking na dvoredno kopčanje sa šest gumba i stoji pokraj Pricea vičući nešto što zvuči kao: “Napravio sam petsto varijanti diskontiranog minusa likvidnosti na ICM PC-u i odvezao se taksijem do *Smitha i Wollenskog*.”

Dodam Priceu piće, usput kimajući Paulu. Price ne kaže ništa, čak ni hvala. Samo drži piće i žalobno zuri u tračnice, a onda zaškilji i spusti glavu prema čaši i kad stroboskop počne bljeskati, uspravi se i nešto promrmlja za sebe.

“Nisi drogiran?”, pitam ga.

“Kako si ti?”, poviče Owen.

“Sjajno”, odgovorim.

Glazba je jedna jedina duga, beskrajna pjesma koja se preklapa s drugim, zasebnim pjesmama povezanim samo tupim, dubokim ritmom i onemogućava svaki razgovor što je, dok razgovaram s ljigavcima poput Owena, sasvim u redu. Čini se da sad u Kristalnoj dvorani ima više cura pa pokušam uhvatiti pogled jedne od njih – tip fotomodela, s velikim sisama. Price me gurne laktom i ja se nagnem i upitam ne bismo li možda kupili još jedan gram.

“Zašto niste u smokingu?”, pita Owen iza mene.

“Dosta mi je”, poviče Price. “Odlazim.”

“Čega ti je dosta?”, odgovorim zbunjeno.

“*Ovoga*”, poviče, i nisam siguran, ali mislim da misli na *Stoli*.

“Nemoj”, kažem mu. “Ja ću je popiti.”

“Slušaj me, Patrick”, vrisne, “*odlazim*.”

“Kamo?” Sad sam doista zbunjen. “Hoćeš da nađem Ricarda?”

“Odlazim”, urla. “*Od... la...zim*.”

Počnem se smijati ne shvaćajući što mi govori. “Ali, *kamo* ideš?”

“Idem odavde!” poviče.

“Nemoj mi reći”, povičem. “U trgovačku banku?”

“Ne, Batemane. Ozbiljno ti govorim, glupi kretenu. Odlazim. Nestajem.”

“Kamo?” Još se smijem, još sam zbunjen, još vičem. “U *Morgan Stanley*? Na liječenje? Što?”

Odvrti pogled od mene, ne odgovara, samo zuri niz tračnice pokušavajući naći točku gdje završavaju, otkriti što je iza crnila. Postao je davež ali Owen mi se čini još gori, a nehotice sam ga pogledao.

“Reci mu, *don't worry, be happy*¹⁸”, dovikne mi Owen.

“Radiš li još s *Fisherom*?” Što da ga drugo pitam?

“Molim?”, pita Owen. “Čekaj. Je li ono Conrad?”

Pokaže nekog tipa u jednoreznom vunenom smokingu ovratnika u obliku šala, s pamučnom košuljom i leptirmašnom, sve *Pierre Cardin*, koji stoji pokraj šanka, točno ispod kristalnog lustera, u ruci drži čašu pjenušca i proučava svoje nokte. Owen izvadi cigaru i traži vatre. Dosadno mi je pa odem do šanka bez riječi objašnjenja kako bih onu malu koju bih volio zaklati zatražio šibice. Kristalna dvorana je pretrpana i svi mi se čine poznatima, svi izgledaju isto. Dim cigara teško visi u zraku a glazba, opet INXS, glasnija je nego ikad i kao da predstavlja dramski prolog za – što? Nehotice dotaknem čelo i prsti mi se ovlaže. Na šanku dobijem šibice. Vraćajući se kroz gomilu naletim na McDermotta i Van Patten, koji me počnu moljakati da im dam još bonova za piće. Pružim im sve koji su mi ostali znajući da više ne vrijede, ali stiješnjeni smo usred prostorije i bonovi im nisu dovoljan poticaj da se počnu probijati prema šanku.

“Bezvezni komadi”, kaže Van Patten. “Oprez. Nema izbildanih.”

“U podrumu je bez veze”, poviče McDermott.

“Jeste li našli drogu?”, viče Van Patten. “Vidjeli smo Ricarda.”

“Ne”, vičem, “nismo. Madison ništa nije uspio naći.”

“Uslužnost, dovraga, uslužnost”, viče tip iza mene.

“Ne vrijedi”, povičem. “Ništa ne čujem.”

“Što?”, viče Van Patten. “Ništa ne čujem.”

Iznenada me McDermott zgrabi za ruku. “Što to dovraga radi Price? Pogledaj.”

Kao u filmu, s mukom se okrenem i podignem na prste kako bih vidio Pricea koji stoji na ogradi i hvata ravnotežu, a netko mu je dodao čašu pjenušca i on je, pijan ili drogiran, ispružio obje ruke i sklopio oči kao da blagoslivlja svjetinu. Iza njega stroboskop i dalje bljeska i stroj za maglu radi k'o blesav, posvuda siva izmaglica koja ga obavija. Nešto više ali ne čujem što – prostorija je nevjerojatno pretrpana a zvuk gromoglasan spoj *Party All the Time* Eddieja Murphyja i neprekidnog čavrljanja poslovnih ljudi – pa se probijem naprijed, pogleda zalijepljenog za Pricea, i uspijem proći pokraj Madisona, Hughha, Turnballa, Cunnighama i još nekolicine. Ali, gomila je odveć natiskana i uzalud je pokušavati. Samo nekoliko lica gleda Tima koji i dalje stoji na ogradi, poluzatvorenih očiju, i nešto više. Neugodno mi je pa mi je u tom trenutku drago što sam zapeo u gomili i ne mogu do njega, ne mogu ga spasiti od gotovo sigurnog poniženja, i u savršeno uklopljenom trenutku tišine čujem Pricea kako viče: “Zbogom!” i kako gomila napokon obraća pozornost na njega, doda: “Kreteni!” Graciozno se okrene, skoči preko ograde na tračnice i počne trčati dok mu čaša pjenušca poskakuje u ruci. Posrne jedanput, dvaput dok stroboskop bljeska, naizgled usporeno, ali povratu ravnotežu prije negoli nestane u mraku. Izbacivač lijeno sjedi pokraj ograde dok Price nestaje u tunelu. Čini mi se da samo odmahuje glavom.

“Price! Vрати se!”, vičem, ali svjetina mu plješće. “Price!”, povičem još jedanput, nadglasujući pljesak. Ali, otišao je, a da me i jest čuo, sumnjam da bi išta učinio. Madison stoji pokraj mene i pruža mi ruku kao da mi na nečemu čestita. “Taj tip je stvarno *ludnica*.”

McDermott mi priđe s leđa i povuče me za rame: “Da Price slučajno ne zna za neku VIP dvoranu za koju mi nismo čuli?” Izgleda zabrinuto.

Sad izvan *Tunnela*, još sam drogiran ali i veoma umoran i u ustima mi je okus iznenađujuće nalik na Sladicin, iako sam u međuvremenu popio dva *Stolija* i pola *J&B*-a. Pola jedan. Gledamo kako limuzine pokušavaju skrenuti ulijevo na West Side Highway. Nas trojica, Van Patten, McDermott i ja, razgovaramo o mogućnosti nalaženja novog kluba koji se zove *Nekenieh*. Zapravo nisam drogiran, samo malo pijan.

“Ručak?”, pitam ih zijevajući. “Sutra?”

“Ne mogu”, kaže McDermott. “Idem na šišanje kod *Pierrea*.”

“A doručak?”, predložim.

“A-a”, kaže Van Patten. “*Gio*’s. Manikiranje.”

“Dobro si me podsjetio”, kažem, gledajući svoju ruku. “Morao bih i ja.”

“A da odemo na večeru?”, pita me McDermott.

“Imam sudar”, kažem. “Sranje.”

“A ti?”, pita McDermott Van Patten.

“Neće ići”, kaže Van Patten. “Moram u *Sunmakers*. A onda privatni fitness.”

Ured

.....

U dizalu mi Frederick Dibble priča o članku na šestoj stranici ili u nekoj drugoj trač-rubrici o Ivani Trump, a onda o nekom novom talijansko-tajlandskom restoranu na Upper East Sideu gdje je sinoć bio s Emily Hamilton te počne dizati u nebo nekakav izvrstan *fusilli-shiitake*. Izvadio sam zlatnu *Crossovu* penkalu da zapišem ime restorana u adresar. Dibble je odjenuo dvoredno vuneno odijelo s tankim prugama *Canali Milano*, pamučnu košulju *Bill Blass*, mini-glen-plaid tkanu svilenu kravatu *Bill Blass Signature*, a preko ruke drži kišni ogrtač *Missoni Uomo*. Ima dobru frizuru koja se doima skupo pa s divljenjem zurim u nju, a on počne pjevušiti uz glazbu koja svira u svim dizalima u našoj zgradi – ovaj put to bi mogla biti verzija *Sympathy for the Devil*. Spremam ga se pitati je li jutros gledao *Patty Winters Show* – tema je bila

autizam – ali on iziđe na katu prije moga i ponovi ime restorana, “Thaidialano”, doda “vidimo se, Marcus” i iziđe iz dizala. Vrata se zatvore. Ja sam odjenuo mini-pepita vuneno odijelo s hlačama na crt *Hugo Boss*, svilenu kravatu, također *Hugo Boss*, suknenu košulju *Joseph Abboud* i cipele *Brooks Brothers*. Jutros sam prečvrsto potezao konac između zubi pa još osjećam bakrenast okus progutane krvi u grlu. Poslije sam isprao usta *Listerineom* i od njega kao da gore, ali pri izlasku iz dizala uspijem istisnuti osmijeh upućen nikome i prođem pokraj mamurnog Wittenborna mašući svojom novom aktovkom od crne kože *Bottega Veneta*.

Moja tajnica Jean, koja je zaljubljena u mene i s kojom ću se na kraju vjerojatno oženiti sjedi za svojim stolom i jutros je, kako bi privukla moju pozornost kao i obično, odjenula nešto nevjerojatno skupo i posve neprimjereno: *Chanelov* kašmirski kardigan, kašmirsku bluzu s ruskim ovratnikom i kašmirski šal, naušnice od lažnih bisera, hlače od vunenog krepa *Barney's*. Skinem *walkman* s vrata dok prilazim njezinom stolu. Podigne pogled i sramežljivo mi se nasmiješi.

“Kasniš?”, pita.

“Aerobika.” Glumim ravnodušnost. “Žao mi je. Ima li poruka?”

“Ricky Hendricks je otkazao za danas”, kaže. “Nije rekao što otkazuje ni zašto.”

“Katkad odigram rundu boksa s Rickyjem u Harvard Clubu”, objasnim. “Što drugo?”

“I... Spencer želi da se nađete na piću u Fluties Pieru 17”, kaže smiješeći se.

“Kada?”, pitam.

“Poslije šest.”

“Ne mogu”, kažem joj dok odlazim u ured. “Otkazi.”

Ona ustane i pođe za mnom. “Je li? A što da mu kažem?”, pita kroza smijeh.

“Samo... reci... ne”, kažem joj, svučem svoj ogrtač *Armani* i ovjesim ga na vješalicu *Alex Loeb* koju sam kupio kod *Bloomingdalesa*.

“Samo... reci... ne?” ponovi.

“Jesi li jutros gledala *Patty Winters Show*?”, upitam je. “O autizmu?”

“Nisam.” Smiješi se kao da je zbog nekog razloga očarana mojom ovisnošću o *Patty Winters Showu*. “Kako je bilo?”

Podignem jutrošnji *Wall Street Journal* i pogledam naslovnu stranicu, koja mi izgleda kao velika, besmislena mrlja tinte. “Mislím da sam halucinirao dok sam ga gledao. Ne znam. Nisam siguran. Ne sjećam se”, mrmljam spuštajući *Journal* na stol i uzimajući današnji *Financial Times*, “doista ne znam.” Ona stoji i čeka upute. Uzdahnem i sklopim ruke sijedajući za stol sa staklenom površinom *Palazzetti*, na kojem su već uključene dvije halogenske svjetiljke. “Dobro, Jean”, počnem. “Trebam rezervaciju za troje kod *Camolsa* u pola jedan, a ako tamo nema, pokušaj *Crayons*. Vrijedi?”

“Da, gospodine”, kaže ona šaljivim tonom i krene van.

“Čekaj”, kažem, sjetivši se nečega. “I trebam rezervaciju za dvoje u *Arcadiji* večeras u osam.”

Okrene se malo pokunjena ali se i dalje smiješi. “Ah, nešto... romantično?”

“Ne, ludice. Zaboravi”, kažem joj. “Ja ću to rezervirati. Hvala.”

“Ne, ja ću”, kaže.

“Ne. Ne”, kažem i odmahnem rukom. “Budi zlatna pa mi samo donesi *Perrier*.”

“Danas lijepo izgledaš”, kaže prije nego što ode.

Ima pravo, ali ništa ne kažem – samo zurim preko sobe u sliku Georgea Stubbsa koja visi na zidu i pitam se bih li je trebao pomaknuti, je li preblizu stereo uređaju *Aiwa* i dvoglavom kasetofonu i poluautomatskom gramofonu na remenski pogon, grafičkom izjednačivaču i zvučnicima, sve u tamnoplavom tonu kako bi se uklapalo u boje ureda.

Stubbsova slika vjerojatno bi trebala biti iznad dobermana prirodne veličine u kutu (700 \$ kod *Beauty and the Beast* u Tornju Trump), ili bi možda bolje izgledala iznad antiknog stola *Pacrizinni* koji stoji pokraj dobermana. Ustanem i pomaknem hrpu sportskih časopisa iz četrdesetih godina – stajali su me trideset dolara *po komadu* – koje sam kupio kod *Funchies, Bunkers, Gaks and Gleeksa*, skinem Stubbsovu sliku sa zida i postavim je na stol pa sjednem za radni stol i slažem olovke koje držim u antiknoj njemačkoj krigli za pivo koju sam kupio u *Man-tiquesu*. Stubbs dobro izgleda na oba mjesta. Reprodukcijski držača za kišobrane *Black Forest* (675 \$ kod *Huberta des Forgesa*) stoji u drugom kutu i, kako upravo zamjećujem, u njemu nema nijednog kišobrana.

Stavim kasetu Paula Butterfielda u kasetofon, sjednem za stol i listam *Sports Illustrated* od prošlog tjedna, ali se ne mogu usredotočiti. Stalno mislim o tome kako Van Patten ima onaj prokleti solarij, pa podignem slušalicu i pozovem Jean.

“Molim?”, javi se.

“Jean, čuj, reci mi ako negdje vidiš solarij.”

“Što?”, pita – sigurno s nevjericom, ali se vjerojatno i dalje smiješi.

“Znaš već, solarij”, ponovim ležerno. “Za... sunčanje.”

“Dobro...”, kaže oklijevajući. “Nešto drugo?”

“I, uh, Jean, podsjeti me da vratim videokasete koje sam sinoć posudio.” Počnem otvarati i zatvarati srebrnu kutiju za cigare pokraj telefona.

“Još nešto?”, pita, a onda koketno doda: “Hoćeš li onaj *Perrier?*”

“Aha. Može. I, Jean?”

“Da”, kaže i meni lakne što je tako strpljiva.

“Ti ne misliš da sam lud?”, pitam. “Mislím, zato što želim solarij?”

Malo zastane a onda: “Pa, to *jest* malo neobično”, prizna i vidim da *vrlo* oprezno bira riječi. “Ali ne, naravno da nisi. Jer, kako ćeš inače i dalje biti tako prekrasno preplanuo?”

“Tako treba”, kažem prije negoli spustim slušalicu. Imam sjajnu tajnicu.

Uđe u ured poslije pet minuta s *Perrierom*, kriškom limete i Ransomovom datotekom, koju nije morala donijeti, i ja sam neodređeno dirnut njezinom gotovo posvemašnjom odanošću. To mi laska, ne mogu si pomoći.

“Stol kod *Camolsa* je rezerviran za pola jedan”, kaže mi dok ulijeva *Perrier* u čašu. “U nepušačkom dijelu.”

“Nemoj više nositi taj komplet”, kažem, brzo je odmjerivši. “Hvala na datoteci.”

“Hm...” Odugovlači pružajući mi čašu i pita: “Što? Nisam te čula”, prije nego je spusti na moj stol.

“Rekao sam”, i ponovim mirno, široko se smiješeći, “nemoj više nositi taj komplet. Odjени haljinu. Ili suknju, tako nešto.”

Stoji samo malo zapanjena i nakon što se pogleda, kretenski se nasmiješi. “Dakle, ovo ti se ne sviđa”, kaže ponizno.

“Ma daj”, kažem pijuckajući *Perrier*. “Možeš ti izgledati i mnogo ljepše.”

“Hvala, Patrick”, kaže zajedljivo, ali kladim se da će sutra odjenuti haljinu. Zazvoni telefon na njezinom stolu. Kažem joj da me nema. Okrene se i pođe.

“I visoke potpetice”, dodam. “Volim visoke potpetice.”

Dobročudno odmahne glavom dok izlazi, pa zatvori vrata za sobom. Izvadim *Panasonicov* džepni sat s dijagonalnim televizorom u boji i radijem širokim 7,5 cm i pokušam naći nešto, po mogućnosti *Jeopardy!*, prije negoli se okrenem svojem kompjutoru.

Fitnes klub

.....

Fitnes klub kojega sam član, *Xclusive*, zatvorenog je tipa i nalazi se četiri ulice od moga stana na Upper West Sideu. U dvije godine otkako sam se učlanio, tri puta je renoviran i premda ima najnovije naprave za podizanje utega

(*Nautilus, Universal, Kaiser*), imaju i mnogo starinskih utega s kojima također volim raditi. Klub ima deset igrališta za tenis i *racquetball*, satove aerobike, četiri dvorane za plesnu aerobiku, dva bazena, kompjutorizirane sobne bicikle, *Gravitron*, naprave za veslanje, pokretne vrpce za hodanje, cross country skijanje, osobne trenere, uređaje za krvožilne preglede, osobne programe, masažu, saunu, sunčalište, solarij i mliječni bar, a sve je to dizajnirao J. J. Vogel, koji je dizajnirao i novi klub Normana Pragera, *Petty's*. Članarina je pet tisuća dolara godišnje.

Jutros je bilo prohladno, ali kad odem iz ureda toplije je, a na sebi imam dvoredno odijelo s bijelim prugama i šest gumba *Ralph Lauren*, pamučnu košulju širokog ovratnika s tankim prugama i francuskim manšetama, također *Polo*. S olakšanjem se razodjenem u rashlađenoj presvlačionici pa navučem crni šorc od pamuka i likre s bijelim pojasom i prugama sa strane i majicu bez rukava od pamuka i likre, oboje *Wilkes*, koji se mogu tako dobro složiti da ih mogu nositi u aktovki. Nakon što se odjenem i pričvrstim *walkman* za šorc, a slušalice stavim na uši, ubacim kompilaciju Stephena Bishopa i Christophera Crossa koju mi je snimio Todd Hunter. Pogledam se u zrcalu prije nego što uđem u dvoranu. Nisam zadovoljan, pa se vratim i iz aktovke uzmem malo gela kako bih zalizao kosu, nanesem hidratantnu kremu a sićušni prištić koji opazim ispod donje usne pokrijem *Cliniqueovim* korektorom. Sad zadovoljan, uključim *walkman*, pojačam zvuk i iziđem iz svlačionice.

Cheryl, bezvezna cura koja je zaljubljena u mene, sjedi za recepcijskim stolom i čita trač-rubriku u *Postu*. Znatno se razvedri kad me ugleda. Pozdravi me, ali ja brzo prođem pokraj nje, gotovo je i ne zapažajući, jer nema repa pred napravom za penjanje uza stube *Stairmaster*, na koju obično treba čekati dvadesetak minuta. Na toj napravi vježbate najveće mišiće tijela (između bokova i koljena) i tako možete potrošiti više kalorija na minutu nego ijednom drugom vježbom osim možda nordijskim skijanjem.

Vjerojatno bih se prethodno trebao zagrijati, ali ako to učinim, morat ću čekati – iza mene već stoji neki peder koji vjerojatno odmjerava moja leđa, guzicu i bedrene mišiće. Danas u dvorani nema izbildanih. Sami pederi s West Sidea, vjerojatno nezaposleni glumci koji navečer rade kao konobari, i Muldwyn Butner iz *Sachsa* koji je išao sa mnom na Exeter, vježba na napravi za bicepse. Butner ima kockaste bermude od najlona i likre i majicu bez rukava od pamuka i likre i kožne *Reebokice*. Odradim dvadeset minuta na *Stairmasteru* i prepustim ga preizbldanom, blajhanom sredovječnom pederu koji je stajao iza mene, a ja počnem s vježbama istezanja. Dok radim, sjetim se *Patty Winters Showa* koji sam gledao jutros. Tema su bile velike grudi, a među gostima bila je žena koja je išla na operaciju *smanjivanja* grudi jer je mislila da su joj prevelike – glupača. Odmah sam nazvao McDermotta, koji je također gledao emisiju, pa smo joj se zajedno rugali do kraja njezinog nastupa. Nakon petnaestak minuta istezanja krenem prema napravama *Nautilus*.

Imao sam osobnog trenera kojeg mi je preporučio Luis Carruthers, ali prošle jeseni počeo mi se upucavati, pa sam odlučio sastaviti vlastiti program fitnesa koji uključuje i aerobiku i dizanje utega. Naizmjenice se koristim starinskim utezima i strojevima koji rade na hidraulični, pneumatski ili elektromehanički otpor. Naprave su uglavnom vrlo djelotvorne jer imaju kompjutoriziranu tastaturu koja čovjeku omogućuje da mijenja otpor bez ustajanja. Pozitivna je strana naprava minimiziranje musklfibera i mogućnosti povrede. Ali, volim i raznovrsnost i slobodu starinskih utega i mnoge varijacije podizanja koje naprave ne omogućuju.

Na napravi za noge napravim pet setova po deset ponavljanja. Isto i za leđa. Na napravi za trbušnjake sad već mogu napraviti šest setova po petnaest, a na napravi za bicepse sedam setova po deset. Prije nego što prijedem na starinske utege, provedem dvadeset minuta na sobnom biciklu čitajući današnji broj časopisa *Money*. Zatim slobodnim

utezima napravim tri seta po petnaest ponavljanja pružanja i savijanja nogu, pa tri seta po dvadeset ponavljanja izvijanja, pa tri seta po dvadeset ponavljanja podizanja ustranu za stražnje deltoide i tri seta po dvadeset ponavljanja bočnog potezanja, veslanja, podizanja i podizanja iz pognutog položaja. Za prsa napravim tri seta po dvadeset ponavljanja na kosoj klupi. Za prednje deltoide također napravim tri seta podizanja ustranu i pritiskanja dok sjedim. I na kraju, za tricepse napravim tri seta po dvadeset ponavljanja pritiskanja i stezanja na klupi. Nakon još malo istežanja kako bih se rashladio, brzo se istuširam vrućom vodom pa pođem u videoteku i vratim dvije kasete koje sam posudio u ponedjeljak, *Muško-ženski zatvor* i *Dublera*, ali ponovno posudim *Dublera* jer ga večeras želim ponovno gledati iako znam da neću imati vremena masturbirati uz prizor kad ženu ubiju električnom bušilicom jer imam spoj s Courtney u pola osam u *Caféu Luxembourg*.

Spoj

.....

Vraćajući se kući iz *Xclusivea*, nakon intenzivne shiatsu masaže, svratim u prodavaonicu tiska nedaleko od moje zgrade i, još uvijek slušajući *walkman*, pregledam odjel "samo za odrasle". Umirujući zvukovi Pachelbelovog kanona nekako se uklapa u oštro osvjetljene, blještave fotografije u časopisima koje listam. Izaberem *Lezbijske gadure s vibratorima* i *Pičku na pički* uz novi *Sports Illustrated* i novi *Esquire*, iako sam na oba pretplaćen i već su stigli poštom. Čekam da se trgovina isprazni prije negoli ih kupim. Prodavač mi nešto kaže, pokazujući svoj kukasti nos, dok mi pruža časopise i vraća ostatak novca. Stišam glazbu i podignem jednu slušalicu. "Što?", pitam. On ponovno dotakne svoj nos i s teškim, gotovo nerazumljivim naglaskom kaže otprilike: "Vas nos krvi." Spustim svoju aktovku *Bottega Veneta* i dodirnem lice prstom. Na njemu ostane trag vlažne krvi. Posegnem u džep svoga ogrtača *Hugo Boss* i

izvadim rupčić *Polo*, obrišem nos i kimnem u znak zahvalnosti, stavim pilotske sunčane naočale *Wayfarer* i odem. Jebeni Iranac.

U predvorju moje zgrade zastanem za recepcijom i pokušam dozvati hispanoameričkog portira kojeg ne prepoznajem. Razgovara telefonom sa svojom ženom, dilerom ili nekim ovisnikom o *cracku* i zuri u mene dok kima držeći slušalicu u preuranjenim naborima na vratu. Kad mu sine da ja nešto hoću pitati, uzdahne, zakoluta očima i kaže osobi s kojom razgovara neka priče. “Da, što je?”, promrmlja.

“Da”, počnem, najblaže i najuljudnije što mogu. “Možete li, molim vas, reći kućepazitelju da imam pukotinu na stropu i...” Zastanem.

Gleda me kao da sam prekoračio neku prešutnu granicu, pa se počnem pitati što ga je zbunilo: *kućepazitelj? Strop?* Možda to što sam rekao *molim vas?*

“Kako to mislite?” Duboko uzdahne, zguri se i zuri u mene.

Pogledam mramorni pod, također uzdahnem i kažem mu: “Slušajte. Ne znam. Samo recite kućepazitelju da je dolazio Bateman... stan 10 I.” Kad podignem pogled da vidim je li išta shvatio, dočeka me bezizražajna maska na portirovu debelom, tupom licu. Tom sam čovjeku ja duh, pomislim. Nešto nestvarno, nešto neopipljivo, a ipak neka vrsta zapreke. Kimne, vrati se telefonu i nastavi razgovarati dijalektom koji mi je potpuno nepoznat.

Pokupim poštu – *Polov* katalog, račun American Expressa, lipanjski *Playboy*, poziv na uredski tulum u novom klubu po imenu *Bedlam* – pa odem do dizala i uđem zagledan u brošuru *Ralph Lauren*, pritisnem gumb za svoj kat pa gumb za zatvaranje vrata, ali netko uđe sekundu prije nego što se zatvore i ja se automatski okrenem kako bih rekao dobar dan. Ali, to je glumac Tom Cruise, koji stanuje u apartmanu u potkrovlju, pa iz uljudnosti, ne pitajući ga, pritisnem i njegov gumb, a on mi kimne i nepomično gleda u brojke iznad vrata koje se brzo mijenjaju. Uživo je mnogo

niži, a ima iste naočale *Wayfarer* kao i ja. Nosi traperice, bijelu T-majicu i *Armanijev* sako.

Kako bih prekinuo neugodnu tišinu, pročistim grlo i kažem: “Bili ste izvrsni u *Bartenderu*. Svidio mi se taj film, a i *Top Gun*. Stvarno je bio dobar.”

Odvrti pogled s brojki pa me pogleda ravno u oči. “Zvao se *Cocktail*”, tiho kaže.

“Molim?”, kažem zbunjeno.

Pročisti grlo i kaže: “*Cocktail*. Ne *Bartender*. Film se zvao *Cocktail*.”

Uslijedi duga stanka; zvuk kablova koji podižu dizalo natječe se s opipljivom dubokom šutnjom među nama.

“Oh, da... naravno”, kažem kao da mi je naslov upravo sinuo. “*Cocktail*. Da, tako je”, kažem. “Bravo, Batemene, gdje ti je pamet?” Odmahnem glavom kao da želim razbistriti misli, a onda, da bih popravio stvar, pružim ruku. “Zdravo. Pat Bateman.”

Cruise oprezno prihvati moju ruku.

“Znači, stanujete u ovoj zgradi?”, kažem.

Dugo čeka prije nego što odgovori: “Čini se.”

“Odlično je”, kažem. “Zar ne?”

On kimne ne gledajući me i ja ponovno pritisnem gumb za svoj kat, gotovo nehotice. Stojimo i šutimo.

“Aha, znači... *Cocktail*”, kažem nakon nekog vremena. “Tako se zove.”

On ništa ne kaže, čak i ne kimne nego me čudno gleda. Spusti naočale i kaže, uz blagu grimasu: “Mhm... krvari vam nos.”

Na trenutak nepomično stojim a onda shvatim da bih nešto trebao učiniti, pa hinim prikladnu nelagodu, iznenađeno dotaknem nos i izvadim svoj *Polo* rupčić – na kojem su već smeđe mrlje – i obrišem krv s nosnica, sve u svemu držim se prilično dobro. “Vjerojatno zbog visine.” Nasmijem se. “Tako smo visoko.”

On kimne, ne kaže ništa, gleda brojeve katova.

Dizalo stane na mojem katu i kad se vrata otvore, kažem Tomu: “Veliki sam vaš obožavatelj. Lijepo je što sam vas napokon upoznao.”

“Aha, svakako.” Cruise pokaže svoj slavni osmijeh i pritisne gumb za zatvaranje vrata.

Djevojka s kojom večeras izlazim, Patricia Worrell – plavokosa, fotomodel, nedavno se ispisala sa Sweet Briara nakon samo jednog semestra – ostavila je dvije poruke kako bi me obavijestila da je izvanredno važno da je nazovem. Dok olabavljujem Matisseom nadahnutu modru svilenu kravatu *Bill Robinson*, okrećem njezin broj i prelazim stan s bežičnim telefonom u ruci kako bih uključio klima-uređaj.

Javi se nakon trećeg zvona. “Halo?”

“Patricia. Bok. Pat Bateman.”

“O, bok”, kaže ona. “Čuj, govorim na drugoj liniji. Mogu li te poslije nazvati?”

“Pa...”, kažem.

“Čuj, zovu me iz fitnes kluba”, kaže. “Nešto su zaribali s mojim računom. Odmah ću te nazvati.”

“Dobro”, kažem i spustim slušalicu.

Odem u spavaću sobu i skinem ono što sam danas imao na sebi: vuneno odijelo s uzorkom riblje kosti i hlače na crtu *Giorgio Coreggiari*, pamučnu oxfordsku košulju *Ralph Lauren*, pletenu kravatu *Paul Stuart* i antilop cipele *Cole-Haan*. Navučem bokserice koje sam za šezdeset dolara kupio kod *Barneyja* i napravim nekoliko vježbi istezanja i dalje držeći telefon i čekajući da me Patricia nazove. Nakon deset minuta istezanja, telefon zazvoni. Pustim da zazvoni šest puta.

“Bok”, kaže. “Ja sam, Patricia.”

“Možeš li pričekati? Govorim na drugoj liniji.”

“Nema problema”, kaže.

Pustim je da čeka dvije minute, a onda joj se javim.

“Bok”, kažem. “Oprosti.”

“Ne smeta.”

“No, dakle. Večera”, kažem. “Hoćeš li doći k meni u osam?”

“Pa, znaš, zapravo”, počne, “večeras je koncert u *Radio Cityju* i–”

“Ne, ne, ne”, kažem odlučno. “Bez glazbe.”

“Ali, moj bivši dečko, klavijaturist sa Sarah Lawrencea, svira u pratećoj grupi i–” Zastane kao da je već odlučila isprotiviti se mojoj odluci.

“Ne, Patricia. A-a”, kažem čvrstim glasom misleći pritom: k vragu, zašto *taj* problem, zašto *večeras*?

“Ali, Patrick”, zacvili, “bit će tako lijepo.”

Sad sam prilično siguran da su izgledi za seks s Patricijom večeras prilično dobri, ali ne ako odemo na koncert na kojem svira njezin bivši dečko (kod nje ta kategorija ne postoji).

“Ne volim koncerte”, kažem joj prelazeći u kuhinju. Otvorim hladnjak i izvadim litru *Eviana*. “Ne volim koncerte”, ponovim. “Ne volim glazbu ‘uživo’.”

“Ali, ovaj nije kao *drugi*.” I nesigurno doda: “Imamo *dobra* mjesta.”

“Čuj, nema potrebe da se svađamo”, kažem. “Ako želiš ići, *idi*.”

“Ali, mislila sam da ćemo biti *zajedno*”, kaže, igrajući na sentiment. “Mislila sam da idemo na *večeru*”, a onda, gotovo sigurno uzgredno: “Biti *zajedno*. Nas *dvoje*.”

“Znam, znam”, kažem. “Čuj, svatko bi trebao imati pravo raditi što želi. *Ja* želim da radiš ono što *ti* želiš.”

Zastane i iskuša novi pristup. “Ta je glazba tako krasna, tako... znam da zvuči otrcano, ali... *veličanstvena* je. Grupa je jedna od najboljih koje uopće možeš vidjeti. Zabavni su i divni i glazba je tako dobra i, joj, jednostavno bih voljela da ih vidiš. Odlično ćemo se provesti, vjeruj mi”, kaže trudeći se zvučati što ozbiljnije.

“Ne, ne, samo ti *idi*”, kažem. “Lijepo se provedi.”

“*Patrick*”, kaže. “Imam *dvije* ulaznice.”

“Ne. Ne volim koncerte”, kažem. “Glazba uživo ide mi na živce.”

“Pa onda”, kaže, a zvuči kao da je možda iskreno razočarana, “bit će mi žao što nisi sa mnom.”

“Samo ti idi i lijepo se provedi.” Odvijem poklopac s *Eviana* kako bi moj sljedeći potez došao u pravom trenutku. “Ne brini. Otići ću ja sam u *Dorsiju*. Nema problema.”

Uslijedi vrlo duga stanka koju mogu prevesti kao: aha, a sad vidi ide li ti se na taj ušljivi koncert. Otpijem veliki gutljaj *Eviana* i čekam da mi kaže kad će biti kod mene.

“*Dorsia?*”, pita, a onda sumnjičavo dodaje: “Imaš rezervaciju? Za nas?”

“Da”, kažem. “U pola devet.”

“Pa sad...”, lako se nasmije, a onda se slomi. “Zapravo... pa, *ja* sam ih već vidjela. Samo sam htjela da ih i *ti* vidiš.”

“Čuj, što si odlučila?”, pitam. “Ako nećeš doći, morat ću pozvati nekoga drugog. Imaš li možda broj Emily Hamilton?”

“Oh, Patrick, nemoj... *prenagliti*.” Nervozno zahihoće. “Ionako sviraju još dvije večeri pa ih mogu vidjeti i sutra. Čuj, smiri se, važi?”

“Dobro”, kažem. “Smiren sam.”

“U koliko da dođem k tebi?”, pita restoranska kurva.

“Rekao sam u osam”, kažem joj s gađenjem.

“Može”, kaže, a onda zavodnički prošapće: “Vidimo se u osam.” Još ostane na vezi kao da očekuje da kažem nešto, možda da joj čestitam na ispravnoj odluci, ali nemam vremena za to, pa spustim slušalicu.

Istog trena pojurim preko sobe i dograbim Zagatov vodič te ga listam dok ne nađem *Dorsiju*. Dršćućim prstima okrenem njihov broj. Zauzeto. U panici, pritisnem gumb za automatsko ponovno nazivanje i sljedećih pet minuta znak da je zauzeto, nepromjenljiv i zloslutan, uporno se ponavlja. Napokon slobodna linija, a nekoliko sekundi prije nego što se

netko javi doživim ono tako rijetko iskustvo – adrenalinsko uzbuđenje.

“*Dorsia*”, kaže netko teško određiva spola, androgen zbog buke nalik zvučnom zidu u pozadini. “Molim vas, pričekajte.”

Zvuči tek trunku manje bučno nego na pretrpanom nogometnom stadionu pa moram skupiti svu hrabrost da ostanem na vezi i ne spustim slušalicu. Puste me da čekam pet minuta. Dlan mi je znojan jer tako čvrsto stišćem slušalicu. Dio mene shvaća uzaludnost tog pokušaja, drugi dio ipak je optimističan, a treći je bijesan što nisam prije napravio rezervaciju ili rekao Jean da to učini. Glas se napokon vrati i nabusito kaže: “*Dorsia*.”

Pročistim grlo. “Hm, da, znam da je malo kasno, ali bi li bilo moguće rezervirati stol za pola devet ili devet?” Pitam to čvrsto stisnutih očiju.

Nastane stanka – buka gomile u pozadini diže se kao zaglušujući val – pa sad sa stvarnom nadom otvorim oči, shvaćajući da šef sale, Bog ga blagoslovio, vjerojatno gleda ima li otkazanih rezervacija – ali tad počne hihotati, najprije tiho pa sve glasnije, do vrištavog *crescenda* smijeha koji se naglo prekine kad s treskom spusti slušalicu.

Ošamućen, grozničav, prazan, razmišljam o sljedećem potezu. Čuje se jedino zvuk slobodne linije iz slušalice. Smirim se, izbrojim do šest, ponovno otvorim Zagatov vodič i usredotočujem na to da dobijem rezervaciju za pola devet, ako već ne u restoranu tako pomodnom kao što je *Dorsia*, a ono barem u sljedećoj kategoriji. Na kraju uspijem rezervirati stol u *Bacardiji* za devet i to *samo* zato što je netko otkazao, i premda će Patricia vjerojatno biti razočarana, *Bacardia* bi joj se zapravo mogla doista svidjeti – stolovi su lijepo raspoređeni, svjetlost prigušena i laskava, hrana *Nouvelle Southwestern* – a ako joj se ne sviđa, što onda, neće me valjda *tužiti*.

Danas poslije posla dugo sam vježbao u fitnes klubu, ali napetost se vratila pa napravim devedeset trbušnjaka, sto

pedeset sklekova i onda dvadeset minuta trčim u mjestu dok slušam novi CD Hueyja Lewisa. Istuširam se vrućom vodom pa naneseam novi *peeling* za lice *Caswell-Massey* i šampon za tijelo *Greune*, pa hidratantnu kremu za tijelo *Lubriderm* i kremu za lice *Neutrogena*. Dvouvim se između dva odijela. Jedno je od vunenog krepa, *Bill Robinson*, koje sam kupio kod *Saksa* zajedno s pamučnom žakar košuljom *Charivari* i kravatom *Armani*. Ili sportski kaputić od vune i kašmira s modrim kockama, pamučnu košulju i vunene hlače na crtu *Alexander Julian* s točkastom svilenom kravatom *Bill Blass*. Potonje je odijelo možda malo pretoplo za svibanj, ali ako Patricia odjene onaj komplet *Karl Lagerfeld* koji *misl*im da će odjenuti, onda ga možda ipak odjenem jer bi dobro pristajalo uz *njezinu* odjeću. Obut ću mokasinke od krokodilske kože *A. Testoni*.

Boca *Scharffenbergera* je na ledu u aluminijskoj zdjeli *Spiros* koja je u kristalnoj posudi za hlađenje pjenušca *Christine Van der Hurd* koji je na posrebnom pladnju *Cristofle*. *Scharffenberger* nije loš – nije kao *Cristal*, ali zašto trošiti *Cristal* na tu glupaču? Ona ionako vjerojatno ne bi znala razliku. Popijem čašu dok je čekam i povremeno presložim *Steubenove* životinje na staklenom stoliću *Turchin* ili listam posljednju knjigu u tvrdom uvezu koju sam kupio, nešto od *Garrisona Keillora*. Patricia kasni.

Dok čekam na kauču u dnevnoj sobi a na *Wurlitzerovom* džuboksu svira *Cherish* od *Lovin' Spoonfula*, zaključim da je Patricia večeras sigurna, da neću iznenada izvući nož i primijeniti ga na njoj, da neću uživati gledajući kako krvari iz rana koje sam napravio presjekavši joj grlo ili iskopavši oči. Ima sreće, premda tu sreću nije moguće argumentirati. Možda je sigurna zato što je bogata, zato što je *njezina obitelj* bogata, možda je to večeras štiti, ili sam jednostavno *ja* tako odlučio. Možda je čaša *Scharffenbergera* umrtvila moje porive ili samo ne želim uništiti ovo odijelo *Alexander Julian* tako što će kurva svoju krv poprskati po njemu. Što god se dogodilo, ostaje beskorisna činjenica: Patricia će

ostati živa i za tu pobjedu nije potrebna ničija vještina, uzlet mašte ni dosjetljivost. Svijet, *moj* svijet, jednostavno tako funkcionira.

Ona zakasni pola sata i kažem portiru da je pusti gore iako je dočekam pred vratima dok ih zaključavam. Nije odjenula komplet *Karl Lagerfeld* kako sam očekivao, ali i unatoč tome izgleda pristojno: svilena *gazar* bluza s gumbima za manšete od štrasa *Louis Dell'Olio* i izvezene baršunaste hlače *Saks*, kristalne naušnice *Wendy Gell for Anne Klein* i zlatne sandale. Pričekam dok ne sjednemo u taksi i tek joj tad kažem da ne idemo u *Dorsiju*, ispričam se i spomenem nešto o prekinutoj telefonskoj vezi, požaru i srditom šefu sale. Kad to čuje, ona malo ostane bez daha, ne obraća pozornost na moju ispriku nego se okrene i srdito gleda kroz prozor. Pokušam je umiriti govoreći joj kako je pomodan, kako *luksuzan* restoran u koji idemo, pričam o tjestenini s anisom i bananama, o *sorbetu*, ali ona samo odmahuje glavom pa joj na kraju, o Bože, ponizno kažem kako je *Bacardia* postala mnogo skuplja od *Dorsije*, ali ona ne popušta. Oči joj se napune suzama, časna riječ.

Ništa ne kaže dok ne sjednemo za osrednji stol u stražnje dijelu glavne blagovaonice, a i to samo kako bismo naručili *Bellini*. Za predjelo naručim raviole s kavijarom i kompotom od jabuka, a kao glavno jelo mesnu štrucu s kozjim sirom i umakom od juhe od prepelice. Ona naruči crvenperku s ljubicama i sjemenkama, a za predjelo juhu od maslaca od kikirikija s dimljenom patkom i pireom od tikvice, što zvuči prilično čudno, ali je zapravo vrlo dobro. Časopis *New York* nazvao je to “maštovitim ali zagonetnim jelcem” i ja to ponovim Patriciji, koja pripali cigaretu ignorirajući zapaljenu šibicu koju joj pokušavam pružiti, mrzovoljno sjedi, puše mi dim ravno u lice i povremeno mi dobacuje srdite poglede koje, kao pravi gospodin, uljudno ignoriram. Kad stignu naši tanjuri zurim u jelo – tamnocrvene trokute štruce pokrivene kozjim sirom koji je ružičast od soka od nara, črknjice guste, tamne juhe od prepelice oko

govedine i kriške manga koje ukrašavaju rub širokog crnog tanjura – vrlo dugo, pomalo zbunjen, prije nego što odlučim pojesti ga, s oklijevanjem podižući vilicu.

Iako večera traje samo devedeset minuta, čini se kao da smo u *Bacardiji* proveli čitav tjedan, i premda nemam želju poslije ići u *Tunnel*, to se čini primjerenom kaznom za Patricijino ponašanje. Račun iznosi 320 dolara – zapravo manje nego što sam očekivao. Platim ga svojom platinastom AmEx karticom. U taksiju, dok se vozimo u grad, nepomično zurim u taksimetar, a vozač pokušava razgovarati s Patricijom, koja ga potpuno ignorira, provjerava šminku u *Guccijevom* zrcalu i dodaje ruž na već ionako jarko namazane usnice. Večeras je bila bejzbolska utakmica koju sam zaboravio snimiti pa je neću moći gledati kad dođem kući, ali sjetim se da sam poslije posla kupio dva časopisa pa mogu provesti sat-dva listajući ih. Pogledam na svoj *Rolex* i shvatim da ću, ako popijemo jedno ili dva pića, stići kući navrijeme da vidim *Late Night with David Letterman*. Premda je Patricia fizički privlačna i ne bi mi smetalo seksati se s njezinim tijelom, pomisao da s njom postupam nježno, da budem obziran, ispričam se za ovu večer i za to što je nisam uspio odvesti u *Dorsiju* (iako je *Bacardia*, za Boga miloga, dvostruko skuplja) ide mi na živce. Gadura je vjerojatno bijesna i zato što nisam unajmio limuzinu.

Taksi stane pred *Tunnelom*. Platim, dam vozaču pristojnu napojnicu i pridržim Patriciji vrata, ali ona ignorira moju ruku kad joj pokušam pomoći da iziđe iz taksija. Večeras nitko ne stoji u repu pred klubom. Zapravo, jedina osoba u Dvadeset četvrtoj ulici je beskućnik koji sjedi pokraj kontejnera za smeće i dašće od boli, moli sitniš ili hranu. Brzo prođemo pokraj njega i jedan od tri vratara propusti nas, drugi me potapše po leđima i kaže: “Kako ste, gospodine McCullough?” Kimnem, otvorim Patriciji vrata i prije nego što je propustim, kažem: “Hvala, dobro...hmm, Jim” i rukujem se s njim.

Kad, plativši pedeset dolara za nas dvoje, uđemo u klub, krenem ravno prema šanku ne mareći slijedi li me Patricia. Naručim *J&B* s ledom. Ona želi *Perrier* bez limete i naruči ga sama. Pošto strusim pola pića, naslonim se na šank i odmjerim zgodnu konobaricu, odjedanput mi se nešto učini čudno: nije riječ o osvjetljenju ni o INXS koji pjevaju *New Sensation* ni o konobarici za šankom, nego o nečemu drugom. Kad se polako okrenem i pogledam ostatak kluba, preda mnom je posve prazan prostor. Patricia i ja jedini smo gosti u cijelom klubu. Osim nekoliko konobarica, mi smo doslovce *jedini ljudi u Tunnelu*. *New Sensation* pretopi se u *The Devil Inside* i glazba svira punom snagom, ali se ne čini tako glasna jer nema svjetine koja reagira na nju a plesni podij doima se golemo kad je prazan.

Odmaknem se od šanka i odlučim pogledati ostale dijelove kluba, očekujući da Patricia pođe za mnom, ali ona to ne učini. Nitko ne čuva stube što vode u podrum i dok silazim, glazba se gore izmijeni, sad se čuje Belinda Carlisle kako pjeva *I Feel Free*. U podrumu je jedan par koji nalikuje na Sama i Ilene Sanford, ali tu je mračnije, *toplije*, i možda griješim. Stoje za šankom i piju pjenušac. Prođem pokraj njih prema izvanredno odjevenom tipu koji izgleda kao Meksikanac i sjedi na kauču. Ima dvoredni vuneni kaputić i odgovarajuće hlače *Mario Valentino*, pamučnu T-majicu *Agnes B.* i kožne mokasinke (bez čarapa) *Susan Bennis Warren Edwards*, a s njim je zgodna, mišićava *Eurotrash* ženska – prljavoplava kosa, velike sise, preplanula, nenašminkana, puši *Merit Ultra Lights* – u pamučnoj haljini s uzorkom zebre *Patrick Kelly* i salonkama od svile i štrasa s visokim petama.

Pitam tipa zove li se Ricardo.

Kimne. "Aha."

Zatražim gram, kažem da me poslao Madison. Izvučem lisnicu i pružim mu jednu novčanicu od pedeset i dvije od dvadeset dolara. On kaže *Eurotrash* ženski da mu da svoju torbicu. Doda mu baršunastu torbicu *Anne Moore*. Ricardo

posegne u nju i pruži mi malenu omotnicu. Prije nego što odem, *Eurotrash* komad mi kaže da joj se sviđa moja lisnica od gazeline kože. Odgovorim da bih je volio ševiti između sisa i onda joj možda odsjeći ruke, ali glazba – George Michael koji pjeva *Faith* – odveć je glasna pa me ne čuje.

Vratim se gore i nađem Patriciju gdje sam je i ostavio, samu za šankom kako pije *Perrier*.

“Čuj, Patrick”, kaže, smekšana. “Htjela sam ti samo reći da sam–”

“Gadura? Čuj, hoćeš malo kokaina?”, povičem prekidajući je.

“Pa, može... Dobro.” Posve je izgubljena.

“Onda dođi”, viknem i povučem je za ruku.

Spusti piće na šank i slijedi me kroz napušteni klub, uza stube do zahoda. Zapravo bismo to mogli učiniti i dolje, ali to nekako izgleda jadno, pa pošmrčemo gotovo sve u kabini u muškom zahodu. Kad iziđemo, sjednem na kauč i pripalim jednu od njezinih cigareta, a ona ode dolje po piće.

Vrati se i ispriča za svoje ponašanje. “U *Bacardiji* je bilo prekrasno, hrana je izvrsna, a onaj *sorbet* od manga, pravi raj. Čuj, nema veze što nismo otišli u *Dorsiju*. Možemo onamo neke druge večeri i znam da si vjerojatno pokušao, ali sad je tako tražena. Ali, hrana u *Bacardiji* stvarno je bila izvrsna. Kad je otvorena? Mislim, prije tri-četiri mjeseca. Pročitala sam izvrstan prikaz u *New Yorku* ili možda u *Gourmetu*... No, uglavnom, što kažeš, hoćeš li sutra sa mnom na taj koncert, ili možda možemo u *Dorsiju* pa onda čuti Wallaceov *band*, ili možda poslije koncerta u *Dorsiju*, ali možda ne rade tako kasno. Patrick, ozbiljno ti kažem, morao bi ih čuti. Avatar je odličan pjevač i jednom mi se činilo da sam se zaljubila u njega – zapravo, bila je to samo pohota, a ne ljubav. Tad mi se zapravo sviđao Wallace, ali on je bio do grla u bankarstvu i nije mogao izdržati i slomio se, zbog tripova a ne kokaina. Znam, *znam*, ali kad se to sve raspalo, znala sam da je najbolje jednostavno se odmaknuti i ne upuštati se

J&B, mislim. Čaša *J&B*-a u mojoj desnoj ruci, mislim. Ruka, mislim. *Charivari*. Košulja *Charivari*. Fusilli, mislim. Jami Gertz, mislim. Volio bih poševiti Jami Gertz, mislim. Porsche 9μ. Sharpei, mislim. Volio bih imati sharpei. Dvadeset šest mi je godina, mislim. Sljedeće godine bit će mi dvadeset sedam. Valium. Volio bih uzeti valium. Ne, *dva* valiuma, mislim. Mobitel, mislim.

Kemijska čistionica

.....

Kineska kemijska čistionica u koju obično šaljem svoju krvavu odjeću jučer mi je vratila *Sopranijev* sako, dvije bijele košulje *Brooks Brothers* i kravatu *Agnes B.* na kojima su i dalje mrlje nečije krvi. U podne imam dogovor za objed – to je za četrdeset minuta – pa odlučim prije toga svratiti u čistionicu i žaliti se. Uz *Sopranijev* sako, košulje i kravatu, ponesem i torbu krvavih plahti koje također treba očistiti. Kineska kemijska čistionica je dvadeset ulica od mog stana na West Sideu, gotovo kod Columbijе, i budući da nikad prije nisam osobno odlazio tamo, daljina me šokira (dosad bi po moje stvari uvijek netko došao u stan i vratio ih za dvadeset četiri sata). Zbog tog pothvata nemam vremena za jutarnju gimnastiku, a budući da sam predugo spavao zbog kasnog/ranojutarnjeg pretjerivanja s kokainom s Charlesom Griffinom i Hiltonom Ashburyjem, koje je počelo posve nedužno na tulumu koji je organizirao neki časopis, a na koji nitko od nas nije bio pozvan, kod M. K., a završilo je kod mog bankomata oko pet, propustio sam *Patty Winters Show*, koji je zapravo bio repriza intervjuа s predsjednikom, pa zapravo i nije važno.

Napet sam, kosa mi je zalizana, na nosu sunčane naočale, tjeme me boli, među zubima držim nezapaljenu cigaru, na sebi imam crno *Armanijevo* odijelo, bijelu pamučnu *Armanijevu* košulju i svilenu kravatu, također *Armanijevu*. Izgledam sjajno, ali želudac mi se stisnuo,

mozak pršti. Na putu prema kineskoj čistionici okrnem beskućnika koji plače, starca, može mu biti četrdeset ili pedeset, debeo je i sjedokos, i upravo dok otvaram vrata, zamijetim da je uza sve ostalo i *slijep* pa mu stanem na nogu koja je zapravo batrljak, od čega on ispusti šalicu a sitniš se razleti po pločniku. Jesam li to učinio namjerno? Što mislite? Ili sam to učinio slučajno?

Onda deset minuta pokazujem mrlje sićušnoj staroj Kineskinji koja, pretpostavljam, vodi čistionicu, i čak je dovela muža iz stražnje prostorije jer ne razumijem ni riječi koju kaže. Ali, muž ostane posve nijem i ne prevodi. Starica i dalje brblja na – pretpostavljam – kineskom pa je na kraju moram prekinuti.

“Slušajte, čekajte...” Podignem ruku u kojoj držim cigaru dok je *Sopranijev* sako prebačen preko druge. “Vi niste... psst, čekajte... psst, *niste* mi dali *valjan* razlog.”

Kineskinja i dalje nešto cvili i grabi rukav sakoa sitnom šakom. Odgurnem njezinu ruku, nagnem se i vrlo sporo pitam: “Što *vi* pokušavate reći *meni*?”

Ona razrogačenih očiju i dalje nešto pišti. Muž drži dvije plahte koje je izvadio iz torbe koja je pred njim, obje poprskane osušenom krvlju i nijemo zuri u njih.

“Izbljeljivanje?”, pitam je. “Hoćete predložiti *izbjeljivanje*?” Odmahnem glavom u nevjerici. “Izbjeljivanje? O moj Bože.”

Ona i dalje prstom upire u rukave *Sopranijevog* sakoa, a kad se okrene prema dvjema plahtama koje su iza nje, glas joj se povisi za cijelu oktavu.

“Dvije stvari”, kažem, nadglasavajući je. “Prvo. Ne možete izbjeljivati *Soprani*. Ne dolazi u obzir. Drugo” – i onda još glasnije, dok ona i dalje blebeće – “*drugo*, te plahte mogu nabaviti jedino u Santa Feu. Vrlo su skupe i važno mi je da budu čiste...” Ali, ona govori i ja kimam kao da je razumijem, onda se nasmiješim i unesem joj se u lice. “Ako-ne-začepite-ta-jebena-usta-ubit-ću-vas-razumijete-li-me?”

Njezino uspaničeno blebetanje još se ubrza. Oči su joj i dalje razrogačene. No njezino lice, možda zbog bora, zapravo djeluje začudno bezizražajno. Žalobno ponovno pokažem mrlje, ali shvatim da je to beskorisno, pa spustim ruku i napnem se ne bih li je razumio. Onda je nehajno prekinem i ponovno progovorim.

“Slušajte, imam vrlo važan sastanak za objed” – pogledam na svoj *Rolex* – “za pola sata kod *Huberta*” – pa ponovno gledajući u njezino plosnato, kosooko lice – “i trebaju mi te... ne, čekajte, za *dvadeset* minuta. Imam zakazan objed kod *Huberta* za dvadeset minuta s Ronaldom Harrisonom, a te mi plahte moraju biti čiste do poslijepodneva.”

Ali, ona me ne sluša; i dalje nešto blebeće na istom praskavom, nerazumljivom jeziku. Nikad nisam bacio zapaljivu bombu i pitam se kako se to radi – koji su materijali potrebni, plin, šibice... ili tekućina za upaljač?

“Slušajte.” Probudim se iz snatrenja i iskreno, pjevuckajući, unesen u njezino lice – a njezina se usta kaotično pomiču, okrene se mužu koji kima tijekom rijetke, kratke stanke – kažem: “*Ne mogu* vas pratiti.”

Smijem se, zgranut apsurdnošću situacije, pa pljesnem rukom po pultu osvrćući se po čistionici i tražeći nekoga drugog s kim bih mogao razgovarati, ali nema nikoga, pa promrmljam: “Ovo je ludo.” Uzdahnem, protrljam lice rukom, naglo se prestanem smijati. Iznenada sam bijesan. Zaurlam na nju: “Vi ste *budala*. *Ne mogu* to više podnijeti.”

Ona nešto problebeće u odgovor.

“Molim?”, pitam prkosno. “Niste me čuli? Vi biste šunke? Jeste li to upravo rekli? Da biste... *šunke*?”

Opet pokušava dograbiti rukav sakoa. Njezin muž stoji iza pulta, smrknut i dalek.

“*Vi... ste... budala!*”, zaurlam.

Ona i dalje neometeno blebeće, pokazujući mrlje na plahtama.

“Glupa gaduro? Razumiješ?”, vičem, crven u licu, na rubu suza. Tresem se. Istrgnem joj plahtu iz ruku i promrmljam: “O, Kriste.”

Iza mene otvore se vrata i zazvoni zvonce, pa se pokušam pribrati. Sklopim oči, duboko udahnem, podsjetim se da poslije objeda moram svratiti u solarij, možda Hermes ili–

“Patrick?”

Presječen zvukom stvarnog glasa, okrenem se i vidim osobu koju poznajem iz svoje zgrade, koju sam mnogo puta vidio kako se zadržava u predvorju i s divljenjem me gleda kad god naletim na nju. Starija je od mene, blizu tridesete, pristojno izgleda, malo je predebela, nosi trenirku – valjda iz *Bloomingtondale'sa*? Nemam pojma – a ona... *sva blista*. Skine sunčane naočale i široko se nasmiješi. “Zdravo, Patrick. Učinilo mi se da si to ti.”

Nemam pojma kako se zove pa prigušeno dahnem: “Zdravo” i brzo promrmljam nešto što nalikuje na žensko ime, a onda samo zurim u nju, zapanjen, iscrpljen, trudeći se potisnuti svoju nasilnost, dok Kineskinja iza mene i dalje kriješti. Na kraju pljesnem rukama i kažem: “No, dobro.”

Ona zbunjeno stoji, a onda nesigurno krene prema pultu s papirićem u ruci. “Nije li to smiješno? Dolaziti *čak* ovamo, ali oni doista *jesu* najbolji.”

“Zašto onda ne mogu očistiti *ove* mrlje?”, pitam strpljivo, još se smiješeći, sklopljenih očiju, dok Kineskinja napokon ne začepi, a onda ih otvorim. “Mislim, možeš li možda ti razgovarati s tim ljudima?”, suptilno je zamolim. “Ja *ništa* nisam postigao.”

Primakne se plahtama koje starac podigne. “Oh, shvaćam”, promrmlja. Čim oprezno dotakne plahtu, starica ponovno počne blebetati, ali ona ne obraća pozornost nego me upita: “Što je to?” Ponovno pogleda mrlje i kaže: “O Bože.”

“Hm, pa sad...” Pogledam plahte koje doista izgledaju gadno. “To je, ovaj, sok od brusnica, hoću reći od borovnica.”

Pogleda me i kimne, kao da je nesigurna, a onda pitomo doda: “Meni ne izgledaju kao brusnice, to jest borovnice.”

Dugo zurim u plahte prije nego što promucam: “Pa, zapravo, to je *Bosco*. Znaš, kao...” Zastanem. “Kao čokolada *Dove*. To je *Dove... Hersheyjev* sirup.”

“Aha.” Kimne, shvaćajući, možda s trunkom sumnje. “O, Bože.”

“Čuj, ako bi mogla porazgovarati s njima” – pružim ruku i istrgnem plahtu starcu iz ruke – “to bi mi *doista* mnogo značilo.” Složim plahtu i blago je spustim na pult, a onda, ponovno pogledavši na *Rolex*, objasnim: “Jako kasnim. Imam zakazan objed kod *Huberta* za petnaest minuta.” Krenem prema izlazu a Kineskinja opet počne šteketati, očajnički, prijeteci mi prstom. Bijesno je pogledam, susprežući želju da oponašam njezine kretnje.

“Kod *Huberta? Stvarno?*”, pita cura, očigledno zadivljena. “Preselili su se bliže centru, zar ne?”

“Da, čuj, sad stvarno moram ići.” Hinim da sam ugledao taksi kroz staklena vrata i, glumeći zahvalnost, kažem: “Hvala ti... Samantha.”

“Victoria.”

“Da, da, Victoria.” Zastanem. “Zar nisam rekao Victoria?”

“Ne. Rekao si Samantha.”

“Oprosti.” Nasmiješim se. “Imam grdnih problema.”

“Možda bismo mogli otići na objed drugi tjedan?”, predloži s nadom i krene prema meni dok se ja krećem prema izlazu. “Znaš, dolazim u grad, u blizinu Wall Streeta, vrlo često.”

“Pa, ne znam, Victoria.” Prisilim se na ispričavajući osmijeh i odvratim pogled s njezinih bedara. “Stalno radim.”

“Pa, onda možda u subotu?”, pita Victoria, uplašena da će me uvrijediti.

“Sljedeću subotu?”, pitam, ponovno gledajući u rokovnik.

“Aha.” Sramežljivo kimne.

“Uh. Ne mogu, na žalost. Idem na matineju *Les Misérables*”, slažem. “Čuj, *stvarno* moram ići.” Provučem ruku kroz kosu i promrmljam “o, Kriste” prije nego što se prisilim dodati: “Nazvat ću te.”

“Dobro”, kaže s olakšanjem. “Nazovi.”

Još jedanput bijesno pogledam Kineskinju i odjurim za nepostojećim taksijem, onda usporim ulicu-dvije od čistionice i–

iznenada se zateknem kako odmjeravam vrlo lijepu mladu beskućnicu koja sjedi na stubama kuće u Ulici Amsterdam, na stubi ispred njezinih nogu plastična šalica za kavu, i kao vođen radarom krenem prema njoj, smiješim se, po džepovima tražim sitniš. Njezino se lice doima odveć mladim, svježim i preplanulim za beskućnicu; zato je njezina sudbina još dirljivija. Pomnivo je odmjerim u nekoliko sekundi koliko treba da s ruba pločnika dođem do stuba na kojima sjedi, pognute glave, zureći u svoje prazno krilo. Podigne pogled, nenasmiješena, kad zamijeti da stojim nad njom. Moja zloba nestane i, želeći ponuditi nešto ljubazno, nešto jednostavno, nagnem se, i dalje zureći, zračeci sućut u njezino prazno, ozbiljno lice, spustim dolar u plastičnu šalicu i kažem: “Sretno.”

Izraz na njezinom licu se promijeni i zato zamijetim knjigu – Sartrea – u njezinom krilu i onda torbu za knjige s oznakom Sveučilišta Columbia pokraj nje i napokon kavu u šalici i moj dolar kako pluta po njoj i premda se sve to dogodi u sekundi, u mojoj glavi vrti se kao usporeni film i ona pogleda mene, pa šalicu, i poviče: “Hej, što to radiš?”, i skamenjen, pognut nad šalicom, ustuknem i promucam: “Nisam... nisam znao da je... puna”, i potresen odem, pozovem taksij i dok se vozim prema *Hubertu* haluciniram da su zgrade planine, vulkani, da su ulice džungle, nebo se zamrzne u pozadini i prije nego što iziđem iz taksija moram

pogledati ukriž kako bih razbistrio vid. Objed kod *Huberta* pretvori se u neprekidnu halucinaciju u kojoj budan sanjam.

Kod *Harryja*

.....
 “Čarape moraš uskladiti s hlačama”, kaže Tod Hamlin Reevesu, koji ga napeto sluša, miješajući svoj *Beefeater* s ledom štapićem.

“Tko to kaže?”, pita George.

“Ma, slušaj”, strpljivo objašnjava Hamlin. “Ako nosiš *sive* hlače, moraš nositi i *sive* čarape. To je sve.”

“Ali, čekaj”, prekinem ga. “Što ako su cipele *crne*?”

“Nema veze”, kaže Hamlin, pijuckajući svoj *martini*. “Ali, u tom slučaju remen mora biti u skladu s cipelama.”

“Hoćeš reći da uz *sivo* odijelo možeš nositi *sive* ili *crne* čarape?”, pitam.

“Hmm... da”, kaže Hamlin zbunjeno. “Valjda. Jesam li tako rekao?”

“Vidiš, Hamline”, kažem, “ne slažem se za remen, jer cipele su tako daleko od visine remena. Mislim da se remen mora slagati s *hlačama*.”

“Ima u tome nešto”, kaže Reeves.

Nas trojica, Todd Hamlin, George Reeves i ja, sjedimo kod *Harryja* malo poslije šest. Hamlin ima odijelo *Lubiam*, prekrasnu prugastu pamučnu košulju širokih suvrataka iz *Burberryja*, svilenu kravatu *Resikeio* i remen *Ralph Lauren*. Reeves ima dvoredno odijelo sa šest gumba *Christian Dior*, pamučnu košulju, svilenu kravatu s uzorkom *Claiborne*, kožnate cipele na vezanje *Allen Edmonds*, u džepu pamučni rupčić, vjerojatno *Brooks Brothers*; sunčane naočale *Lafont Paris* leže na ubrusu pokraj njegovog pića, a prilično zgodna aktovka *T. Anthony* je na praznom stolcu za našim stolom. Ja sam u jednoreznom vuneno-flannelskom odijelu s dva gumba, s tankim bijelim prugama, šarenoj pamučnoj košulji s lilhiprugama i svileni džepni rupčić, sve *Patrick Aubert*, imam točkastu svilenu kravatu *Bill Blass* i naočale s okvirima

Lafont Paris. Jedan od naših *discmana* leži nasred stola okružen pićima i kalkulatorom. Reeves i Hamlin danas su ranije otišli s posla jer su imali zakazano kod kozmetičarke i obojica dobro izgledaju, lica su im ružičasta ali preplanula, kosa kratka i zalizana. *The Patty Winters Show* jutros je bio o stvarnim Rambima.

“Ali, što je s prslukom?”, pita Reeves Todda. “Zar nisu... *out*?”

“Ne, George”, kaže Hamlin. “*Naravno* da nisu.”

“Ne”, složim se. “Prsluci *nikad* ne izlaze iz mode.”

“Ali, pitanje je zapravo – kako ih nositi?”, kaže Hamlin.

“Moraju prianjati–”, kažemo Reeves i ja uglas.

“Oh, oprost”, kaže Reeves. “Izvoli.”

“Ne, u redu je”, kažem. “Ti reci.”

“Ne, inzistiram”, kaže George.

“Pa, moraju prianjati uz tijelo i pokrivati struk”, kažem. “Prsluk smije samo malo viriti iznad gumba kaputića u visini struka. Ako se previše vidi, odijelo se doima tijesno, nabijeno, a to ne želiš.”

“Aha”, kaže Reeves, gotovo nečujno. Doima se zbunjeno. “Da. To sam znao.”

“Treba mi još jedan *J&B*”, kažem ustajući. “Dečki?”

“*Beefeater* s ledom i limunom.” Reeves, upirući prstom u mene.

Hamlin. “Martini.”

“Odmah dobijete.” Odem do šanka i dok čekam da Freddy ulije pića čujem nekog tipa, mislim da je to onaj Grk William Theodocropopolis iz banke *First Boston*, koji nosi prilično bezveznu vuneni pepita sako i pristojnu košulju, ali ima i izvanrednu kašmirsku kravatu *Paul Stuart*, zbog koje odijelo izgleda bolje nego što zaslužuje, kako priča nekom tipu, također Grku koji pije dijetnu Colu: “I slušaj, Sting je bio u *Chernobleu* – znaš ono mjesto koje su otvorili oni ljudi koji su otvorili *Tunnel* – i to je bilo na šestoj stranici i netko se doveze u Porscheu 9μ a unutra je bila Whitney i–”

Za našim stolom Reeves priča Hamlinu kako zeza beskućnike na ulici, kako im pruži dolar dok se približava a onda ga povuče i vrati u džep upravo kad dođe do njih.

“Čuj, to *djeluje*”, uporno tvrdi. “Tako su šokirani da *začepe*.”

“Samo... reci... ne”, kažem mu, stavljajući pića na stol. “To je *sve* što trebaš reći.”

“Samo reci ne?”, nasmiješi se Hamlin. “I to *djeluje*?”

“Zapravo, samo s trudnim beskućnicama”, priznam.

“Pretpostavljam da nisi iskušao pristup ‘samo reci ne’ s onim gorilom dvometrašem u Ulici Chambers?”, pita Reeves. “Onim s lulom za *crack*?”

“Čujte, je li *itko* čuo za klub koji se zove *Nekenieh*?”, pita Reeves.

Vidim da Paul Owen sjedi za stolom na drugom kraju prostorije s nekim tko veoma nalikuje Trentu Mooreu, ili Rogeru Daleyju, i nekim drugim tipom koji izgleda kao Frederick Connell. Mooreov djed vlasnik je tvrtke u kojoj on radi. Trent ima odijelo od vorsteda s mini-pepita uzorkom i šarenim dvostrukim kareom.

“*Nekenieh*?”, pita Hamlin. “Što je to *Nekenieh*?”

“Dečki, dečki”, kažem. “Tko ono sjedi s Paulom Owenom? Je li to Trent Moore?”

“Gdje?” Reeves.

“Upravo ustaju. Onaj stol tamo”, kažem. “Oni ljudi.”

“Nije li to Madison? Ne, to je Dibble”, kaže Reeves. Stavi naočale kako bi provjerio.

“Ne”, kaže Hamlin. “To je Trent Moore.”

“Siguran si?”, pita Reeves.

Paul Owen zastane pokraj našeg stola na izlasku. Ima sunčane naočale *Persol* i aktovku *Coach Leatherware*.

“Zdravo, muškarčine”, kaže Owen i predstavi dvojicu s kojima je, Trenta Moorea i nekoga po imenu Paul Denton.

Reeves, Hamlin i ja rukujemo se s njima ne ustajući. George i Todd počnu razgovarati s Trentom, koji je iz Los

Angelesa i zna gdje je *Nekenieh*. Owen se okrene meni, od čega mi je pomalo nelagodno.

“Kako si?”, pita Owen.

“Odlično”, kažem. “A ti?”

“Ah, sjajno”, kaže. “Kako ti ide s Hawkinsovim predmetom?”

“Ide...”, otežem, pa nastavim zastajkujući: “Ide... dobro.”

“Stvarno?”, pita, blago zabrinut. “Zanimljivo”, kaže smiješeći se, ruku sklopljenih iza leđa. “A ne *odlično*?”

“Pa sad”, kažem. “Znaš već kako je.”

“A kako je Marcia?”, pita, i dalje se smiješeći, gledajući unaokolo i ne slušajući me. “Ona je *sjajna* cura.”

“O da”, kažem, potresen. “Pravi sam... srećković.”

Owen me zamijenio s Marcusom Halberstamom (iako Marcus hoda s Cecelijom Wagner), ali zbog nekog razloga to zapravo nije važno, a i logičan je *faux pas*, jer i Marcus radi u *P&P*-u, posve isti posao kao ja, i on voli odijela *Valentino* i prozirne naočale, idemo istom brijaču u Hotelu Pierre, pa je sve skupa razumljivo; ne smeta mi. Ali, Paul Denton uporno zuri u mene, ili se trudi da ne zuri, kao da nešto zna, kao da nije posve siguran je li me prepoznao ili nije, pa se upitam da nije možda bio na onom krstarenju, davno, jedne večeri prošlog ožujka. Ako je tako, mislim, moram nabaviti njegov telefonski broj, ili još bolje, njegovu adresu.

“Pa, mogli bismo jedanput na piće”, kažem Owenu.

“*Sjajno*”, kaže on. “Dogovoreno. Evo ti moja posjetnica.”

“Hvala”, kažem i pomnjivo je pregledam. Lakne mi što je tako loše izrađena, pa je stavim u džep. “Možda povedem...”, zastanem, pa polako kažem: “Marciju?”

“To bi bilo *super*”, kaže on. “Hej, jesi li bio u onom salvadorskom bistro u Osamdeset trećoj?”, pita. “Večeras idemo tamo na večeru.”

“Da. Hoću reći, ne”, kažem. “Ali, čujem da je dobar.” Slabašno se nasmiješim i otpijem gutljaj pića.

“Da, i ja.” Pogleda na svoj *Rolex*. “Trente? Dentone? Idemo. Rezervacija je za petnaest minuta.”

Pozdravimo se i oni još zastanu pokraj stola za kojim sjede Dibble i Hamilton, ili barem *misl*im da su to Dibble i Hamilton. Prije nego što odu, Denton još jedanput pogleda za naš stol i doima se uspaničeno, kao da ga je moja nazočnost u nešto uvjerila, kao da me odnekud zna, a od toga se *ja* uspaničim.

“Fisherov predmet”, kaže Reeves.

“Uh, sranje”, kažem. “Ne podsjećaj nas.”

“Sretnik”, kaže Hamlin.

“Je li itko vidio njegovu djevojku?”, pita Reeves. “Laurie Kennedy? Nevjerojatno tijelo.”

“Ja je znam”, priznam. “Znao sam je.”

“Zašto to tako kažeš?”, pita Hamlin zainteresirano. “Zašto on to *tako* kaže, Reevese?”

“Zato što je *hodao* s njom”, kaže Reeves nehajno.

“Kako znaš?”, pitam, smiješeći se.

“Cure vole Batemana.” Reeves zvuči pripito. “On je *GQ*. Ti si *pravi GQ*, Batemane.”

“Hvala ti, stari, ali...” Nisam siguran zeza li me, ali sam zbog toga na neki način ponosan, pa pokušavam omalovažiti svoju privlačnost: “Ona je *bezvezna* kao osoba.”

“O, Kriste, Batemane”, zastenje Hamlin. “Što *to* znači?”

“Što?”, kažem. “*Istina je.*”

“Pa što onda? Sve je u *izgledu*. Laurie Kennedy je *komad*”, kaže Hamlin gorljivo. “Nemoj mi ni pokušati tvrditi da te zanimala zbog nečega drugog.”

“Ako su dobre osobe onda... nešto nije u redu”, kaže Reeves, nekako zbunjen vlastitom izjavom.

“Ako su dobre osobe a *nisu* zgodne” – Reeves podigne ruke, dajući nekakav znak – “tko ih jebe.”

“Pa dobro, ali teoretski, što ako *jesu* dobre osobe?”, pitam, znajući savršeno dobro kako je to kretensko pitanje.

“Dobro, teoretski, to je još bolje, ali–” kaže Hamlin.

“Znam, znam.” Nasmiješim se.

“Ne *postoje* cure koje su dobre osobe”, kažemo svi uglas, smijući se i pljeskajući dlanovima.

“Dobra osobnost”, počne Reeves, “sastoji se u tome da ženska ima sjajno tijelo i zadovoljava sve seksualne prohtjeve a da se pritom ne ponaša odveć kao drolja i da načelno ne otvara usta.”

“Čuj”, kaže Hamlin, kimajući u znak odobravanja. “Jedine cure koje su dobre osobe i pametne ili duhovite ili barem malo inteligentne ili darovite – premda samo Bog zna što *to* uopće znači – jesu *ružne* cure.”

“Apsolutno”, kima Reeves.

“A to je zato što moraju nečim nadoknaditi svoju *neprivlačnost*”, kaže Hamlin i zaveli se u stolac.

“Pa, oduvijek tvrdim”, kažem ja, “da muškarci postoje samo zbog produženja vrste, razumijete?”

Obojica kimnu.

“A jedini način da se to ostvari”, nastavim, pomnjivo birajući riječi, “jest... da te privuče dobro tijelo, ali katkad *novac* ili *slava*–”

“Nema tu nikakvih *ali*”, prekine me Hamlin. “Bateman, zar hoćeš reći da bi otišao s Oprahom Winfrey – ona je bogata i moćna – ili lizati Nell Carter – ona ima predstavu na Broadwayu, sjajan glas, lov?”

“Čekaj”, kaže Reeves. “*Tko* je Nell Carter?”

“Ne znam”, kažem, zbunjen tim imenom. “Valjda vlasnica *Nell'sa*.”

“Slušaj me, Bateman”, kaže Hamlin. “Pice postoje samo zato da bi nas uzbudile, kako si i sam rekao. Opstanak vrste, je li tako? Nema tu” – izvadi maslinu iz svojeg pića i ubaci je u usta – “nikakve filozofije.”

Nakon promišljene stanke kažem: “Znate li što je Ed Gein* rekao o ženama?”

“*Ed Gein?*”, pita jedan od njih. “Šef sale u *Canal Baru?*”

“Ne”, kažem. “Serijski ubojica, u Wisconsinu, pedesetih godina. Bio je zanimljiv tip.”

“Tebe oduvijek zanimaju takve stvari, Batemane”, kaže Reeves, a onda Hamlinu: “Batemane stalno čita takve biografije: Ted Bundy, Samov sin, *Fatal Vision*, Charlie Manson. Sve to.”

“I, što je Ed kazao?”, pita Hamlin, zainteresiran.

“Rekao je”, počnem, “Kad na ulici vidim zgodnu djevojku, pomislim dvije stvari. Dio mene želi je izvesti, razgovarati s njom i biti drag i dobar i lijepo postupati s njom.” Zastanem i ispijem *J&B*.

“A što misli drugi dio njega?”, pita Hamlin oprezno.

“Kako bi njezina glava izgledala odsječena i nabijena na prut”, kažem.

Hamlin i Reeves pogledaju jedan drugoga pa mene prije nego što se počnem smijati, a onda mi se i oni s nelagodom pridruže.

“Čujte, hoćemo li na večeru?”, pitam, ležerno mijenjajući temu.

“A da odemo u onaj indijsko-kalifornijski restoran na Upper West Sideu?”, predloži Hamlin.

“Meni odgovara”, kažem.

“Može”, kaže Reeves.

“Tko će rezervirati?”, pita Hamlin.

Deck Chairs

.....

Courtney Lawrence pozove me na večeru u ponedjeljak navečer i poziv zvuči neodređeno seksualno pa prihvatim, ali dio nagodbe je da moramo trpjeti Scotta i Anne Smiley, koji su diplomirali na Camdenu, u novom restoranu koji su izabrali u Aveniji Columbus koji se zove *Deck Chairs*, a koje je moja tajnica tako temeljito istražila da mi je predložila tri različite kombinacije koje mogu naručiti prije nego što sam danas otišao iz ureda. Stvari koje mi je Courtney rekla o Scottu i Anne – on radi u reklamnoj agenciji, ona otvara restorane očevim novcem, najnoviji je *1968* na Upper East

Sideu – tijekom beskonačne vožnje taksijem u grad bilo je tek za nijansu manje zanimljivo nego slušati o tome kako je Courtney provela dan: kozmetički tretman kod Elizabeth Arden, kupovanje kuhinjskog pribora u *Pottery Barnu* (a sve je to vrijeme, uzgred, bila prepuna litija) prije nego što je došla kod *Harryja* gdje smo popili piće s Charlesom Murphyjem i Rustyjem Websterom, i gdje je Courtney zaboravila vrećicu s kuhinjskim priborom pod stolom. Jedina pojedinost Scottovog i Anneinog života koja mi je i najmanje zanimljiva jest to da su posvojili trinaestogodišnjeg Korejca godinu nakon što su se vjenčali, nazvali ga Scott, ml. i poslali ga na Exeter, gdje se Scott školovao četiri godine prije mene.

“Nadam se da imaju rezervaciju”, upozorim Courtney u taksiju.

“Samo nemoj pušiti cigaru, Patrick”, kaže polako.

“Je li ono automobil Donalda Trampa?”, pitam, gledajući limuzinu koja je stala pokraj nas u prometnom zastoju.

“O, Bože, Patrick, zaveži”, kaže, a glas joj je sirupast i drogiran.

“Znaš, Courtney, imam *walkmana* u svojoj aktovki *Bottega Veneta* koji lako mogu staviti”, kažem. “A ti uzmi još malo litija. Ili popij dijetnu Colu. Malo kofeina moglo bi te izvući iz drijemeža.”

“Samo želim imati dijete”, kaže tiho, zureći kroz prozor, ne obraćajući se nikome određenom. “Samo... dvoje... savršene... djece.”

“Govoriš li ti to meni ili ovom Shlomu?”, dahnem, ali dovoljno glasno da me izraelski vozač čuje, a Courtney, kako se moglo i očekivati, ne kaže ništa.

The Patty Winters Show je jutros bio o parfemima, ružu za usta i šminki. Luis Carruthers, Courtneyin dečko, otišao je u Phoenix i vraća se tek kasno u četvrtak. Courtney je odjenula vuneni kaputić i prsluk, T-majicu od vunenog žerseja i hlače od vunenog gabardena *Bill Blass*, naušnice od

kristala, emajla i pozlate *Gerard E. Yosca* i svilenosatenske salonke *Manolo Blahnik*. Ja nosim po mjeri sašiven kaputić od tvida, hlače i pamučnu košulju iz trgovine Alana Flussera i svilenu košulju *Paul Stuart*. Jutros sam morao čekati dvadeset minuta na *Stairmasteru* u fitnes klubu. Mahnem prosjaku na uglu Četrdeset devete i Osme, onda mu pokažem podignut srednji prst.

Večeras se razgovor vodi o novoj knjizi Elmorea Leonarda – koju nisam pročitao; o nekim kritičarima restorana – koje jesam; o britanskom zvučnom zapisu *Les Misérables* u usporedbi s američkim; o onom novom salvadorskom bistrou na uglu Druge i Osamdeset treće; i o tome koja je trač-rubrika bolje napisana – ona u *Postu* ili ona u *Newsu*. Čini se da Anne Smiley i ja imamo zajedničku znanicu, konobaricu u *Abertoneu* u Aspenu, koju sam prošlog Božića silovao limenkom spreja za kosu dok sam tamo bio na skijanju. *Deck Chairs* je pretrpan i bučan, akustika je loša zbog visokih stropova, a ako se ne varam, usto se čuje *new age* verzija *White Rabbits* iz zvučnika postavljenih u uglove stropa. Netko tko mi izgleda kao Forrest Atwater – zalizana plava kosa, naočale bez dioptrije s okvirima od sekvoje, *Armanijevo* odijelo s naramenicama za hlače – sjedi s Caroline Baker, koja radi kao investitor, u *Drexelu* možda, i ne izgleda baš dobro. Treba joj više šminke, a komplet od tvida *Ralph Lauren* odveć je strog. Sjede za osrednjim stolom naprijed pokraj šanka.

“To se zove *klasična* kalifornijska kuhinja”, kaže mi Anne, naginjući se prema meni nakon što smo naručili. Ta izjava zaslužuje reakciju, a budući da Scott i Courtney raspravljaju o prednostima trač-rubrike *Posta*, na meni je da odgovorim.

“Misliš, za razliku od kalifornijske kuhinje?”, pitam, odmjeravajući svaku riječ, a onda još dodam: “Ili *post-kalifornijske* kuhinje?”

“Znam da to zvuči pomodarski, ali *postoji* golema razlika. *Istančana*”, kaže, “ali *osjetna*.”

“Čuo sam za post-kalifornijsku kuhinju”, kažem, vrlo svjestan dizajna restorana: izložene cijevi i stupovi i otvorena peć za pizzu i... ležaljke za sunčanje. “Dapače, kušao sam je. Nema mladog povrća? Jakovskih kapica u *burritosu*? Krekeri wasabi? Točno? I uzgred, je li ti itko već rekao da izgledaš točno kao Garfield, ali nakon što ga pregazi auto i netko preko njega baci ružan pulover *Ferragamo* prije nego što ga odveze veterinaru? Fusilli? Maslinovo ulje na *brieu*?”

“Upravo tako”, kaže Anne, zadivljena. “Oh, Courtney, gdje si samo našla Patrica? Tako mnogo zna o svemu. Kad Luisu spomeneš kalifornijsku kuhinju, on zamisli pola naranče i malo *gelata*”, rastapa se, pa se nasmije, potičući i mene da se nasmijem, što s oklijevanjem i učinim.

Za predjelo naručim *radicchio* s nekom vrstom prirodno uzgojenih liganja. Anne i Scott oboje naruče ragu od sklata s ljubicama. Courtney je zamalo zaspala od napora čitanja jelovnika, ali prije nego što je pala sa stolca, zgrabio sam je za ramena i podignuo, a Anne je naručila za nju, nešto i lako i jednostavno kao što su *cajun* kokice, kojih nema u jelovniku, ali budući da Anne poznaje Noja, kuhara, priprazio ih je... *samo za Courtney!* Scott i Anne inzistiraju da svi naručimo neku vrstu pocrnjenog slabo pečenog lososa, specijalitet *Deck Chairsa* koji je, na njihovu sreću, glavno jelo na jednom od probnih jelovnika što ih je Jean pripravila za mene. Da nije, i da su unatoč tome uporno zahtijevali da to naručim, velika je vjerojatnost da bih večeras poslije večere provalio u Scottov i Annein studio oko dva ujutro – poslije emisije *Late Night with David Letterman* – i sjekrom ih raskomadao, prvo prisiljavajući Anne da gleda kako Scott krvari iz razjapljene rane na prsima, a onda bih otišao do Exetera i polio bocu kiseline po kosookom, kretenskom licu njihova sina. Naša je konobarica izbildani komad u zlatnim sandalama s resama sa lažnim biserima. Zaboravio sam vratiti videokasete i u sebi psujem dok Scott naručuje dvije velike boce *san pellegrina*.

“To se zove *klasična* kalifornijska kuhinja”, kaže mi Scott.

“Zašto sljedećeg tjedna ne bismo svi otišli u *Zeus Bar?*”, predloži Anne Scottu. “Misliš da bi bilo teško dobiti stol za petak?” Scott na sebi ima kašmirski intarzija pulover s crvenim, grimiznim i crnim prugama *Paul Stuart*, vrećaste hlače od rebrastog samta *Ralph Lauren* i kožne mokasinke *Cole-Haan*.

“Pa... možda”, kaže on.

“To je *odlična* ideja. *Strašno* mi se sviđa”, kaže Anne, podigne malenu ljubicu s tanjura i ponjuši cvijet prije nego što ga oprezno stavi na jezik. Na sebi ima ručno pleteni pulover od mohera i vune s crvenim, grimiznim i crnim prugama *Koos Van Den Akker Couture* i hlače *Anne Klein* te antilopske salonke otvorenih prstiju.

Neki konobar, ali ne ona naša izbildana, pride kako bismo mogli naručiti još pića.

“*J&B. Čist*”, kažem prije nego itko drugi uspije naručiti.

Courtney naruči pjenušac s ledom, što me potajno užasne. “Oh”, kaže, kao da se nečega sjetila, “i koricu.”

“Koricu *čega?*”, pitam razdraženo. Ne mogu se suzdržati. “Da pogodim. *Lubenice?*” A mislim, o moj Bože, zašto nisi vratio one videokasete, Batemane, ti glupo kopile.

“Mislite na *limun*, gospođice”, kaže konobar i *mene* probode pogledom.

“Da, naravno. *Limun.*” Courtney kimne. Doima se izgubljenom u nekom snu – ali uživa u tome, ne mari.

“Ja ću čašu... ah, što ja znam, *acacije*”, kaže Scott, a onda se obrati stolu: “Želim li bijelo? Želim li zapravo *chardonnay?* Uz lososa možemo piti i *cabernet.*”

“Samo hrabro”, kaže Anne vedro.

“No dobro, ja ću... hmmm, *sauvignon blanc*”, kaže Scott.

Konobar se zbunjeno nasmiješi.

“*Scottie*”, vrisne Anne. “*Sauvignon blanc?*”

“Samo se šalim”, zacereka se. “Donesite *chardonnay*. *Acaciju*.”

“Baš *daviš*.” Anne se nasmiješi s olakšanjem. “*Smiješan* si.”

“Ja ću *chardonnay*”, kaže Scott konobaru.

“To je lijepo”, kaže Courtney i potapše Scotta po ruci.

“A ja ću samo...” Anne zavlači, razmišljajući. “Ma, ja ću samo dijetnu Colu.”

Scott podigne pogled s komadića kukuruznog kruha koji je umakao u zdjelicu maslinova ulja. “Večeras ne piješ?”

“Ne”, kaže Anne nestašno se smiješeći. Tko zna zašto? I koga je briga? “Nisam raspoložena.”

“Čak ni za čašu *chardonnaya*?”, pita Scott. “A da ne bi možda *sauvignon blanc*?”

“U devet imam aerobiku”, izleti joj. “Stvarno ne bih smjela.”

“E pa, onda ja neću ništa”, kaže Scott razočarano. “Jer ja imam aerobiku u osam, u *Xclusiveu*.”

“Zanima li ikoga gdje ja *neću* biti sutra ujutro u osam?”, upitam.

“Ne, zlato. Znam kako obožavaš *acaciju*.” Anne stisne Scottovu ruku.

“Ne, malena. Ostajem pri *Pellegrinu*”, kaže Scott upirući prstom.

Ja glasno lupkam prstima po stolu, šapćući “sranje, sranje, sranje” samome sebi. Courtneyine oči napola su sklopljene i duboko diše.

“Pa dobro, bit ću *odvažna*”, napokon kaže Anne. “Popit ću dijetnu Colu s *rumom*.”

Scott uzdahne pa se nasmiješi, zapravo se rascvjeta. “Odlično.”

“To je *bezkofeinska* dijetna Cola, zar ne?”, pita Anne konobara.

“Znaš”, upadnem, “trebala bi ga popiti s Pepsijem. Tako je mnogo bolje.”

“Stvarno?”, pita Anne. “Kako to misliš?”

“Trebala bi naručiti dijetnu Pepsi umjesto dijetne Coca Cole”, objasnim. “Mnogo je bolja. Jače je gazirana. Ima čišći okus. Bolje se miješa s rumom i sadrži manje natrija.”

Konobar, Scott, Anne, čak i Courtney – svi zure u mene kao da sam rekao nešto dijabolično i apokaliptično, kao da rušim dugo poštovan mit ili uništavam svetu prisegu, pa je u *Deck Chairsu* odjedanput gotovo zavladao tajac. Sinoć sam posudio video *U Lydijinoj guzici* i nakon što sam uzeo dva *halciona* i pijuckao dijetnu Pepsi, gledao sam kako Lydia – posve preplanula, izvrsno građena blajhana plavuša sa savršenom guzicom i prekrasnim punim sisama – na sve četiri puši nekom tipu s golemim kurcem dok druga prekrasna plavuša savršeno podšišane blond pice kleči iza Lydije i nakon što joj poliže dupe i posisa pičku, počne gurati dug, nauljen srebrni vibrator u Lydijinu guzicu i ševi je njime dok joj i dalje liže picu, a tip s golemim kurcem svršava po Lydijinom licu a ona mu sisa jaja, a onda se Lydia izvije u prilično jakom, uvjerljivom orgazmu, a onda cura iza Lydije pride i poliže spermu s Lydijinog lica i vibrator gurne Lydiji u usta. Prošlog utorka izišao je novi Stephen Bishop i jučer sam u *Tower Recordsu* kupio CD, kasetu i ploču jer sam želio imati sva tri formata.

“Čuj”, kažem, glasa uzdrhtalog od osjećaja, “naruči što god želiš, ali ja ti preporučam dijetnu Pepsi.” Spustim pogled na svoje krilo, na plavi laneni ubrus na kojem su izvezene riječi *Deck Chairs*, i na trenutak mi se čini da ću se rasplakati; brada mi zadrhti i ne mogu gutati.

Courtney pruži ruku i nježno dotakne moj zglob, trljajući moj *Rolex*. “U redu je, Patrick, stvarno...”

Oštra bol blizu jetre nadjača val osjećaja, pa se uspravim na stolcu, iznenađen, zbunjen, i konobar ode a onda Anne upita jesmo li bili na nedavnoj izložbi Davida Onice i ja se malo smirim.

Pokaže se da nismo bili na izložbi, ali ne želim biti tako neukusan da istaknem kako imam jednu njegovu sliku, pa blago gurnem Courtney ispod stola. To je razbudi iz litijske

letargije, pa poput robota izrecitira: “Patrick ima jednog Onicu. Stvarno ga ima.”

Zadovoljno se nasmiješim; pijuckam svoj *J&B*.

“Pa to je fantastično, Patrick”, kaže Anne.

“Stvarno? Onicu?”, pita Scott. “Nije li *silno* skup?”

“Pa, recimo samo...” Otpijem gutljaj i iznenada se zbunim: recimo... recimo što? “Ništa.”

Courtney uzdahne, očekujući još jedan udarac ispod stola. “Patrick ga je platio dvadeset tisuća dolara.” Čini se da joj je nasmrt dosadno. Poigrava se plosnatim, toplim komadićem kukuruznog kruha.

Oštro je pogledam i nastojim ne siktati. “Ne, ne, Courtney, platio sam ga *pedeset*.”

Polako podigne pogled s kukuruznog kruha koji drobi među prstima i čak i u litijskoj izmaglici uspije me pogledati tako zlobno da se odmah osjetim skrušeno, ali ne toliko da bih Scottu i Anne rekao istinu: da sam Onicu platio samo dvanaest somova. Ali, Courtneyin zastrašujući pogled – premda možda previše paničarim, možda ona s neodobravanjem zuri u uzorak na stupovima, venecijske žaluzine, *Montigo* vaze pune grimiznih tulipana na šanku – dovoljno me prepadne da se ne upuštam u objašnjavanje postupka kupovanja Onice. To je pogled koji lako mogu protumačiti. Upozorava me: udari me još jedanput i nema ševe, jasno?

“To se čini...”, počne Anne.

Zadržim dah, lica napetog od zabrinutosti.

“... *jeftino*”, promrmlja ona.

Odahnem. “I *jest*. Ali, uspio sam se dobro nagoditi”, kažem, progutavši knedlu.

“Ali, *pedeset* tisuća?”, pita Scott sumnjičavo.

“Pa, za mene njegova djela imaju... neku... prekrasno proporcioniranu, svrhovito lažno-površnu kvalitetu.” Zastanem, a onda, nastojeći se sjetiti rečenice iz prikaza koji sam vidio u časopisu *New York*: “Svrhovito lažno...”

“Nema li i Luis jednoga, Courtney?”, pita Anne, a onda, lupnuvši Courtney po ruci: “Courtney?”

“Luis... ima... što?” Courtney zatrese glavom kao da je želi razbistriti i razrogači oči kako se ne bi sklopile.

“Tko je Luis?”, pita Scott, mašući konobarici kako bi odnijela maslac koji je pomoćni konobar maloprije donio – kakav *PARTY ANIMAL*.

Anne odgovori umjesto Courtney: “Njezin *dečko*”, kaže nakon što vidi kako zbunjena Courtney gleda mene kao da traži pomoć.

“A gdje je?”, pita Scott.

“U Texasu”, brzo odgovorim. “Hoću reći, otišao je na put u Phoenix.”

“Ne”, kaže Scott, “htio sam reći, u kojoj *kući*?”

“*L. F. Rothschild*”, kaže Anne i sprema se pogledati Courtney kako bi to potvrdila, ali onda pogleda mene. “Zar ne?”

“Ne. On je u *P&P-u*”, kažem. “Radimo zajedno, manje-više.”

“Nije li on prije hodao sa Samanthom Stevens?”, pita Anne.

“Ne”, kaže Courtney. “Samo ih je netko slučajno fotografirao zajedno, pa je fotografija objavljena u *W-u*.”

Suknem piće čim stigne i gotovo odmah mahnem da mi donesu još jedno i mislim, Courtney *jest* komad, ali nema tog seksa koji bi bio vrijedan ove večere. Razgovor se silovito promijeni dok preko prostorije zurim u vrlo zgodnu ženu – plavokosa, velike sise, tijesna haljina, satenske salonke sa zlatnim stošcima – kad mi Scott počne pričati o novom CD playeru dok Anne nedužno blebeće o novim vrstama kolača od pšenice i riže s vrlo malo natrija, o svježem voću i *new age* glazbi, osobito *Manhattan Steamrolleru*.

“Kupio sam *Aiwu*”, kaže Scott. “*Moraš ga čuti. Zvuk*” – zastane, sklopi oči u ekstazi dok žvače kukuruzni kruh – “je fantastičan.”

“Pa sad, *Scottie*, *Aiwa* jest dobra.” Ha, moj *Scot-tie*, pojma ti nemaš, mislim. “Ali *Sansui* je zapravo najbolji.” Zastanem, pa dodam: “Ja bih to morao znati, jer ga imam.”

“Ali, mislio sam da je *Aiwa* najbolja.” Scott se doima zabrinuto, ali još ne dovoljno uzrujano za moj ukus.

“Ma kakvi”, kažem. “Ima li *Aiwa* digitalni daljinski upravljač?”

“Ima”, kaže.

“Kompjutorizirano upravljanje?”

“A-ha.” Kakav nevjerojatan *kreten*.

“Ima li ploču od metakrilata i mjedi?”

“Ima”, laže prokleti kopilan!

“Ima li tvoja linija... ugađač *Accophase T-106*?”, pitam ga.

“Kako ne”, kaže, sležući ramenima.

“Siguran si?”, kažem. “Dobro razmisli.”

“Aha. Mislim da ima”, kaže, ali ruka mu podrhtava dok uzima još kukuruznog kruha.

“Kakvi su zvučnici?”

“Pa, *Duntech* drveni”, odgovori prebrzo.

“Eto ga! Moraš imati zvučnike *Infinity IRS V*”, kažem, “ili—”

“Čekaj malo”, prekine me. “V zvučnike? Nikad nisam čuo za V zvučnike.”

“U tome i jest stvar”, kažem. “Ako nemaš V zvučnike, to ti je kao da slušaš obični *walkman*.”

“Kakvi su basovi na tim zvučnicima?”, pita sumnjičavo.

“Ultraniskih petnaest herca”, zapredem, naglašavajući svaku riječ.

To ga ušutka na nekoliko minuta. Anne i dalje drobi o nemasnom zamrznutom jogurtu i *chow chowima*. Zavalim se u stolac, zadovoljan što sam uspio zaribati Scotta, ali on se prebrzo pribere i kaže: “Inače” – pokušavajući hiniti blaženu ravnodušnost što ima jeftin, bijedan stereo – “danas smo kupili novog Phila Collinsa. *Groovy Kind of Love* sjajno zvuči na *Aiwi*.”

“Da. Mislim da je to kudikamo najbolja pjesma koju je dosad napisao”, kažem, bla bla bla, i premda je to napkon nešto o čemu se Scott i ja možemo složiti, stignu pocrnjeni lososi i izgledaju bizarno i Courtney se ispriča i ode u zahod, a kad se ne vrati ni nakon pola sata, odem u stražnji dio restorana i nađem je kako spava u garderobi.

Ali u njezinom stanu leži gola na leđima, njezine noge – preplanule, izvježbane i mišićave – su raširene a ja sam na koljenima i ližem je dok istodobno sebe trljam i otkako sam počeo lizati i sisati njezinu pičkicu svršila je već dvaput i pička joj je uska i vruća i vlažna i ja je držim raširenu i guram prst u nju dok drugom rukom obrađujem sebe. Podignem njezinu guzu želeći gurnuti jezik u nju, ali ona neće, pa podignem glavu i posegnem za prezervativom u pepeljari *Palio* na antiknom noćnom stoliću pokraj halogenske svjetiljke *Tensor* i keramičke urne *D’Oro* i rastrgnem paketić svojim kliskim, sjajnim prstima i zubima i bez teškoća ga navučem.

“Jebi me”, stenje Courtney, privlačeći noge uz prsa, još više šireći vaginu, gurajući prste u nju, tjerajući me da joj ližem prste, noktiju dugih i crvenih, a sok iz njezine pičke, koji se sjaji na svjetlosti uličnih svjetiljaka što ulazi kroz žaluzine *Stuart Hall* ima ružičast i sladak okus i ona mi ga trlja na usne i jezik prije nego što se ohladi.

“Da”, kažem, penjući se na nju, graciozno kliznuvši kurac u njezinu pičku, strasno je ljubeći u usta, gurajući ga u nju dugim, brzim potezima, poludjelog kurca i kukova koji se kreću vlastitim poludjelim zamahom i već osjećam kako se orgazam priprema u dnu jaja, u guzici, kako se diže kroz kurac tako tvrd da boli – ali onda, usred poljupca, podignem glavu tako da njezin jezik ostane visjeti iz usta pa poliže vlastite crvene, otečene usnice, i dok se još zabijam, ali sad lagano, shvatim da... imamo... nekakav... problem ali se ne mogu sjetiti što... ali onda mi sine dok zurim u polupraznu bocu Eviana na noćnom ormariću i dahnem: “O, sranje”, i odmaknem se.

“Što je?”, zastenje Courtney. “Nešto si zaboravio?”

Ne odgovarajući ustanem s ležaja i oteturam u njezinu kupaonicu, pokušavajući skinuti prezervativ, ali mi zapne na pola puta i dok ga dalje skidam spotaknem s o vagu *Genold*, istodobno pokušavajući upaliti svjetlo i pritom udarim nožni palac, opsujem i otvorim ormarić.

“Patrick, što *radiš?*”, dovikne mi iz spavaće sobe.

“Tražim vodotopivu spermicidnu mast”, odgovorim. “Što si mislila? Da tražim aspirin?”

“O, moj Bože”, uzvikne. “Zar je nisi imao na sebi?”

“Courtney”, odgovorim, zamjećujući malu ranicu od brijanja nad usnom. “*Gdje je?*”

“*Ne* čujem te, Patrick”, dovikne.

“Luis ne zna izabrati kolonjsku”, promrmljam, podižući bočicu *Paco Rabanne* i njušeći je.

“Što si rekao?”, pita me.

“Vodotopiva spermicidna mast”, doviknem zureći u zrcalo, tražeći *Cliniqueov* korektor kako bih pokrio posjekotinu.

“Kako to misliš – *gdje je?*”, pita. “Zar je nisi donio *sa sobom?*”

“*Gdje je prokleta vodotopiva spermicidna mast?*”, vrisnem. “Vodo! Topiva! Spermicidna! Mast!” Izvikujem to dok nanosim korektor i začušljavam kosu.

“Na gornjoj polici”, kaže. “Barem mislim.”

Dok pregledam ormarić, pogledam njezinu kadu i zamijetim kako je obična, pa joj kažem: “Znaš, Courtney, stvarno bi se morala sabrati i dati pokriti kadu mramorom ili ubaciti *jacuzzi*.” Povičem: “Čuješ li me? Courtney?”

Nakon duge stanke odgovori: “Da... Patrick. Čujem te.”

Napokon pronađem tubu iza goleme boce – *zdjele* – *xanaxa** na gornjoj polici ormarića i prije nego što moj pimpek posve omekša stavim malo masti s unutarnje strane vrha prezervativa, razmažem je i vratim se u spavaću sobu te skočim na ležaj, na što ona kaže: “Patrick, *nije* ovo trampolin.” Ne odgovorim, kleknem nad njezino tijelo,

gurnem kurac u Courtney a onda odmah podigne kukove meni ususret, pa poliče prste i počne trljati klitoris. Promatram kako moj kurac ulazi pa izlazi pa opet ulazi u nju dugim, brzim pokretima.

“Čekaj”, dahne.

“Što?”, zastenjem, zbunjen, ali blizu orgazma.

“Luisa treba gađati gnjilom kruškom”, dahne, pokušavajući me odgurnuti.

“Da”, kažem, nagingjući se nad nju, ližući joj uho. “*Trebalo* bi ga gađati gnjilom kruškom. I meni je mrzak”, i onda, potaknut njezinom odbojnošću prema svome odvratnom dečku, počnem se kretati brže, sve bliže orgazmu.

“Ne, glupane”, prostenje. “Rekla sam *je li to prezervativ s produženim vrškom*, a ne ‘Luisa treba gađati gnjilom kruškom’. Je li prezervativ s produženim vrškom? Miči se.”

“Je li što *što*?”, zajaučem.

“Izvadi ga”, prostenje ona otimajući se.

“Ne slušam te”, kažem i spustim usta na njezine malene, savršene bradavice, obje krute, na tvrdim, velikim sisama.

“Do vraga, makni se!”, vrisne.

“Što hoćeš, Courtney?”, prostenjem i usporim kretanje dok se na kraju ne uspravim i klečim nad njom, pimpeka napola unutra. Ona se osloni na uzglavlje i pomakne, pa mi ispadne.

“Ima običan vrh”, pokažem joj. “Barem mislim.”

“Upali svjetlo”, kaže pokušavajući se uspraviti.

“O, Kriste”, kažem. “Oдох ja doma.”

“Patrick”, kaže ona. “Upali svjetlo.”

Ispružim ruku i uključim halogenski *Tensor*.

“*Vidiš*, ima običan vrh”, kažem. “I što s tim?”

“Skinij ga”, kaže odsječno.

“Zašto?”, pitam.

“Jer moraš ostaviti centimetar na vrhu”, kaže, pokrivajući dojke pokrivačem *Hermès*, gubeći strpljenje, “kako bi uhvatio silinu *ejakulata!*”

“Oдох ja”, zaprijetim, ali se ne pomičem. “Gdje ti je litij?”

Pokrije lice jastukom i nešto promrmlja pa se sklupča u fetusni položaj. Mislim da se rasplakala.

“Gdje ti je litij, Courtney?”, ponovno je mirno upitam. “*Moraš ga uzeti.*”

Ponovno promrmlja nešto nerazumljivo i odmahuje glavom – ne, ne, ne – ispod jastuka.

“Što? Što si rekla?”, pitam usiljeno ljubazno, trljajući se ponovno do erekcije. “Gdje?” Ispod jastuka dopiru jedva čujni jecaji.

“Sad plačeš i premda si razgovjetnija, *ne čujem* što govoriš.” Pokušam joj strgnuti jastuk s lica. “Govori *glasnije!*”

Opet nešto promrmlja. Ništa je ne razumijem.

“Courtney”, upozorim je već pomalo bijesan, “ako si upravo rekla ono što mislim da si rekla: da je tvoj litij u kutiji u ledenici pokraj *Frusen Gladjéa* i da je *sorbet*” – sad vrišt看 – “ako si mi stvarno to rekla, onda ću te *ubiti*. Je li *sorbet*? Je li tvoj litij zapravo *sorbet*?” Urlam i napokon joj strgnem jastuk s glave i snažno je pljusnem po licu.

“Misliš li da me uzbuđuješ *nesigurnim seksom?*”, zaurla i ona.

“O, Kriste, ovo stvarno nije vrijedno truda”, promrmljam i spustim prezervativ tako da ostane centimetar viška – zapravo, malo manje. “Evo vidiš, Courtney, za što je ovo? Ha? Reci nam.” Ponovno je pljusnem, ovaj put blaže. “Zašto je spušten za centimetar? Kako bi uhvatio silinu *ejakulata!*”

“E pa, *mene to ne uzbuđuje.*” Histerična je, oblivena suzama, grca. “Ubrzo me čeka promaknuće. U kolovozu idem na Barbados i ne treba mi Kaposijev sarkom da mi sve sjebe!” Zagrcne se i kašlje. “O Bože želim nositi bikini”, zapomaže. “Kreaciju *Norme Kamali* koju sam upravo kupila kod *Bergdorfa.*”

Ščepam njezinu glavu i prisilim je da pogleda položaj prezervativa. “Vidiš? Zadovoljna? Glupa gaduro. Jesi li zadovoljna, glupa gaduro?”

Ne gledajući moj pimpek prošmrca: “O Bože, daj već jednom završi”, i naglo se spusti na leđa.

Grubo gurnem kurac u nju i dovedem se do orgazma tako slabog da ga gotovo i ne osjećam, a Courtney moj uzdah golemog ali donekle očekivanog razočaranja pogrešno protumači kao užitak i to je potakne da, šmrčući, pruži ruku i počne se trljati, ali ja gotovo odmah omekšam – zapravo, još *tijekom* orgazma – ali ako ga ne izvadim dok je još tvrd, ona će pošiziti, pa držim kraj prezervativa dok doslovce *sahnem* iz nje. Nakon što ležimo svako na svojoj strani kreveta i Courtney lupeta nešto o Luisu i antiknim daskama za sjeckanje i srebrnom ribežu za sir i kutiji za kolače koje je ostavila kod *Harryja*, pokuša mi ga popušiti. “Volio bih te ponovno poševiti”, kažem joj, “ali ne s prezervativom jer ništa ne osjećam”, a onda mi mirno odgovori, odmaknuvši glavu od mog mekanog, smežuranog pimpeka i bijesno me gledajući: “Ako ga ne staviš, nećeš ni doći u situaciju da nešto osjetiš.”

Poslovni sastanak

.....

Jean, moja tajnica koja je zaljubljena u mene, uđe u moj ured bez najave i obavijesti me da u jedanaest imam važan sastanak. Sjedim za staklenim stolom *Palazzetti*, zurim u kompjutorski ekran s naočalama *Ray Ban* na nosu, žvačem nuprin*, mamuran od kokainske terevenke koja je počela posve nedužno sinoć u *Shoutu!* s Charlesom Hamiltonom, Andrewom Spencerom i Chrisom Staffordom, zatim se preselila u *Princeton Club*, pa u *Bacardiju* i završila kod *Nell* oko pola četiri, i premda sam ranije jutros, dok sam se namakao u kupki i pijuckao *bloody mary* sa *Stolijem* nakon otprilike četiri sata znojnog, besanog spavanja, znao da imam sastanak, tijekom vožnje taksijem u grad zaboravio sam to.

Jean na sebi ima crvenu jaknu od rastezljive svile, kukičanu suknju od rejona, crvene antilopske salonke sa satenskim mašnicama *Susan Bennis Warren Edwards* i pozlaćene naušnice *Robert Lee Morris*. Stoji tako preda mnom, ne znajući za moju bol, s fasciklom u ruci.

Nakon što se gotovo minutu pretvaram da je ne vidim, napokon spustim sunčane naočale i pročistim grlo. “Da? Što još? Jean?”

“Danas smo gospodin Gundalo.” Nasmiješi se i skrušeno spusti fascikl na moj stol pa stoji i čeka da je ja... što, valjda zabavljam sinoćnjim zgodama?

“Da, *glupačo*. Danas sam gospodin Gundalo”, prosikćem, zgrabim fascikl i strpam ga u gornju ladicu.

Zuri u mene ne shvaćajući a onda – pokunjeno! – kaže: “Nazvao je Ted Madison, a i James Baker. Žele se naći s tobom u šest u *Flutiesu*.”

Uzdahnem, bijesno je gledajući. “I, što moraš učiniti?”

Nervozno se nasmije i gleda me razrogačenih očiju. “Nisam sigurna.”

“Jean.” Ustanem kako bih je izveo iz ureda. “Kako... se... kaže?”

Treba joj nekoliko trenutaka, ali na kraju, prestrašena, pogodi: “Samo... reci... ne?”

“Samo... reci... ne.” Kimnem, izguram je i zalupim vrata.

Prije odlaska na sastanak popijem dva valiuma s *Perrierom* i očistim lice losionom nanesenim na već vlažne loptice vate, a onda nanesem hidratantnu kremu. Na sebi imam odijelo od vunenog tvida i prugastu pamučnu košulju, oboje *Yves Saint Laurent*, svilenu kraatu *Armani* i nove crne cipele s kapicama *Ferragamo*. Isperem usta i operem zube, a kad ispušem nos, gusti, vlaknasti komadi krvi i šmrkalja zamrljaju *Hermès*ov rupčić koji je stajao četrdeset pet dolara i, na žalost, nije bio dar. Ali, pijem gotovo dvadeset litara vode *Evian* na dan i redovito odlazim u solarij, pa jedna terevenka ne može pokvariti glatkoću i preplanulost moje

kože. Ten mi je još uvijek odličan. Tri kapi *Visinea* razbistre oči. Ledena maska zategne kožu. Ukratko: osjećam se grozno, ali odlično izgledam.

Usto prvi stignem u sobu za sastanke. Luis Carruthers hoda mi za petama poput šteneta i sjedne do mene, što znači da bih trebao skinuti *walkman*. Odjenuo je karirani vuneni sportski sako, vunene hlače, pamučnu košulju *Hugo Boss* i kravatu s *paisley* uzorkom – hlače su, nagađam, *Brooks Brothers*. Počne blebetati o nekom restoranu u Phoenixu, *Propheteers*, koji me zapravo zanima, ali ne želim o njemu slušati od Luisa Carruthersa, ali uzeo sam deset miligrama valiuma pa to nekako uspijevam pretrpjeti. Jutros je *Patty Winters Show* bio o potomcima Donnerove ekspedicije¹⁹.

“Klijenti su, kako se moglo i očekivati, bili *totalne* seljačine”, kaže Luis. “Htjeli su me povesti na mjesnu produkciju *Les Miz*, koje sam već *vidio* u Londonu, ali–”

“Jesi li imao problema s rezervacijama za *Propheteers*?”, prekinem ga.

“Ne. Uopće ne”, kaže. “Večerali smo kasno.”

“Što ste naručili?”, pitam.

“Poširane kamenice, *lotte* i tortu od oraha.”

“Čujem da je *lotte* tamo dobra”, promrmljam, izgubljen u mislima.

“Klijent je naručio *boudin blanc*, pečenu piletinu i tortu od sira”, kaže.

“Tortu od sira?”, kažem, zbunjen tim neprirodno jednostavnim jelovnikom. “Koji je umak ili voće bilo na pečenoj piletini? U kakve je oblike bila isječena?”

“Ni u kakve, Patrick”, kaže, i on zbunjen. “Bila je... pečena.”

“A torta od sira? S kojim okusom? Je li bila zagrijana?”, pitam. “S *ricottom*? Kozjim sirom? Je li u njoj bilo cvijeća ili *cilantroa*?”

“Bila je to... obična torta od sira”, kaže, pa doda: “Patrick, preznojavaš se.”

“A što je ona naručila?”, pitam. “Klijentova pica?”

“Ona je naručila seosku salatu, jakovske kapice i tortu od limuna”, kaže Luis.

“Jesu li jakovske kapice bile s roštilja? Ili *sašimi*? U nekakvom *cevicheu*?”, pitam. “Ili su bile *gratinirane*?”

“Ne, Patrick”, kaže Luis. “Bile su... pržene.”

U sobi za sastanke vlada tajac dok razmišljam o tome i na kraju promišljeno ne upitam: “Što to znači ‘pržene’, Luis?”

“Nisam siguran”, kaže. “Mislim da to ima neke veze s tavom.”

“A vino?”, pitam.

“*Sauvignon blanc* ‘85”, kaže. “Jordanov. Dvije boce.”

“A auto?”, pitam. “Jeste li nešto unajmili dok ste bili u Phoenixu?”

“BMW.” Nasmiješi se. “Mali crni bemvejac.”

“Moćno”, promrmljam, prisjećajući se prošle večeri, kako sam posve prolupao u kabini kod *Nell* – usta su mi se zapjenila i mogao sam misliti samo na kukce, mnogo kukaca, i trčanje na golubove, zapjenjenih usta trčao sam na golubove. “Phoenix. Janet Leigh je bila iz Phoenixa...” Zastanem, pa nastavim. “Ubijena je nožem ispod tuša. Razočaravajući prizor.” Zastanem. “Krv je izgledala lažno.”

“Čuj, Patrick”, kaže Luis, gurajući mi rupčić u ruku, koja je stisnuta u šaku dok je Luis ne dotakne. “Dibble i ja sljedećeg tjedna idemo na objed u *Yale Club*. Bi li nam se pridružio?”

“Može.” Mislim na Courtneyine noge, raširene i ovijene oko mojeg lica, i kad pogledam Luisa, na djelić sekunde njegova glava izgleda kao vagina koja govori i to me nasmrt preplaši, potakne da nešto kažem dok brišem znoj sa čela. “Lijepo... odijelo, Luis.” Što uopće ne mislim.

On zapanjeno spusti pogled, porumeni pa dotakne suvratak. “Hvala, Pat. I ti odlično izgledaš... kao i obično.” A kad pruži ruku da dotakne moju kravatu, uhvatim njegovu ruku prije nego što to uspije i kažem mu: “Kompliment je bio dovoljan.”

Uđe Reed Thompson u vunenom kariranom dvorednom odijelu i prugastoj pamučnoj košulji i svilenoj kravati, sve *Armani*, i usto pomalo neukusne plave pamučne čarape *Interwoven* i crne cipele s kapicama *Ferragamo* potpuno iste kao moje, u izmanikiranoj ruci drži primjerak *Wall Street Journala*, a preko druge ruke nehajno prebačen *bamalcaan* ogrtač od tvida *Bill Kaiserman*. Kimne i sjedne za stol sučelice nama. Ubrzo zatim uđe Todd Broderick u vunenom dvorednom odijelu s tankim bijelim prugama, prugastoj sukненоj košulji i svilenoj kravati, sve *Polo*, i afektiranim lanenim džepnim rupčićem za koji sam prilično siguran da je također *Polo*. Zatim uđe McDermott s ovotjednim časopisom *New York* i jutrošnjim *Financial Timesom*. Nosi naočale s okvirima od sekvoje bez dioptrije *Oliver Peoples*, crnobijelo vuneno pepita jednoredno odijelo s ušicama na suvracima, prugastu pamučnu košulju široka ovratnika i svilenu kravatu s uzorkom *paisley*, što je sve dizajnirao i sašio John Reyle.

Nasmiješim se i podignem obrve gledajući McDermotta, koji mrzovoljno sjedne pokraj mene. Uzdahne, otvori novine i čita. Budući da nije rekao ni “zdravo” ni “dobro jutro”, vidim da je bijesan i pretpostavljam da to ima neke veze sa mnom. Na posljetku, sluteći da se Luis sprema nešto reći, okrenem se McDermottu.

“I, McDermotte, što ti se dogodilo?”, upitam zlobno. “Je li jutros bio dug rep za *Stairmastera*?”

“Tko kaže da se nešto dogodilo?”, pita on šmrčući i listajući *Financial Times*.

“Slušaj”, kažem mu, “već sam se ispričao zato što sam neku večer vikao na tebe zbog pizze kod *Pastelsa*.”

“Tko kaže da je riječ o tome?”, pita napeto.

“Mislio sam da smo to već raščistili”, prošapćem, zgrabivši naslon njegova stolca, smiješeći se Thompsonu. “Žao mi je što sam uvrijedio pizzu kod *Pastelsa*. Zadovoljan?”

“Tko kaže da je riječ o tome?”, ponovi.

“A o čemu je onda riječ, McDermotte?”, prošapćem, zamjećujući kretanje iza sebe. Izbrojim do tri pa se brzo okrenem i ulovim Luisa kako se nagnuo prema meni pokušavajući prislušivati. Zna da je uhvaćen pa se polako, kao krivac, odmakne i zavalu u stolac.

“McDermotte, to je *glupo*”, prošapćem. “Ne možeš se i dalje ljutiti na mene zato što mislim da je pizza kod *Pastelsa... tanka.*”

“*Lomljiva*”, kaže i probode me pogledom. “Rekao si da je *lomljiva.*”

“Ispričavam se”, kažem. “Ali, imam pravo. *Jest.* Pročitao si prikaz u *Timesu*, nije li tako?”

“Evo.” Posegne u džep i pruži mi fotokopiran članak. “Samo sam ti htio dokazati da nemaš pravo. Pročitaj *ovo.*”

“Što je to?”, pitam, otvarajući savijenu stranicu.

“Članak o tvom idolu Donaldu Trumpu.” McDermott se isceri.

“Bome jest”, kažem oprezno. “Pitam se zašto ga nisam zamijetio.”

“I...” McDermott pregleda članak i upre optužujućim prstom na dno pasusa, koji je zaokružio crvenom tintom. “Što Donald Trump kaže, gdje je najbolja pizza na Manhattanu?”

“Čekaj da *ja* pročitam”, dahnem i odmahnem rukom. “Možda si pogriješio. Grozna fotka.”

“Bateman. *Pogledaj. Zaokružio sam*”, kaže on.

Pretvaram se da čitam taj jebeni članak, ali sam sve srditiji pa mu ga vratim i posve razdražen pitam: “Pa što onda? Što to znači? Što *ti*, McDermotte, pokušavaš reći *meni?*”

“Što *sad* misliš o pizzi kod *Pastelsa*, Bateman?”, pita pobjedonosno.

“Pa”, kažem, pomnjivo birajući riječi, “mislim da ću se morati vratiti i ponovno je kušati...” Govorim to kroz stisnute zube. “Samo sam htio reći da je pizza, kad sam zadnji put bio tamo, bila...”

“*Lomljiva?*”, pomogne mi McDermott.

“Da.” Slegnem ramenima. “Lomljiva.”

“A-ha.” McDermott se pobjedonosno nasmiješi.

“Slušaj, ako je pizza kod *Pastelsa* dobra Donnyju”, kažem, nerado to priznajući McDermottu, a onda uzdišući, gotovo nerazgovjetno dodam, “dobra je i meni.”

McDermott se trijumfalno cereka.

Izbrojim tri kravate od svilenog krepa, jednu tkanu od svilenog satena *Versace*, dvije kravate od svilenog *foularda*, jednu svilenu *Kenzo*, dvije od svilenog žakara. Parfemi *Xeryus*, *Tuscany*, *Armani*, *Obsession*, *Polo*, *Grey Flannel*, čak i *Antaeus* miješaju se, šire jedan u drugi podižući se s odijela u zrak i tvoreći vlastitu mješavinu: hladan, gadljiv miris.

“Ali, ne mislim se ispričavati”, upozorim McDermotta.

“Već jesi, Batemane”, odgovori.

Paul Owen uđe u kašmirskom sportskom kaputiću s jednim gumbom, tropskim hlačama od vunelog flanela, polo košulji *Ronaldus Shamask*, ali najviše me se dojmi kravata – široke plave, crne, crvene i žute pruge, *Andrew Fezza by Zanzarra*. I Carruthers se uzbudi, nagne se prema meni i pita, ako sam ga dobro čuo: “Što misliš, ima li i nakurnjak u istom tonu?” Kad ne odgovorim, povuče se, otvori jedan od primjeraka *Sports Illustrated* razasutih posred stola i, pjevušeći ispod glasa, počne čitati članak o olimpijskim roniocima.

“Bok, Halberstame”, kaže Owen u prolazu

“Bok, Owene”, odovorim, diveći se načinu na koji je oblikovao i zalizao kosu, s razdjeljkom tako ravnim i oštrim da... me obori s nogu, pa odlučim da ću ga pitati gdje kupuje proizvode za njegu kose i kakav *mousse* rabi; nakon razmatranja raznih mogućnosti nagađam da je riječ o *Ten-X-u*.

Greg McBride uđe i stane pokraj moga stolca. “Jesi li jutros gledao *Winters Show*? Ludnica. Čista ludnica”, pa se pljesnemo dlanovima prije nego što sjedne između Dibblea i Lloyda. Sam Bog zna odakle su se oni tu stvorili.

Kevin Forrest, koji uđe s Charlesom Murphyjem, govori: “Pokvarila mi se druga linija. Felicia ju je nekako uspjela zaribati.” Čak i ne pogledam što su odjenuli. Ali se ulovim kako zurim u Murphyjeve antikne gumbe za manšete u obliku sove s plavim kristalnim očima.

Videoteka pa kod *D'Agostina*

.....
 Šećem se po videoteci *Video Visions*, nedaleko od moga stana na Upper West Sideu i pijuckam dijetni Pepsi iz limenke dok nova kasetna Christophera Crossa trešti iz slušalica moga *walkmana Sony*. Poslije posla igrao sam *racquetball* s Montgomeryjem, zatim otišao na *shiatsu* masažu i otišao na piće u Sedamdeset treću ulicu s Jessejem Lloydom, Jamiejem Conwayem i Kevinom Forrestom. Večeras sam odjenuo novi vuneni ogrtač *Ungaro Uomo Paris* i nosim aktovku *Bottega Veneta* i kišobran *Georges Gaspar*.

U videoteci je veća gužva nego inače. U repu je odveć parova da bih mogao posuditi *Ženski zatvor* ili *Gingerinu pičku* a da mi ne bude nelagodno, a usto sam već naletio na Roberta Ailesa iz *First Bostona* u odjelu za horor, ili barem mislim da je to bio Robert Ailes. Promrmljao je: “Bok, McDonalddde” dok je prolazio pokraj mene, noseći *Petak trinaesti: 7. dio* i dokumentarac o pobačaju u pomnjivo izmanikiranim rukama kojih je dojam kvario jedino naizgled lažni zlatni *Rolex*.

Budući da pornografija, po svemu sudeći, ne dolazi u obzir, pregledavam police s lakim komedijama i na kraju se, osjećajući se prevarenim, odlučim za film Woodyja Allena, ali nisam zadovoljan. *Želim nešto drugo*. Prođem pokraj polica s rock mjuziklima – ništa – pa se nađem među horor komedijama – ni tu ništa – i odjedanput me uhvati blagi napadaj panike. *Previše je prokletih filmova na izbor*. Skrijem se iza reklamnog panoa za novu komediju Dana Aykroyda i uzmem dva petmiligramska valiuma koje zalijem

dijetnim Pepsijem. A onda, gotovo automatski, kao da sam programiran, posegnem za *Dublerom*²⁰, kojeg sam gledao trideset sedam puta, i odem do pulta gdje dvadeset minuta čekam da me posluži ružna cura (dva i pol kilograma viška, suha, kovrčasta kosa). Na sebi ima vrećast, bezobličan pullover – očigledno *nije* izvorna kreacija – vjerojatno kako bi skrila činjenicu da *nema* sisa, i premda *ima* lijepe oči, *tko to jebe?* Napokon sam došao na red. Pružim joj prazne kutije.

“To je sve?”, pita, uzimajući moju člansku iskaznicu. Na rukama imam perzijski crne rukavice *Mario Valentino*. Članarina u *Video Visionu* stajala me samo dvjesto pedeset dolara godišnje.

“Imate li neki film Jami Gertz?”, pitam je, pokušavajući je pogledati ravno u oči.

“Što?”, pita rastreseno.

“Film u kojem je Jami *Gertz*?”

“*Tko?*” Nešto unese u kompjutor a onda me pita, ne pogledavši me: “Na koliko dana?”

“Tri”, kažem. “Zar ne znate tko je Jami Gertz?”

“Zapravo ne.” I čak se usudi uzdahnuti.

“Jami *Gertz*”, kažem. “Ona je *glumica*.”

“Ne znam na koga mislite”, kaže tonom koji govori da je davim, ali, čovječe, pa ona radi u videoteci i budući da je to tako zahtjevan i utjecajan posao, njezino je odvratno držanje posve shvatljivo, *nije li tako?* Što bih sve njezinom tijelu mogao učiniti čekićem, što bih sve u nju uklesao nožem za led. Doda moje kutije tipu iza sebe – a ja se pretvaram da nisam zamijetio njegovu užasnutu reakciju kad me prepoznao nakon što je pogledao kutiju *Dublera* – ali poslušno ode po filmove u neku vrstu trezora u stražnjem dijelu videoteke.

“Ma znate, sigurno”, kažem. “Ona je u onim reklamama dijetne Coca Cole. Znae na koje mislim.”

“Stvarno ne znam”, kaže jednoličnim tonom koji me zamalo presiječe. Utipka imena filmova i broj moje članske iskaznice u kompjutor.

“U *Dubleru* mi se... najviše sviđa...kad ženu... dokrajči električnom bušilicom”, kažem, gotovo bez daha. U videoteci je odjedanput veoma vruće i nakon što ispod daha promrmljam “o moj Bože”, spustim ruku u rukavici na pult kako bih zaustavio podrhtavanje. “I iz stropa počne šikljati krv.” Duboko udahnem i dok to govorim glava mi sama od sebe počne kimati i gutam knedlu za knedlom misleći *moram vidjeti njezine cipele* i tako, što nenapadnije mogu, pokušam proviriti preko pulta kako bih vidio kakve cipele nosi, ali izludi me kad vidim da su to obične tenisice – *ne* K-Swiss, *ne* Tretern, *ne* Adidas, *ne* Reebok, nego obične, jeftine.

“Potpišite se ovdje.” Pruži mi kasete i ne pogledavši me, odbijajući me prepoznati, pa duboko udahnuvši i izdahnuvši mahne sljedećima u repu, paru s malim djetetom.

Na povratku u stan svratim kod *D’Agostina*, gdje za večeru kupim dvije velike boce *Perriera*, šest klasičnih boca Coca Cole, glavicu arugule, pet kivija srednje veličine, bocu balzamičnog octa s tarkanjem, bočicu *crème fraîche*, paket *tapasa* za mikrovalnu, paket tofua i bijelu čokoladu koju pokupim na blagajni.

Kad izidem, ignorirajući beskućnika koji sjedi pod plakatom za *Les Misérables* i drži znak na kojem piše: OSTAO SAM BEZ POSLA GLADAM SAM NEMAM NOVCA MOLIM POMOZITE, čije se oči zasuze nakon što izvedem onaj trik s dolarom i kažem mu: “Zaboga, daj se obrij, *molim te*”, moje oči, gotovo kao da ih vodi radar, usmjere se na crveni lamborghini Countach parkiran uz pločnik, blještav pod uličnim svjetiljkama i moram zastati jer je valium iznenada proradio, a sve ostalo nestane: rasplakani beskućnik, crni klinci puni *cracka* koji rappaju uz kasetofon koji trešti, oblaci golubova što mi lete nad glavom i traže kamo bi sletjeli, sirene kola hitne pomoći, taksiji što trube, pristojan komad u haljini *Betsey Johnson*, sve to nestane i kao u višefaznoj fotografiji – ali usporeno, kao na filmu – sunce zađe, grad se zamrač i vidim jedino crveni lamborghini i čujem samo vlastito ravnomjerno dahtanje. Još

stojim pred trgovinom, dok mi cure sline, i zurim, čak i nakon nekoliko minuta (ne znam koliko).

Čišćenje lica

.....

U pola pet odem iz ureda u *Xclusive* i sat vremena radim s utezima, a onda se taksijem odvezem na drugu stranu parka u *Gio's* u Hotelu Pierre na čišćenje lica, manikiranje i, bude li vremena, pedikiranje. Ležim na povišenom stolu u jednoj od privatnih soba i čekam Helgu, kozmetičarku, da mi očisti lice. Moja košulja *Brooks Brothers* i odijelo *Garrick Anderson* vise u ormaru, mokasinke *A. Testoni* su na podu, čarape *Barney's* koje su stajale trideset dolara smotane su u njima, bokserice *Comme des Garçons* (šezdeset dolara) jedini su komad odjeće koji imam na sebi. Bijela kuta koju bih trebao odjenuti leži zgužvana pokraj tuš-kabine jer želim da Helga vidi moje tijelo, zamijeti moja prsa, vidi kako su mi trbušni mišići očvrsnuli od prošlog puta, iako je mnogo starija od mene – moglo bi joj biti trideset ili trideset pet – i ni u ludilu je ne bih poševio. Pijuckam dijetnu Pepsi koju mi je donio Mario, poslužitelj, kao i zdrobljeni led u zasebnoj čaši koji sam naručio ali ga sad ne želim.

Uzmem današnji *Post* koji visi iz staklenog držača za novine *Smithly Watson* i pregledam trač-rubrike, a onda mi za oko zapne članak o stvorovima koji kao da su napola ptice a napola glodavci – zapravo golubovi s glavama i repovima štakora – koje su otkrili duboko u središtu Harlema, a sad se polako ali sigurno šire prema gradu. Članak je popraćen mutnom fotografijom jednog primjerka, ali stručnjaci su, uvjerava nas *Post*, prilično sigurni da je priča o toj novoj vrsti izmišljena. Kao i obično, to ne uspije smanjiti moje strahove, a užasava me činjenica da je netko potraćio snagu i vrijeme kako bi to smislio: krivotvorio fotografiju (i to loše – stvorenje izgleda kao Big Mac), poslao je u *Post*, koji je pak odlučio objaviti je (sastanci, rasprave, iskušenje u posljednjem trenutku da se ipak odustane?), tiskanje

fotografije, pisanje popratnog teksta, razgovori sa stručnjacima i napokon objavljivanje priče danas na trećoj stranici kako bi se o njoj raspravljalo za stotinama tisuća objeda u gradu. Sklopim novine i legnem, iscrpljen.

Vrata sobe se otvore, uđe djevojka koju prije nisam vidio, a kroz poluzatvorene oči vidim da je mlada, talijanskog podrijetla, pristojnog izgleda. Nasmiješi se, sjedne na stolac uz moje noge i počne s pedikiranjem. Isključi svjetiljku na stropu i ostavi samo strateški raspoređena halogenska svjetla usmjerena na moje noge, ruke i lice, pa se prostorija zamrač i više ne mogu ocijeniti kakvo ima tijelo, samo da nosi gležnjače od sivog antilopa i crne kože *Maud Frizon*. Jutros je *Patty Winters Show* bio o NLO-ima koji ubijaju. Stigne Helga.

“Ah, gospodine Bateman”, kaže Helga. “Kako ste?”

“Vrlo dobro, Helga”, kažem, zatežući trbušne i prsne mišiće. Oči su mi sklopljene pa se čini kako se to događa slučajno, kao da mišići to čine sami od sebe i ja tu ništa ne mogu. Ali, Helga nježno stavi kutu preko mojih prsa i zakopča je, hineći da ne vidi kretnje mišića ispod preplanule, glatke kože.

“Već ste se vratili”, kaže.

“Pa nisam dolazio već dva dana”, kažem zbunjeno.

“Znam, ali...” Oklijeva, perući ruke za umivaonikom. “Nije važno.”

“Helga?”, upitam je.

“Da, gospodine Bateman?”

“Kad sam ulazio, pred vratima susjedne sobe vidio sam par muških mokasinki sa zlatnim resama iz *Bergdorf Goodmana* ostavljene za čišćenje. Znate li čije su?”

“Gospodina Erlangera”, odgovori.

“Gospodina Erlangera iz *Lehmana*?”

“Ne, gospodina Erlangera iz *Salomon Brothers*”, kaže.

“Jesam li vam ikad pričao kako bih htio staviti veliku žutu masku s nasmiješenim licem, pustiti CD verziju *Don't Worry, Be Happy* Bobbyja McFerrina i onda uzeti curu i psa

– škotskog ovčara, chow chowa, sharpeiija, nije važno – i uzeti pumpicu za transfuziju i zamijeniti njihovu krv, upumpati curinu krv u psa i obratno, jesam li vam pričao o tome?” Dok govorim čujem kako cura koja me pedikira pjevuši napjev iz *Les Misérables*, a zatim Helga preko mog nosa prevuče komadić ovlažene vate, nagingjući se i pomnjivo pregledavajući pore. Manijakalno se nasmijem, onda duboko udahnem i dotaknem svoja prsa – očekujući da mi srce jako i nestrpljivo tuče, ali nema ničega, uopće ne osjećam bilo.

“Psst, gospodine Batemane”, kaže Helga i prijeđe mi preko lica toplom lufa rukavicom, koja najprije bocka a onda hladi kožu. “Opustite se.”

“Dobro”, kažem. “Opuštam se.”

“Oh, gospodine Bateman”, cvrkuće Helga, “imate tako prekrasnu put. Smijem li pitati koliko vam je godina?”

“Dvadeset šest.”

“Ah, to je zato. Tako je čista. Tako glatka.” Uzdahne. “Samo se opustite.”

Oči mi se prevrnu i ja otplutam dok kičasta verzija *Don't Worry, Baby* tjera sve loše misli pa počnem misliti samo o pozitivnom – rezervaciji koju večeras imam s Cecelijom Wagner, djevojkom Marka Halberstama, pire od bijele repe u *Union Square Café*, skijanje niz planinu Buttermilk u Aspenu prošlog Božića, novi CD *Huey Lewis and the News*, svečane košulje *Ike Behar*, *Joseph Abboud*, *Ralph Lauren*, prekrasne nauljene komade koji ližu jedna drugoj picu i čmar pod ostrim video osvjetljenjem, hrpetine arugule i cilantroa, moju preplanulu put, moje leđne mišiće kad ih svjetla u mojoj kupaonici osvijetle pod pravim kutom, Helgine ruke kako miluju glatku kožu moga lica, kako utrljavaju kreme, losione i tonike u nju dok s divljenjem šapće: “Oh, gospodine Batemane, vaše je lice tako čisto i glatko, tako čisto”, o činjenici da ne živim u kampu za prikolice i ne radim u kuglani i ne odlazim na hokej i ne jedem rebarca s roštilja, o tome kako izgleda zgrada *AT&T*-a u ponoć, samo u ponoć. Dođe Jeannie i počne me manikirati –

prvo podreže i izrašpa nokte, onda ih trlja brusnim papirom kako bi zagladila preostale neravnine.

“Sljedeći put ostavite ih malo dulje, Jeannie”, upozorim je.

Bez riječi ih uroni u toplu lanolinsku kremu, zatim obriše obje ruke i nanese omekšivač za zanoktice, pa ukloni sve zanoktice štapićem prekrivenim vatom. Toplinski vibrator masira mi ruke i podlaktice. Nokte mi lašti najprije semišem a onda posebnim losionom za laštenje.

Spoj s Evelyn

.....

Evelyn mi upadne na treću liniju. Nisam mislio primiti taj poziv, ali budući da čekam na drugoj liniji kako bih od Bullocka, šefa sale u novom restoranu *Davis François* na Central Park Southu, doznao je li tko otkazao rezervaciju za večeras kako bismo Courtney (koja čeka na prvoj liniji) i ja otišli na večeru, javim se nadajući se da je to moja kemijska čistionica. Ali, *ne*, to je Evelyn, i premda to stvarno nije lijepo prema Courtney, prihvatim poziv. Kažem Evelyn da razgovaram na drugoj liniji sa svojim privatnim trenerom. Zatim kažem Courtney da moram prihvatiti poziv Paula Owena i da ću se naći s njom u osam u *Turtlesu* pa prekinem vezu s Bullockom, šefom sale. Evelyn stanuje u *Carlyleu* nakon što su ženu iz susjedne kuće sinoć našli odsječene glave i zato je Evelyn sva potresena. Nije mogla ni na posao, pa je provela poslijepodne smirujući se čišćenjem lica kod Elizabeth Arden. Zahtijeva da večeras odemo na večeru, a onda, prije nego što uspijem smisliti uvjerljivu laž, prihvatljivo opravdanje, kaže: “Pa gdje si *bio* sinoć, *Patrick?*”

Zastanem. “Zašto? Gdje si *ti* bila?”, pitam gutajući Evian iz litarske boce, još znojan od poslijepodnevnog treninga.

“Svađala sam se s recepcionarom u *Carlyleu*”, kaže i zvuči *prilično* srdito. “A sad mi reci, Patrick, gdje si *ti* bio?”

“Zašto si se svađala s njim?”, pitam.

“Patrick”, kaže oštro.

“Tu sam”, kažem nakon nekoliko trenutaka.

“Patrick. Nije važno. Telefon u mojoj sobi nema dvije linije i nema čekanja”, kaže. “*Gdje* si bio?”

“Bio sam... zauzet videokasetama”, kažem, zadovoljan sobom, pa pljesnem dlanom o dlan dok telefon držim ukliješten između glave i vrata.

“Htjela sam doći k tebi”, kaže cmizdravim glasom malene djevojčice. “Bilo me strah. Još me uvijek strah. Zar to ne osjećaš u mome glasu?”

“Iskreno govoreći, zvučiš upravo suprotno.”

“Ne, Patrick, ozbiljno ti kažem, jako me strah. Sva se tresem. Kao list. Pitaj Miju, moju kozmetičarku. I *ona* je rekla da sam napeta.”

“Pa”, kažem, “ionako ne bi mogla doći k meni.”

“Dušo, zašto ne?”, procvili, a onda se obrati nekome tko je upravo ušao u njezin apartman. “Odgurajte ih tamo pokraj prozora... ne, pokraj *onog* prozora... i možete li mi reći gdje je prokleta maserka?”

“Jer je glava tvoje susjede u mojoj ledenici.” Zijevnem i protegnem se. “Čuj. Večera? *Gdje*? Čuješ li me?”

U pola devet nas dvoje sjedimo jedno drugome sučelice u *Bacardiji*. Evelyn je odjenula rejonski kaputić *Anne Klein*, suknju od vunenog krepa, svilenu bluzu iz *Bonwita*, antikne zlatne naušnice s ahatom *James Robinson* koje su stajale otprilike četiri tisuće dolara; ja sam u dvorednom odijelu, svilenoj košulji s istkanim prugama, šarenoj svilenoj kravati i kožnatim mokasinkama, sve *Gianni Versace*. Nisam otkazao rezervaciju kod *Turtlesa* ni javio Courtney da ne dođe, pa će se vjerojatno pojaviti oko osam i petnaest, posve zbunjena, i ako danas nije uzela svoj elavil, vjerojatno će biti bijesna, i upravo se tome – a ne boci *Cristala* koju Evelyn naruči a onda mu doda *cassis* – glasno nasmijem.

Proveo sam gotovo cijelo poslijepodne kupujući sam sebi rane darove za Božić – velike škare u trgovini blizu Gradske vijećnice, otvarač za pisma kod *Hammacher Schlemmera*, nož za sir kod *Bloomingdalea* kako bi išao uz dasku za sir koji je Evelyn, moja tajnica koja je zaljubljena u mene, ostavila na stolu prije nego što je otišla na objed, dok sam bio na sastanku. Jutros je *Patty Winters Show* bio o mogućnosti nuklearnog rata, a prema riječima gostiju-stručnjaka, vrlo je vjerojatno da će do njega doći sljedećeg mjeseca. Evelynino mi lice izgleda kredasto, usne ocrtane ljubičastim ružem koji se doima veoma dramatično, pa shvatim da je napokon prihvatila savjet Tima Pricea i prestala rabiti kremu za preplanulost. Umjesto da joj to napomenem i umrem od dosade dok bi mi objašnjavala sve pojedinosti, pitam je o Timovoj djevojci, Meredith, koju Evelyn prezire zbog razloga koji mi nikad nisu bili posve jasni. A zbog glasina o meni i Courtney, i Courtney je na njezinoj crnoj listi, samo tu su razlozi malo razumljiviji. Pokrijem rukom čašu za pjenušac kad nervozna konobarica, na Evelynin zahtjev, pokuša u moj *Cristal* doliti *cassis* od kupina.

“Ne, hvala”, kažem. “Možda poslije. U zasebnoj čaši.”

“Gundalo.” Evelyn zahihoće pa duboko udahne. “Ali, lijepo mirišeš. Što je to - *Obsession*? Je li, gundalo, je li to *Obsession*?”

“Ne”, odgovorim turobno. “*Paul Sebastian*.”

“Naravno.” Nasmiješi se i isprazni drugu čašu. Mnogo je bolje raspoložena, gotovo razigrana, što ne biste očekivali od nekoga čijoj je susjedi glava odsječena za nekoliko sekundi, dok je još bila pri svijesti malenom električnom pilom. Evelynine oči na trenutak zablistaju pod svjetlošću svijeća, a onda ponovno postanu uobičajno blijedosive.

“Kako je Meredith?”, upitam, pokušavajući prikriti posvemašnju nezainteresiranost.

“O, Bože. Izlazi s Richardom Cunnighamom.” Evelyn zastenje. “On radi u *First Bostonu*. Zamisli!”

“Znaš”, napomenem, “Tim je namjeravao prekinuti s njom. Okončati stvar.”

“Zašto, zaboga?”, pita Evelyn, iznenađena i zaintrigirana. “Imali su onu *prekrasnu* kuću u Hamptonsima²¹.”

“Sjećam se kako mi je rekao da mu je nasmrt dosadilo gledati je kako po čitav vikend ne radi ništa, samo uređuje nokte.”

“O moj Bože”, kaže Evelyn, a onda iskreno zbunjena doda: “Misliš... čekaj, zar nije imala manikirku?”

“Tim je rekao, i to je često ponavljao, da je imala osobnosti koliko i kakav voditelj televizijske nagradne igre”, kažem suho, pijuckajući pjenušac.

Ona se tobože zagonetno nasmiješi. “Tim je zločko.”

Lijeno se pitam bi li Evelyn vodila ljubav s drugom ženom kad bih je doveo k njoj i bi li mi one, kad bih inzistirao, dopustile da ih gledam. Bi li dopustile da budem redatelj, kažem im što da rade, namiještam ih pod vrućim halogenskim svjetlom. Vjerojatno ne bi; šanse su male. Ali, kad bih *uperio pištolj u nju*? Zaprijetio da ću ih obje sasjeći ako ne poslušaju, na primjer? Pomisao nije neprivlačna. Mogu to posve jasno zamisliti. Počnem brojiti stolove koji okružuju prostoriju, a onda ljude koji sjede za njima.

Pita me o Timu. “Što ti misliš, gdje je nestao taj zločko? Priča se da je prešao u *Sachs*”, kaže zloslutno.

“Priča se”, kažem, “da je na liječenju od ovisnosti. Ovaj pjenušac nije dovoljno hladan.” Rastresen sam. “Zar ti ne šalje razglednice?”

“Zar je bolestan?”, pita, trunku uznemirena.

“Da, mislim da jest”, kažem. “Mislim da je u tome stvar. Znaš, kad naručiš bocu *Cristala*, morao bi barem biti, znaš, *hladan*.”

“O moj *Bože*”, kaže Evelyn. “Misliš da je možda *bolestan*?”

“Da. U bolnici je. U Arizoni”, dodam. Riječ *Arizona* zvuči mi nekako zagonetno pa je ponovim. “Mislim u Arizoni.”

“O moj *Bože*”, uzvikne Evelyn, sad stvarno uznemirena, i brzo popije ono malo preostalog *Cristala* iz čaše.

“Tko zna?” Uspijem gotovo nezamjetno slegnuti ramenima.

“Ne misliš valjda...” Udahne i spusti čašu. “Valjda nije” – pa se osvrne po restoranu i nagne i prošapće – “AIDS?”

“Ma kakvi, ništa takvo”, kažem, i odmah se pokajem što nisam zastao dovoljno dugo da je uplašim. “Samo... opće...” – odgrizem vršak grisine sa začинима i slegnem ramenima – “moždano oštećenje.”

Evelyn uzdahne s olakšanjem, a onda kaže: “Je li ovdje vruće?”

“Ne mogu misliti ni na što osim plakata koji sam vidio u stanici podzemne neku večer prije nego što sam ubio ona dva mala crnca – fotografija teleta, glave okrenute kameri, oči raširene od bljeska fleša, tijelo kao da je bilo utrpáno u nekakvu gajbu, a ispod fotografije je pisalo velikim, crnim slovima: ‘Pitanje: zašto ovo tele ne može hodati?’ A ispod toga, ‘Odgovor: jer ima samo dvije noge.’ Ali, onda sam vidio još jedan, posve istu fotografiju, ali ispod te je pisalo ‘Ne petljajte se s nakladništvom’.” Zastanem, i dalje se poigravajući grisinom, a onda upitam: “Slušaš li ti mene uopće ili bih dobio bolju reakciju od, recimo, kante leda?” Kažem sve to zureći ravno u Evelyn, izgovarajući razgovjetno, pokušavajući biti jasan, a ona otvori usta i ja očekujem da napokon shvati tko sam. I prvi put otkako je znam ona se napreže da kaže nešto zanimljivo i ja napeto čekam, a ona kaže: “Je li ono...”

“Da?” To je jedini trenutak te večeri kad me doista zanima što će reći, pa je potičem: “Da? Je li ono...?”

“Je li ono... Ivana Trump?”, pita, vireći iza mojeg ramena.

Munjevito se okrenem. “Gdje? Gdje je Ivana?”

“U separeu sprijeda, drugom od” – Evelyn zastane – “Brooke Astor. Vidiš?”

Zaškiljim, stavim svoje naočale *Oliver Peoples* bez dioptrije i shvatim da Evelyn nije samo zamijenila Norris Powell za Ivanu Trump, nego i Stevea Rubella za Brookea Astora, i ne mogu si pomoći, zamalo eksplodiram.

“Ne, o moj *Bože*, o moj *Bože*, Evelyn”, zastenjem, utučen, razočaran. Navala adrenalina posve je propala, pa spustim glavu u ruke. “Kako si za tu djevojčuru mogla pomisliti da je Ivana?”

“Oprosti”, zacrvkuće. “Djevojačka pogreška?”

“To je da *poludiš*”, prosikćem čvrsto stisnutih očiju.

Naša izbildana konobarica, koja nosi satenske salonke, donese još dvije čaše za novu bocu *Cristala* koju je Evelyn naručila. Konobarica napući usta prema meni kad posegnem za još jednom grisinom, pa pružim ruku prema njoj i također napućim usta i onda ponovno spustim glavu na ruke, a sve se to ponovi kad nam donese predjelo. Sušene paprike u pikantnoj juhi od buče za mene; sušeni kukuruz i puding *jalapeño* za Evelyn. Držao sam ruke na ušima kako ne bih čuo Evelyn od trenutka kad je zamijenila Norris Powell za Ivanu Trump pa dok nismo dobili predjelo, ali sad sam gladan pa oprezno spustim desnu ruku s uha. Njezino cviljenje gotovo me odmah zagluši.

“...*tandoori* piletinu i *foie gras* i mnogo jazza, i strašno mu se svidio *Savoy*, ali ikra lojke, boje su bile prekrasne, aloja, školjka, citrus, *Morgan Stanley*...”

Vratim ruke na uši i još ih jače stisnem. No opet me svlada glad, pa glasno pjevušeći ponovno posegnem za žlicom, ali stvar je beznadna: Evelynin je glas upravo one visine koju nije moguće ne čuti.

“Gregory će ubrzo diplomirati na Saint Paulu i najesen ide na Columbiju”, kaže Evelyn, oprezno puhnuvši na puding koji se, uzgred, poslužuje hladan. “I jednostavno mu *moram* kupiti dar za diplomu, a nemam pojma što. Imaš kakav prijedlog, zlato?”

“Plakat *Les Misérables*?”, dahnem, samo napola u šali.

“Savršeno”, kaže i ponovno puhne na puding, otpije malo *Cristala*, pa napravi grimasu.

“Da, draga?”, upitam i ispljunem košticu buče koja napravi luk i elegantno završi točno u sredini pepeljare umjesto na Evelyninoj haljini, kamo sam je bio usmjerio. “Hmmm?”

“Trebamo još *cassisa*”, kaže. “Molim te pozovi našu konobaricu.”

“Naravno da ga trebamo”, kažem dobroćudno i dalje se smiješeći. “Nemam pojma tko je Gregory. To ti je valjda jasno?”

Evelyn otmjeno spusti žlicu pokraj zdjelice pudinga i pogleda me u oči. “Gospodine Bateman, doista mi se sviđate. *Obožavam* vaš smisao za humor.” Blago stisne moju ruku, nasmije se, čak kaže: “Ha-ha-ha...”, ali ozbiljna je, ne šali se. Evelyn mi doista daje kompliment. *Doista* se divi mojem smislu za humor. Onesu naša predjela i istodobno donesu glavno jelo, pa Evelyn mora pustiti moju ruku kako bi napravila mjesta za tanjure. Naručila je prepelicom punjene *tortille* od plavog kukuruza ukrašene kamenicama u krumpirovoj kori. Ja sam naručio divljeg zeca s oregonskim višnjama i prženim krumpirićima sa začinima.

“...Išao je na Deerfield pa na Harvard. Ona je išla na Hotchkiss pa na Radcliffe...”

Evelyn govori ali je ja ne slušam. Njezin se dijalog preklapa s njezinim dijalogom. Usta joj se pokreću ali ja ništa ne čujem i ne mogu slušati, ne mogu se usredotočiti, jer moj je zec izrezan... u oblik... zvijezde! Oko nje su tanušni prženi krumpirići a gusta crvena *salsa* razmazana je po tanjuru – koji je bijel, porculanski, širok više od pola metra – kako bi sve skupa izgledalo kao zalazak sunca, ali meni nalikuje na ranu od pištolja pa s nevjericom tresući glavom pritisnem prstom meso i ostavim otisak jednog prsta, pa drugog, pa potražim ubrus, ne vlastiti, kako bih obrisao ruku. Evelyn nije prekinula svoj monolog – istodobno govori i

žvače – pa je, zavodnički joj se smiješeći, ispod stola zgrabim za bedro i obrišem ruku, a ona mi se, i dalje govoreći, nestašno nasmiješi i otpije još malo pjenušca. Proučavam njezino lice, i dosadno mi je što je tako lijepo, zapravo savršeno, i mislim kako je neobično što me Evelyn izvukla iz tolikih nedaća, što je uvijek bila tu kad mi je bila najpotrebnija. Ponovno pogledam svoj tanjur, nimalo gladan, uzmem vilicu, nekoliko minuta duboko proučavam tanjur, nešto promumljam za sebe prije negoli spustim vilicu i podignem čašu s pjenušcem.

“... Groton, Lawrenceville, Milton, Exeter, Kent, Saint Paul’s, Hotchkiss, Andover, Milton, Choate... hm, već sam rekla Milton...”

“Ako već ovo neću pojesti, a neću, onda večeras želim kokaina”, objavam. Ali, nisam prekinuo Evelyn – nezaustavljiva je, stroj – i ona i dalje govori.

“Vjenčanje Jayne Simpson bilo je tako krasno”, uzdahne. “A svadba je bila ludnica. *Club Chernoble*, a o svemu je pisalo na šestoj stranici. Billy je bio izvjestitelj. A u *WWD*-u bila je reportaža.”

“Čuo sam da je minimum bio dva pića”, kažem umorno, dajući znak pomoćnom konobaru da odnese moj tanjur.

“Vjenčanja su *tako* romantična. Imala je dijamantski zaručnički prsten. Tako da znaš, Patrick, *ni ja* neću pristati na manje”, kaže koketno. “*Mora* biti dijamantski.” Oči joj se zacakle i pokuša mi prepričati vjenčanje do zatupljujućih pojedinosti. “Bila je prava večera, ne koktel, za petsto... pardon, ne, za sedamsto pedeset ljudi, a za desert je bila pet metara duga ledena torta od *Bena and Jerryja*. Vjenčanica od bijele čipke *Ralph Lauren*, s dubokim dekolteom i bez rukava. Preslatka. Oh, Patrick, što bi *ti* odjenuo?”, uzdahne.

“Svakako sunčane naočale *Ray Ban*. I to skupe”, kažem oprezno. “Dapače, tražio bih da svi dođu s naočalama *Ray Ban*.”

“Ja bih tražila *zydeco* glazbu, Patrick. To bih željela. *Zydeco* glazbu”, rastapa se bez daha, “ili *mariachi*. Ili

reggae. Nekakvu svjetsku glazbu kako bih šokirala taticu. Oh, *nikako* se ne mogu odlučiti.”

“Ja bih na vjenčanje svakako ponio pušku *Harrison AK-47*”, kažem, dosađujući se, “s trideset rundi streljiva, tako da je, pošto tvojoj debeloj mami njome raznesem glavu mogu upotrijebiti na tvom pederastom bratu. I premda osobno ne volim rabiti ništa što je sovjetske proizvodnje, ne znam, *Harrison* me nekako podsjeća na... “ Zbunjeno zastanem, pregledam jučer manikirane ruke pa pogledam Evelyn. “Stoli?”

“Oh, da, i mnogo čokoladnih bombona. *Godiva*. I kamenica. Kamenica u *pola* školjke. Marcipan. Ružičaste *šatore*. Stotine, *tisuće* ruža. Fotografе. Annie Leibovitz. Naručit ćemo *Annie Leibovitz*”, kaže uzbuđeno. “I još nekoga da napravi videosnimke.”

“Ili *AR-15*. Svidjela bi ti se, Evelyn: to je najskuplja od svih pušaka, ali vrijedi svakog centa.” Namignem joj. Ali, ona i dalje govori, ne čuje ni riječi koju sam rekao, ništa ne shvaća. Nije shvatila ni *jednu jedinu* riječ koju sam izgovorio. Moja joj bit izmiče. Prekine napad, udahne i pogleda me očima koje se mogu opisati samo kao orošene. Dotakne mi ruku, moj *Rolex*, još jedanput udahne, ovaj put s iščekivanjem, i kaže: “Trebali bismo to učiniti.”

Pokušavam pronaći našu izbildanu konobaricu: nagnula se da pokupi ubrus koji je nekome pao na pod. Ne gledajući Evelyn, upitam: “Učiniti... što?”

“Vjenčati se”, kaže trećući. “Prirediti svadbu.”

“Evelyn?”

“Da, dragi?”

“Jesi li... nešto dodala u svoj *kir*?”, pitam.

“Trebali bismo to učiniti”, kaže tiho. “Patrick...”

“Zar ti to prosiš *mene*?”, nasmijem se, pokušavajući odgonetnuti kako je na to došla. Uzmem njezinu čašu s pjenušcem i onjušim je.

“Patrick?”, pita, čekajući moj odgovor.

“Uh, Evelyn”, kažem, u klopci, “ne znam.”

“Zašto *ne?*”, pita prkosno. “Navedi *jedan* dobar razlog protiv toga.”

“Zato što je ševiti se s tobom kao pokušavati se filmski ljubiti s vrlo... malenim i... živahnim skočimišem?”, kažem joj. “Ne znam.”

“Da?”, kaže. “I?”

“S protezom za zube?”, dovršim, sliježući ramenima.

“I što namjeravaš?”, pita. “Čekati tri godine dok ti ne bude trideset?”

“Četiri godine”, kažem, bijesno je gledajući. “Bit će mi trideset za *četiri* godine.”

“Četiri godine. Tri godine. Tri *mjeseca*. O, Bože, u čemu je razlika? Svejedno ćeš biti starac.” Podigne ruku s moje. “Znaš, ne bi tako govorio da si bio na vjenčanju Jayne Simpson. Da si ga samo vidio, odmah bi se poželio oženiti sa mnom.”

“Ali, *bio* sam na vjenčanju Jayne Simpson, Evelyn, moja životna ljubavi”, kažem. “Sjedio sam pokraj Sukhreete Gabela. Vjeruj mi, *bio* sam tamo.”

“Ti si *nemoguć*”, procvili. “Obično gundalo.”

“Ili možda nisam”, pitam se naglas. “Možda sam... je li to bilo na MTV-u?”

“A njihov medeni mjesec bio je *tako* romantičan. Dva sata poslije bili su na concordeu. Za London. Oh, *Claridge's*.” Evelyn uzdahne, ruku sklopljenih ispod brade, vlažnih očiju.

Ignorirajući je, posegnem u džep, izvadim cigaru i lupnem njome o stol. Evelyn naruči tri vrste sorbeta: kikiriki, lilihip i uštipak. Ja naručim espresso bez kofeina. Evelyn se duri. Zapalim šibicu.

“Patrick”, upozori me, zureći u plamen.

“Što?”, pitam, zaustavivši ruku na pola puta.

“Nisi tražio dopuštenje”, kaže bez osmijeha.

“Jesam li ti rekao da nosim bokserice koje su stajale šezdeset dolara?”, pitam, pokušavajući je umiriti.

Utorak

.....

Večeras je proslava – obvezatne crne kravate – u *Puck Buildingu* za novu vrstu kompjutoriziranog profesionalnog stroja za veslanje, pa nakon partije *squasha* s Frederickom Dibbleom odem kod *Harryja* na piće s Jamiejem Conwayom, Kevinom Wynnem i Jasonom Gladwinom i onda uskočimo u limuzinu koju je Kevin unajmio za tu večer i odvezemo se u grad. Na sebi imam smoking od žakara širokih suvrataka, *Kilgour, French & Stanbury* iz *Barney'sa*, svilenu leptirmašnu iz *Saksa*, lakirane kožnate cipele *Baker-Benjes*, antikne dijamantne ukrasne gumbe iz *Kentshire Galleriesa* i sivi vuneni ogrtač podstavljen svilom s ranglan rukavima i ovratnikom na kopčanje *Luciano Soprani*. U stražnjem džepu crnih vunениh hlača, u lisnici *Bosca*, imam četiristo dolara u gotovini. Umjesto svojeg *Rolexa* nosim 14-karatni zlatni sat *H. Stern*.

Besciljno lutam plesnom dvoranom na prvom katu *Puck Buildinga*, dosađujem se, pijuckam loš pjenušac iz plastične čaše (bi li to mogao biti nearhivski *Bollinger?*), žvačem kriške kivija, na kojima su komadići *chèvrea* i ogledam se ne bih li negdje našao malo kokaina. Umjesto da sretnem nekoga tko poznaje nekog dilera, pokraj stubišta naletim na Courtney. Nosi elastičnu pripijenu tuniku od svile i pamuka i čipkaste hlače ukrašene dragim kamenjem, doima se napeto i upozorava me da se držim podalje od Luisa. Kaže da je posumnjao. Živa glazba svira slabašne verzije starih *Motownovih* hitova iz šezdesetih.

“Što je posumnjao?”, pitam, pregledavajući prostoriju. “Da su dva i dva četiri? Da si ti zapravo Nancy Reagan?”

“Nemoj sljedećeg tjedna otići s njim na objed u *Yale Club*”, kaže, smiješeći se nekom fotografu. Bljesak nas na trenutak zaslijepi.

“Večeras izgledaš... zamamno”, kažem i dotaknem njezin vrat, pa povučem prstom preko brade sve do donje usnice.

“Ne šalim se, Patrick.” Nasmiješi se i mahne Luisu, koji nespretno pleše s Jeniffer Morgan. Odjenuo je vuneni svečani sako krem boje, vunene hlače, pamučnu košulju i svileni široki pojas sa škotskim uzorkom, sve *Hugo Boss*, leptirmašnu *Saks* i džepni rupčić *Paul Stuart*. Odmahne joj. Ja mu dam znak palčevima uvis.

“Kakav kreten”, promrmlja Courtney tužno za sebe.

“Čuj, odoh ja”, kažem, popivši pjenušac. “Zašto ne odeš plesati s... produženim vrškom?”

“*Kamo ideš?*”, pita i zgrabi me za ruku.

“Courtney, ne želim biti izložen još jednom od tvojih... emocionalnih ispada”, kažem joj. “Osim toga, zakuska je užasna.”

“*Kamo ideš?*”, ponovno pita. “Pojedivosti, gospodine Bateman.”

“A zašto to *tebe* toliko zanima?”

“Jer bih voljela znati”, kaže. “Nećeš valjda k Evelyn?”

“Možda”, slažem.

“Patrick”, kaže, “ne ostavljaj me ovdje. Ne *želim* da odeš.”

“*Moram* vratiti neke videokasete”, opet slažem i pružim joj svoju praznu čašu upravo kad negdje ponovno bljesne fleš. Odem.

Glazba naglo prijeđe na živahnu verziju *Life In the Fast Lane*, a ja počnem tražiti kakvog dobrog komada. Charles Simpson – ili netko tko mu je veoma nalik, zalizane kose, s naramenicama za hlače, naočalama *Oliver Peoples* – rukuje se sa mnom, vikne “Hej, Williamse” i kaže mi neka se dođem naći s nekim ljudima i Alexandrom Craig kod *Nell* oko ponoći. Stisnem ga za rame i kažem da ću doći.

Vani zapalim cigaru i gledam nebo kad zamijetim Reeda Thompsona kako izlazi iz zgrade sa svojom pratnjom – Jamiejem Conwayom, Kevinom Wynn timer, Marcusom Halberstamom, bez komada – pa me pozove s njima na večeru; i premda pretpostavljam da imaju droge, ne da mi se s njima provesti večer pa odlučim ne otići u onaj salvadorski

bistro, osobito stoga što nemaju rezervaciju i nisu sigurni da će dobiti stol. Mahnem im, prijedem Ulicu Houston izmičući drugim limuzinama koje odlaze s proslave i krenem prema gradu. Na Broadwayu zastanem pokraj bankomata i izvadim još sto dolara. Bolje se osjećam sad kad imam okruglo petsto u džepu.

Nekako završim u starinskoj četvrti ispod Četrnaeste ulice. Ura mi je stala pa nisam siguran koliko je sati, ali vjerojatno je oko pola jedanaest. Prolaze crnci i nude mi *crack* ili pokušavaju prodati ulaznice za neki tulum u *Palladiumu*. Prođem pokraj kioska, kemijske čistionice, crkve, gostionice. Ulice su prazne; tišinu prekida jedino zvuk ponekog taksija koji vozi prema Trgu Union. Par pedera prođe dok stojim u telefonskoj govornici i preslušavam poruke na svojoj telefonskoj sekretarici i zurim u svoj odraz u izlogu neke starinarnice. Jedan od njih zazviždi kad me vidi, drugi se nasmije: visok, ženskast, grozan zvuk. Poderan program za *Les Misérables* kotrlja se po ispucalom, zapišanom pločniku. Jedna ulična svjetiljka peregori. Netko u ogrtaču *Jean-Paul Gaultier* popiše se u bočnoj uličici. S ulice se diže para, oblikuje u pipke pa ispari. Uz rub pločnika poredane su zaleđene vreće smeća. Mjesec, blijed i nizak, visi tik iznad vrha *Chrysler Buildinga*. Negdje iz West Villagea vrišti sirena kola hitne pomoći, vjetar raznese zvuk, odjekne pa izblijeđi.

Beskućnik, crnac, leži u veži napuštene starinarnice u Dvanaestoj ulici povrh otvorene kanalizacijske rešetke, okružen vrećama smeća i kolicima za kupnju iz *Gristedea* natrpanim, pretpostavljam, osobnim stvarima: novinama, bocama, aluminijskim konzervama. Rukom ispisan karton pričvršćen je za prednji dio kolica: JA SAM GLADNI BESKUĆNIK MOLIM POMOZTE MI. Pas, mali mješanac, kratke dlake i jako mršav, leži pokraj njega, vezan improviziranom uzicom za kolica. Kad sam prvi put prošao, nisam zamijetio psa. Tek pošto napravim krug i vratim se vidim ga kako leži na hrpi novina i čuva beskućnika. Na

ogrlici ima neprimjereno veliku pločicu na kojoj piše GIZMO. Pas me pogleda i počne mahati svojim mršavim, bijednim repom, i kad mu pružim ruku u rukavici, gladno je poliže. Smrad nekog jeftinog pića pomiješan s izmetom visi poput teškog, nevidljivog oblaka i moram zadržati dah dok se ne naviknem. Beskućnik se probudi, otvori oči, zijevne, pokaže nevjerojatno crne zube između ispucalih, grimiznih usana.

Četrdesetih je godina, krupan, i kad se pokuša uspraviti, jasnije vidim njegove crte lica na jarkoj svjetlosti ulične svjetiljke: čekinjasta brada, trostruki podbradak, crven nos protkan debelim, smeđim žilama. Na sebi ima nekakav žutozeleni poliesterski kombinezon i *preko* njega isprane traperice *Sergio Valente* (posljednji krik mode među beskućnicima ove sezone) i prugasti narančasti i smeđi pulover s V-izrezom zamrljan, čini se, crnim vinom. Doima se veoma pijano – ili to, ili je lud ili glup. Ne može čak ni usmjeriti pogled na mene kad stanem iznad njega i zaklonim svjetlost ulične svjetiljke, bacajući ga u sjenu. Kleknem.

“Bok”, kažem, pružajući mu ruku, onu koju je pas polizao. “Pat Bateman.”

Beskućnik zuri u mene i dahće od napora uspravljanja. Ne pruži mi ruku.

“Hoćeš novca?”, pitam ga blago. “Malo... hrane?”

Beskućnik kimne i počne plakati od zahvalnosti.

Posegnem u džep i izvadim novčanicu od deset dolara, onda se predomislim pa mu pružim pet dolara. “To ti treba?”

Beskućnik opet kimne i posramljeno odvrti pogled; nos mu curi; pročisti grlo pa tiho kaže: “Tako sam gladan.”

“A i hladno je”, kažem. “Zar ne?”

“Tako sam gladan.” Uhvati ga grč, jedanput, dvaput, treći put, pa od nelagode odvrti pogled.

“Zašto se ne zaposliš?”, pitam, i dalje držeći novčanicu u ruci, ali izvan njegova domašaja. “Ako si tako gladan, zašto se ne zaposliš?”

Udahne dršćući pa između jecaja prizna: “Ostao sam bez posla...”

“Zašto?”, pitam, iskreno zainteresiran. “Jesi li se opijao? Jesi li zato ostao bez posla? Ili možda zbog odavanja poslovnih tajni? Samo se šalim. Ne, stvarno – jesi li dolazio pijan na posao?”

Oviije ruke oko sebe i između jecaja promuća: “Dali su mi otkaz. Otpustili su me.”

Saslušam ga, kimnem. “Uh, to je stvarno gadno.”

“Tako sam gladan”, kaže, pa počne jako plakati, i dalje ruku ovijenih oko tijela. Njegov pas, stvor po imenu Gizmo, zacvili.

“A zašto ne nađeš drugi posao?”, upitam. “Zašto se ponovno ne zaposliš?”

“Nisam...” Zakašlje, držeći se, bijedno podrhtavajući, tako jako da ne može dovršiti rečenicu.

“Nisi što?”, blago upitam. “Kvalificiran ni za što drugo?”

“Gladan sam”, prošapće.

“To znam, to znam”, kažem. “Čovječe, ti si kao pokvarena ploča. Pokušavam ti pomoći...” Izgubim strpljenje.

“Gladan sam”, ponovi.

“Slušaj. Misliš li da je u redu uzimati novac od ljudi koji *imaju* posao? Koji *rade*?”

Lice mu se smežura pa dahne promuklim glasom: “A što da radim?”

“Čuj”, kažem, “kako se zoveš?”

“Al”, kaže.

“Malo glasnije”, kažem. “Hajde.”

“Al”, odgovori malo glasnije.

“Zaposli se, dovraga, Al”, kažem mu ozbiljno. “Imaš negativan pristup. To te sprečava. Moraš se srediti. Pomoći ću ti.”

“Tako ste ljubazni, gospodine. Ljubazni ste. Vi ste ljubazan čovjek”, frflja. “Vidim ja to.”

“Pssst”, prošapćem. “Sve je u redu.” Pomazim psa.

“Molim vas”, kaže i pokuša me uhvatiti za zglavak. “Ne znam što da radim. Tako mi je hladno.”

“Znaš li koliko smrdiš?”, šapnem umirujućim tonom, milujući mu lice. “Taj *smrad*, moj Bože...”

“Ne mogu...” Zagrcne se, pa proguta. “Ne mogu naći sklonište.”

“*Zaudaraš*”, kažem mu. “*Zaudaraš* na... *govna*.” I dalje milujem psa koji me gleda široko otvorenim, vlažnim, zahvalnim očima. “Znaš li to? Dovraga, Al – pogledaj me i prestani plakati poput nekakvog *pedera*”, povičem. Moj bijes plane, ugasne, pa sklopim oči i prstima pritisnem hrbat svoga nosa i uzdahnem. “Al... oprost. Stvar je samo u tome... ne znam. Što nemamo ničega zajedničkog.”

Beskućnik me ne sluša. Plače tako jako da ne može suvislo odgovoriti. Polako vratim novčanicu u džep svojeg sakoa *Luciano Soprani* a drugom rukom prestanem milovati psa i posegnem u drugi džep. Beskućnik naglo prestane jecati i uspravi se tražeći onih pet dolara ili možda svoju bocu *Thunderbirda*. Pružim ruku, još jedanput suosjećajno dotaknem njegovo lice i prošapćem: “Znaš li da si običan jebeni gubitnik?” On bespomoćno kima, a ja izvučen dugi, tanki nož nazubljene oštrice i dobro pazeći da ga ne ubijem, gurnem možda centimetar oštrice u njegovo desno oko pa trznem drškom i probijem retinu.

Beskućnik je odveć iznenađen da bi išta rekao. Samo u šoku otvori usta i primakne licu prljavu ruku u vunenoj rukavici. Strgnem mu hlače i pod svjetlima prolazećeg taksija vidim njegova debela crna bedra, posuta osipom jer tako često piša po sebi. Zadah govana odmah me zapahne pa dišući na usta, čučajući, počnem zabadati nož u njegov trbuh, lagano, iznad gustih, spetljanih stidnih dlaka. To ga malo rastrijezni pa se nagoniski pokuša zaštititi rukama, a pas počne doista bijesno lajati, ali me ne napadne, a ja nastavim ubadati beskućnika, sad između njegovih prstiju i po nadlanicama. Njegovo rasprsnuto oko visi iz duplje i počne

curiti niz lice, a on stalno trepće, tako da i ostatak iscure iz rane poput crvenog, žilama prošaranog žumanca. Jednom rukom zgrabim njegovu glavu i gurnem je unatrag i onda palcem i kažiprstom držim drugo oko otvoreno i podignem nož i zabodem ga u duplju, najprije probijajući zaštitnu opnu tako da se napuni krvlju, onda ukoso presiječem oko, i on napokon počne vrištati kad mu prepolovim nos i sebe i psa malo poprskam krvlju. Gizmo trepće kako bi se oslobodio krvi iz očiju. Brzo obrišem oštricu o beskućnikovo lice i pritom rasječem mišić iznad njegova obraza. I dalje na koljenima, bacim mu kovanicu od četvrt dolara u lice, ljepljivo i sjajno od krvi, obje očne duplje prazne, krvave, dok se ostaci njegovih očiju doslovce prelijevaju u debelim, vlaknastim prugama preko njegovih u vrisak raširenih usta. Mirno prošapćem: “Eto ti četvrt dolara. Idi pa si kupi *kaugumu*, luda jebena *crnčugo*.” Onda se okrenem psu koji laje i kad ustanem, svom težinom nagazim njegove prednje noge koje je pružio spremajući se skočiti, iskeženih zubi, i istog mu trena polomim kosti u obje noge, pa padne na bok skvičeći, prednjih šapa dignutih u zrak pod odvratno neprirodnim, prekrasnim kutom. Ne mogu suspregnuti smijeh dok stojim i gledam taj zabavni prizor. Kad vidim da se približava taksi, polako se odšetam.

Poslije, dvije ulice dalje na zapad, osjećam se ošamućeno, gladno, napumpano, kao da sam upravo vježbao pa endorfini preplavljaju moj živčani sustav, ili kao da sam upravo ušmrknuo prvu crtu kokaina, udahnuo prvi dim dobre cigare, popio prvi gutljaj *Cristala*. Umirem od gladi i moram nešto pojesti, ali ne želim svratiti kod *Nell*, iako bih onamo lako mogao pješice, a *Indochine* mi se ne čini prikladnim mjestom za slavljeničko piće. Tako odlučim poći nekamo kamo bi pošao Al, u *McDonald's* na Trgu Union. Stojim u repu pa naručim frape od vanilije (“*Vrlo gust*”, upozorim momka koji samo odmahne glavom i uključi aparat) i odnesem ga za stol sprijeda, za koji bi vjerojatno sjeo Al, a sako i rukavi su mi lako poprskani njegovom krvlju. Dvije

konobarice iz *Cat Cluba* uđu poslije mene i sjednu u separe preko puta, obje mi se koketno smiješeći. Hinim ravnodušnost i ignoriram ih. Neka stara, luda žena, naborana, sjedi pokraj nas, puši cigaretu za cigaretom i neodređeno kima. Prođu policijska kola i poslije još dva frapea polako se spustim, užitak izblijedi. Postane mi dosadno, umoran sam; pravi antiklimaks, pa psujem sebe što nisam otišao u onaj salvadorski bistro s Reedom Thompsonom i ostalima. One dvije konobarice još su tu, još zainteresirane. Pogledam na uru. Jedan od Meksikanaca koji rade za pultom zuri u mene dok puši cigaretu i proučava mrlje na mojem sakou pogledom koji daje naslutiti da će nešto reći o njima, ali uđe mušterija, jedan od crnaca koji su mi prije pokušali prodati *crack*, pa mora primiti njegovu narudžbu. I tako Meksikanac ugasi cigaretu i primi narudžbu.

Genesis

.....

Veliki sam obožavatelj *Gensisa* od objavljivanja njihovog albuma *Duke* 1980. godine. Prije toga zapravo nisam shvaćao njihovu glazbu, premda mi se na posljednjem albumu s kraja sedamdesetih, konceptualnom *And Then There Were Three* (što se odnosi na odlazak Petera Gabriela koji je započeo ne osobito uspješnu solo karijeru), *svidjela* zgodna pjesma *Folow You, Follow Me*. Inače su mi se svi albumi prije *Dukea* činili odveć artistički, odveć intelektualni. Upravo se na *Dukeu* (Atlantic, 1980.) počela jače osjećati nazočnost Phila Collinsa, a glazba je postala suvremenija, sintetički bubnjevi dominantniji a tekstovi manje mistični, konkretniji (možda zbog odlaska Petera Gabriela), pa su složena, nejasna istraživanja gubitka prerasla u izvrsne, prvorazredne pop-pjesme koje sam prihvatio sa zahvalnošću. Same pjesme aranžirane su više oko Collinsovog bubnjanja nego oko basa Mikea Rutherforda ili klavijaturističkih rifova Tonyja Banksa. Klasičan je primjer *Misunderstanding*, koji

nije bio samo prvi hit grupe osamdesetih godina, nego je i odredio ton njihovih sljedećih albuma tijekom desetljeća. Druga izvanredna pjesma s *Dukea* je *Turn It On Again*, o negativnom utjecaju televizije. S druge strane, pjesmu *Heathaze* jednostavno ne razumijem, dok je *Please Don't Ask* dirljiva ljubavna pjesma napisana bivšoj ženi koja je dobila skrbništvo nad djetetom. Je li ijedna rock'n'roll grupa ikad prisnije izrazila negativnu stranu razvoda? Ne bih rekao. *Duke Travels* i *Dukes End* možda nešto znače, ali budući da tekstovi nisu tiskani, teško je razabrati što Collins pjeva, premda u potonjoj *ima* izvrsnog, složenog klavijaturističkog rada Tonyja Banksa. Jedini neuspjeh na *Dukeu* je *Alone Tonight*, koji odveć podsjeća na *Tonight Tonight Tonight* s najnovijeg remekdjela grupe *Invisible Touch* i zapravo je jedini slučaj Collinsovog autoplajjata.

Album *Abacab* (Atlantic, 1981.) izašao je gotovo odmah nakon *Dukea*, i može se pohvaliti novim producentom, Hughom Padghamom, koji grupi daje izrazitiji zvuk osamdesetih i premda su pjesme prilično žanrovski predvidljive, ipak posvuda ima sjajnih dijelova: produljena improvizacija u sredini naslovne pjesme i puhači nekakve grupe po imenu *Earth, Wind and Fire* u pjesmi *No Reply at All* samo su dva primjera. I tu pjesme oslikavaju mračne osjećaje i govore o ljudima koji se osjećaju izgubljenima ili su podvojeni, ali produkcija i zvuk su izvrsni i optimistični (iako naslovi nisu: *No Reply at All*, *Keep It Dark*, *Who Dunnit?*, *Like It Or Not*). Bas Mikea Rutherforda ponešto je prigušen u miksu, ali inače grupa zvuči disciplinirano, a ton i tu određuje Collinsovo doista zapanjujuće bubnjanje. Čak i u ugođaju najdubljeg očaja (npr. u pjesmi *Dodo*, o izumiranju), *Abacab* je glazbeno vedar i lak.

Meni je najdraža pjesma *Man on the Corner*, jedina koje je Collins jedini autor, dirljiva balada s lijepom, sintisajzerskom melodijom i izvrsnim sintetičkim bubnjevim u pozadini. Premda je lako mogla poteći s bilo kojeg Philovog solo albuma, jer su teme usamljenosti, paranoje i

otuđenosti uobičajeni za *Genesis*, odražava optimistički humanizam te grupe. *Man on the Corner* istančano izjednačava vezu sa samotnim likom (propalicom, možda jadnim beskućnikom?), “tim usamljenim čovjekom na uglu”, koji samo besposleno stoji. *Who Dunnit?* govori o temi konfuzije na pozadini ritmički nabijenog ugođaja, a pjesma je tako uzbudljiva jer pripovjedač na kraju ništa ne uspije otkriti.

Hugh Padgham producirao je zatim još manje konceptualni album nazvan jednostavno *Genesis* (Atlantic, 1983.), i premda je ploča u redu, sad mi se čini odveć derivativnom. *That's All* zvuči kao *Misunderstanding*, *Taking It All Too Hard* podsjeća me na *Throwing It All Away*. Usto zvuči manje *jazzy* od prethodnih, a više kao pop album osamdesetih, više rock'n'roll. Padgham ga je izvanredno producirao, ali materijal je slabiji nego inače i osjeća se zamor. Počinje autobiografskom pjesmom *Mama*, koja je istodobno čudna i dirljiva, ali nisam uspio shvatiti govori li pjevač doista o svojoj majci ili o djevojci koju tako oslovljava*. *That's All* ljubavna je tužaljka o tome kako je kad te partner odbaci i zgazi; unatoč žalobnom ugođaju, ima vedar refren koji se lako pjeva, pa je pjesma manje depresivna nego što bi vjerojatno trebala biti. *That's All* je najbolja melodija na albumu, ali Philov je glas najsnažniji u *House by the Sea*, koje je tekst, međutim, odveć stila struje svijesti i stoga prilično nerazumljiv. Možda govori o odrastanju i prihvaćanju zrelosti, ali to nije jasno; u svakom slučaju, drugi, instrumentalni dio, nešto mi je jasniji, a Mike Banks tu pokazuje svoju gitarističku virtuoznost, dok Tom Rutherford preplavljuje pjesme snovitim sintesajzerom, a kad Phil na kraju ponovi treću kiticu teksta, to je da se smrzneš.

Illegal Alien je najeksplicitnija politička pjesma koju je grupa dosad snimila, ali i najduhovitija. Tema bi trebala biti tužna – ilegalni doseljenik koji pokušava prijeći granicu Sjedinjenih Država – ali pojedinosti su vrlo smiješne: boca tequile koju Meksikanac drži, nove cipele koje nosi

(vjerojatno ukradene); sve zvuči vrlo vjerodostojno. Phil pjeva krhkim, tugaljivim, pseudo-meksičkim glasom zbog čega je sve još smješnije, a rimovanje *fun s illegal alien*²² doista je nadahnuto. *Just a Job to Do* najsimpatičnija je pjesma na albumu s Banksovom ubojitom bas dionicom i premda je naizgled riječ o detektivu koji lovi kriminalca, mislim da bi mogla biti i o ljubomornom ljubavniku koji nekoga prati. *Silver Rainbow* najliričnija je pjesma na albumu. Tekst je žestok, složen i prekrasan. Album završava pozitivno i optimistično pjesmom *It's Gonna Get Better*. Premda se tekst nekima čini predvidljivim, Philov je glas tako samopouzdan (pod jakim utjecajem Petera Gabriela, koji sam nikad nije snimio tako dotjeran i iskren album) da nas uspijeva uvjeriti u sjajne mogućnosti.

Invisible Touch (Atlantic, 1986.) neporecivo je remekdjelo grupe, epska meditacija o neopipljivosti, a istodobno produbljuje i obogaćuje značenje prethodna tri albuma. Ima rezonanciju koja slušatelju ostaje u uhu, a glazba je tako lijepa da ju je gotovo nemoguće zaboraviti jer svaka pjesma dodiruje nešto u nama vezano za nepoznato ili za jaz između ljudi (*Invisible Touch*), te propituje autoritativnu vlast bilo dominantnog ljubavnika bilo države (*Land of Confusion*) ili besmislenog ponavljanja (*Tonight Tonight Tonight*). Sve u svemu, na visini je najboljih postignuća rock'n'rolla ovoga desetljeća, a mozak cijeloga projekta, dakako uz izvanrednu svirku Banksa, Collinsa i Rutherforda, jest Hugh Padgham, koji nikad prije nije uspio ostvariti tako jasan, čist i suvremen zvuk kao na tom albumu. Čuje se takorekuć svaka nijansa svakoga instrumenta.

Što se tiče vještine pisanja tekstova i poetičnosti, ovaj album doseže nove visine profesionalnosti. Poslušajte samo tekst pjesme *Land of Confusion*, u kojoj pjevač govori o problemu zlouporabe političke moći. Snimljen je u ugođaju uzbuđljivijem i crnačnijem od ičega što su Prince ili Michael Jackson – ili ijedan crni glazbenik posljednjih godina – uspjeli postići. No koliko god album imao plesni ritam, ima i

sirovu izravnost kojoj nije ravan ni precijenjeni Bruce Springsteen. Kao promatrač neuspjelih veza Collins je u svakom trenutku nadmoćan Bossu, a u pjesmi *In Too Deep* postiže nove visine emocionalne iskrenosti; istodobno, tu se vidi i Collinsova nestašna, klaunovska, nepredvidljiva strana. To je najdirljivija pop pjesma osamdesetih o monogamiji i predanosti. *Anything She Does* (koja podsjeća na *Centerfold* J. Geils Banda, ali je žešća i drskija) otvara B stranu albuma, a poslije toga vrhunac albuma je dvodijelna pjesma *Domino*. Prvi dio, *In the Heat of the Night*, prepun je oštih, izvrsno ocrtanih slika očaja, a drugi dio, *The Last Domino*, suprotstavlja mu se svojim optimizmom. Ta je pjesma veoma vedra. Tekst je pozitivniji i budi više nade nego išta drugo što sam čuo u rocku.

Solo albumi Phila Collinsa komercijalniji su i stoga u ograničenom smislu pružaju više zadovoljstva, osobito *No Jacket Required* i pjesme poput *In the Air Tonight* i *Against All Odds* (premda je tu pjesmu zasjenio majstorski film za koji je napisana), *Take Me Home* i *Sussudio* (sjajna, sjajna pjesma, meni jedna od najdražih), te *remake* pjesme *You Can't Hurry Love*, koji mnogi drže boljim od izvornika *Supremesa*. Ali, ipak mislim da Phil Collins bolje funkcionira kao član grupe nego kao solo umjetnik – pri čemu naglašavam riječ *umjetnik*. Zapravo, to vrijedi za sva tri člana grupe, jer *Genesis* su još uvijek najbolja, najuzbudljivija engleska grupa osamdesetih godina.

Objed

.....

Sjedim u *DuPlexu*, novom restoranu Tonyja McManusa u Tribeci, s Christopherom Armstrongom, koji također radi u *P&P*-u. Išli smo zajedno na Exeter, ali onda je on otišao na Sveučilište Pennsylvanije pa na Wharton, poslije čega se preselio na Manhattan. Neobjašnjivo nismo uspjeli dobiti rezervaciju za *Subjects*, pa je Armstrong predložio da dođemo

ovamo. Armstrong je odjenuo dvorednu pamučnu košulju s četiri gumba, tankim prugama i širokim ovratnikom *Christian Dior* i veliku svilenu kravatu s uzorkom *paisley Givenchy Gentleman*. Njegova kožnata aktovka i rokovnik, oboje *Bottega Veneta*, leže na trećem stolcu za našim stolom, koji je dobar, blizu prozora. Ja sam odjenuo odijelo od vunenog vorsteda s uzorkom glave čavla *DeRigueur by Schoeneman*, suknenu košulju *Bill Blass, macclesfield* svilenu kravatu *Savoy* i pamučni rupčić *Asher Bros*. Kičasta verzija glazbe iz *Les Misérablesa* čuje se u cijelom restoranu. Armstrongova djevojka je Jody Stafford, koja je prije hodala s Toddom Hamlinom, i ta me činjenica, zajedno s TV monitorima kućnog videosustava koji vise sa stropa i prikazuju kuhare kako rade u kuhinji, ispunjava bezimenim užasom. Armstrong se upravo vratio s otoka i duboko je i ravnomjerno preplanuo, ali i ja sam.

“I, kako je bilo na Bahamima?”, pitam pošto naručimo. “Upravo si se vratio, je li?”

“Pa, Taylore”, počne Armstrong, zagledan u neku točku iza mene, malo iznad moje glave – u stup koji su prekrili terakotom ili možda cijev koja se vidi duž cijelog stropa. “Turistima koji ovog ljeta žele naći savršeno ljetovalište može se toplo preporučiti da pogled usmjere na jug, sve do Bahama i Kariba. Ima najmanje pet dobrih razloga za odlazak na Karibe, a to su klima, festivali i zbivanja, ne tako pretrpani hoteli i atrakcije, cijene i jedinstvena kultura. I dok mnogi odlaze iz gradova u potragu za hladnijom klimom tijekom ljetnih mjeseci, malo tko zna da je na Karibima cijele godine 20 do 25 stupnjeva Celzija i da otoke stalno hlade sezonski vjetrovi. Često je na sjeveru toplije nego...”

Jutros su tema *Patty Winters Showa* bila ubojstva male djece. U gledalištu su bili roditelji djece koja su bila oteta, mučena i ubijena, a na pozornici je bila skupina psihijatarata i pedijatarata koji su im pokušavali pomoći *izići na kraj* – prilično uzaludno, moram reći, što me jako oduševilo – sa svojim bijesom i zbunjenošću. Ali, najviše me nasmejao

prizor – preko satelita, na samotnom TV ekranu – trojice na smrt osuđenih ubojica djece, koji zahvaljujući prilično složenim rupama u zakonima sad traže pomilovanje i vjerojatno će ga dobiti. Ali, nešto me stalno ometalo dok sam gledao svoj golemi *Sony* uz doručak – narezani kivi, japanske jabuke-kruške, *Evian*, pecivo s mekinjama, mlijeko od soje i žitarice s cimetom – kvarilo mi užitak u ucviljenim majkama, a shvatio sam o čemu je riječ tek kad je emisija završila: bila je to pukotina iznad mog Davida Onice, koju sam tražio da kućepazitelj popravi. Kad sam izlazio iz zgrade, svratio sam do recepcije kako bih se požalio vrataru, ali sam ugledao *novog* vratara, mojih godina ali proćelavog, neuglednog i *debelog*. Na stolu pred njim bila su *tri* čokoladom premazana uštipka s marmeladom i *dvije* šalice vruće čokolade pokraj primjerka *Posta* otvorenog na stranicu sa stripovima, pa mi je sinulo kako sam neizmjereno zgodniji, uspješniji i bogatiji nego što će taj jadnik ikad biti, i tako sam, u trenutačnom napadaju sućuti, prošao nasmiješivši se i kratko ali ne neljubazno kimnuvši glavom, i nisam se žalio. “Ma nemoj?”, kažem naglas Armstrongu, posve nezainteresiran.

“Kao i u Sjedinjenim Državama, ljeto se obilježava festivalima, posebnim zbivanjima, koncertima, izložbama, uličnim slavljinama i sportskim natjecanjima, a budući da toliki ljudi putuju drugamo, otoci su manje pretrpani, pa su usluge bolje i nema repova kad želiš unajmiti jedrilicu ili večerati u restoranu. Hoću reći, većina ljudi ode okusiti kulturu, hranu, povijest...”

Kad sam jutros odlazio u Wall Street, zbog zastoja u prometu morao sam izići iz službenog auta i pješačio sam niz Petu aveniju prema stanici podzemne kad sam naišao na nešto za što sam pomislio da je parada za Halloween, što me zbunilo jer sam bio prilično siguran da je sad svibanj. Kad sam zastao na uglu Šesnaeste ulice i bolje pogledao, pokazalo se da je to nekakva “Parada homoseksualnog ponosa”, od čega mi se okrenuo želudac. Homoseksualci su ponosno stupali Petom avenijom, s ružičastim trokutima na

vjetrovkama pastelnih boja, neki su se čak držali za ruke i većina je raštimano i jednoglasno pjevala *Somewhere*. Stajao sam ispred *Paula Smitha* i gledao ih u nekakvoj traumatiziranoj opčinjenosti, osupnut pomišlju da ljudsko biće, *muškarac*, može biti ponosan na to što sodomizira drugog muškarca, ali kad su mi između riječi *postoji mjesto za nas, negdje ima mjesta za nas* postariji, pretjerano izbildani tipovi s morževskim brkovima počeli dobacivati, odjurio sam do Šeste avenije, odlučio zakasnuti na posao i odveo se kući taksijem te odjenuo novo odijelo (*Cerruti 1881*), ispedikirao se i izmasakrirao psića kojeg sam kupio prije nekoliko dana u trgovini kućnim ljubimcima u Aveniji Lexington. Armstrong i dalje tupi.

“Dakako, glavna atrakcija su vodeni sportovi. Ali, i igrališta za golf i tenis u izvrsnom su stanju, a profesionalci u mnogim ljetovalištima dostupniji su ljeti. Mnoga su igrališta osvijetljena kako bi se moglo igrati i noću...”

Je... bi... se... Armstrong, pomislim dok zurim kroz prozor u prometnu gužvu i beskućnike u Ulici Church. Stigne predjelo: *brioche* s rajčicama sušenim na suncu za Armstronga. Papričice *poblano* s narančasto-grimiznom marmeladom s okusom luka za mene. Nadam se da Armstrong ne namjerava platiti jer želim pokazati tom maloumnom kretenu da *imam* platinastu American Express karticu. Zbog nekog razloga uhvati me duboka tuga dok slušam Armstronga i napravi mi se knedla u grlu, ali je progutam i otpijem malo *Corone* pa osjećaj prođe, i u stanci, dok on žvače, upitam: “Hrana? Kakva je hrana?”, gotovo protiv svoje volje, misleći na sve samo ne na to.

“Dobro pitanje. Što se tiče večera u restoranima, Karibi su postali atraktivniji otkako se otočka kuhinja dobro uklopila s europskom kulturom. Mnoge restorane vode Amerikanci, Britanci, Francuzi, Talijani, čak i iseljeni Nizozemci...” Hvala Bogu, zastane kako bi zagrizao svoj *brioche*, koji izgleda kao spužva uronjena u krv – *njegov*

brioche izgleda kao velika krvava spužva – a zatim popije malo *Corone*. Na meni je red.

“A zanimljivosti?”, pitam nezainteresirano, usredotočen na pocrnjene papričice, žućkastu marmeladu koja okružuje tanjur u vješto izvedenom osmorokutu, oko marmelade listići cilantroa, oko njih sjemenke paprike.

“Otocima dominira europska kultura koja je na mnogima u osamnaestom stoljeću podigla regionalne utvrde. Turisti mogu razgledati mjesta gdje se iskrcao Columbo, a kako se približavamo tristogodišnjici njegove plovidbe 1590. godine, na otocima je pojačana svijest o povijesti i kulturi koje su sastavni dio života...”

Armstrong, ti si... *obično dupe*. “A-ha.” Kimam. “Hm...” *Paisley* kravate, odijela sa škotskim uzorkom, moj sat aerobike, vraćanje videokaseta, začini koje ću kupiti kod *Zabara*, prosjaci, bomboni od bijele čokolade... Odvratan miris *Dakkar Noira* koji nosi Christopher zapahne me i pomiješa se s mirisima marmelade i *cilantroa*, luka i pocrnjenih papričica. “Aha”, kažem, ponovim.

“A za ljubitelje aktivnog odmora tu su planinarstvo, istraživanje spilja, jedrenje, jahanje, splavarenje divljim rijekama, za kockare ima kockarnica na mnogim otocima...”

Na trenutak zamislim kako izvlačim svoj nož, presijecam zglavak, vlastiti, usmjerim krv što šiklja u Armstrongovu glavu ili, još bolje, na njegovo odijelo, i pitam se bi li i tad nastavio govoriti. Razmišljam o tome da ustanem bez riječi, uzmem taksu, odvezem se u drugi restoran, negdje u SoHou, možda još bliže centru, popijem piće, odem u zahod, možda čak nazovem Evelyn, vratim se u *DuPlex*, a svaka molekula moga tijela govori mi da bi Armstrong i dalje govorio ne samo o svojem godišnjem odmoru nego, čini se, o godišnjem odmoru *cijeloga svijeta* na jebenim Bahamima. U nekom trenutku konobar odnese polupojedeno predjelo, donese nove boce *Corone*, prirodno uzgojenu piletinu s octom od malina i *guacamole*, teleću jetricu s ikrom lojke i porilukom, i premda nisam siguran tko je što naručio, nije ni

važno, jer oba tanjura izgledaju posve isto. Na kraju dobijem prirodno uzgojenu piletinu s, čini mi se, umakom *tomatillo*.

“Putnicima na Karibe ne treba putovnica – samo dokaz o američkom državljanstvu – i što je još bolje, Taylore, nema *jezične* barijere. *Svi* govore engleski, čak i na otocima gdje je službeni jezik francuski ili španjolski. Većina otoka su bivše britanske...”

“Moj život je čisti pakao”, spomenem usput, dok se rastreseno poigravam porilukom na tanjuru, koji je, uzgred, porculanski trokut. “I ima još mnogo ljudi koje, ovaj, želim... želim, pa, valjda *ubiti*.” Kažem to naglašujući posljednju riječ, gledajući Armstronga ravno u lice.

“Putovanje je mnogo lakše otkako su i *American Airlines* i *Eastern Airlines* stvorili bazu u San Juanu, odakle imaju letove za otoke za koje nema izravnih letova. Uz dodatne letove *BWIA-e*, *Pan Ama*, *ALM-a*, *Air Jamaice*, *Bahamas Aira* i *Cayman Airwaysa*, lako je doći do gotovo svih otoka. Usto postoje dodatne veze *LIAT-a* i *BWIA-e*, koji nude niz redovnih letova s otoka na otok...”

Netko, mislim Charles Fletcher, pride dok Armstrong i dalje govori, potapše me po ramenu i kaže: “Hej, Simpsono” i “Vidimo se u *Flutiesu*”, a onda se kod vrata sastane s vrlo privlačnom ženom – velike sise, plavokosa, tijesna haljina, nije mu ni tajnica ni žena – i zajedno odu iz *DuPlexa* u crnoj limuzini. Armstrong još jede, siječe pravilne četverokute teleće jetrice, i dalje govori dok mene obuzima sve jača tjeskoba.

“Turisti koji ne mogu odvojiti cijeli tjedan otkrit će da su Karibi izvrstan izbor za vikend. *Eastern Airlines* utemeljio je Klub vikendaša, koji obuhvaća mnoga odredišta na Karibima i omogućuje članovima da posjete mnoga mjesta uz znatno snižene cijene, što dakako nije važno, ali ipak mislim da će ljudi

Koncert

.....

Svi su jako napeti glede koncerta na koji nas je Carruthers večeras odvuкао u New Jersey, neka irska grupa po imenu U2 koja je prošlog tjedna bila na naslovnoj stranici *Timea*. Ulaznice su zapravo bile namijenjene skupini japanskih klijenata koji su u posljednjem trenutku otkazali dolazak u New York, pa Carruthers (barem tako tvrdi) više nikako nije mogao prodati ulaznice za prvi red. I tako idemo Carruthers i Courtney, Paul Owen i Ashley Cromwell, Evelyn i ja. Kad sam čuo da dolazi Paul Owen, pokušao sam nazvati Ceceliju Wagner, djevojku Marcusa Halberstama, jer je Paul Owen prilično siguran da sam *ja* Marcus, ali, premda joj je moj poziv polaskao (oduvijek sam slutio da sam jedna od njezinih simpatija), morala je otići na svečani prijem povodom premijere novog britanskog mjuzikla *Maggie!* Ali, spomenula je objed sljedećeg tjedna, pa sam rekao da ću je nazvati u četvrtak. Večeras sam trebao na večeru s Evelyn, ali pomisao na to da s njom sjedim dva sata ispunjava me neodređenom jezom, pa sam je nazvao i oklijevajući rekao o promjeni plana, a ona me pitala hoće li doći Tim Price, i kad sam rekao ne, kratko je oklijevala prije nego što je prihvatila. Zatim sam otkazao rezervaciju koju je Jean za nas napravila u *H2O*-u, novom restoranu Clivea Powella u Chelseaju i rano otišao iz ureda na malo aerobike prije koncerta.

Djevojke nisu osobito uzbuđene što će čuti taj band i svaka mi je zasebno rekla da joj nije drago što je tu, i u limuzini koja nas vozi na neko mjesto zvano Meadowlands, Carruthers nas pokušava umiriti time što kaže da je Donald Trump veliki obožavatelj U2, a onda, već posve očajan, da i John Gutfreund kupuje njihove ploče. Otvorimo bocu *Cristala*, pa još jednu. Na televiziji Reagan ima konferenciju za tisak, ali zvuk je loš pa ga osim mene nitko ne sluša. Jutros je *Patty Winters Show* bio o žrtvama napada morskih pasa. Paul Owen me četiri puta oslovio s "Marcus", a, na moje olakšanje, Evelyn dvaput s "Cecelia", ali Evelyn to ne zamjećuje jer sve vrijeme bijesno zuri u Courtney.

Uglavnom, nitko nije ispravio Owena, i vjerojatno ni neće. Čak sam je i ja nekoliko puta oslovio s “Cecelia”, kad sam bio siguran da ne sluša jer je zauzeta zurenjem u Courtney. Carruthers mi stalno govori kako dobro izgledam i hvali moje odijelo.

Evelyn i ja smo kudikamo najbolje odjeven par. Ja imam kaput od runske vune, vuneni sako i hlače od vunenog flanela, pamučnu košulju, kašmirski pulover s V-izrezom i svilenu kravatu, sve *Armani*. Evelyn je odjenula pamučnu bluzu *Dolce & Gabbana*, antilop cipele *Yves Saint Laurent*, kožnatu suknju sa zakovicama *Adrienne Landau* i antilopski pojas *Jill Stuart*, čarape *Calvin Klein*, naušnice od venecijanskog stakla *Frances Patiky Stein*, a u ruci drži bijelu ružu koju sam joj kupio u korejskoj samoposluzi prije nego što je Carruthersova limuzina došla po mene. Carruthers nosi sportski ogrtač od runske vune, kardigan od kašmira i *vicuñe*, hlače od grubog kepera, pamučnu košulju i svilenu kravatu, sve *Hermès*. (“Užas”, šapnula mi je Evelyn, a ja sam se prešutno složio.) Courtney ima troslojnu bluzu od organdina i dugu baršunastu suknju kroja ribljeg repa, naušnice od baršuna i laka *José and Maria Barrera*, rukavice *Portolano* i cipele *Gucci*. Paul i Ashley su, za moj ukus, *presvečano* odjeveni, i ona nosi sunčane naočale iako su stakla limuzine metalizirana i već je suton. Drži malenu kiticu cvijeća, tratinčica koje joj je dao Carruthers, a Courtney uopće nije bila ljubomorna jer je, čini se, zanima jedino kako da Evelyn izgrebe lice, što mi se ne čini lošom zamisli, iako Evelyn ima ljepše lice, i rado bih to vidio. Courtney ima *malo* bolje tijelo, Evelyn ljepše sise.

Koncert se razvlači već dvadesetak minuta. *Mrzim* glazbu uživo, ali svi oko nas su na nogama i njihovo oduševljeno vrištanje konkurira buci koja se širi iz visokih zidova razglasa naslaganih iznad nas. Drago mi je što sam tu jedino zato što sam vidio Scotta i Anne Smiley deset redova iza nas, na lošijim, premda vjerojatno ne jeftinijim mjestima. Carruthers se zamijeni za mjesto s Evelyn kako bi sa mnom

razgovarao o poslu, ali ne čujem ni riječi, pa zamijenim mjesta s Evelyn kako bih razgovarao s Courtney.

“Luis je *ljigavac*”, povičem. “*Uopće* nije posumnjao.”

“The Edge nosi *Armanija*”, viče ona, pokazujući basista.

“To *nije Armani*”, uzvratim. “To je *Emporio*.”

“Ne”, viče ona, “nego *Armani*.”

“Siva boja je odveć prigušena, isto tako i sivosmeđa i mornaričkoplava. Izraziti krilasti suvraci, istančani karirani uzorak, točkice i pruge su *Armani*, a ne *Emporio*”, vičem, krajnje uzrujan što ona to ne zna, ne vidi razliku. Oba sam uha prekrio rukama. “Postoji razlika. Koji je od njih The Ledge?”

“The Ledge je možda bubnjar”, viče. “Barem mislim. Nisam sigurna. Treba mi cigareta. Gdje si bio neku večer? Ako mi kažeš s Evelyn, udarit ću te.”

“Bubnjar ne nosi ništa od *Armanija*”, vrisnem. “A ni od *Emporija*. Nigdje.”

“Ne znam kako se zove bubnjar”, vikne.

“Pitaj Ashley”, predložim vriskom.

“Ashley”, vrisne, pružajući ruku preko Paula i tapšući Ashleynu nogu. “Koji je od njih The Ledge?” Ashley joj dovikne nešto što ne čujem, a Courtney se okrene meni i slegne ramenima. “Kaže da ne može vjerovati da je u New Jerseyju.”

Carruthers da znak Courtney da se zamijene za mjesta. Ona samo odmahne rukom i zgrabi me za bedro, koje odmah zategnem, pa se njezini prsti s divljenjem zadrže na njemu. Ali, Luis je uporan, pa ustane dovikujući mi: “Mislim da večeras trebam drogu!” Kimnem. Pjevač, Bono, krešti nešto što zvuči kao “Where the Beat Sounds the Same”. Evelyn i Ashley odu kupiti cigarete, svratiti u zahod, naći osvježavajuće napitke. Luis sjedne pokraj mene.

“Curama je dosadno”, vrisne.

“Courtney bi htjela da večeras nađemo kokaina”, uzvratim.

“Uh, *super*.” Luis se doima nezadovoljno.

“Imamo li gdje rezervaciju?”

“*Brussels*”, poviče i baci pogled na svoj *Rolex*. “Ali, *sumnjam* da ćemo stići.”

“Ako *ne* stignemo”, upozorim ga, “neću *nikamo* drugamo. Možete me odbaciti doma.”

“*Stići* ćemo”, poviče.

“Ako *ne* stignemo, kako bi bilo da odemo u neki japanski restoran?”, predložim, popuštajući. “Ima izvrstan *suši* bar na Upper West Sideu, *Blades*. Kuhar je prije radio u *Isoitu*. Dobili su izvrstan prikaz u *Zagatu*.”

“Batemane, *mrzim* Japance”, vrisne Carruthers, objumivši jedno uho rukom. “Mali kosooki kopilani.”

“O čemu ti to, dovraga?”, vrisnem.

“Dobro, znam, znam”, vrisne razrogačenih očiju. “Štede više nego mi i nisu osobiti inovatori, ali itekako znaju kako uzeti, *ukrasti*, naše inovacije, usavršiti ih i onda nam ih nabiti u dupe.”

Na trenutak s nevjericom zurim u njega, onda pogledam pozornicu, gitarista koji trči ukруг, Bonove pružene ruke dok trči amo-tamo po rubu, pa opet Luisa, čije je lice i dalje grimizno od bijesa, a on još uvijek zuri u mene razrogačenih očiju, zapjenjenih usta i ništa ne govori.

“Kakve to *proklete* veze ima s *Bladesom*?”, upitam napokon, iskreno zbunjen. “Obriši usta.”

“Zato *mrzim* japansku hranu”, uzvrat. “*Sašimi*. *Kalifornijske role*. O *Kriste*.” Gurne prst u usta i pretvara se da će povratiti.

“Carrutherse...” Zastanem i dalje ga gledajući, pomnjivo proučavajući njegovo lice, pomalo izgubljen. Ne mogu se sjetiti što sam htio reći.

“Što, Batemane?”, pita Carruthers i primakne se.

“Čuj, ne mogu vjerovati”, vrisnem. “Ne mogu vjerovati da rezervaciju nisi napravio za *kasnije*. Morat ćemo *čekati*.”

“Što?”, vrisne i rukom zaštiti uho, kao da će me tako lakše čuti.

“Morat ćemo *čekati!*”, vrisnem još glasnije.

“To nije problem”, vikne.

Pjevač s pozornice pruži ruke prema nama, ali ja samo odmahnem. “To je u redu? *U redu?* Ne, Luise. *Griješiš.* Nije *u redu.*” Pogledam Paula Owena kojem je očigledno također dosadno, prekrio je oba uha rukama, ali ipak uspijeva o nečemu razgovarati s Courtney.

“Nećemo morati čekati”, vrisne Luis. “Obećavam ti.”

“Nemoj mi *ništa* obećavati, kretenu”, vrisnem, a onda: “Radi li Paul Owen još uvijek na Fisheru?”

“Ne bih htio da se ljutiš na mene, Patrick”, vrisne Luis očajnički. “Bit će *sve u redu.*”

“O, Kriste, zaboravi”, vrisnem. “Slušaj me: radi li Paul Owen još na Fisheru?”

Carruthers pogleda njega, pa mene. “Da, mislim. Čuo sam da Ashley ima klamidiju.”

“Popričat ću s njim”, viknem, ustanem i sjednem na prazno mjesto pokraj Owena.

Ali, kad sjednem, za oko mi zapne nešto neobično na pozornici. Bono je prešao pozornicu slijedeći me do mojeg mjesta, gleda mi u oči, kleči na rubu pozornice u crnim trapericama (možda *Gitano*), sandalama i kožnatom prsluku bez košulje. Tijelo mu je bijelo, oznojeno, nedovoljno izvježbano, nema mišićnog tonusa, a ako i ima koji mišić, prekriven je grozomornom količinom dlaka na prsima. Nosi kaubojski šešir, a kosa mu je vezana u konjski rep. Stenje neku naricaljku – čujem riječi “junak je kukac na ovom svijetu” – i na licu mu je blag, jedva vidljiv ali ipak žestoko podrugljiv osmijeh koji se sve više širi, i dok njegove oči blješte, pozadina pozornice postane crvena i odjedanput doživim poplavu osjećaja, navalu znanja i srce mi zbog toga jače zakuca i nije nemoguće povjerovati da me obujmila nevidljiva žica spojena s Bonom i sad publika nestane, glazba se uspori, postane blaža i na pozornici je samo Bono – stadion je napušten, grupa izbljedi...

A onda se svi, publika i grupa, ponovno pojave i glazba polako postane sve jača i Bono se okrene, a ja ostanem sav

protrnuo, rumen, s bolnom erekcijom koja mi pulsira uz bedro, šake stisnute od napetosti. Ali, odjedanput svega nestane, kao da je netko pritisnuo prekidač, pozadina je opet bijela. Bono je na drugoj strani pozornice i sve, osjećaj u mojem srcu i mozgu, nestane i sad više nego ikad prije moram doznati sve o Owenovom poslu s Fisherom i to mi se čini presudno, važnije od spona koju imam s Bonom, koja je sad blijeđa i daleka. Okrenem se Paulu Owenu.

“Hej”, povičem. “Kako je?”

“Oni tamo...” Pokaže skupinu scenskih radnika pokraj druge strane prvog reda koji zagledaju gomilu i nešto se dogovaraju. “Pokazivali su Evelyn, Courtney i Ashley.”

“A tko su?”, viknem. “Da nisu iz *Oppenheimera*?”

“Ne”, odvrati Owen. “Mislim da su tehničari koji traže cure koje bi se ševile s članovima grupe.”

“Aha”, vrisnem. “Mislio sam da možda rade kod *Barneyja*.”

“Ne”, poviče. “Zovu se *trim*-koordinatori.”

“Otkud to znaš?”

“Imam bratića koji je menadžer grupe *All We Need of Hell*”, vikne.

“Živcira me što to znaš”, kažem.

“Što?”, vikne.

“Radiš li još na Fisheru?”, viknem zauzvrat.

“Aha”, vrisne. “Posrećilo mi se, je li, Marcus?”

“Bome jest”, vrisnem. “Kako si dobio taj posao?”

“Pa, radio sam na Ransomu i jedno se povezalo s drugim.” Bespomoćno slegne ramenima, umišljeni gad. “Znaš već.”

“Ti boga”, povičem.

“Da”, uzvratu pa se okrene na sjedalu i dovikne dvjema debelim glupačama iz New Jerseyja koje dijele golemi *joint*, a jedna je umotana u irsku zastavu. “Biste li, molim vas,ugasile tu *smrdljivu travuljinu*? *Smrdi!*”

“Ja to hoću”, viknem, zureći u njegov savršeno ravni razdjeljak; čak mu je i tjeme preplanulo.

“Hoćeš *što*?”, vikne. “Marihuanu?”

“Ne. Ništa”, vrisnem, promukao, pa se spustim na sjedalo i prazno zurim u pozornicu grizući nokat na palcu, uništavajući rezultate jučerašnjeg manikiranja.

Odemo kad se Evelyn i Ashley vrate i poslije, dok jurimo prema Manhattanu kako ne bismo zakasnili u *Brussels* i pijemo još jednu bocu *Cristala* a Reagan i dalje drži govor na televiziji, Evelyn i Ashley nam kažu da su im pred zahodom prišla dva izbacivača i tražila da odu s njima iza pozornice. Objasnim im tko su i što su htjeli.

“O *Bože*”, dahne Evelyn. “Hoćeš reći da sam bila... *trim*-koordinirana?”

“Kladim se da Bono ima mali pimpek”, kaže Owen zureći kroz metalizirani prozor. “Irac, znaš već.”

“Što misliš, jesu li tamo imali bankomat?”, pita Luis.

“Ashley”, vikne Evelyn. “Jesi li čula? Bile smo *trim*-koordinirane!”

“Kako mi izgleda kosa?”, pitam.

“Još *Cristala*?”, pita Courtney Luisa.

Sličica četvrtka poslijepodne

.....

i sredina je poslijepodneva a ja stojim u telefonskoj govornici na uglu negdje u gradu, ne znam gdje, ali sam oznojen i u glavi mi tupo tutnji migrena i doživio sam žestoki napadaj panike, tražim valium, xanax, halcion, bilo što, po džepovima a nađem samo tri stara nuprina i kutiju za tablete *Gucci*, pa sva tri ubacim u usta i zalijem dijetnom Pepsi, a da me ubijete ne bih vam znao reći odakle mi. Zaboravio sam s kim sam objedovao i, što je još važnije, *gdje*. S Robertom Ailesom u *Beatsu*? Ili s Toddom Hendricksom u *Ursuli*, novom bistrou Philipa Duncana Holmesa u Tribeci? Ili s Rickyjem Worrallom u *Decemberu*? Ili pak s Kevinom Weberom u *Contri* u NoHou? Jesam li naručio sendvič od

jarebice u *briocheu* sa zelenim rajčicama ili veliki tanjur endivije s umakom od školjaka? “O, Bože, *ne sjećam se*”, prostenjem, moja odjeća – sportski kaputić od lana i svile, pamučna košulja, lanene kaki hlače na crtju, sve *Matsuda*, svilena kravata s oznakom *Matsuda* i remen *Coach Leatherware* – mokra je od znoja, pa skinem kaputić i njime obrišem lice. Telefon uporno zvonj, ali ne znam koga sam nazvao i tako stojim na uglu, sa sunčanim naočalama *Ray Ban* na čelu pod, čini mi se, čudnim, kosim kutom, a onda čujem slabašan, poznat zvuk kroz žice – Jeanin tihi glas koji pokušava nadjačati buku beskrajnog prometnog zastoja na Broadwayju. Tema jutrošnjeg *Patty Winters Showa* bila je “Može li vam aspirin spasiti život?” “Jean”, povičem. “Halo? Jean?” “Patrick? Jesi li to ti?”, odvratj. “Halo?” “Jean, treba mi pomoć”, povičem. “Patrick?” “Što?” “Nazvao je Jesse Forrest”, kaže Jean. “Ima rezervaciju u *Melroseu* večeras u osam, a Ted Madison i Jamie Conway žele se s tobom naći na piću kod *Harryja*. Patrick?”, pita Jean. “Gdje si?” “Jean?”, uzdahnem, brišući nos. “Nisam–” “Ah, da, zvao je i Todd Lauder”, kaže Jean, “ne, hoću reći Chris – ne, ipak je bio Todd Lauder. Da, Todd Lauder.” “O, Bože”, prostenjem, olabavljujući kravatu dok me peče kolovosko sunce, “kako se kaže, glupa kozo?” “Ne u *Biceu*, Patrick, nego u *Melroseu*. Ne u *Biceu*.” “Što radim?”, povičem. “Gdje si?”, i onda: “Patrick? Što ti je?” “Neću uspjeti, Jean”, kažem, a onda prostenjem, “doći u ured danas poslijepodne.” “Zašto?” Zvuči potišteno ili je samo zbunjena. “Samo... reci... ne...”, vrisnem. “Što ti je, Patrick? Jesi li dobro?”, pita. “Prestani zvučati tako jebeno... tužno. *Isuse*”, povičem. “Patrick, žao mi je. Htjela sam reći samo reci ne, ali–” Prekinem vezu i odmaknem se od govornice, a jeftini *walkman* oko moga vrata iznenada se čini težak kao kamen (a zvuk koji trešti iz njega – rani Dizzy Gillespie – jako me razdražuje), pa ga moram baciti u najbližu kantu za smeće na koju naletim, a onda se držim za rub kante, teško dišući, s jeftinim *Matsudinim* kaputićem vezanim oko struka, i zurim u *walkman* koji i dalje

radi, a sunce otapa gel s moje kose i on se miješa sa znojem koji mi curi niz lice i mogu osjetiti njegov okus kad liznem usnice i okus mi se sviđa i odjedanput sam strašno gladan pa provučem ruku kroz kosu i halapljivo polížem dlan dok hodam Broadwayem, ne obraćajući pozornost na starice koje dijele letke, pokraj trgovina traperica iz kojih trešti glazba i izlijeva se na ulicu, kretnje ljudi u ritmu pjesme, Madonnine singlice, Madonna pjeva “*život je zagonetka, svatko mora ostati sam...*”, kuriri na biciklima jure pokraj mene a ja stojim na uglu i namršteno ih gledam, ali ljudi prolaze, nitko ne obraća pozornost, čak se ni ne *pretvaraju* da ne obraćaju pozornost, i ta me činjenica dovoljno rastrijezni da odem do obližnjeg *Conrana* i kupim čajnik, ali upravo kad pomislim da sam opet normalan, želudac mi se stisne i grčevi su tako jaki da odšepam do najbliže veže držeći se za struk i presavijem se od boli i jednako naglo kako je počeo napadaj prestane dovoljno dugo da se uspravim i uletim u sljedeću prodavaonicu na koju naletim i tu kupim komplet mesarskih noževa, sjekiru, bocu klorovodične kiseline, a onda, u trgovini kućnih ljubimaca nešto dalje, *Habitrail*²³ i dva bijela štakora koje namjeravam mučiti noževima i kiselinom, ali kasnije tog poslijepodneva ostavim paket sa štakorima negdje u *Pottery Barnu* dok kupujem svijeće, ili sam ipak kupio čajnik? Sad teturam uz Ulicu Lafayette, znojim se i stenjem i guram ljude koji mi se nađu na putu, na usta mi ide pjena, želudac se steže od strašnih grčeva – možda od steroida, ali sumnjam – pa se smirim dovoljno da uđem u *Gristede's*, projurim duž polica i ukradem šunku u konzervi i mirno iziđem iz trgovine skrivajući je pod kaputićem, pa odem dalje i pokušam se skriti u predvorju zgrade *American Felta*, ključevima otvorim konzervu, ignorirajući portira koji isprva kao da me prepoznao, a onda, kad počnem rukom trpati šunku u usta grabeći mlako ružičasto meso iz konzerve koje mi zapinje pod noktima, zaprijeti da će pozvati policiju. Iziđem i povratim svu šunku naslonjen na plakat za *Les Misérables* na autobusnoj stanici i poljubim crtež Eponineina

dražesnog lica, njezine usnice, tako da ostavim smeđe mrlje žuči na njezinom blagom, nepretencioznom licu i riječi LEZBAČA nažvrljanoj ispod. Olabavim naramenice, ignoriram prosjake, prosjaci ignoriraju mene, oznojen sam, deliričan. Ponovno se nađem u gradu, u *Tower Recordsu*, i saberem se i mrmljam sam za sebe: “Moram vratiti videokasete, moram vratiti videokasete” i kupim dva primjerka mojeg omiljenog CD-a, Brucea Willisa, *The Return of Bruno*, a onda zapnem u kružnim vratima pet krugova i izletim na ulicu i naletim na Charlesa Murphyja iz *Kidder Peabodyja* ili možda Brucea Barkera iz *Morgan Stanleyja*, nije ni važno, i on mi kaže “Bok, Kinsley” a ja mu podrignem u lice, oči mi kolutaju, zelenkasta bljuvotina curi mi niz prste, a on, nimalo zbunjen, kaže: “Vidimo se u *Flutiesu*, vrijedi? I Severt?” Kriknem i dok se natraške odmičem naletim na štand s voćem ispred korejske samoposluge i srušim hrpe jabuka, naranača i limuna koji se skotrljaju na pločnik, preko ruba pa na kolovoz gdje ih razmrskaju taksiji, automobili, autobusi, kamioni, a ja se ispričavam, u deliriju, nudim sluđenom Korejcu svoju platinastu AmEx karticu, pa dvadeset dolara, koje odmah uzme, ali me i dalje grabi za suvratke zamrljanog, zgužvanog kaputića koji sam ponovno navukao i kad pogledam u njegovo kosooko, okruglo lice, iznenada zapjeva refren pjesme *Lightnin’ Strikes* Loua Christieja. Užasnuto se istrgnem i teturam prema gradu, doma, ali prekidaju me ljudi, mjesta, trgovine, diler droge u Trinaestoj ulici koji mi ponudi *crack* i ja mu slijepo pružim pedesetaču i on zahvalno kaže “Uh, čovječe” i rukuje se sa mnom i pritom mi u dlan utisne pet bočica koje ja zatim *cijele progutam* a diler zuri u mene nastojeći prikriti duboku uznemirenost humorom, a ja ga zgrabim za vrat i prostenjem, smrdljiva daha: “*Najbolji motor je BMW 75oiL*” i onda odem do telefonske govornice i nešto nejasno blebećem operateru dok napokon ne ispljunem broj svoje kreditne kartice i onda razgovaram s recepcijom *Xclusivea* i otkažem masažu koju nisam ni bio zakazao. Uspijem se sabrati zureći u svoja

stopala, zapravo u mokasinke *A. Testoni*, kojima odguravam golubove, pa ni ne zamijetivši uđem u bijednu gostionicu u Drugoj aveniji i još sam zbunjen, znojan, i pridem niskoj, debeloj Židovki, staroj i odvratno odjevenoj. “Čujte”, kažem. “Imam rezervaciju. Bateman. Gdje je šef sale? Poznajem Jackieja Masona”, a ona uzdahne, “Ima mjesta. Ne treba vam rezervacija” i posegne za jelovnikom. Odvede me do groznog stola straga, blizu zahoda, pa joj istrgnem jelovnik i odjurim do separea sprijeda i zgranem se nad jeftinoćom hrane – “Je li ovo nekakav vic?” – i ne gledajući osjetim da je konobarica blizu pa naručim. “*Cheeseburger*. Želim srednje pečeni *cheeseburger*.” “Žao mi je, gospodine”, kaže konobarica. “Nemamo sira. *Kosher*²⁴”, a ja nemam pojma o čemu ona to pa kažem: “Dobro, onda *kosherburger* ali *sa* sirom, možda Monterey Jackom i – o, Bože”, prostenjem, osjećajući novu navalu grčeva. “Nema sira, gospodine”, kaže ona. “*Kosher...*” “O, Bože, je li ovo *noćna mora*, ti jebena Židovko?”, promrmljam, a zatim: “*Kravlji sir? Samo ga donesite?*” “Pozvat ću šefa”, kaže. “Kako god hoćete. Ali, u međuvremenu mi donesite neko piće”, prosikćem. “Da?”, pita. “Frape... od... vanilije.” “Nemamo mlijeka. *Kosher*”, kaže, pa doda: “Pozvat ću šefa.” “Ne, *čekajte*.” “Gospodine, pozvat ću šefa.” “Što se dovraga događa?”, pitam srdito i lupim svojom platinastom AmEx karticom o masni stol. “Nemamo mlijeka. *Kosher*”, izgovori debelim usnicama, samo jedna od milijardi ljudi koji su prošli ovim planetom. “Onda mi donesite jebeni... malc... od... vanilije!”, zaurlam i popljuckam cijeli jelovnik. Ona samo stoji i zuri u mene. “*Vrlo gust!*”, dodam. Ode po šefa, a kad vidim kako mi prilazi, ćelava fotokopija konobarice, ustanem i vrisnem: “Jebi se, retardirani ćifutski pederu”, i odjurim iz gostionice na ulicu gdje neki

Yale Club

.....

“Kakva su pravila za pleteni prsluk?”, pita Van Patten ostale za stolom.

“Kako to misliš?”, namršti se McDermott pijuckajući *Absolut*.

“Da”, kažem. “Pojasni.”

“Pa, je li strogo neformalan–”

“Ili se može nositi uz *odijelo*?”, prekinem ga i dovršim njegovu rečenicu.

“Točno.” Nasmiješi se.

“Pa, prema Bruceu Boyeru–”, počnem.

“Čekaj”, prekine me Van Patten. “Je li on kod *Morgan Stanleyja*?”

“Ne.” Nasmiješim se. “Nije kod *Morgan Stanleyja*.”

“Da nije serijski ubojica?”, pita McDermott sumnjičavo, a onda prostenje: “Nemoj mi reći da je i on serijski ubojica, Batemane. Samo ne još jedan serijski ubojica.”

“Ne, McKretenu, nije *serijski* ubojica”, kažem i okrenem se Van Pattenu, ali prije negoli nastavim, opet se okrenem McDermottu. “To mi stvarno ide na živce.”

“Ali, ti *vječito* pričaš o njima”, žali se McDermott. “I to uvijek tim ležernim, pedagoškim tonom. Doista ne želim znati ništa o Samovom sinu ili Davitelju s Hillsidea ili Tedu Bundyju ili Featherheadu.”

“Featherhead?”, pita Van Patten. “Tko je Featherhead²⁵? Taj baš zvuči opasno.”

“Misli na Leatherfacea²⁶”, kažem stisnutih zubi. “Leatherface. Sudjelovao je u tekšaškom masakru motornom pilom.”

“Ah, da”, Van Patten se uljudno nasmiješi. “Naravno.”

“I *bio* je vrlo opasan”, kažem.

“No dobro, i što je bilo s Bruceom Boyerom, što je *on* radio?”, pita McDermott, uzdahne i zakotrlja očima. “Da vidimo – je li ih žive odrao? Ubio izgladnjivanjem? Pregazio autom? Davao psima da ih pojedu? Što?”

“Dečki, dečki”, kažem, odmahujući glavom, a onda, zadirkujući ih, priznam: “Učinio je nešto *mnogo* gore.”

“A što to? Je li ih vodio na večeru u novi McManusov restoran?”, pita McDermott.

“E, to bi bila prava stvar”, složi se Van Patten. “Jesi li bio? Odvratno, ha?”

“Jesi li naručio mesnu štrucu?”, pita McDermott.

“Mesnu štrucu?” Van Patten je u šoku. “A *interijer*? A prokleti *stolnjaci*?”

“Ali, jesi li *naručio* mesnu štrucu?”, navaljuje McDermott.

“Naravno da sam naručio mesnu štrucu, *i mladog goluba i sabljarku*”, kaže Van Patten.

“O, Bože, zaboravio sam sabljarku”, prostenje McDermott. “*Chili* od sabljarke.”

“A tko ne bi naručio mesnu štrucu ili sabljarku nakon što je pročitao Millerov prikaz u *Timesu*?”

“Ali, Miller se prevario”, kaže McDermott. “Bilo je grozno. *Quesadilla* s papajom? To je inače dobro jelo, ali *tamo*, Isuse.” Zazviždi, odmahujući glavom.

“*I jeftino*”, doda Van Patten.

“Užasno jeftino”, složi si McDermott. “A torta od lubenice—”

“Gospodo”, nakašljem se. “Hm. Ne želim vas prekinuti, ali...”

“Dobro, dobro, nastavi”, kaže McDermott. “Pričaj nam o Charlesu Moyeru.”

“Bruceu Boyeru”, ispravim ga. “Napisao je knjigu *Elegancija: vodič za kvalitetnu mušku odjeću*.” Pa dodam: “I ne, Craig, u slobodnom vremenu nije bio serijski ubojica.”

“I što je dragi Bruce napisao?”, pita McDermott žvačući led.

“Ti si seljačina. To je odlična knjiga. Kaže da se ne trebamo libiti nošenja pletenog prsluka uz odijelo”, kažem. “Jesi li čuo da sam te nazvao seljačinom?”

“Aha.”

“Ali, je li naglasio da prsluk ne smije zasjeniti odijelo?”, pita Van Patten oprezno.

“Da...” Malo mi smeta što Van Patten to zna, a ipak traži savjet. Mirno nastavim: “Uz diskretne tanke pruge treba nositi prsluk prigušenoplave ili ugljenosive boje. Uz karirano odijelo idu jače boje.”

“I ne zaboravi”, dodaje McDermott, “uz običan prsluk posljednji gumb mora ostati otkopčan.”

Oštro pogledam McDermotta. Nasmiješi se, otpije gutljaj pića pa zadovoljno mljacne.

“Zašto?”, želi znati Van Patten.

“Takva je tradicija”, kažem, i dalje bijesno zureći u McDermotta. “Ali, i udobnije je.”

“Hoće li prsluk bolje sjesti ako staviš naramenice?”, čujem kako pita Van Patten.

“Zašto?” Okrenem se prema njemu.

“Pa, zato što tako izbjegneš...” Zastane tražeći pravi izraz.

“Opterećenje...?”, kažem.

“Kopče na remenu”, dovrši McDermott.

“Tako je”, kaže Van Patten.

“Moraš imati na umu—” McDermott me opet prekine.

“Premda prsluk treba biti u skladu s bojom i uzorkom odijela, nemoj ga usklađivati s čarapama ili kravatom”, kaže McDermott Van Pattenu, smiješeći se meni.

“Mislio sam da nisi pročitao tu... tu knjigu”, promucam srdito. “Upravo si rekao da ne znaš razliku između Brucea Boyera i... i Johna Waynea Gacyja.”

“Prisjetio sam se.” Slegne ramenima.

“Čuj.” Okrenem se Van Pattenu. McDermottovo razmetanje čini mi se jeftinim trikom. “Ako odjeneš čarape sa škotskim uzorkom i prsluk sa škotskim uzorkom, doimat ćeš se nesigurnim.”

“Misliš?”, pita.

“Činit će se kao da si svjesno radio na tome”, kažem, a onda se, odjedanput razdražen, okrenem McDermottu. “*Featherhead*? Kako si, dovraga, od *Leatherfacea* došao na *Featherheada*?”

“Ma daj, opusti se, Batemane”, kaže on i pljesne me po leđima, a onda mi izmasira vrat. “Što ti je? Jutros nisi otišao na *shiatsu*?”

“Nastaviš li me tako pipati”, kažem, stisnutih očiju, dok mi je cijelo tijelo napeto i podrhtava, spremno za skok, *željno* skoka, “od ruke će ti ostati samo patrljak.”

“Polako, polako, stari”, kaže McDermott povlačeći se u tobožnjem strahu. Njih dvojica hihoću poput budala i pljesnu se dlanovima, ni ne sluteći da bih mu sa zadovoljstvo odsjekao šake, i ne samo šake.

Nas trojica, David Van Patten, Craig McDermott i ja, sjedimo za objedom u blagovaonici *Yale Cluba*. Van Patten je odjenuo odijelo od vunenog krepa sa škotskim uzorkom *Krizia Uomo*, košulju *Brooks Brothers*, kravatu *Adirondack* i cipele *Cole-Haan*. McDermott ima blejzer od runske vune i kašmira, vorsted flannelske hlače *Ralph Lauren*, košulju i kravatu *također Ralph Lauren* i cipele *Brooks Brothers*. Ja nosim vuneno inlet odijelo s dvostrukim kareom, pamučnu košulju *Luciano Barbera*, kravatu *Luciano Barbera*, cipele *Cole-Haan* i naočale bez dioptrije *Bausch & Lomb*. Jutros je *Patty Winters Show* bio o nacistima koji me je neobjašnjivo veoma uzbudio. Premda nisam osobito oduševljen njihovim nedjelima, donekle su mi bila shvatljiva, kao i većini publike u studiju. Jedan od nacista je, u rijetkom napadaju duhovitosti, čak žonglirao grejpovima, a ja sam se oduševljeno uspravio u postelji i pljeskao mu.

Luis Carruthers sjedi pet stolova od nas, odjeven kao da je jutros doživio nekakav žabarski napadaj – nosi odijelo neodredivog francuskog krojača; a ako se ne varam, tvrdi pusteni šešir na podu ispod njegova stolca također je njegov – potpuno se uklapa u njegov stil. Nasmiješi mi se, ali ja se pretvaram da to ne vidim. Jutros sam dva sata vježbao u *Xclusiveu*, a budući da smo sva trojica uzela slobodno poslijepodne, svi idemo na masažu. Nismo još naručili, štoviše nismo ni dobili jelovnik. Samo pijemo. Craig je htio da naručimo bocu pjenušca, ali David je odlučno odmahnuo

glavom i rekao: “Ni pod razno”, pa smo umjesto toga naručili uobičajena pića. Stalno promatram Luisa i kad god pogleda za naš stol, zabacim glavu i smijem se i onda kad ono što govore Van Patten i McDermott nije osobito smiješno, a nije gotovo nikad. Toliko sam usavršio svoje lažne reakcije da zvuče posve prirodno i nitko ništa ne opaža. Luis ustane, obriše usta ubrusom i ponovno baci pogled ovamo prije nego što iziđe iz blagovaonice, pretpostavljam da bi otišao u zahod.

“Ali, postoji granica”, kaže Van Patten. “Poanta je u tome što ne želim provesti večer sa Žderačicom keksa.”

“Ali, još hodaš s Meredith. U čemu je razlika?”, pitam. On me, dakako, ne čuje.

“Ali šašavost je dražesna”, kaže McDermott. “Šašavost je veoma dražesna.”

“Bateman?”, pita me Van Patten. “Imaš li stilski pristup šašavosti?”

“Molim?”, pitam ustajući.

“Šašavost? Ne?” Sad govori McDermott. “Šašavost je poželjna, *comprende?*”

“Čuj”, kažem, gurajući stolac na mjesto. “Samo bih htio da svi znaju kako sam za obitelj i protiv droge. Ispričajte me.”

Dok odlazim, Van Patten zaustavi konobara i kaže: “Je li ovo voda iz slavine? Ne pijem vodu iz slavine. Donesite mi *Evian* ili što slično.”

Bi li mi Courtney bila manje sklona kad bi Luis bio mrtav? S tim se pitanjem moram suočiti i ne nalazim jasan odgovor dok se polako probijam kroz blagovaonicu, mašem nekome tko nalikuje na Vincenta Morrisona i još nekome za koga sam prilično siguran da nalikuje na Toma Newmana. Bi li Courtney više vremena provodila sa mnom – vrijeme koje sad provodi s Luisom – kad ga ne bi bilo, kad više ne bi bio opcija, kad bi na primjer bio... *mrtav?* Kad bi Luis poginuo, bi li se Courtney uzrujala? Bih li je mogao tješiti a da joj se ne nasmijem u lice, da se moja zloradost ne okrene protiv

mene i sve upropasti? Uzbuduje li nju to što se sa mnom viđa njemu iza leđa, ili moje tijelo ili veličina mojeg pimpeka? I kad smo već kod toga, zašto želim ugoditi Courtney? Ako joj se sviđam samo zbog mišića i veličine kurca, onda je obična površna glupača. *Ali*, tjelesno superiorna, gotovo savršeno lijepa glupača, a *to* je važnije od svega, osim možda zadaha iz usta ili žutih zubi, koji nikako ne mogu proći. Bih li sve upropastio kad bih zadavio Luisa? Kad bih se oženio s Evelyn, bi li me tjerala da joj kupujem haljine *Lacroix* sve dok ne utanačimo uvjete razvoda? Jesu li južnoafričke kolonijalne sile i crni gerilci koje podržava Sovjetski Savez već sklopili mir u Namibiji? Ili bi svijet bio bolje, ugodnije mjesto kad bi Luis bio raskomadani? *Moj* svijet možda bi, pa zašto ne? Doista nema... druge strane pitanja. A i prekasno je da ga postavljam jer sam već u zahodu, zagledan u svoj odraz u zrcalu – preplanuo, savršena frizura – i provjeravam zube koji su posve ravni, bijeli i blještavi. Namignem svojem odrazu, udahnem, navučem *Armanijeve* rukavice pa krenem prema kabini u kojoj je Luis. Muški je zahod posve pust. Sve su kabine prazne osim one na kraju, nezaključane, otškrinutih vrata, u kojoj Luis zvižduće nešto iz *Les Misérables*, sve neugodnije glasno kako se približavam.

On stoji u kabini, okrenut leđima, u kašmirskom blejzeru, vunenim hlačama na crtu, bijeloj košulji od pamuka i svile i piša u zahod. Vidim da je osjetio kretanje u kabini jer se upadljivo ukrotio a istodobno je utihnuo zvuk njegove mokraće koja udara u vodu. Usporenim kretnjama, dok moje teško disanje blokira sve druge zvukove, dok mi se vidno polje zamagljuje na rubovima, podignem ruke preko ovratnika njegovog kašmirskog blejzera i pamučno-flanelske košulje i obujmim njegov vrat dok mi se palčevi ne spoje ispod potiljka a kažiprsti tik iznad Luisove adamove jabučice. Počnem stiskati, sve jače, ali se Luis ipak uspije okrenuti – i dalje usporeno – i pogledati me, jednom rukom na svilenom polo puloveru, drugom u zraku. Njegovi kapci na trenutak zatrepću pa se rašire, upravo kako sam i želio. Želim

vidjeti kako se Luisovo lice iskrivljuje i postaje grimizno i želim da zna tko ga ubija. Želim biti posljednje lice, posljednja *stvar*, koju će vidjeti prije nego što umre i želim povikati: “Ševim Courtney. Čuješ li me? *Ja* ševim Courtney. Ha-ha-ha”, tako da to budu posljednje riječi, posljednji *zvukovi* koje će čuti sve dok grgljanje i prskanje grkljana ne preplave sve ostalo. Luis zuri u mene i ja napnem mišiće ruku, pripremajući se za borbu koja se, na moje razočaranje, ne dogodi.

Umjesto toga, on pogleda moje zglavke i na trenutak se koleba, kao da o nečemu ne može odlučiti, a onda spusti glavu i... *poljubi* moj lijevi zglavak, a kad me ponovno pogleda, sramežljivo, u očima mu vidim... ljubav i tek tračak nelagode. Podigne desnu ruku i nježno dotakne moj obraz. Ja stojim, skamenjen, i dalje pruženih ruku, prstiju još ovijenih oko Luisova vrata.

“Bože, Patrick”, prošapće, “zašto *ovdje*?”

Njegova se ruka sad poigrava mojom kosom. Pogledam zid kabine, gdje je netko naškrabao *Edwin odlično puši*, i još sam paraliziran u tom položaju i gledam te riječi, zbunjen, gledam okvir oko riječi kao da ću tu pronaći odgovor, istinu. Edwin? Koji Edwin? Protresem glavom kako bih je razbistrio i ponovno pogledam Luisa, koji se odvratio, zaljubljen smiješi, pa pokušam stisnuti jače, lica iskrivljenog od napora, ali *ne mogu*, moje se šake *neće* stegnute, a ruke, onako ispružene, izgledaju glupo i beskorisno u tom ukočenom položaju.

“Primijetio sam da me gledaš”, kaže on dahćući. “Nije mi promaklo” – proguta knedlu – “tvoje zanosno tijelo.”

Pokuša me poljubiti u usta, ali ja ustuknem, pomaknem se prema vratima kabine i nehotice ih zatvorim. Spustim ruke s Luisova vrata, a on ih primi i vrati na mjesto. Ponovno ih spustim i stojim razmišljajući što bih dalje, ali ne mogu se pomaknuti.

“Ne moraš se... sramiti”, kaže on.

Duboko udahnem, sklopim oči, izbrojim do deset, otvorim ih i još jedanput uzaludno pokušam podići ruke kako bih zadavio Luisa, ali teške su i jednostavno ih ne mogu podići.

“Ni ne slutiš kako dugo to priželjkujem...” Uzdiše, trlja moja ramena, drhti. “Sve od one proslave Božića u *Arizoni 206*. Znaš na koju mislim, kad si nosio onu crvenu prugastu *Armanijevu* kravatu.”

Tek sad zamijetim da mu je rasporak još nezakopčan pa mirno i bez teškoća iziđem iz kabine i odem do umivaonika oprati ruke, ali još uvijek nosim rukavice i ne želim ih skinuti. Zahod u *Yale Clubu* iznenada mi se čini najhladnijom prostorijom na svijetu pa se nehotice stresem. Luis hoda za mnom, dodiruje moj sako, naginje se prema meni nad umivaonikom.

“I ja...”, kaže dubokim, pederskim šapatom i kad polako okrenem glavu kako bih ga bijesno pogledao, i dalje nagnut nad umivaonikom, on doda: “*I ja tebe* želim.”

Izjurim iz zahoda i sudarim se s, čini mi se, Brewsterom Whippleom. Nasmiješim se šefu sale i pošto se *s njim* rukujem, potrčim prema dizalu koje se zatvara ali zakasnim pa jauknem, lupim šakom o vrata i opsujem. Saberem se i primijetim kako šef sale razgovara s konobarom, obojica me upitno gledaju pa se uspravim, sramežljivo nasmiješim i mahnem im. Luis mirno hoda prema meni, i dalje nasmiješen, *rumen*, a ja samo stojim i puštam da mi priđe. Ništa ne govori.

“Što... hoćeš?”, napokon prosikćem.

“Kamo ćeš?”, prošapće zbunjeno.

“Moram... moram...” Izgubljeno pogledam pretrpanu blagovaonicu, pa ponovno Luisovo uzdrhalo, čeznutljivo lice. “Moram vratiti neke videokasete”, kažem, pritišćući gumb dizala, a onda, izgubivši strpljenje, krenem prema svojem stolu.

“Patrick”, vikne za mnom.

Naglo se okrenem. “Što je?”

Jedva čujno prošapće: “Nazvat ću te”, s izrazom na licu koji mi govori, koji me *uvjerava* da će on čuvati moju “tajnu”. “O moj Bože”, samo što ne povratim, i vidljivo dršćući sjednem za naš stol, posve poražen, još u rukavicama, pa progutam ostatak razvodnjenog *J&B*-a s ledom. Čim sjednem, Van Patten upita: “Hej, Batemane, kako se ispravno nosi kopča ili igla za kravatu?”

“Premda kopča za kravatu nije obvezatan dio poslovnog odijela, jača dojam čistoće i urednosti. Ali, ne smije baciti kravatu u zasjenak. Najbolje je izabrati jednostavnu zlatnu pločicu ili iglu i staviti je na dno kravate pod kutom od četrdeset pet stupnjeva nadalje.”

Ubijanje psa

.....

Nazove me Courtney, tako letargična od elavila da ne može sa mnom na večeru u *Cranes*, novi restoran Kitty Oates Sanders u Grammercy Parku, u kojem nam je Jean, moja tajnica, napravila rezervaciju još prošli tjedan, i ja sam u škripcu. Iako je dobio odlične prikaze (jedan u časopisu *New York*, drugi u *The Nation*), ne prigovaram i ne pokušavam nagovoriti Courtney da se predomisli jer moram pročitati dva poslovna izvješća, a još nisam pogledao ni *Patty Winters Show* koji sam jutros snimio: šezdeset minuta o ženama kojima su odrezali dojke, što u pola osam ujutro, uz doručak, nisam mogao podnijeti, ali nakon ovog dana – motanja po uredu u kojem se pokvario klima uređaj, napornog objeda s Cunnighamom u *Odeonu*, proklete kemijske čistionice koja ponovno nije znala očistiti krvave mrlje s kaputića *Soprani*, četiri videokasete koje nisam navrijeme vratio pa su me stajale cijelo bogatstvo, dvadeset minuta čekanja na *Stairmasteru* – prilagodio sam se; ti su me događaji ojačali pa sam spreman slušati o toj temi.

Dvije tisuće trbušnjaka i trideset minuta preskakanja konopca u dnevnoj sobi dok se na *Wurlitzeru* ponavljala

pjesma *The Lion Sleeps Tonight*, iako sam u fitness klubu već odradio dva sata. Nakon toga odjenem se kako bih otišao po hranu u *D'Agostino*: traperice *Armani*, bijela polo majica, *Armanijev* sportski sako, bez kravate, kose zalizane gelom *Thompson*; budući da kiši, crne voodootporne cipele na vezanje *Manolo Blahnik*; tri noža i dva revolvera u crnoj aktovki *Epi* (3.200 \$) *Louisa Vuittona*; budući da je hladno, a ne želim oštetiti izmanikirane ruke, *Armanijeve* rukavice od srneće kože. I na kraju, kišni ogrtač s remenom od crne kože *Gianfranco Ferré* koji je stajao četiri tisuće dolara. Iako je *D'Agostino* blizu, stavim *discman* u kojem je već duga verzija Bon Jovijeve *Wanted Dead or Alive*. Dograbim kišobran *paisley* uzorka s drvenom drškom, kupljen u *Bergdorf Goodmanu*, tristo dolara na rasprodaji, iz novog stalka za kišobrane u ormaru pokraj ulaznih vrata i iziđem.

Poslije posla vježbao sam u *Xclusiveu*, a kad sam došao kući, napravio sam nekoliko opscenih telefonskih poziva mladim djevojkama s Daltona, služeći se imenikom koji sam ukrao iz tajništva kad sam prošlog četvrtka navečer provalio u njega. “Ja sam korporacijski gusar”, šaptao sam lascivno u bežični telefon. “Organiziram neprijateljske prepade. Što veliš na to?”, pa bih zastao i onda ispuštao zvukove usisavanja, groktao poput svinje i zatim upitao: “Ha, *gaduro?*” U većini slučajeva osjetio sam da se boje i to mi je donijelo veliki užitak, omogućilo mi da održim jaku, pulsirajuću erekciju tijekom poziva, sve dok jedna djevojka, Hilary Wallace, nije mrtvo-hladno upitala: “Tata, jesi li to ti?”, uništivajući sve moje oduševljenje. Neodređeno razočaran, nazvao sam još nekoliko djevojaka, ali bez poleta, otvarajući istodobno današnju poštu, i na kraju sam prekinuo poziv u pola rečenice kad sam naletio na osobnu bilješku od Clifforda, momka koji me poslužuje kod *Armanija*, o tome da je u butiku u Madisonu bila privatna rasprodaja... *prije dva tjedna!* i premda sam zaključio da je neki portir vjerojatno zadržao poruku kako bi me razbjesnio, to nije moglo izbrisati činjenicu da sam *propustio prokletu rasprodaju*, i dok sam

razmišljao o tom gubitku šetajući se uz Central Park West, negdje oko Sedamdeset šeste, Sedamdeset pete ulice, shvatio sam da je svijet uglavnom loše i okrutno mjesto.

Netko tko izgleda gotovo točno kao Jason Taylor – zalizana crna kosa, mornaričkoplavi dvoredni kašmirski kaput s ovratnikom od dabrovine, crne kožnate čizme, iz *Morgan Stanleyja* – prođe ispod ulične svjetiljke i kimne dok stišavam *walkman* i čujem kako kaže: “Bok, Kevine” i osjetim miris *Grey Flannela* i, i dalje hodajući, pogledam za osobom koja nalikuje Tayloru, koja bi *mogla* biti Taylor, pitajući se hoda li još sa Shelby Phillips, kad se zamalo spotaknem o prosjakinju koja leži na ulici, u veži napuštenog restorana – koji je Tony McManus otvorio pretprošlog ljeta i nazvao ga *Amnesia* – i crnkinja je i potpuno luda, ponavlja riječi: “Novca molim pomozite gospodine novca molim pomozite gospodine” kao da je to nekakavo budističko pojanje. Pokušam je poučiti o prednostima zaposlenja – možda u *Cineplex Odeonu*, predložim joj ne neuljudno – istodobno razmišljajući da li da otvorim aktovku, izvučem nož ili revolver ili ne. Ali, sine mi kako je ona odveć laka meta da bi mi donijela zadovoljstvo, pa je pošaljem k vragu i pojačam zvuk *walkmana* upravo kad Bon Jovi zapjeva “*Sve je isto, samo su se imena promijenila...*” i pođem dalje te zastanem kod bankomata i podignem tristo dolara bez određenog razloga, a sve su novčanice nove dvadesetače koje pažljivo stavim u svoju lisnicu od gazeline kože kako ih ne bih izgužvao. Na Columbus Circleu žongler u plaštu i cilindru, koji je poslijepodne obično tu i koji sebe naziva Čovjekom-gumom, nastupa pred malenom, nezainteresiranom publikom; iako njušim plijen i on se čini vrijednim moje srdžbe, krenem dalje u potrazi za manje blesavom metom. Ali, da je bio pantomimičar, sad bi već bio mrtav.

Izblijedjeli plakati Donalda Trumpa na naslovnici *Timea* prekrivaju prozore još jednog napuštenog restorana, bivšeg *Palazea*, i to me ispuni novim samopouzdanjem. Stigao sam do *D’Agostina*, stojim točno pred njim i gledam unutra i

obuzme me gotovo neodoljiv poriv da uđem i pregledam sve police, napunim košaricu bocama balzamičnog octa i morske soli, prekopam po povrću i pregledam nijanse paprika, odlučim kakve ću medenjake, *kojeg oblika*, kupiti, ali i dalje žudim za nečim dubljim, nečim nedefiniranim prije kupnje, pa krenem mračnim, hladnim ulicama uz Central Park West i ugledam svoj odraz u metaliziranom prozoru limuzine parkirane ispred *Caféa des Artistes* i usta mi se nehotice pomiču, jezik mi je vlažniji nego inače, oči mi nekontrolirano trepću. Pod oštrom svjetlošću ulične svjetiljke moja se sjena jasno odražava na vlažnom pločniku i vidim kako se moje ruke u rukavicama pokreću, naizmjenice se stišćući u šake i pružajući, pa moram zastati nasred Šezdeset sedme ulice kako bih se smirio, prošaptao nekoliko umirujućih rečenica o odlasku u *D'Agostino*, rezervaciji u *Dorsiji*, novom CD-u *Mike and the Mechanics*, i moram uložiti golem napor kako bih potisnuo želju da sam sebe počnem pljuscati po licu.

Ulicom mi polako prilazi stari peder u kašmirskoj dolčeviti, vunenom šalu s uzorkom *paisley* i pustenom šeširu i vodi smeđeg i bijelog *sharpeija*, koji je svoje zgužvano lice okrenuo tlu. Sve se više približavaju, prođu ispod jedne ulične svjetiljke pa ispod druge, a ja sam se dovoljno sabrao da skinem *walkman* i nenapadno otključam aktovku. Stojim nasred uskog dijela pločnika uz bijeli BMW 320i, a peder s psom je sad samo nekoliko koraka od mene, pa ga mogu dobro pogledati: blizu šezdesete, dežmekast, odvratno zdrave ružičaste puti bez bora, a uza sve to još i glupi brkovi koji samo naglašavaju ženskaste crte lica. Odmjeri me i upitno se nasmiješi, dok *sharpei* njuši stablo, a onda vreću smeća pokraj BMW-a.

“Zgodan psić.” Nasmiješim se i sagnem.

Sharpei me oprezno pogleda pa zareži.

“*Richarde.*” Muškarac srdito prijekorno psa, a zatim, kao da se ispričava, mene, i znam da mu je polaskalo ne samo to što sam zamijetio njegova psa nego i to što sam zastao kako bih s njim popričao o njemu. Stari je gad doslovce

porumenio i, kladim se, ovlažio svoje otrcane, vrećaste samterice, vjerojatno *Ralph Lauren*.

“Sve je u redu”, kažem mu i nježno pomilujem psa, spuštajući aktovku na pločnik. “To je sharpei, zar ne?”

“Ne, shar-pei”, profrflja, izgovarajući ime psa drukčije nego što sam ikad prije čuo.

“Shar-pei?” Pokušam to izgovoriti isto kao on, i dalje milujući baršunastu izbočinu psećeg vrata i leđa.

“Ne.” Koketno se nasmije. “Shar-pei. Naglasak na posljednjem slogu.” Naglašak na posljednjem slogu.

“No, dobro, kako god vi kažete”, kažem, ustanem i dječaćki se nasmiješim. “Prekrasan stvor.”

“Oh, hvala”, kaže, a onda ogorčeno doda: “Košta me cijelo bogatstvo.”

“Stvarno? Zašto?”, pitam, ponovno se sagnuvši i milujući psa. “Bok, Richarde. Bok, dečko.”

“Nećete vjerovati”, kaže. “Vidite, vrećice oko njegovih očiju moraju se *svake druge godine* kirurški odstraniti, pa moramo ići čak na Key West – ondje je jedini veterinar na svijetu u kojeg doista imam povjerenja – i, rez tu, zatezanje tamo, pa moj Richard ponovno dobro vidi, nije li tako, dušice?” S odobravanjem kimne dok ja i dalje zavodljivo milujem pseća leđa.

“Ali, sjajno izgleda”, kažem.

Nastane stanka tijekom koje promatram psa. Vlasnik pak odmjerava mene i ne može si pomoći, na kraju mora prekinuti šutnju.

“Čujte”, kaže, “zbilja mi je neugodno ovo vas pitati.”

“Samo pitajte”, potaknem ga.

“Oh, Bože, to je tako šašavo”, prizna smijuckajući se.

Počnem se smijati. “Zašto?”

“Jeste li vi maneken?”, upita, više se ne smijući. “Zakleo bih se da sam vas vidio u nekom časopisu.”

“Ne, nisam”, odgovorim, odlučivši ne lagati. “Ali, polaskali ste mi.”

“Doista izgledate poput filmske zvijezde.” Mahne mlohavom rukom i doda: “Ne znam”, a onda – časna riječ – ispod glasa profrflja: “Daj, prestani, šašavko, sramotiš se.”

Sagnem se kao da ću podići aktovku, a budući da se sagibam u sjenu, on ne vidi kako sam izvukao nož, onaj najoštriji, s nazubljenom oštricom, pa ga upitam koliko je platio za Richarda, prirodno ali i veoma naglašeno, čak i ne podignuvši pogled da vidim dolazi li tko drugi ulicom. Hitrim pokretom zgrabim psa za vrat i podignem ga lijevom rukom, gurajući ga prema uličnoj svjetiljci, a on me pokušava ugristi za rukavicu, škljoca zubima, ali budući da ga tako čvrsto držim za grlo, ne može lajati, i doslovce *čujem* kako mu prsne dušnik. Gurnem nazupčanu oštricu u njegov kusasti trbuh i brzo ga rasiječem; smeđa krv šiklja, nožice se trzaju i pokušavaju me udariti, a onda iscure plava i crvena crijeva i ja spustim psa na pločnik dok peder samo stoji, još držeći uzicu i sve se to dogodilo tako brzo da je u šoku i užasnuto bulji i kaže “o moj Bože o moj Bože” dok se sharpei vuče ukруг, mašući repom, skvičeći, pa počne lizati i njuškati vlastita crijeva prosuta u hrpu na pločniku, neka još spojena s njegovim trbuhom i dok ga hvata samrtni hropac, i dalje na uzici, hitro se okrenem prema vlasniku i gurnem ga grubo, krvavom rukavicom i nasumce ga ubadam po licu i glavi te mu napokon presiječem grkljan u dva kratka poteza; luk crvenosmeđe krvi popraska bijeli BMW 320i parkiran uz rub pločnika i aktivira alarm dok ispod njegove brade krv poput vodoskoka prska iz četiri otvora. Zvuk krvi nalik prštanju. Padne na pločnik i trese se kao lud, krv i dalje brizga, dok ja obrišem nož o prsa njegove jakne, ubacim ga u aktovku i krenem, ali da bih se uvjerio kako je peder doista mrtav, kako ne glumi (jer neki to čine), opalim mu dva metka u lice revolverom s prigušivačem i onda odem, gotovo se poskliznuvši na lokvi krvi koja se stvorila pokraj njegove glave i već sam daleko, izvan mraka, i kao u filmu nađem se pred *D’Agostinom*, prodavači mi domahuju da uđem, i za kupnju kutije žitarica s mekinjama upotrijebim bon kojem je

istekao rok a cura za blagajnom – crnkinja, glupa, spora – to ne zamijeti, ne vidi da je rok istekao iako nisam kupio ništa drugo i obuzme me blago ali ugodno uzbuđenje kad iziđem iz trgovine i počnem trpati šake žitarica u usta, istodobno pokušavajući fućkati *Hip to Be Square* i onda otvorim kišobran i trčim niz Broadway, pa uz Broadway, pa opet niz Broadway i vrištim poput ludaka, raskopčanog kaputa koji leprša za mnom poput kakvog plašta.

Djevojke

.....

Večeras izluđujuća večera u *Raw Spaceu* s Courtney koja je izgubljena u svemiru i stalno mi postavlja pitanja o jelovnicima u toplicama i Georgeu Bushu i Tofuttiju koja bi čovjek očekivao jedino u noćnoj mori. Potpuno je ignoriram, ali uzalud, i dok je ona usred rečenice – šesta stranica, Jackie O – obranim se tako što pozovem konobara i naručim hladnu, gustu juhu od kukuruza i limuna s kikirikijem i vlascem, salatu *Caesar* s arugulom i štrucu od sabljjarke s gorčicom od kivija iako sam sve to već naručio i konobar mi to kaže. Pogledam ga i ne pokušavajući hiniti iznenađenost, turobno se nasmiješim. “Ah, da, doista jesam.” Floridska kuhinja doima se impresivno, ali porcije su malene i skupe, osobito u restoranu u kojem na svakom stolu stoji kutija bojica. (Courtney je nacrtala uzorak Laure Ashley na svojem papirnatom podmetaču za tanjur, a ja unutrašnjost trbuha i prsa Monice Lustgarden i kad me Courtney, očarana mojim crtežom, upita što je to, kažem joj: “Ovaj... lubenica”). Račun, koji platim svojom platinastom AmEx karticom, iznosi više od tristo dolara. Courtney izgleda sasvim pristojno u vunenoj jakni *Donna Karan*, svilenjoj bluzi i suknji od kašmirske vune. Ja bez ikakva razloga nosim smoking. Jutros je *Patty Winters Show* bio o novom sportu koji se zove bacanje patuljaka.

U limuzini, dok je vozim do *Nell*, gdje se trebamo naći na piću s Meredith Taylor, Louise Samuelson i Pierceom Towersom, kažem joj da moram nabaviti drogu i obećam da ću se vratiti prije ponoći. “I pozdravi mi Nell”, dodam ležerno.

“Zaboga, ako baš moraš, zar je ne možeš kupiti tu dolje”, procvili.

“Ali, obećao sam nekome da ću kupiti od njega. Paranoja. Razumiješ?”, zacvilim zauzvrat.

“Tko je paranoičan?”, pita žmirkajući. “Ne shvaćam.”

“Zlato, droga kod *Nell* je po snazi malo ispod saharina”, kažem joj. “Znaš i sama.”

“Ne petljaj *mene* u to, Patrick”, upozori me.

“Daj samo uđi i naruči mi *Foster*, vrijedi?”

“Kamo zapravo ideš?”, pita nakon trenutka šutnje, sad već sumnjičava.

“Idem do... Noja”, kažem. “Kupit ću kokain od Noja.”

“Ali, Noj je kuhar u *Deck Chairsu*”, kaže dok je guram iz limuzine. “Noj nije preprodavač droge. On je *kuhar!*”

“Ne davi, Courtney”, uzdahnem, pritišćući njezina leđa.

“Samo mi nemoj lagati o Noju”, cvili, boreći se da ostane u autu. “Noj je kuhar u *Deck Chairsu*. Jesi li me čuo?”

Zgranuto zurim u nju, uhvaćen u oštroj svjetlosti svjetiljaka ovješanih oko ulaza u *Nell's*.

“Htio sam reći Fiddler”, napokon skrušeno priznam. “Idem k Fiddleru.”

“Nemoguć si”, promrmlja odlazeći. “S tobom nešto ozbiljno nije u redu.”

“Vratit ću se”, doviknem i zalupim vrata, a onda se pobjedonosno zacerekam dok pripaljujem cigaru. “Mo’š si misliti.”

Kažem vozaču da krene prema četvrti mesnica zapadno od *Nell*, blizu bistroa *Florent*, kako bih našao neku prostitutku, i nakon što dvaput temeljito pregledam područje – zapravo, proveo sam *mjesece* pretražujući tu četvrt kako bih našao ono što tražim – ugledam je na uglu Avenije

Washington i Trinaeste ulice. Plavokosa je, vitka i mlada, vulgarna ali ne iz eskort servisa, i što je najvažnije, *bjelkinja*, što je ovdje rijetkost. Odjevena je u tijesni traper šorc, bijelu pamučnu majicu i jeftinu kožnatu jaknu, i osim ogrebotine na lijevom koljenu, koža joj je posvuda blijeda, i na licu, premda su joj usnice debelo namazane ružičastim ružem. Iza nje, na zidu napuštenog skladišta, metar visokim slovima piše M E S O, i nešto u načinu kako su slova razmaknuta u meni nešto dotakne, a iznad zgrade, kao pozadina slike, visi nebo bez mjeseca, koje je ranije, poslijepodne, bilo puno oblaka, ali sada nije.

Limuzina se polako približi djevojci. Kroz metalizirana stakla, izbliza, doima se još bljeđe, sad mi se čini da joj je kosa blajhana, a sudeći prema crtama lica, još je mlađa nego što sam mislio; budući da je jedina *bjelkinja* koju sam večeras vidio u ovoj četvrti, doima se – bilo to točno ili ne – osobito čistom; lako biste je mogli zamijeniti za studenticu koja se vraća kući iz *Marsa*, koja je večer provela pijući *Seabreeze* i plešući uz novi Madonnin hit, djevojku koja se poslije možda posvađala s dečkom koji se zove Angus ili Nick ili... Pokey, djevojku koja se uputila u *Florent* gdje će tračati s prijateljicama, naručiti još jedan *Seabreeze* ili cappuccino ili čašu *Eviana* – i za razliku od većine kurvi u četvrti, uopće ne obraća pozornost na limuzinu koja se zaustavila pokraj nje i stoji u leri. Nehajno stoji i pretvara se da ne zna što osoba u limuzini hoće.

Kad se otvori prozor, ona se nasmiješi ali odvrti pogled. Sljedeći razgovor odvije se za manje od minute.

“Nisam te prije vidio u ovom kvartu”, kažem.

“Nisi dobro gledao”, odgovori, mrtva-hladna.

“Bi li voljela vidjeti moj stan?”, upitam i upalim svjetlo u stražnjem dijelu limuzine kako bi mogla vidjeti moje lice i smoking koji imam na sebi. Pogleda limuzinu pa mene pa opet limuzinu. Posegnem u lisnicu od gazeline kože.

“Zapravo ne bih smjela”, kaže i pogleda u mrak između dviju zgrada na drugoj strani ulice, ali kad me ponovno

pogleda, zamijeti novčanicu od sto dolara koju joj pružam i, ne pitajući što radim, ne pitajući što zapravo hoću od nje, ne pitajući čak ni jesam li policajac, primi novčanicu i tad preoblikujem pitanje. “Želiš li doći u moj stan ili ne?” Pitam to uz nestašan osmijeh.

“Zapravo ne bih smjela”, ponovi, ali nakon što ponovno odmjeri dugu, crnu limuzinu i novčanicu koju zatim gurne u džep na boku i pijanca koji tetura prema limuzini s čašom novčića koji zveckaju u njegovoj pruženoj ruci, doda: “Ali, mogu napraviti izuzetak.”

“Primaš li American Express?”, upitam i isključim svjetiljku.

Ona i dalje zuri u ono mračno mjesto, kao da čeka znak od nekoga nevidljivog. Zatim pogleda mene, a kad ponovim: “Primaš li American Express?”, pogleda me kao da sam lud, ali ja se ipak bezvezno nasmiješim dok joj otvaram vrata i kažem: “Šalim se. Hajde, uđi.” Ona kimne nekom na drugoj strani ulice, a ja je uvedem u stražnji dio limuzine, zalupim vrata pa ih zaključam.

U mojem stanu, dok se Christie kupa (ne znam kako se zapravo zove, nisam ni pitao, ali rekao sam joj da se odaziva *isključivo* kad je oslovim s Christie), nazovem *Cabana Bi Escort Service* i, posluživši se svojom zlatnom AmEx karticom, naručim ženu, plavušu, koja opslužuje parove. Dvaput ponovim adresu i opet naglasim da hoću *plavušu*. Tip s kojim razgovaram, nekakav stari digić, uvjerava me da će se plavuša pojaviti za manje od sata.

Pošto očistim zube koncem i presvučem se u svilene *Polo* bokserice i pamučnu majicu bez rukava *Bill Blass*, odem u kupaonicu, gdje Christie leži na leđima u kadi i pijucka bijelo vino iz *Steubenove* čaše s tankim drškom. Sjednem na rub mramorne kade i ulijem mirisavo ulje *Monique Van Frere* u vodu, istodobno pregledavajući tijelo koje leži u njoj. Misli mi dugo vrludaju, pune se prljavštinama – njezina mi je glava nadohvat ruke, mogao bih je zdrobiti; u istom trenutku poriv da je udarim, uvrijedim i kaznim, nabuja i splasne, pa potom

mogu mirno izjaviti: “To što piješ vrlo je kvalitetan *chardonnay*.”

Nakon duge stanke, dok stežem dojku malenu kao u djeteta, kažem: “Želim da opereš vaginu.”

Zagleda se u mene pogledom sedamnaestogodišnjakinje, a onda pogleda niz svoje tijelo ispruženo u kadi. Jedva zamjetno slegne ramenima, stavi čašu na rub kade i spusti ruku do rijetkih dlačica, također plavih, ispod ravnog, porculanski glatkog trbuha, a onda blago raširi noge.

“Ne”, kažem tiho. “Odostrag. Klekni na koljena.”

Ponovno slegne ramenima.

“Želim gledati”, objasnim. “Imaš vrlo lijepo tijelo”, dodam, ne bih li je potaknuo.

Preokrene se, spusti na sve četiri, guze podignute iznad vode, a ja se premjestim na drugi rub kade kako bih bolje vidio njezinu pičku, koju trlja sapunjavim prstima. Stavim ruku iznad njezine, na čmar koji raširim i lako protrljam prstom namazanim uljem za kupku. Čmar se stisne, a ona uzdahne. Maknem prst pa joj ga gurnem u pičku koja visi ispod njega, ulaze i moj i njezin prst, unutra pa van pa opet unutra. Unutra je vlažna i tu vlažnost iskoristim kad ponovno stavim kažiprst na njezin čmar i bez teškoća ga gurnem unutra sve do srednjeg zgloba. Dvaput dahne i nabije se na njega dok i talje trlja pičku. To potraje sve dok ne nazove portir i kaže da je stigla Sabrina. Kažem Christie neka iziđe iz kade, obriše se i izabere kupaći ogrtač – ali ne *Bijan* – iz ormara, a onda se pridruži meni i našoj gošći u dnevnoj sobi gdje ćemo nešto popiti. Odem u kuhinju i nalijem čašu vina za Sabrinu.

Međutim, Sabrina *nije* plavuša. Nakon što neko vrijeme šokirano stojim u dovratku, pustim je da uđe. Njezina je kosa *pepeljastoplava*, a ne doista plava, i premda sam zbog toga bijesan, ništa ne kažem jer je vrlo lijepa; nije mlada kao Christie, ali nije ni previše ofucana. Ukratko, čini se da će biti vrijedna iznosa koji ću za nju platiti na sat. Kad svuče kaput i otkrije izbildano tijelo u tijesnim crnim hlačama i

majici s cvjetičastim uzorkom, toliko se smirim da više uopće nisam ljutit. S olakšanjem je uvedem u dnevnu sobu i smjestim na bijelu sofpu punjenu guščjim perjem i, ne pitajući je želi li što popiti, donesem čašu bijelog vina i podmetač za čašu iz hotela *Mauna Kea* s Havaja. Na stereu svira broadwayska verzija *Les Misérables*. Kad Christie dođe iz kupaonice, odjevena u frotirski kupaći ogrtač *Ralph Lauren*, plave kose zalizane od čela, posve bijela nakon kupelji, posjednem je na kauč pokraj Sabine – kimnu jedna drugoj – a onda sjednem na stolac od kroma i tikovine njima sučelice. Zaključim kako će biti najbolje da se upoznamo prije negoli prijedemo u spavaću sobu, pa prekinem dugu ali ne neugodnu šutnju tako što pročistim grlo i postavim nekoliko pitanja.

“I tako”, počnem, prekriživši noge. “Zar ne želite znati čime se bavim?”

Njih dvije dugo zure u mene. S ukočenim osmijesima na licu pogledaju se, a onda Christie nesigurno slegne ramenima i tiho odgovori: “Ne.”

Sabrina se nasmiješi i prihvati: “Ne, zapravo ne želimo.”

Nekoliko ih trenutaka gledam, pa ponovno prekrižim noge i uzdahnem, vrlo razdražen. “E pa, radim u Wall Streetu. Kod *Piercea & Piercea*.”

Duga stanka.

“Jeste li čule za njih?”, upitam.

Opet duga stanka. Napokon je prekine Sabrina. “Imaju li oni nekakve veze s *Maysom*... ili *Macyjem*?”

Zastanem prije nego što upitam: “*Maysom*?”

Malo razmisli pa kaže: “Aha. To je ona prodavaonica cipela. Zar *P & P* nisu tvornica cipela?”

Oštro je gledam.

Christie ustane, izenadivši me, i ode se diviti glazbenoj liniji. “Imaš vrlo lijep stan... Paul”, a onda, pregledavajući CD-ove, stotine i stotine CD-ova, poredanih abecedno na polici od bijele hrastovine: “Koliko te koštao?”

Ustanem kako bih si ulio još jednu čašu *acacije*. “Pa, Christie, to se tebe doista nimalo ne tiče, ali uvjeravam te da *nije* bio jeftin.”

Iz kuhinje zamijetim da je Sabrina iz torbice izvadila paketić cigareta, pa se vratim u dnevnu sobu i odmahnem glavom prije nego stigne zapaliti.

“Ne, nema pušenja”, kažem joj. “Ovdje ne.”

Nasmiješi se, malo zastane, a onda blago kimne i vrati cigaretu u paketić. Ponio sam pladanj čokoladnih bombona pa ih ponudim Christie.

“Bombon?”

Bezizražajno zuri u pladanj a onda pristojno odmahne glavom. Odem do Sabine, koja se nasmiješi i uzme bombon, a onda zabrinuto primijetim da je njezina čaša i dalje puna.

“Ne želim da se napiješ”, kažem joj. “Ali, to što ne piješ vrlo je dobar *chardonnay*.”

Spustim pladanj s bombonima na stakleni stolić *Palazzetti* i ponovno sjednem u naslonjač te dam znak Christie da se vrati na kauč, što ona i učini. Sjedimo bez riječi i slušamo *Les Misérables*. Sabrina zamišljeno žvače bombon, a onda uzme još jedan.

Ponovno ja moram prekinuti tišinu. “I, jeste li kad bile u inozemstvu?” Odmah mi sine kako to zvuči, kako bi se moglo protumačiti, pa dodam: “Mislim, u Europi?”

Pogledaju se i kao da razmijene nekakav tajni signal prije nego što Sabrina odmahne glavom a zatim to učini i Christie.

Nakon ponovne duge stanke postavim ovo pitanje: “Je li ijedna od vas studirala, i ako jest, gdje?”

Odgovor na to pitanje sastoji se u jedva prikrivenom bijesu u njihovim očima, pa taj trenutak odlučim iskoristiti da ih odvedem u spavaću sobu, gdje zatražim od Sabine da malo pleše prije nego se svuče preda mnom i Christie dok su sve halogenske svjetiljke u sobi upaljene. Kažem joj da odjene spavaćicu *Christian Dior* od svile i *charmeusea*, a onda svučem sve sa sebe – osim tenisica *Nike* – i Christie

svuče kupaći ogrtač *Ralph Lauren* i posve je naga, jedino ima šal od svile i lateksa *Angela Cummings* koji joj pažljivo omotam oko vrata i antilopske rukavice *Gloria Jose* koje sam kupio na rasprodaji u *Bergdorf Goodmanu*.

Sad smo sve troje na japanskom ležaju. Christie kleči na sve četiri okrenuta uzglavlju, guzice podignute visoko u zrak, a ja sam je opkoračio kao da jašem psa ili tako nešto, ali naopačke, koljena oslonjenih o madrac, kurca napola dignutog, okrenut prema Sabrini koja zuri u Christienu raširenu guzicu s odlučnim izrazom lica. Njezin osmijeh doima se izmučeno; vlaži usnice tako što gura prst u sebe pa ih onda njime trlja, kao da nanosi sjajilo. Objema rukama širim Christienu guzicu i pičku i oboje lagano trljam prstom. Dam znak Sabrini da se još primakne kako bi mogla onjušiti moje prste koje joj guram u usta i koje gladno sisa. Drugom rukom masiram Christienu napetu, vlažnu pičkicu koja teško visi, posve vlažna, ispod njezinog raširenog čmara.

“Onjuši ga”, kažem Sabrini i ona se približi na pet centimetara, dva centimetra od Christienog čmara. Moj je kurac sad sasvim tvrd i trljam ga kako bi takav i ostao.

“Prvo joj liži pičku”, kažem Sabrini i ona je raširi vlastitim prstima i počne lizati poput psa, istodobno trljajući klitoris, a onda prijede na Christien čmar koji isto tako poliže. Christie neobuzdano i jako stenje, pa počne gurati guzicu jače u Sabrinino lice, na Sabrinin jezik, koji joj Sabrina polako gura u čmar. Dok to radi ja očarano gledam i onda počnem brzo trljati Christien klitoris dok se ne počne nabijati na Sabrinino lice i ne poviče: “Svršavam” i dok poteže vlastite bradavice doživi dug orgazam. I premda možda samo glumi, sviđa mi se kako je to izvela pa je ne počnem ni tući ni ništa.

Umoran od održavanja ravnoteže, sjašim s Christie i legnem na leđa pa namjestim Sabrinino lice iznad svojeg tvrdog, golemog kurca koji joj rukom stavim u usta, trljajući ga dok ona liže glavić. Privučem Christie i dok joj skidam rukavice, počnem je žestoko ljubiti u usta, lizati ih iznutra,

gurati jezik o njezin, pokraj njega, što dublje mogu niz grlo. Ona trlja pičku koja je tako vlažna da gornji dio njezinih bedara izgleda kao da ga je netko premazao nečim uljastim i skliskim. Gurnem Christie ispod svoga struka kako bi mi zajedno sa Sabrinom pušila kurac i nakon što se izmjenjuju ližući glavić i korijen, Christie prijeđe na moja jaja koja su bolna i otečena, velika poput dviju malenih šljiva, i polize ih a onda ih zajedno uzme u usta i naizmjenice ih masira i blago sisa, odjeljujući ih jezikom. Christie zatim ponovno vrati usta na moj kurac koji Sabrina i dalje puši i njih se dvije počnu žestoko ljubiti u usta tik iznad glavića na koji se cijedi njihova slina dok ga istodobno trljaju. Christie se neprestano i sama trlja, gura tri prsta u vaginu, vlaži klitoris vlastitim sokovima, stenje. To me dovoljno uzbudi da je zgrabim za struk i okrenem i namjestim njezinu pičku nad svoje lice, na koje s užitkom sjedne. Čista, ružičasta, vlažna i raširena, natečenog klitorisa, njezina pička visi nad mojom glavom pa gurnem lice u nju, ližem je, uživam u njezinom okusu, istodobno joj gurajući prst u čmar. Sabrina je i dalje zabavljena mojim kurcem, trlja korijen dok joj je ostatak u ustima i sad se popne na mene, koljena uz moja prsa i ja joj strgnem spavaćicu pa su njezin čmar i pička okrenuti Christie, čiju glavu gurnem dolje i zapovijedim: “Liži ih, sisaj taj klitoris”, i ona to učini.

Položaj je nezgodan za sve troje pa to potraje možda samo dvije-tri minute, ali za to vrijeme Sabrina svrši Christie u lice dok Christie, čvrsto trljajući pičku o moja usta svrši u moje lice pa je moram zgrabiti za bedra i smiriti ih kako mi ne bi slomila nos nabijanjem. Ja još nisam svršio, a Sabrina ne radi ništa osobito s mojim kurcem pa joj ga izvučem iz usta i posjednem je na njega. Sklizne u nju gotovo odveć lako – njezina je pička odveć vlažna, zalivena njezinim sokovima i Christienom slinom pa nema trenja – pa skinem šal s Christiena vrata i izvadim kurac iz Sabrinine pičke i, raširivši joj noge, obrišem njezinu pičku i svoj kurac i onda je nastavim jebati do istodobno ližem Christie, koju za samo

nekoliko minuta dovedem do još jednog orgazma. Djevojke su okrenute jedna drugoj sučelice – Sabrina me ševi a Christie mi sjedi na licu – pa se Sabrina pogne kako bi mogla dirati i sisati Christienu malene, čvrste, pune dojke. Onda Christie počne ljubiti Sabrinu u usta dok je i dalje ližem, usta, brade i vilice prekrivene njezinim sokovima koji na trenutak presuše a onda opet poteku.

Skinem Sabrinu sa sebe i polegnem je na leđa, s glavom uz dno ležaja. Onda polegnem Christie na nju, u položaj 69, tako da je Christienu guzica podignuta u zrak, i s iznenađujuće malo vazelina, pošto navučem prezervativ, uguram prst u njezin čmar dok se ne opusti dovoljno da gurnem kurac u njega dok Sabrina liže Christienu pičku, gura prste u nju, sisa natečeni klitoris, povremeno blago stežući moja jaja, dirajući moj čmar vlažnim prstom, a onda se Christie unese u Sabrininu pičku i jako joj raširi noge i počne zabijati jezik u nju, ali ne zadugo jer je prekine još jedan orgazam pa podigne glavu i pogleda me, lica skliskog od Sabrininih sokova, i poviče: “Jebi me svršavam o Bože liži me svršavam” i to me potakne da se počnem jako zabijati u njezinu guzu dok Sabrina i dalje liže pičku koja joj visi nad licem, prekrivenu sokovima. Izvučem kurac iz Christienu guze i natjeram Sabrinu da ga puši pa ga gurnem u Christienu raširenu picu i nakon što je jebem nekoliko trenutaka počnem svršavati i istodobno Sabrina odmakne usta od mojih jaja i upravo prije nego što eksplodiram u Christienu pičku, ona raširi moje guzove i gurne jezik u moj čmar koji se počne stiskati oko njega i zbog toga moj orgazam traje dulje i onda se Sabrina odmakne i počne stenjati da i ona svršava jer ju je Christie, nakon što je svršila, nastavila lizati, i ja gledam, pripijen uz Christie, dahćući, kako Sabrina diže kukove prema Christienom licu i onda moram leći, iscrpljen ali i dalje tvrd, vlažnog kurca još bolnog od siline ejakulacije, i sklopim oči dok mi koljena klecaju.

Probudim se tek kad jedna od njih slučajno dotakne moj zglavak. Otvorim oči i upozorim ih da ne diraju *Rolex*, koji

sam sve vrijeme imao na ruci. Šutke leže uz mene, katkad mi dotaknu prsa ili povuku ruku preko mojih trbušnih mišića. Nakon pola sata opet sam tvrd. Ustanem i odem do ormara, u kojem uz revolver na čavle stoje zaoštrena vješalica za odijela, zahrđali nož za maslac, šibice iz *Gotham Bar and Grilla* i dopola popušena cigara; i kad se okrenem, gol, podignuta kurca, pružim te predmete i objasnim hrapavim šaptom: "Još nismo gotovi..." Sat poslije nestrpljivo ću ih ispratiti do vrata, obje odjevene i u suzama, krvave ali dobro plaćene. Sabrina će sutra šepati. Christie će vjerojatno imati groznu masnicu i duboke ogrebotine na stražnjici od vješalice. Uz postelju će ležati krvavi papirnati rupčići i prazan paket talijanske soli sa začinima koju sam kupio kod *Deana & Deluce*.

Kupnja

.....

Darove moram kupiti sljedećim kolegama: Victoru Powellu, Paulu Owenu, Davidu Van Pattenu, Craigu McDermottu, Luisu Carruthersu, Prestonu Nicholisu, Connollyju O'Brienu, Reedu Robinsonu, Scottu Montgomeryju, Tedu Madisonu, Jeffu Duvallu, Borisu Cunninghamu, Jamieju Conwayu, Hughu Turnballu, Fredericku Dibbleu, Toddu Hamlinu, Muldwynu Butneru, Dickyju Hendricksu i Georgeu Carpenteru, i premda sam mogao poslati Jean da to obavi, umjesto toga rekao sam joj neka potpiše, oštambilja i pošalje tristo po narudžbi izrađenih božićnih čestitaka s grafikom Marka Kostabija, te da zatim dozna što više može o poslu s *Fisherom* koji vodi Paul Owen. Sad hodam niz Aveniju Madison nakon što sam gotovo čitav sat ošamućeno stajao uz dno stubišta u trgovini *Ralph Lauren* u Sedamdeset drugoj ulici zureći u kašmirske prsluke, zbunjen, gladan, i kad sam se napokon sabrao, nakon što nisam uspio dobiti adresu izbildane plavuše koja radi za pultom i koja mi se nabacivala, otišao sam iz trgovine vičući:

"*Dodite, o vjernici!*" Sad namršetno gledam beskućnika koji se zgurio u veži trgovine koja se zove *Ear Karma* i drži znak na kojem piše GLADNI BESKUĆNIK... MOLIM POMOZITE, BOG ĆE VAM PLATITI, a onda hodam Petom avenijom prema *Saksu* i pokušavam se sjetiti jesam li zamijenio kasetu u videorekorderu i uhvati me strah da snimam seriju *thirtysomething* preko *Pameline tijesne pice*. Ni xanax ne uspijeva ublažiti napadaj panike. *Saks* ga još pojača.

...olovke i fotoalbumi, utezi za knjige i laka prtljaga, električna laštila za cipele, prečke za ručnike koje ih zagrijavaju, posrebrene zasebne karafe i televizori u boji koji stanu na dlan i imaju slušalice, kućice za ptice i svijećnjaci, podmeci za tanjure, torbe za piknik i kante za led, čipkom porubljeni golemi laneni ubrusi i kišobrani i srebrni podmetači za loptice za golf s monogramom i filtri za dim i stolne svjetiljke i bočice parfema, kutije za nakit i puloveri i košare za časopise i kutije za ostavu, torbe za ured, pribor za radni stol, šalovi, registratori, adresari, rokovnici...

Moji prioriteti prije Božića: 1. dobiti rezervaciju za osam u petak navečer u *Dorsiji* s Courtney, 2. dobiti pozivnicu za božićni domjenak Trumpovih koji će se održati na njihovoj jahti, 3. doznati što je više moguće o zagonetnom poslu s *Fisherom* što ga vodi Paul Owen, 4. otpiliti glavu nekoj curi i poslati je *Federal Expressom* Robinu Barkeru – glupom kretenu – iz *Salomon Brothersa* i 5. ispričati se Evelyn ali tako da to ne zvuči kao isprika. *Patty Winters Show* jutros je bio o ženama koje su se udale za homoseksualce i zamalo sam nazvao Courtney kako bih je – u šali – upozorio, ali sam odustao jer mi je pričinjavalo stanovito zadovoljstvo zamišljati kako je Luis Carruthers prosi, kako ona sramežljivo pristaje i zatim noćnu moru njihova medenog mjeseca. Namršti se na još jednog prosjaka koji dršće na slaboj kiši na uglu Pedeset sedme ulice i Pete avenije, pridem i nježno ga uštihnem za obraz. "Kako mu svjetlucaju oči! Kako se rumene obrazi!" Zbor Vojske spasa neskladno pjeva *Joy to the World*. Mahnem nekome tko

izgleda točno kao Duncan McDonald, a onda klisnem u *Bergdorf's*.

...kravate *paisley* i kristalni vrčevi za vodu, kompleti čaša i uredske ure koje mjere temperaturu, vlažnost zraka i barometarski tlak, električni adresari za posjetnice i čaše za margaritu, vješalice za ogrtače i kompleti tanjurića za desert, pisma i zrcala i ure za tuš i pregače i puloveri i torbe za sportsku opremu i boce pjenušca i porculanske tegle za cvijeće i ručnici s monogramima i minikalkulatori za devizne tečajeve i adresari u posrebnim koricama i utezi za knjige s ribama i kutije finog papira za pisma i otvarači za boce i CD-ovi i dizajnerske teniske loptice i pedometri i lončići za kavu...

Pogledam na svoj *Rolex* dok kupujem losion za čišćenje na *Cliniqueovom* pultu, još uvijek u *Bergdorfu*, kako bih vidio imam li još vremena za kupnju prije nego što odem na piće s Timom Severtom u sedam u *Princeton Club*. Jutros sam vježbao dva sata prije ureda i premda sam ovo vrijeme mogao iskoristiti za masažu (jer me bole mišići od rigoroznog programa vježbanja kojem sam se podvrgnuo) ili za kozmetičarku, premda sam kod nje bio jučer, sljedećih tjedana ima bezbroj koktela na koje *moram* otići, a odlazak će mi smanjiti vrijeme za kupnju, pa je najbolje da to obavim sada. Ispred *F. A. O. Schwarza* naletim na Bradleyja Simpsona iz *P&P*-a, odjevenog u karirano odijelo od vunenog vorsteda s ušicama na suvracima *Perry Ellis*, suknenu košulju *Gitman Brothers*, svilenu kravatu *Savoy*. Na ruci ima kronograf s remenom od krokodilske kože *Breil*. Nosi pamučni kišni ogrtač *Paul Smith* i krzneni pusteni šešir *Paul Stuart*. Nakon što mi kaže: "Hej, Davise", iz nepoznatih razloga počnem nabrajati, abecednim redom, imena svih osam sobova Djeda Mraza, a kad završim on se nasmiješi i kaže: "Čuj, dvadesetog je božićni tulum u *Nekeniehu*. Hoćeš doći?" Nasmiješim se i uvjerim ga kako ću dvadesetog svakako doći u *Nekenieh* i dok odlazim, neodređeno kimajući, doviknem mu: "Hej, govнару, želim gledati kako *umireš*, *dupeglavče*", i

onda počnem vrištati kao lud i prijeđem Pedeset osmu ulicu i udarim u zid svojom aktovkom *Bottega Veneta*. U Aveniji Lexington još jedan zbor, pjevaju *Hark the Herald Angels* i ja otplešem nekoliko koraka stepa pred njima, pri tome stenjući, a onda poput zombija uđem u *Bloomingdale's* i odjurim do prvog pulta s kravatama i promrmljam pederu koji ih prodaje: "Preslatko", istodobno milujući svileni šal. On koketno upita jesam li maneken. "Vidimo se u paklu", kažem mu i odem dalje.

...vaze i pusteni šeširi s perjem i toaletne torbice od krokodilske kože s pozlaćenim srebrnim bočicama i četkama i žlice za obuvanje koje stoje dvjesto dolara i svijećnjaci i jastučnice i rukavice i papuče i puderijere i ručno pleteni bijeli pamučni puloveri i kožnate klizaljke i naočale za skijanje *Porsche* dizajna i antikne apotekarske bočice i dijamantne naušnice i svilene kravate i čizme i bočice parfema i dijamantne naušnice i čizme i čaše za votku i držači za posjetnice i kamere i pladnjevi od mahagonija i šalovi i losioni za poslije brijanja i fotoalbumi i slanici i keramičke zdjele za kolačiće i žlice za obuvanje po dvjesto dolara i naprtnjače i aluminijske izletničke kutije i jastučnice...

Dok tumaram *Bloomingdalesom* preda mnom se otvori neka vrsta egzistencijalne provalije zbog koje najprije pronađem telefon i preslušam svoje poruke, a onda, gotovo u suzama, nakon što uzmem tri halciona (moje je tijelo mutiralo pa me oni više ne uspavljaju nego samo sprečavaju provalu posvemašnjeg ludila), krenem prema *Cliniqueovom* pultu gdje svojom platinastom AmEx karticom kupim šest tuba kreme za brijanje i dok nervozno koketiram s prodavačicama zaključim kako ta praznina barem djelomice ima veze s načinom kako sam se neku večer ponio prema Evelyn u *Bacardiji*, iako razlog isto tako može imati i neke veze s uređajem za traženje na mojem videorekorderu i dok se podsjećam da svakako barem navratim na Evelynin božićni domjenak – čak sam u iskušenju da povedem jednu od

Cliniqueovih prodavačica sa sobom – također se podsjetim da prelistam priručnik videorekordera i riješim problem uređaja za traženje. Vidim neku desetogodišnju djevojčicu koja stoji uz majku dok kupuje šal i nakit i pomislim: nije loše. Imam kašmirski ogrtač, dvoredni karirani sportski kaputić od vune i alpake, vunene hlače na crt, šarenu svilenu kravatu, sve *Valentino Couture*, i kožnate cipele na vezanje *Allen-Edmonds*.

Božićni domjenak

.....

Svratio sam na piće kod *Rustyja* s Charlesom Murphyjem kako bih skupio snagu da se barem pojavim na Evelyninom božićnom domjenku. Na sebi imam dvoredno odijelo s četiri puceta od vune i svile, pamučnu košulju s ovratnikom na kopčanje *Valentino Couture*, šarenu svilenu kravatu *Armani* i kožnate mokasinke s kopicama *Allen Edmonds*. Murphy je odjenuo dvoredno odijelo sa 6 puceta od vunenog gabardena *Courreges*, prugastu pamučnu košulju s ruskim ovratnikom i kravatu od svilenog krepa s uzorkom *foulard*, oboje *Hugo Boss*. Drži tiradu o Japancima – "Kupili su Empire State Building i *Nell's*. *Nell's*, Batemane, pa to je da ne povjeruješ!", uzvikuje uz drugi *Absolut* s ledom – i to dotakne nešto u meni, pokrene nešto, i kad odem iz lokala, dok lutam Upper West Sideom, zateknem se kako čučim u veži nekadašnjeg *Carly Simonsa*, vrlo popularnog restorana J. Akaila koji se zatvorio prošle jeseni, pa zaskočim mladog japanskog dostavljača, srušim ga s bicikla i odvučem u vežu, a noge mu nekako ostanu zapletene u *Schwinn* koji je vozio, što ide meni u prilog, jer kad mu presiječem grlo – lako, bez i najmanjeg napora – grčevito trzanje koje obično ide uz to spriječi bicikl, koji on ipak uspije podići pet-šest puta dok se davi u vlastitoj vrućoj krvi. Otvorim kutije japanske hrane i sadržaj pospem po njemu, ali na moje iznenađenje, umjesto

sušija, teriyakija i japanske tjestenine po njegovu iskrivljenom, krvavom licu počne padati piletina s indijskim oraščićima i goveđi *chow mein* i pržena riža i *moo shu*, rasipaju se po njegovim hropćućim prsima, i to me iznenađenje – što sam zabunom ubio pogrešnu vrstu Azijca – potakne da pogledam kome je nosio hranu – nekoj Sally Rubinstein – i svojom olovkom *Mont Blanc* napišem *Sredit ću i tebe...gaduro* na poleđinu dostavnice, koju zatim stavim na njegovo lice i s isprikom slegnem ramenima i promrmljam "pardon, zabuna" i sjetim se da je tog jutra *Patty Winters Show* bio o tinejdžerkama koje pružaju seksualne usluge u zamjenu za *crack*. Danas sam dva sata proveo u gimnastičkoj dvorani i sad mogu napraviti dvjesto sklekova za manje od tri minute. Nedaleko od Evelynine zgrade pružim kolačić za gatanje* koji sam uzeo od dostavljača promrzlom beskućniku i on ga strpa u usta zajedno s papirićem u njemu i zahvalno kimne. "Jebeni idiote", promrmljam, dovoljno glasno da me čuje. Kad zađem za ugao i krenem prema Evelyninoj zgradi, vidim da su policijske oznake *još uvijek* oko susjedne zgrade, u kojoj je njezinoj susjedi, Victoriji Bell, odsječena glava. Pred zgradom su parkirane četiri limuzine, jedna još upaljena motora.

Kasnim. Dnevna soba i blagovaonica prepune su ljudi s kojima zapravo nemam želju razgovarati. Sa svake strane kamina po jedan visoki bor ukrašen bijelim svjećicama. Iz zvučnika se čuju stare božićne pjesme iz šezdesetih u izvedbi *Ronettesa*. Barmen u smokingu ulijeva pjenušac i punč s jajima, miješa martinije i manhattane, otvara boce crnog pinota *Calera Jensen* i chardonnaya *Chappellet*. Dvadeset godina stare boce portoa poredane su uz improvizirani šank između vaza s cvijećem. Dug stol na razvlačenje pokriven je crvenim stolnjakom i pretrpan tanjurima i zdjelicama prženih lješnjaka i jastoga i *bisquea* od kamenica i juhe od celera i jabuka i kavijara *beluga* na tost i punjenog luka i pečene guske s punjenjem od kestena i kavijara u lisnatom tijestu i tortica od povrća s *tapenadeom*, pečene patke i pečene

teletine s ljutikom i njoka s parmezanom i *strudela* od povrća i waldorfske salate i jakovskih kapica i *bruschette* s *mascarponeom* i bijelih tartufa i suflea od zelenih paprika i pečenih prepelica s majčinom dušicom, krumpira i luka i umaka od brusnica, pita od mljevenog mesa i čokoladnih bombona i ploški od limuna i torte od pekana. Posvuda su upaljene svijeće, sve na srebrnim svijećnjacima od *Tiffanyja*. I premda ne mogu biti posve siguran da ne haluciniram, naokolo hodaju patuljci odjeveni u zelena i crvena odijelca i pustene šešire i raznose pladnjeve s predjelom. Pretvaram se da to nisam zamijetio i uputim se do šanka gdje strusim čašu ne tako lošeg pjenušca, pa odem do Donalda Petersena kojem je netko, kao i većini nazočnih muškaraca, na glavu pričvrstio papirnate rogove. Na drugoj strani je Cassandra, petogodišnja kći Marije i Darwina Huttona, odjevena u baršunastu haljinu s podsuknjom *Nancy Halser* koja je stajala sedamsto dolara. Pošto popijem drugu čašu pjenušca, prijedem na martinije – duple, s *Absolutom* – i kad se dovoljno smirim, ponovno pogledam, *ali patuljci su i dalje tu*.

"Previše crvenog", promrmljam za sebe, kao u transu. "To mi ide na živce."

"Hej, McCloye", kaže Petersen. "Što veliš?"

Zbrojim se i robotski upitam: "Je li ovo snimka britanske postave *Les Misérables* ili ne?"

"Hej, sretan ti i veseo Božić." Pijano prstom upire u mene.

"Pa dobro, *kakva* je to glazba?", pitam, vrlo razdražen. "I, uzgred, gospodine, ukrasite svoj dom stručcima božikovine."

"Bill Septor", kaže, sliježući ramenima. "Mislim Septor ili Skeptor."

"Zašto *dovraga* ne stavi *Talking Headse*?", ogorčeno se potužim.

Courtney stoji na drugoj strani sobe s čašom pjenušca u ruci i posve me ignorira.

"Ili *Les Miz*", nabaci on.

"Američku ili britansku postavu?" Oči mi se suze. Iskušavam ga.

"Ovaj... britansku", kaže dok nam jedan od patuljaka pruža tanjure waldorfske salate.

"Apsolutno", promrmljam, zureći u patuljka dok se gega dalje.

Iznenada dojadi Evelyn u jakni od sabrovine i baršunastim hlačama *Ralph Lauren* i u jednoj ruci nosi grančicu imele koju stavi iznad moje glave, a u drugoj drži lizalicu.

"Pozor, imela!", krikne i suho me poljubi u obraz. "Sretan Xmas, Patrick. Sretan Xmas, Jimmy."

"Sretan... Xmas", uzvratim, Ne mogu je odgurnuti jer u jednoj ruci držim martini, a u drugoj waldorfsku salatu.

"Zakasnio si, zlato", kaže mi.

"Nisam", slabašno se usprotivim.

"Jesi, jesi", kaže pjevuckavim tonom.

"Tu sam od početka", kažem odmahujući rukom. "Samo me nisi vidjela."

"Ma, prestani se mrgoditi. Pravi si Mrgud." Okrene se Petersenu. "Jesi li znao da je Patrick Mrgud?"

"Kako ne, pa svi znamo da je McCloy Mrgud", pijano poviče Petersen. "Kako ste, gospodine Mrgude?"

"A što gospodin Mrgud želi za Božić?", pita Evelyn dječjim glasom. "Je li gospodin Mrgud ove godine bio dobar dečko?"

Uzdahnem. "Mrgud želi kišni ogrtač burberry, kašmirski pulover *Ralph Lauren*, novi *Rolex*, stereo za auto—"

Evelyn prestane lizati lizalicu i upadne mi u riječ. "Ali, ti *nemaš* auto, dušo."

"Svejedno želim stereo." Ponovno uzdahnem. "Odnosno, Mrgud želi stereo za auto."

"Kakva je waldorfska salata?", pita Evelyn zabrinuto. "Čini li ti se u redu?"

"Izvrсна je", promrmljam i iskrenem vrat jer sam nekoga upravo opazio i duboko sam impresioniran. "Čuj, nisi mi rekla da će ti doći Laurence Tisch."

Okrene se. "Kako to misliš?"

"Pa zar ono nije Laurence Tisch", upitam, "onaj što nosi pladanj s predjelom?"

"O Bože, Patrick, to *nije* Laurence Tisch", kaže. "To je jedan od božićnih vilenjaka."

"Jedan *što!*? Misliš, patuljak?"

"Oni su *vilenjaci*", naglasi. "Pomoćnici Djeda Mraza. Bože, zašto si tako kiseo? Pogledaj ih samo. Preslatki su. Onaj tamo je Rudolph, onaj koji dijeli lizalice je Blitzen. Onaj ondje je Donner—"

"Samo malo, Evelyn, samo malo", kažem, sklopim oči i podignem ruku u kojoj držim waldorfsku salatu. Preznojavam se, déja vu, ali zašto? Jesam li već negdje sreo te vilenjake? Nema veze. "Ja... to su imena sobova. Ne vilenjaka. Blitzen je bio sob."

"I to jedini židovski", podsjeti nas Petersen.

"Ma nemoj..." Evelyn je taj podatak posve zbunio. Pogleda Petersena tražeći potvrdu. "Je li to točno?"

On slegne ramenima, razmisli i doima se zbunjeno. "Ma, malena – sob, vilenjak, Mrgud, burzovni mešetar... Kakve to ima veze, samo dok *Cristal* teče u potocima, ha?" Zasmijucka se i gura me laktom u rebra. "Nije li tako, gospodine Mrgud?"

"Zar ti se to ne čini jako božićnim?", upita ona molećivo.

"O da, Evelyn, veoma je božićno, i to ti je živa istina."

"Ali, gospodin Kiseli je zakasnio", duri se i optužujuće maše grančicom one proklete imele. "I ni riječ nije rekao o waldorskoj salati."

"Znaš, Evelyn, mnogo je *Xmas* domjenaka u ovoj metropoli na koje sam mogao otići, a ipak sam izabrao tvoj. Pitaš se zašto. I ja se pitam zašto. Nisam uspio pronaći pravi

odgovor, ali tu sam, pa bi mogla pokazati malo, znaš, zahvalnosti, malena", kažem.

"Ah tako, znači *to* je moj božićni dar?", upita zajedljivo. "Baš lijepo od tebe, Patrick, baš pažljivo."

"Ne, nije, nego je *ovo* tvoj božićni dar", kažem i pružim joj rezanac koji mi se, kako sam upravo zamijetio, zalijepio za manšetu košulje. "Izvoli."

"Ah, Patrick, rasplakat ću se", kaže, mašući rezancem. "Prekrasan je. Mogu li ga odmah staviti?"

"Ne. Daj ga jednom od vilenjaka. Onaj ondje doima se prilično gladno. Ispričaj me, treba mi još jedno piće."

Pružim Evelyn tanjur waldorfske salate, stisnem jedan od Petersenovih rogova i krenem prema šanku pjevušeći *Tihu noć*, neodređeno potišten zbog odjeće većine žena – kašmirski puloveri, blejzeri, duge vunene suknje, haljine od rebrastog samta, majice s rolkragom. Hladno je. Nema dobrih komada.

Paul Owen stoji pokraj šanka s čašom pjenušca u ruci i proučava svoj antikni džepni sat (sigurno *Hammacher Schlemmer*), i upravo se spremam prići mu i upitati nešto o onom prokletom poslu s *Fischerom* kad se u mene zabuba Humphrey Rhinebeck dok pokušava mimoići nekog vilenjaka. Još je u ogrtaču (kašmirskom, *Crombie* iz *Lord & Taylora*), a ispod njega ima dvoredni vuneni smoking sa špičastim suvracima, pamučnu košulju *Perry Ellis*, leptirmašnu *Hugo Boss* i papirnate rogove koje nosi, po svemu sudeći, a da toga nije ni svjestan, i mehanički kaže: "Hej, Batemane, prošlog sam tjedna svojem krojaču odnio kaputić od tvida s uzorkom riblje kosti da mi ga suzi."

"Pa, onda, čestitam", kažem i stisnem mu ruku. "To je... *gala*."

"Hvala." Porumeni i spusti pogled. "Uglavnom, zamijetio je da je trgovina skinula originalnu oznaku, pa je stavio vlastitu. E, sad mene zanima: je li to *legalno*?"

"To doista može zbuniti", kažem, i dalje se probijajući kroz gomilu. "Kad maloprodajno poduzeće kupi neku modnu

liniju od proizvođača, posve je legalno da originalnu oznaku zamijeni svojom. Ali, *nije* legalno staviti oznaku nekog *drugog* maloprodajnog lanca."

"Ali, *zašto?*", pita, pokušavajući pijuckati svoj martini dok me slijedi.

"Zato što podaci o sastavu tkanine i zemlji podrijetla ili registracijskom broju proizvođača moraju ostati *neizmijenjeni*. Varanje s oznakama teško je otkriti i rijetko se prijavljuje", dovikujem mu preko ramena. Courtney ljubi Paula Owena u obraz, a ruke su im već čvrsto stisnute. Ukrotim se i stanem. Rhinebeck se zabuba u mene. Ali, ona krene dalje, domahujući nekome na drugoj strani sobe.

"Pa, koje je onda najbolje rješenje?", viče Rhinebeck za mnom.

"Kupuj poznate etikete od prodavača koje poznaješ i skini te jebene rogove s glave, Rhinebeck. Izgledaš retardirano. Ispričaj me." Odem ali ne prije negoli Humphrey posegne rukom i dotakne rogove. "O moj *Bože*."

"Owene!", povičem i veselo pružim ruku, dok drugom dograbim martini s prolazećeg vilenjačkog pladnja.

"Marcuse! Sretan Božić", kaže Owen i protrese mi ruku. "Kako ide? Radoholičarski, pretpostavljam."

"Dugo se nismo vidjeli", kažem, pa namignem. "Radoholičar si, je li?"

"Pa, upravo smo se vratili iz *Knickerbocker Cluba*", kaže, pa pozdravi nekoga tko se zabubao u njega – "Hej, Kinsley" – a onda, opet meni: "Idemo kod *Nell*. Limuzina je pred kućom."

"Moramo se jedan dan naći na objedu", kažem, pokušavajući smisliti kako u razgovor uvesti posao s *Fisherom* a da to ne ispadne nespretno.

"Da, to bi bilo sjajno", kaže. "Možda možeš povesti i..."

"*Ceceliju?*", nagađam.

"Da. *Ceceliju*", odgovori.

"Ah, *Cecelia* bi... bila oduševljena", kažem.

"No eto, dogovoreno." Nasmiješi se.

"Da. Mogli bismo... u *Le Bernardin*", kažem, pa nakon kratke stanke dodam, "možda na... *ribu*? Hmmm?"

"*Le Bernardin* je ove godine među deset najboljih na *Zagatovoj* rang-listi." Kimne. "Znaš?"

"Mogli bismo naručiti...", opet zastanem i zurim u njega, a onda odlučnije dodam, "*ribu*. Ne?"

"Morske ježeve", kaže Owen kružeći pogledom po sobi. "Meredith obožava njihove morske ježeve."

"Ma nemoj?", kažem i kimnem.

"Meredith", poviče i mahne nekome iza mene. "Dođi."

"Zar je ona *ovdje*?", pitam.

"Upravo razgovara s Cecelijom", kaže. "Meredith", opet je pozove i maše. Okrenem se. Prilaze nam Meredith i Evelyn.

Hitro se opet okrenem Owenu.

Meredith i Evelyn dođu do nas. Meredith na sebi ima kuglicama ukrašenu haljinu i bolero od vunenog gabardena *James Savitt* (13.000 \$), rukavice *Geoffrey Beeene for Portolano Products* i kaže: "Što je, dečki? O čemu razgovarate? Sastavljate popise za božićne darove?"

"O morskim ježevima kod *Le Bernardina*, dušo", kaže Owen.

"To je moja *omiljena* tema." Meredith me zagrlila oko ramena i povjerljivo mi šapne: "Fantastični su."

"Slasni." Nervozno se nakašljem.

"I, što kažete na waldorfsku salatu?", pita Evelyn. "Je li vam se svidjela?"

"Cecelia, zlato, nisam je još kušao", kaže Owen, istodobno gledajući nekoga na drugoj strani sobe. "Ali, zanima me zašto Laurence Tisch poslužuje punč."

"To *nije* Laurence Tisch", procvili Evelyn, doista uzrujana. "To je božićni vilenjak. *Patrick*, što si mu to pričao?"

"Ništa", kažem. "*Cecelia!*"

"Osim toga, *Patrick*, ti si *Mrgud*."

Spomenula je moje stvarno ime, pa odmah počnem brbljati, nadajući se da Owen ništa nije opazio. "No, *Cecelia*, rekao sam mu da mi se čini kako je to mješavina toga dvoga, kao...", kratko zastanem i pogledam ih prije nego što slabašno dodam, "božićni *Tisch*." Zatim nervozno pokupim grančicu peršina s paštete od fazana na pladnju što ga pokraj mene nosi jedan od vilenjaka, podignem ga iznad Evelynine glave i prije nego što išta uspije reći, kažem: "Pozor, imela!", i svi oko nas iznenada spuste glavu i ja je poljubim u usta gledajući Owena i Meredith, koji me čudno odmjeravaju, a kutkom oka vidim Courtney, koja razgovara s Rhinebeckom i probada me srditim pogledom.

"Oh, Patrick–", progovori Evelyn.

"*Cecelia*! Odmah dođi ovamo." Povučem je za ruku i dobacim Owenu i Meredith: "Ispričajte nas. Moramo razgovarati s tim vilenjakom i raščistiti situaciju."

"Oprostite", kaže im ona, bespomoćno sliježući ramenima dok je odvlačim. "*Patrick*, što radiš?"

Odvedem je u kuhinju.

"Patrick?", kaže. "Što radimo u *kuhinji*?"

"Slušaj", kažem joj i stavim joj ruke na ramena. "Hajde da zбриšemo."

"Oh, Patrick", uzdahne. "Ne mogu samo tako otići. Zar ti nije lijepo?"

"*Zašto* ne možeš otići?", pitam. "Zar bi to bilo baš *toliko* nerazumno? Tu si dovoljno dugo."

"*Patrick*, pa ovo je moj božićni domjenak", kaže. "Osim toga, vilenjaci će za koji trenutak zapjevati *O Tannenbaum*."

"Hajde, Evelyn, otiđimo." Na rubu sam histerije, u paničnom strahu da će Paul Owen, ili još gore, Marcus Halberstam, ući u kuhinju. "Želim te odvesti nekamo daleko od svega toga."

"Od svega *čega*?", pita i oči joj se suze. "Nije ti se svidjela waldorfska salata, priznaj."

"Želim te odvesti od *ovoga*", kažem živčano i rukom pokažem kuhinju. "Od sušija i vilenjaka i... *svega*..."

Neki vilenjak uđe u kuhinju i spusti pladanj pun prljavih tanjura, a pokraj njega, *iznad* njega, vidim kako se Paul Owen naginje prema Meredith koja mu nešto viče na uho kako bi nadglasala božićnu glazbu, a on pogledom obilazi sobu tražeći nekoga, kimajući, a onda mi se u vidokrugu pojavi Courtney pa zgrabim Evelyn i privučem je još bliže.

"Suši? Vilenjaci? Patrick, *zbunjuješ* me", kaže Evelyn. "I to mi se *ne sviđa*."

"*Idemo*." Grubo je stežem i vučem prema stražnjim vratima. "Budim barem jedanput odvažni. Daj, Evelyn, budi jedanput u cijelom svom životu odvažna."

Stane i ne da se odvući, a onda se počne smiješiti, razmišljati o mojoj ponudi, ali samo sam je napola pridobio.

"Hajde...", počnem cviljeti. "Neka *to* bude moj božićni dar."

"Ne, ne, već sam bila kod *Brooks Brothers* a i—", počne.

"Prestani. Hajde, želim ovo", kažem, i onda, u posljednjem očajničkom pokušaju, koketno se nasmiješim, lako je poljubim u usta i dodam: "*Gospođo* Bateman?"

"Oh, Patrick", kaže, rastapajući se. "Ali što će biti s raspremanjem?"

"To će obaviti patuljci", kažem joj.

"Ali, dušo, netko ih mora nadgledati."

"Pa odredi za to jednog od njih. Proglasi onoga tamo nadglednikom vilenjaka", kažem. "Ali, idemo, *odmah*." Vučem je prema stražnjem izlazu iz stana. Njezine cipele škripuću po mramornim pločicama *Muscoli*.

Napokon smo vani, hitamo uličicom uz zgradu i ja zastanem i provirim iza ugla kako bih vidio dolazi li ili odlazi netko koga poznajemo. Odjurimo do limuzine za koju mislim da je Owenova, ali ne želim da Evelyn nešto posumnja pa jednostavno priđem najbližoj, otvorim vrata i gurnem je unutra.

"*Patrick*", zadovoljno zaskviči. "Ovo je tako zločesto. A k tome još i limuzina—" Zalupim vrata, obidem auto i pokucam na vozačev prozor. Vozač ga otvori.

"Bok", kažem i pružim ruku. "Pat Bateman."

Vozač me samo gleda, s nezapaljenom cigaretom u ustima, prvo gleda moju pruženu ruku, onda lice, onda vrh glave.

"Pat Bateman", ponovim. "Što... nije u redu?"

On me i dalje gleda. Oprezno dotaknem kosu da vidim je li raščupana ili neuredna i doživim šok i iznenađenje kad napipam dva para papirnatih rogova. Na mojoj su *jebenoj* glavi *četiri* roga. Promrmljam: "O, Kriste, uh!", i strgnem ih i zgužvam, užasnuto ih gledajući. Bacim ih na zemlju pa se opet okrenem vozaču.

"No, dakle. Ja sam Pat Bateman", kažem, zaglađujući kosu.

"Hm, je li? Sid." Slegne ramenima.

"Čuj, Sid, gospodin Owen je rekao da možemo uzeti ovaj auto, pa..." Zastanem, a na hladnoći mi iz usta izlazi para.

"Tko je gospodin Owen?", pita Sid.

"Paul *Owen*. Znaš već", kažem, "tvoja mušterija."

"Ne. Ovo je limuzina gospodina Barkera", kaže on. "Ali, zgodni su vam ti rogovi."

"Sranje", kažem i potrčim oko auta da izvučem Evelyn prije nego što se dogodi nešto loše, ali prekasno je. Čim otvorim vrata, Evelyn proviri i zaskviči: "Patrick, dušo, prekasno je. *Pjenušac*" – podigne bocu *Cristala* jednom rukom, a zlatnu kutiju drugom – "i čokoladni bomboni."

Zgrabim je za ruku i izvučem, mrmljajući ispod glasa: "Pogrešna limuzina, uzmi bombone", pa odemo do sljedeće limuzine. Otvorim vrata i pomognem Evelyn ući, onda odem naprijed i pokucam na vozačev prozor. Otvori ga. Izgleda posve isto kao onaj drugi vozač.

"Bok, Pat Bateman", kažem i pružim ruku.

"Ma nemoj! A ja sam Donald Trump. Moja žena Ivana je otraga", kaže zajedljivo i prihvati moju ruku.

"Pazi što govoriš", upozorim ga. "Čuj, gospodin Owen je rekao da možemo uzeti njegov auto. Ja sam... uh, dovraga. Htio sam reći, ja sam Marcus."

"Upravo ste rekli da se zovete Pat."

"Ne. Pogriješio sam", kažem strogo gledajući mu ravno u oči. "Pogriješio sam kad sam rekao da se zovem Pat. Zovem se Marcus. Marcus Halberstam."

"Ovaj put ste sigurni?"

"Slušaj, gospodin Owen je rekao da mogu večeras koristiti njegov auto, pa..." Zastanem. "Znaš već, idemo."

"A ja mislim da bih najprije morao o tome porazgovarati s gospodinom Owenom", kaže, očigledno se poigravajući sa mnom.

"Ne, čekaj!", kažem, pa se smirim. "Čuj, ja... u redu je, stvarno." Počnem se smijuckati. "Gospodin Owen je jako, *jako* loše volje."

"Ne smijem to raditi", kaže vozač ne gledajući me. "Potpuno je protuzakonito. Ni slučajno. Nema šanse."

"Ma daj, čovječe", kažem.

"Protivno našem pravilniku", kaže.

"Jebeš pravilnik", izderem se.

"Jebeš pravilnik?", pita i kima, smiješeći se.

"Gospodin Owen rekao je da može", kažem. "Možda me nisi čuo."

"A-a. Neće moći." Odmahne glavom.

Zastanem, uspravim se, otarem rukom lice, duboko udahnem i onda se ponovno sagnem. "Čuj me..." Ponovno udahnem. "Oni tu imaju patuljke." Palcem pokažem kuću. "Patuljke koji se spremaju otpjevati *O Tannenbaum*..." Molećivo ga pogledam, nadajući se suosjećanju, a istodobno izgledam prikladno prestrašeno. "Znaš li ti kakav je to užas? Patuljci" – progutam knedlu – "koji *pjevaju višeglasno*?" Zastanem pa brzo kažem: "Pokušaj to zamisliti."

"Čujte, gospodine–"

"Marcus", podsjetim ga.

"Marcus. Ne namjeravam prekršiti pravila. Ništa tu ne mogu. To su pravila poduzeća. I ne mislim ih prekršiti."

Obojica zašutimo. Uzdahnem, osvrnem se, razmišljam bih li odvuкао Evelyn do treće limuzine ili je vratio do Barkerove – Barker je čisti kreten – ali, *ne, prokletstvo*, hoću *Owenovu*. Uto vozač uzdahne: "Pa, ako patuljci žele pjevati, pustite ih da pjevaju."

"Sranje", opusjem i izvadim svoju lisnicu od gazeline kože. "Evo stotice." Pružim mu dvije pedesetače.

"Dvjesto", kaže on.

"Ovaj grad je stvarno grozan", promrmljam i dam mu novac.

"Kamo želite ići?", pita i s uzdahom spremi novčanice dok pali auto.

"U *Club Chernoble*", kažem pa pohitam otvoriti vrata.

"Svakako, gospodine", poviče.

Uskočim i zatvorim vrata upravo kad vozač krene prema Riverside Driveu. Evelyn sjedi pokraj mene dok pokušavam povratiti dah i brišem znoj s čela *Armanijevim* rupčićem. Kad je napokon pogledam, vidim da je na rubu suza, usne joj podrhtavaju, za promjenu jedanput šuti.

"Strašiš me. Što se dogodilo?" I stvarno sam zabrinut. "Što... što sam učinio? Waldorfska salata je bila odlična. Što još?"

"Oh, Patrick", uzdahne. "Tako je... krasna. Ne znam što bih rekla."

"E pa...", oprezno zastanem. "Ne znam... ni ja."

"Ovo", kaže i pruži mi *Tiffanyjevu* dijamantsku ogrlicu, Owenov dar za Meredith. "Pa, pomози mi da je stavim, dušo. Ipak ti nisi Mrgud."

"Ovaj, Evelyn", kažem, pa opusjem ispod glasa dok mi ona okreće leđa kako bih zakopčao ogrlicu. Limuzina naglo ubrza pa ona padne na mene, smijući se, a onda me poljubi u obraz. "Prekrasna je, obožavam je... Joj, sigurno mi dah miriše na čokoladne bombone. Oprosti, zlato. Izvadi pjenušac i naliј mi čašu."

"Ali..." Bepomoćno zurim u svjetlucavu ogrlicu. "To nije to."

"Što?", pita Evelyn, osvrćući se po limuzini. "Ima li ovdje čaša? Što nije to, dušo?"

"To nije to." Govorim bezizražajno.

"Oh, zlato." Nasmiješi se. "Imaš još nešto za mene?"

"Ne, hoću reći..."

"Hajde, ti mali vraže", kaže i razigrano me zgrabi za džep. "Reci, što je?"

"Što je *što*?", mirno upitam, razdražen.

"Imaš još nešto. Da pogodim. Prsten uz ogrlicu? Narukvicu? *Broš*? Tako je!" Pljesne rukama. "Broš u skladu s ogrlicom!"

Dok je pokušavam odgurnuti držeći je za jednu ruku, drugu ovije oko mene i dograbi nešto iz moga džepa – kolačić za gatanje koji sam uzeo od onog malog mrtvog Kineza. Zuri u njega, na trenutak zbunjena, a onda kaže: "Patrick, tako si... romantičan", i onda, gledajući kolačić s manje oduševljenja, "i tako... originalan."

I ja zurim u kolačić. Na njemu je mnogo krvi, pa slegnem ramenima i kažem što vedrije mogu: "Ha, znaš ti mene."

"Ali, što je to na njemu?" Približi ga licu i gleda. "Što je... ovo crveno?"

"To je..." I ja se zagledam, tobože iznenađeno, pa napravim grimasu. "Slatko-kiseli umak."

Ona ga uzbuđeno prelomi, pročita proročanstvo i zbuni se.

"Što piše?", dahnem, poigravajući se s radijem, a onda pogledom tražim Owenovu aktovku i pitam se gdje bi mogao biti pjenušac, a na podu je otvorena kutija od *Tiffanyja*, prazna, prazna na podu, i zbog toga me iznenada obuzme silna tjeskoba.

"Piše..." Zastane pa zaškilji i pročita: "Piše: 'Svježa *foie gras* u *Le Cirqueu* je izvrsna, ali salata od jastoga je osrednja.'"

"Zgodno", promrmljam, tražeći čaše za pjenušac, kasete, bilo što.

"Doista tako piše, Patrick." Doda mi proročanstvo, a na licu joj se pojavi blag osmijeh koji vidim čak i u mraku limuzine. "Što bi to moglo značiti?", pita prepredeno.

Uzmem ga, pročitam, pa pogledam Evelyn, pa opet proročanstvo, pa kroz metalizirano staklo u pahuljice što lepršaju oko uličnih svjetiljaka, oko ljudi što čekaju autobus, prosjaka koji besciljno posreću niz gradske ulice, pa naglas kažem samome sebi: "Mogao bih biti i gore sreće. Stvarno bih."

"Oh, dušice", kaže i baci mi se oko vrata, a rukama mi obujmi glavu. "Ručak u *Le Cirqueu*? Ti si naj-naj. Nisi Mrgud. Povlačim riječ. U četvrtak? Odgovara li ti četvrtak? Joj, ne. Ne mogu u četvrtak. Imam tretman ljekovitim biljkama kod kozmetičarke. Ali, mogli bismo u petak? I želimo li doista u *Le Cirque*? Kako bi bilo—"

Odgurnem je i pokucam na staklo, lupam zglavcima prstiju sve dok ga vozač ne spusti. "Sid, hoću reći, Earle ili kako ti je već ime, ovuda se ne ide u *Chernoble*."

"Ide, ide, gospodine Bateman—"

"Pazi što govoriš!"

"Hoću reći, gospodine *Halberstam*. Avenija C, nije li tako?" Uljudno se nakašlje.

"Valjda jest", kažem zureći kroz prozor. "Ništa ne prepoznajem."

"Avenija C?" Evelyn se prestane diviti ogrlici koju je Paul Owen kupio Meredith. "Što je Avenija C? C znači Cartier, pretpostavljam?"

"U trendu je", uvjeravam je, "stvarno je u trendu."

"Već si bio ondje?"

"Sto puta", promrmljam.

"*Chernoble*? Ne, ne u *Chernoble*", procvili. "Dušo, pa *Božić* je!"

"Što bi, dovraga, *to* trebalo značiti?", pitam.

"Vozaču, o vozaču..." Evelyn se nagne naprijed oslanjajući se o moja koljena. "Vozaču, idemo u *Rainbow Room*. Molim vas, u *Rainbow Room*."

Odgurnem je pa se ja nagnem naprijed. "Ne slušajte je. *Chernoble*. Pod hitno." Pritisnem gumb i staklo se podigne.

"Oh, Patrick, pa *Božić* je", opet procvili.

"Stalno to ponavljaš kao da to nešto *znači*", kažem, zureći u nju.

"Ali, *Božić* je", i dalje cvili.

"Ne mogu *smisliti Rainbow Room*", odlučno kažem.

"Ali, zašto *ne*, Patrick?", buni se. "Imaju najbolju waldorfsku salatu u gradu. Kako ti se svidjela moja? Je li ti se svidjela moja waldorfska salata, dušo?"

"O moj Bože", prošapćem i prekrijem lice objema rukama.

"Ne, stvarno. Je li ti se svidjela?", pita. "Bila sam doista zabrinuta jedino zbog nje i zbog file od kestena..." Zastane. "Jer, fila od kestena je bila... pa, znaš, odurna—"

"Ne želim ići u *Rainbow Room*", prekinem je, lica i dalje prekrivena rukama, "jer tamo ne mogu nabaviti drogu."

"Oh..." Prijekorno me pogleda. "C-c-c. Droga, Patrick? O kakvoj to, hm, drogi govorimo?"

"O drogi, Evelyn. O kokainu. O *drogi*. Htio bih večeras uzeti malo kokaina. Razumiješ li?" Uspravim se i probodem je pogledom.

"Patrick", kaže, odmahujući glavom, kao da je izgubila vjeru u mene.

"Vidim da si zbunjena", napomenem.

"Jednostavno ne želim biti upletena u to", kaže ona.

"Ne moraš sudjelovati", kažem joj. "Možda nisi ni pozvana da sudjeluješ."

"Jednostavno ne shvaćam zašto mi moraš upropastiti ovo doba godine", kaže.

"Pa, zamisli to kao... *mraz*. Kao božićni mraz. Skup božićni *mraz*", kažem ja.

"Pa sad...", kaže, razvedrivši se. "Zapravo je uzbudljivo spustiti se ispod svojeg nivoa."

"Trideset dolara po ulaznici ne bi se baš moglo nazvati spuštanjem ispod nivoa, Evelyn." Onda sumnjičavo upitam: "Zašto Donald Trump nije bio pozvan na tvoj domjenak?"

"Samo nemoj *opet* o Donaldu Trumpu", prostenje Evelyn. "O, Bože. Jesi li se zato ponašao tako grozno? Ta opsjednutost jednostavno *mora* prestati!", gotovo viče. "Zato si se ponašao kao magarac!"

"Bilo je to zbog waldorfske salate, Evelyn", procijedim. "Ponašao sam se kao magarac zbog waldorfske salate."

"O moj Bože! I ti to doista ozbiljno misliš!" Zabaci glavu u očajanju. "Znala sam, znala sam."

"Ali, čak je nisi sama ni pripravila!", vrisnem. "*Naručila* si je iz restorana!"

"O Bože", zapomaže ona. "Ne mogu vjerovati."

Limuzina se zaustavi pred *Club Chernobleom*, ispred kojega ljudi čekaju po deset u redu, na snijegu. Evelyn i ja izidemo i ja se proguram, služeći se Evelyn, na njezino nezadovoljstvo, kao štitom, i srećom ugledam nekoga tko izgleda točno kao Jonathan Leatherdale i sprema se ući, i sad stvarno grubo gurnem Evelyn, koja čvrsto drži svoj božićni dar, pa mu doviknem: "Jonathane, hej, Leatherdale", i iznenada, što se moglo i očekivati, svi okupljeni počnu vikati "Jonathane, hej, Jonathane". Okrene se, vidi me i dovikne: "Hej, Baxtere!" i namigne, digne palčeve u zrak, ali sve to nije upućeno meni nego nekome drugom. Evelyn i ja svejedno se pretvaramo da smo s njim. Portir spusti konopac koji ograđuje ulaz i pita: "Jeste li vas dvoje stigli u onoj limuzini?" Pogleda i mahne glavom u smjeru limuzine.

"Da." I Evelyn i ja gorljivo kimamo.

"Ulazite", kaže i podigne konopac.

Uđemo i ja pljunem šezdeset dolara; ne dobijemo nijedan bon za piće. Klub je predvidljivo mračan osim stroboskopa, a čak i s njima, mogu vidjeti jedino suhi led kako izlazi iz uređaja za stvaranje magle i neku curu kako

pleše uz *New Sensation* INXS-a, koji trešti iz zvučnika na frekvenciji od koje ti tijelo vibrira. Kažem Evelyn neka ode za šank i naruči nam dvije čaše pjenušca. "Oh, naravno", uzvrat i krene prema tankoj bijeloj crti neona, jedinoj svjetlosti koja osvjetljava mjesto na kojem se možda toči alkohol. Ja u međuvremenu kupim gram od nekoga tko nalikuje Mikeu Donaldsonu, i nakon što desetak minuta, dok promatram onu curu, razmišljam o tome bih li se otarasio Evelyn ili ne, ona stigne s dvije čaše napola pune pjenušca, indignirana, žalosna. "To je *Korbel*", poviče. "Idemo odavde." Odmahnem glavom i odgovorim: "Hajdemo u zahod." Ona me slijedi.

U *Chernobleu* ima samo jedan zahod za oba spola. Ondje su već dva druga para, jedan od njih u jedinoj kabini. Drugi par, kao i mi, nestrpljivo čeka da se kabina isprazni. Cura je odjevena u majicu bez rukava od svilenog žerseja, suknju od svilenog šifona i svilene sandale, sve *Ralph Lauren*. Njezin dečko ima odijelo koje je, mislim, sašio William Fioravanti ili Vincent Nicolosi ili Scali – svakako neki žabar. Oboje drže čaše pjenušca: njegova je puna, njezina prazna. Tiho je osim ušmrkavanja i prigušenog smijeha koji se čuju iz kabine i vrata zahoda su dovoljno debela da uguše glazbu osim dubokog vibriranja bubnjeva. Momak nestrpljivo lupka nogom. Cura stalno uzdiše i zabacuje kosu preko ramena čudno privlačnim trzavim pokretima; zatim pogleda Evelyn i mene i nešto šapne svom dečku. Na kraju, pošto mu opet nešto šapne, on kimne i oni odu.

"Hvala *Bogu*", šapnem, opipavajući gram u džepu, a onda kažem Evelyn: "Zašto si tako tiha?"

"Zbog waldorfske salate", promrmlja, ne gledajući me. "Kvrugu."

Čuje se škljocaj, vrata se otvore i iz kabine iziđe mladi par – momak u dvorednom odijelu od grubog kepera, pamučnoj košulji i svilenom kravati, sve *Givenchy*, cura u haljini od svilene tafete s porubom od nojevog perja *Geoffrey*

Beene, naušnicama od pozlaćenog srebra *Stephen Dweck Moderne* i plesnim cipelama *Chanel* – i diskretno jedno drugome obrišu nos te se dobro pogledaju u zrcalu prije nego što iziđu, i upravo kad Evelyn i ja krenemo u kabinu koju su ispraznili, prvi se par žurno vrati i pokuša upasti.

"*Pardon*", kažem, pružene ruke, zagrađujući ulaz. "*Vi ste otišli. Sad smo, ovaj, mi na redu, shvaćate?*"

"Pa ne, ne bih rekao", kaže tip blago.

"*Patrick*", šapne mi Evelyn straga. "Pusti ih da... znaš već."

"Čekaj. Neću. *Mi smo na redu*", kažem.

"Da, ali *mi smo prvi čekali*."

"Čuj, ne želim se svađati–"

"Ali se ipak svađaš", kaže cura dosađujući se, ali ipak se podrugljivo nasmije.

"O joj", promrmlja Evelyn iza mene, vireći iznad mojeg ramena.

"Čuj, obavimo to jednostavno ovdje", bijesno kaže cura koju bih rado poševio.

"Kakva *gadura*", promrmljam, odmahujući glavom.

"Čuj", kaže tip popustljivo, "dok tu stojimo i raspravljamo, jedan od nas mogao bi biti *unutra*."

"Da", kažem. "*Mi*."

"O, Kriste", kaže cura, ruku oslonjenih o kukove, a onda se obrati Evelyn i meni: "Ne mogu vjerovati koga su sve počeli puštati ovamo."

"*Ti si gadura*", promrmljam u nevjerici. "*Odvratno se ponašaš, znaš?*"

Evelyn naglo udahne i stisne me za rame. "*Patrick*."

Tip je već počeo ušmrkavati kokain, vadeći ga žličicom iz smeđe bočice. Svaki put kad ušmrkne počne se smijati, naslonjen na vrata.

"Tvoja je cura odurna *gadura*", kažem mu.

"*Patrick*", kaže Evelyn. "Prestani."

"Gadura je", kažem, upirući prstom u nju.

"*Patrick*, odmah se ispričaj", kaže Evelyn.

Tipa uhvati histeričan smijeh. Zabaci glavu, glasno ušmrkuje, onda se presavije u struku i pokuša uhvatiti dah.

"O moj *Bože*", kaže Evelyn zgranuto. "Zašto se smiješ? *Brani* je."

"Zašto?", pita tip pa slegne ramenima, obaju nosnica posutih bijelim prahom. "On ima *pravo*."

"Oдох ja, Daniele", kaže cura na rubu suza. "*Ovo* neću trpjeti. Neću trpjeti *tebe*. Neću trpjeti *njih*. Upozorila sam te u *Biceu*."

"Samo izvoli", kaže tip. "Idi. Jednostavno otiđi. Prošetaj. Baš me briga."

"Patrick, što si to započeo?", pita Evelyn, povlačeći se od mene. "Ovo je neprihvatljivo", a onda, gledajući u fluorescentna svjetla: "A i ovo svjetlo. Odlazim." Ali stoji i čeka.

"Odlazim, Daniele", kaže cura. "Jesi li me *čuo*?"

"*Izvoli*. Briga me", kaže Daniel, zagledan u svoj nos u zrcalu, odmahujući. "Rekao sam ti da prošetaš."

"Ja ću u kabinu", objavim. "Je li to u redu? Ima li tko što protiv?"

"Zar nećeš obraniti svoju djevojku?", pita Evelyn Daniela.

"Isuse, a što bi ti htjela da radim?" Pogleda je u zrcalu, brišući nos, ponovno ušmrkujući. "Platio sam joj večeru. Upoznao sam je s Richardom Marxom. Isuse Kriste, što bi ona još htjela?"

"Primjerice, da ga premlatiš?", predloži mu cura, pokazujući mene.

"Ah, zlato", kažem joj, odmahujući glavom. "Što bih ti sve učinio metalnom vješalicom."

"Zbogom, Daniele", kaže ona, pa dramatično zastane. "Odlazim."

"Odlično", kaže Daniel i podigne bočicu s kokainom. "Više će ostati *pour moi*."

"I nemoj me ni pokušavati nazvati", vrisne cura otvarajući vrata. "Uključena mi je telefonska sekretarica pa se neću svakome javljati!"

"Patrick", kaže Evelyn, ponovno pribrana i dostojanstvena. "Bit ću vani."

Pričekam trenutak, gledajući iz kabine najprije nju, pa djevojku u dovratku. "Da, *i*?"

"Patrick", kaže Evelyn, "nemoj reći nešto što ćeš zažaliti."

"Samo *idi*", kažem. "Jednostavno otiđi. Uzmi limuzinu."

"Patrick–"

"*Odlazi*", zagrmim. "Mrgud ti kaže da *odeš*!"

Zalupim vrata kabine i počnem trpati kokain iz omotnice u nos svojom platinastom AmEx karticom. Između udisaja čujem kako Evelyn odlazi i jecajući govori onoj curi: "*Prisilio* me da odem s vlastitog božićnog domjenka, možeš li to zamisliti? *Mojeg* božićnog domjenka!" A cura joj zajedljivo odgovori: "Ne davi", pa se počnem smijati kao lud, lupajući glavom o zid kabine, a onda čujem kako tip još ušmrkuje pa ode, i kad ušmrknem gotovo cijeli gram provirim da vidim je li Evelyn još tu negdje, nadurena, žalosno grickajući donju usnicu – joj, *kmeeee*, zlato – ali, nije se vratila i onda zamislim Evelyn i Danielovu curu na nekom krevetu, kako cura širi Evelynine noge, Evelyn kleči na sve četiri, liže joj čmar, gura prst u pičku i od toga me uhvati vrtoglavica pa se iz zahoda vratim u klub, narajcan i očajan, željan kontakta.

Ali, već je kasno i publika se promijenila – sad ima više punkera i crnaca, a manje ljudi iz Wall Streeta, više besposlenih bogatih cura iz Avenije A, a promijenila se i glazba; umjesto *I Feel Free* Belinde Carlisle neki crnac *rappa*, ako se ne varam, nešto što se zove *Njezino govno na njegovom kurcu*, pa se primaknem dvjema izbildanim malim bogatašicama, koje obje na sebi imaju bezvezne haljine stila *Betsey Johnson*, a nevjerojatno sam nabrijan i kažem im otprilike: "*Cool* glazba – nismo li se već sreli kod *Salomon*

Brothersa?", a jedna od njih, jedna od tih cura podrugljivo se isceri i kaže: "Vrati se u svoj Wall Street", a druga, koja ima *prsten u nosu* kaže: "Jebeni *yuppie*."

I kažu mi to iako moje odijelo u mraku izgleda crno, a kravata – *paisley*, *Armani*, svilena – je olabavljena.

"Hej", kažem, škrugućući zubima, "možda mislite da sam ja nekakav odvratni *yuppie*, ali nisam, *stvarno*." Kažem to i brzo gutam, totalno u spidu.

S njima za stolom sjede dva crnca. Obojica u izbledjelim trapericama, T-majicama i kožnatim jaknama. Jedan ima reflektorske sunčane naočale, a drugi obrijanu glavu. Obojica me probadaju pogledom. Pružim ruku pod čudnim kutom, pokušavajući oponašati *rappera*. "Hej", kažem, "totalno sam guba. Guba... ovaj, moćno, čovječe." Otpijem gutljaj pjenušca. "Žišku... *moćno*."

Kako bih to dokazao, kad ugledam nekog crnca s afričkom frizurou, priđem mu i povičem: "Rasta Man!", i pružim mu ruku, očekujući da je pljesne. Ali on samo stoji i ne mrda.

"Hoću reći" – nakašljem se – "*Mon*²⁷", a onda, s manje oduševljenja, "mi, ovaj, *rappamo*..."

On prođe pokraj mene odmahujući glavom. Osvrnem se i pogledam cure. Odmahuju glavom – daju mi znak da se ne vratim. Usmjerim pogled na žensku koja sama pleše pokraj stupa, ispijem pjenušac i priđem joj. Pitam je broj telefona. Ona se nasmiješi. Iziđemo.

Kod Nell

.....

Ponoć je. Sjedim u separeu kod *Nell* s Craigom McDermottom i Alexom Taylorom – koji se upravo onesvijestio – i tri *Eliteove* manekenke: Libby, Daisy, i Caron. Gotovo je ljeto, sredina svibnja, ali klub ima klima-uređaj pa je svježje, laki jazz koji svira živa glazba pluta po polupraznoj prostoriji, stropni ventilatori zuje, vani na kiši ljudi čekaju po dvadeset u redu, a sve ih je više. Libby je plavuša u crnim večernjim cipelama s visokim petama,

pretjerano špičastih vrhova, s crvenim mašnicama, *Yves Saint Laurent*. Daisy je još svjetlije plava, u crnim salonkama tupih vrhova koje podižu crne čarape posute srebrnim šljokicama *Betsey Johnson*. Caron je platinasta plavuša u kožnatim čizmama sa širokim potpeticama sa šiljastim lakiranim vrhovima i sarama od teleće kože, *Karl Lagerfeld for Chanel*. Sve su tri odjevene u oskudne crne pletene haljine *Giorgio di Sant'Angelo* i piju pjenušac sa sokom od brusnica i rakiju od breskve i puše njemačke cigarete – ali, ne prigovaram, iako mislim da bi za Nell bilo dobro kad bi otvorila dio za nepušače. Dvije imaju sunčane naočale *Giorgio Armani*. Libby muči umor poslije dugog leta zrakoplovom. Od njih tri, jedino bih Daisy *možda* poželio poševiti. Ranije poslijepodne, nakon sastanka s odvjetnikom zbog nekakve lažne optužbe za silovanje, kod *Deana & Deluce* uhvatio me napadaj panike kojeg sam se oslobodio vježbajući u *Xclusiveu*. Onda sam se našao s manekenkama na piću u *Trump Plazi*. Zatim smo otišli na francuski film koji apsolutno nisam shvatio, ali je ipak bio *chic*, pa na večeru u suši restoran *Vivids* pokraj Lincolnova centra i na tulum kod bivšeg dečka jedne od manekenki u potkrovlju u Chelseaju, gdje su posluživali lošu *sangriju* s prejakim okusom voća. Noćas sam sanjao snove koji su bili osvijetljeni poput pornića i u njima sam jebao kartonske djevojke. Jutros je *Patty Winters Show* bio o aerobici.

Odjeven sam u dvoredno vuneno odijelo, s hlačama na crt, *Luciano Soprani*, pamučnu košulju *Brooks Brothers* i svilenu kravatu *Armani*. McDermott je odjenuo vuneno odijelo *Lubiam* s lanenim džepnim rupčićem *Ashear Bros.*, pamučnu košulju *Ralph Lauren* i svilenu kravatu *Christian Dior* i sprema se baciti novčić kako bi odredio tko će od nas sići dolje po bolivijski čarobni prah jer *ni ja ni on* ne želimo sjediti tu u separeu s djevojkama jer, premda bismo ih možda htjeli poševiti, ne želimo, zapravo, kako smo otkrili, *ne možemo* razgovarati s njima, čak ni s visine – jednostavno ne znaju *ništa* reći, i znam da nas to ne bi trebalo iznenaditi, ali

ipak pomalo zbunjuje. Taylor sjedi uspravno ali oči su mu sklopljene, usta malo otvorena, i premda smo McDermott i ja isprva mislili kako on prosvjeduje protiv tuposti djevojaka pretvarajući se da spava, sad nam je sinulo da je možda doista mrtav-pijan (govorio je nerazgovjetno otkako je popio tri sakea u *Vividsu*), ali djevojke to uopće ne zamjećuju, osim možda Libby, jer ona sjedi pokraj njega, ali sumnjam, čisto sumnjam.

"Glava, glava, glava", mrmljam ispod glasa.

McDermott baci četvrt dolara.

"Pismo, pismo, pismo", pjevucka, pa pljesne dlanom o kovanicu kad mu padne na ubrus.

"Glava, glava, glava", sikćem i molim se.

Podigne dlan. "Pismo je", kaže, gledajući me.

Dugo zurim u kovanicu, pa kažem: "Ponovi."

"Đenja", kaže on pogledavši djevojke prije negoli ustane, pa pogleda mene, zakoluta očima, lagano zatrese glavom. "Slušaj", podsjeti me, "hoću još jedan martini. *Absolut*. Dupli. Bez masline."

"Požuri", doviknem za njim, a onda ispod glasa, gledajući ga kako veselo maše s vrha stubišta, "ti kretenu."

Ponovno se okrenem prema curama. Iza nas, pun stol izbildanih Eurotrasha koje su sumnjivo nalik brazilskim transvestitima uglas krikne. Da vidimo... u subotu navečer idem na utakmicu *Metsa* s Jeffom Hardingom i Leonardom Davisom. U nedjelju ću posuditi nekoliko filmova o Rambu. U ponedjeljak će mi isporučiti novi sobni bicikl... Zurim u tri manekenke upravo mučno dugo, nekoliko minuta, prije negoli išta kažem, i zamijetim da je netko naručio kriške papaje a netko drugi šparoge, premda su oba jela netaknuta. Daisy me temeljito odmjerava, pa usmjeri usta prema meni i ispuhne dim prema mojoj glavi, i dim mi preleti preko kose i promaši oči, koje su ionako zaštićene naočalama s okvirima od sekvoje *Oliver Peoples* bez dioptrije koje nosim gotovo cijelu večer. Druga, Libby, ona što je tek doletjela, pokušava proključviti kako odmotati ubrus. Ali, nisam osobito

frustriran, jer moglo bi biti i gore. Na kraju krajeva, mogle bi to biti *Engleskinje*, mogli bismo piti... čaj.

"I tako!", kažem, pljesnuvši dlanom o dlan, kao da sam ih tobože stalno slušao. "Danas je bilo vruće, ne?"

"Kamo je otišao Greg?", pita Libby, opazivši da McDermotta nema.

"Pa, dolje je Gorbačov", kažem joj. "McDermott, *Greg*, potpisat će s njim mirovni sporazum između Sjedinjenih Država i Rusije." Zastanem, pokušavajući procijeniti njezinu reakciju, pa dodam: "McDermott je zapravo izumio *glasnost*, znaš."

"Ah... aha", kaže ona, nezamislivo bezizražajnim tonom. Kima. "Ali, meni je rekao da se bavi fuzijama i... akvasesijama."

Pogledam Taylora koji i dalje spava. Povučem njegovu naramenicu za hlače, ali nema reakcije, ne miče se, pa se ponovno okrenem Libby. "Nisi valjda zbunjena, ha?"

"Ne", kaže. "Zapravo nisam."

"Gorbačov nije dolje", iznenada kaže Caron.

"Što, zar si lagao?", pita Daisy smiješeći se.

Ja si mislim: ajoj. "Da. Caron ima pravo. Gorbačov nije dolje. U *Tunnelu* je. Pardon. Konobar!" Zgrabim izbildanu konobaricu koja upravo prolazi pokraj separea, odjevena u haljinu od modre čipke *Bill Blass* s nabranim porubom od svilenog organdija. "Za mene *J&B* s ledom i mesarski nož ili nešto drugo oštro iz kuhinje. Djevojke, što ćete vi?"

Sve šute. Konobarica zuri u Taylora. I ja ga pogledam, pa se opet okrenem konobarici, pa ponovno pogledam Taylora. "Za njega, ovaj, sorbet od grejpa i, hmm, recimo, scotch, može?"

Konobarica i dalje zuri u njega.

"Halo, zlato?", mahnem joj rukom ispred lica. "*J&B*? S ledom?", kažem joj, nadglasavajući jazz band, koji je upravo usred lijepe izvedbe *Take Five*.

Napokon kimne.

"A njima donesite" – mahnem prema djevojkama – "ono što su i dosad pile. Đumbirovo pivo? Vino s malinovcem?"

"Ne", kaže Libby. "Pjenušac." Ispruži prst pa kaže Caron: "Je li tako?"

"Valjda." Caron slegne ramenima.

"S rakijom od breskve", podsjeti je Daisy.

"Pjenušac", ponovim konobarici. "S... hmmm... rakijom od breskve. Jasno?"

Konobarica kimne, nešto zapiše i ode, a dok odlazi ja odmjeravam njenu guzu, pa ponovno pogledam njih tri, pomnjivo proučavajući svaku, tražeći neki znak, makar najmanji izdajnički titraj na licu, gestu koja će pokazati da je to robotsko držanje samo gluma, ali kod *Nell* je prilično mračno i moja nada – da je tome tako – pokaže se uzaludnom, pa ponovno pljesnem rukama i udahnem. "I tako! Danas je bilo prilično vruće, zar ne?"

"Treba mi nova bunda", uzdahne Libby, zureći u svoju čašu.

"Do poda ili samo do gležnjeva?", pita Daisy istim bezbojnim glasom.

"Ili stolu?", predloži Caron.

"Ili do poda ili..." Libby zastane i na trenutak razmišlja. "Vidjela sam neki kratki, meki plašt..."

"Ali od nerca, zar ne?", pita Daisy. "Svakako *nerc*?"

"O, da. *Nerc*", kaže Libby.

"Hej, Taylore", šapnem gurkajući ga. "Probudi se. One razgovaraju. To moraš čuti."

"Ali, koju vrstu?", ne predaje se Caron.

"Ne čini li ti se da su neki nercovi odveć... *pahuljasti*?", pita Daisy.

"Neki nercovi *jesu* odveć *pahuljasti*." Ovaj put Libby.

"Srebrna lisica je *veoma* popularna", promrmlja Daisy.

"A sve su popularnije i krem nijanse", kaže Libby.

"Koje su to?", upita netko.

"Ris, činčila, hermelin, dabar–"

"Halo?" Taylor se probudi i trepće. "Tu sam."

"Samo ti spavaj, Taylore", uzdahnem.

"Gdje je gospodin McDermott", pita protežući se.

"Tumara dolje. Traži kokain." Slegnem ramenima.

"Srebrna lisica veoma je popularna", kaže jedna od njih.

"Rakun. Tvor. Vjeverica. Bizamski štakor. Mongolsko janje."

"Sanjam li ja to?", pita me Taylor, "ili... ili to one doista razgovaraju?"

"Pa, moglo bi se to i tako nazvati." Trepnem. "Pst. Slušaj. Pravo nadahnuće."

Dok smo bili u suši restoranu McDermott je, u trenutku posvemašnje frustriranosti, upitao djevojke znaju li naziv ijednog od devet planeta. Libby i Caron čule su za Mjesec. Daisy nije bila sigurna, ali činilo joj se da se jedan zove Komet. Daisy misli da je komet planet. Zgranuti, McDermott, Taylor i ja potvrdili smo da ima pravo.

"Pa, danas je lako naći dobru bundu", kaže Daisy polako. "Otkako je više modnih kreatora ušlo u to područje, raspon se proširio jer svaki kreator bira različita krzna kako bi svojoj kolekciji dao individualnu notu."

"Mene to zastrašuje", kaže Caron.

"Ne daj se zastrašiti", kaže Daisy. "Krzno je samo modni detalj. *Ne daj se zastrašiti.*"

"Ali luksuzan detalj", istakne Libby.

Upitam sve za stolom: "Je li se koja od vas ikad igrala TECovim 9-milimetarskim Uzijem? To je puška. Ne? Osobito su zgodne jer taj model ima cijev pogodnu za prigušivač i produžetke." Kažem to kimajući glavom.

"Krzna čovjeka ne smiju zastrašiti." Taylor me pogleda i mrtvohladno kaže: "Ja ovdje malo-pomalo doznajem važne stvari."

"Ali luksuzan detalj", ponovi Libby.

Vrati se konobarica i donese pića i sorbet od grejpa. Taylor ga gleda i trepući kaže: "Ja to nisam naručio."

"Jesi, jesi", kažem mu. "Dok si spavao. Naručio si to u snu."

"Ma nisam", kaže, ali nije siguran.

"Ja ću ga pojesti", kažem. "Slušaj ovo." Glasno lupnem prstima po stolu.

"Karl Lagerfeld, bez razmišljanja", kaže Libby.

"Zašto?", pita Caron.

"Naravno, on je kreirao kolekciju Fendi", kaže Daisy i pripali cigaretu.

"Meni se sviđa mongolsko janje pomiješano s krticom ili " – Caron zastane i zahihoće – "ona crna kožnata jakna obložena astrahanom."

"A što misliš o Geoffreyju Beeneu?", pita je Daisy.

Caron duboko razmišlja. "Bijeli satenski ovratnici... vrlo upitno."

"Ali radi fantastične stvari od tibetanskog janjeta", kaže Libby.

"A Carolina Herrera?", pita Caron.

"Ne, ne, odveć paperjasto", kaže Daisy, odmahujući glavom.

"Kao za školarke", složi se Libby.

"Ali, James Galanos ima prekrasne trbuhe ruskog risa", kaže Daisy.

"I ne zaboravi Arnolda Scaasija. Bijeli hermelin", kaže Libby. "Da umreš."

"Doista?" Nasmiješim se i iskrivim usnice u manijačku grimasu. "Da umreš?"

"Da umreš", ponovi Libby, prvi put cijele večeri uvjeren u nešto.

"Mislim da bi izgledao prekrasno u kreaciji Geoffreyja Beenea, Taylore", procvilim visokim, pederastim glasom i lupnem ga mlohavom rukom po ramenu, ali on je ponovno zaspao pa od toga ništa. Uzdahnem i povučem ruku.

"Eno Milesa..." Caron gleda nekakvog ostarjelog gorilu u susjednom separeu kratko podšišane sijede kose, s komadom kojem ne može biti više od jedanaest godina u krilu.

Libby se okrene kako bi se uvjerala. "Ali, mislila sam da snima onaj vijetnamski film u Philadelphiji."

"Ne. Na *Filipinima*", kaže Caron. "Nije snimao u Philadelphiji."

"Ah, da", kaže Libby, a onda upita: "Sigurna si?"

"Aha. I snimanje je završeno", kaže Caron posve neodlučnim tonom. Trepne. "Zapravo... već je u kinima." Ponovno trepne. "Zapravo, mislim da je prikazan još... prošle godine."

Njih dvije nezainteresirano gledaju susjedni separe, ali kad se ponovno okrenu i vide kako Taylor spava, Caron uzdahne i kaže Libby: "Ne bismo li mu se ipak trebale javiti?"

Libby polako kimne glavom. Pod svjetlošću svijeće njezino se lice doima zbunjeno. Ustane. "Ispričaj nas." Odu. Daisy ostane i pijucka Caronin pjenušac. Zamišljam je nagu, ubijenu, prekrivenu crvima koji joj proždiru utrobu, prsa punih opekline od gašenja cigareta, a Libby je mrtvu liže između nogu. Pročistim grlo. "I tako, danas je bilo baš vruće, zar ne?"

"Je", složi se.

"Postavi mi neko pitanje", kažem joj, iznenada se osjećajući, hm, spontano.

Povuče dim cigarete pa ga ispuhne. "I, čime se ti baviš?"

"Što misliš, čime se bavim?" I to drsko.

"Fotomodel?" Slegne ramenima. "Glumac?"

"Ne", kažem. "Polaskala si mi, ali ne."

"Nego?"

"Pa, uglavnom se bavim ubojstvima i smaknućima*. Zavisu." Slegnem ramenima.

"I sviđa li ti se to?", pita, nimalo zbunjena.

"Hm... zavisu. Zašto?" Pojedem malo sorbeta.

"Pa, većina muškaraca koji rade na fuzijama i akvizicijama to zapravo ne vole", kaže.

"Nisam rekao da se time bavim", kažem i usiljeno se nasmiješim. Ispijem svoj *J&B*. "Ma, zaboravi."

"Postavi sad ti meni pitanje", kaže.

"Dobro. Gdje..." Na trenutak zastanem, ne znam što bih pitao, a onda nastavim: "... ljetuješ?"

"U Maineu", kaže. "Pitaj me nešto drugo."

"Kamo ideš na fitnes?"

"Imam privatnog trenera", kaže. "A ti?"

"U *Xclusive*", kažem. "Na Upper West Sideu."

"Stvarno?" Nasmiješi se, a onda ugleda nekoga iza mene, ali se njezin izraz lica ne promijeni i glas joj ostane bezbojan. "Francesca. O moj Bože. Došla je Francesca. Pogledaj."

"Daisy! I Patrick, ti *vraže!*", zakriješti Francesca. "Daisy, što zaboga radiš s *pastuhom* poput Batemana?" Smjesti se u separe zajedno s nekom plavušom koja se dosađuje, koju ne poznajem. Francesca je odjevena u baršunastu haljinu *Yves Saint Laurent Rive Gauche* a djevojka koju ne poznajem ima vunenu haljinu *Geoffrey Beene*. Obje imaju biserne ogrlice.

"Zdravo, Francesca", kažem.

"Daisy, o moj Bože, Ben i Jerry sue *ovdje*. *Obožavam Bena i Jerry*²⁸", čini mi se da kaže, sva bez daha, nadglasujući jazz grupu – zapravo je zagušujući. "Zar ti ne *obožavaš* Bena i Jerry?", pita razrogačenih očiju, a onda dovikne konobarici koja prolazi: "Sok od *naranče!* Treba mi sok od *naranče!* Kriste Isuse Bože, ovu poslužu treba otpustiti. Gdje je Nell? Reći ću joj", mrmlja, ogledajući se po sobi, a onda se okrene Daisy. "Kakvo mi je lice? Batemane, *Ben i Jerry* su tu. Nemoj samo tako kretenski sjediti. Ma, šalim se, obožavam *Patricka*, ali, daj, Batemane, živni, frajerčino. *Ben i Jerry* su tu." Lascivno namigne, onda jezikom ovlaži obje usnice. Francesca piše za *Vanity Fair*.

"Ali već sam..." Zastanem i zabrinuto pogledam svoj sorbet. "Već sam naručio sorbet od grejpa." Turobno pokažem zdjelicu. Zbunjen sam. "Ne želim sladoled."

"Zaboga, Batemane, *Jagger* je tu. Mick. Jerry. *Kužiš?*", kaže Francesca obraćajući se nama u separeu ali neprestano pregledavajući prostoriju. Daisyn se izraz lica nije nijednom promijenio cijele večeri. "Kakav y-u-p-p-i-e", odslovka plavuši koju je dovela, a onda njezin pogled padne na moj sorbet. Zaštitnički ga privučem k sebi.

"Ah, da", kažem. "*Just another night, just another night with you...*", otpjevam, manje-više. "Znam tko je on."

"Izgledaš tako mršavo, Daisy, zlo mi je od tebe. No, dobro, ovo je Alison Poole, koja je također premršava i od koje mi je također zlo", kaže Francesca, lagano tapkajući moje ruke kojima sam prekrio sorbet. Otme mi ga i privuče k sebi. "A ovo su Daisy Milton i Patrick—"

"Već smo se upoznali", kaže Alison probadajući me pogledom.

"Bok, Alison. Pat Bateman", kažem i pružim joj ruku.

"Upoznali smo se", ponovi još oštrije.

"Hmm... je li?", upitam.

Francesca vrisne: "Pogledaj samo taj Batemanov profil. Pravi rimski. *A trepavice!*"

Daisy se nasmiješi s odobravanjem. Ja se pretvaram da ništa nisam čuo.

Sjetim se da je Alison djevojka koju sam obavio prošlog proljeća kad sam bio na Kentucky Derbyju s Evelyn i njezinim roditeljima. Sjetim se kako je vrištala kad sam joj pokušao ugurati cijelu šaku, u rukavici premazanoj vazelinom, u vaginu. Bila je pijana, puna kokaina, a ja sam je zavezao žicom, naljepio joj ljepljivu vrpču preko usta, lica i grudi. Francesca mi je već pušila. Ne sjećam se gdje i kada, ali pušila mi je i svidjelo joj se. Iznenada me obuzme bolno sjećanje na to kako sam tog poslijepodneva prošlog proljeća želio vidjeti Alison kako umire krvareći, ali me nešto zaustavilo. Bila je tako drogirana – "o moj Bože", neprestano je stenjala dok joj je iz nosa izlazila krvava pjena – i uopće nije plakala. Možda je u tome bio problem; možda ju je to

spasilo. Tog sam vikenda zaradio mnogo novca kladeći se na konja koji se zvao Indecent Exposure*.

"Pa... zdravo." Slabašno se nasmiješim, ali ubrzo mi se vrati samopouzdanje. Alison tu priču sigurno nikome nije ispričala. Nitko živ nije čuo o tom prekrasnom, groznom poslijepodnevu. U polumraku joj se iskezim. "Da, sjećam te se. Bila si prava..." Zastanem, pa zarežim: "...zavodnica."

Ništa ne kaže, samo me gleda kao da sam ono suprotno od civilizacije ili takvo što.

"Isuse. Spava li Taylor ili je samo mrtav?", pita Francesca dok proždire ostatak mojeg sorbeta. "O Bože, je li itko danas pročitao šestu stranicu? Pisali su o meni i o Daisy. I o Taffy."

Alison ustane ne gledajući me. "Idem dolje naći Skipa. Pleše mi se." Ode.

Vrati se McDermott i dobro odmjeri Alison, koja se provlači pokraj njega, a onda sjedne do mene.

"Je li ti se posrećilo?", pitam ga.

"Ništa od toga", kaže i obriše nos. Prinese moje piće nosu, onjuši ga pa otpije gutljaj i pripali jednu od Daisynih cigareta. Ponovno me pogleda dok je pripaljuje, predstavi se Francesci, pa me opet pogleda. "Nemoj se držati tako... *zgranuto*, Batemane. Događa se to."

Zastanem i zurim u njega, a onda ga upitam: "Zezaš li ti to mene, McDermotte?"

"Ne", kaže. "Nisam imao sreće."

Opet zastanem, pa pogledam u svoje krilo i uzdahnem. "Čuj, McDermotte, i ja sam to znao izvesti. Znam što radiš."

"Nju sam poševio." Opet šmrcne, pokazujući neku djevojku u jednom od prednjih separea. McDermott se jako znoji i zaudara na *Xeryus*.

"Ma nemoj!? A sad me slušaj", kažem, pa nešto zamijetim kutkom oka. "*Francesca...*"

"Što?" Podigne pogled dok joj se niz bradu cijedi sorbet.

"Jedeš moj sorbet?" Pokažem zdjelicu.

Proguta i naceri se. "Razvedri se, Batemane. Što bi htio od mene, ti prekrasni pastuhu? Test na AIDS? O Bože, kad već govorimo o tome, onaj tamo prijeko, Karfft? Aha. Nije neki gubitak."

Tip kojeg je Francesca pokazala sjedi u separeu blizu pozornice na kojoj svira jazz band. Kosa mu je zalizana prema natrag, lice veoma dječučko, nosi odijelo s hlačama na crtu i svilenu košulju sa svijetlosivim točkicama *Comme des Garçons Homme*, pijucka martini, i nije ga teško zamisliti večeras u nečijoj spavaćoj sobi kako laže, vjerojatno djevojci s kojom sjedi: plavuša, velike sise, u haljini sa zakovicama *Giorgio di Sant'Angelo*.

"Bismo li joj trebali reći?", upita netko.

"Ne", kaže Daisy, "nemojmo. Izgleda kao prava gadura."

"Slušaj me, McDermotte." Nagnem se prema njemu. "Imaš drogu. Vidim ti to u očima. Da i ne govorim o tom tvojem jebenom šmrcaju."

"A-a. *Odgovor negativan.* Večeras ne, ljubavi." Odmahuje glavom.

Aplauz za jazz band – plješče cijeli stol, čak i Taylor, kojega je Francesca nehotice probudila, a ja se okrenem od McDermotta, vrlo ljutit, i počnem također pljeskati. Caron i Libby dođu do stola i Libby kaže: "Caron sutra mora u Atlantu. Snima za *Vogue*. Moramo ići." Netko zatraži račun i McDermott plati svojom zlatnom AmEx karticom, što je nesumnjivi dokaz da je na kokainu, jer je poznati škrtac.

Vani je sparno i pada slaba kišica, gotovo kao izmaglica; sijeva, ali ne grmi. Hodam za McDermottom, nadajući se da ću ga ipak nagovoriti da mi da malo i gotovo se zabubam u nekoga u invalidskim kolicima i sjetim se da se vozio prema ulazu kad smo tek bili stigli i sad još uvijek tu sjedi i vozika se amo-tamo na pločniku, a vratari ga potpuno ignoriraju.

"McDermotte", povičem. "Što radiš? Daj mi droge!"

Okrene se prema meni i izvede nekoliko čudnih plesnih koraka, a onda jednako naglo prestane i ode do crnkinje s

djetetom koja sjedi u veži zatvorene samoposluge pokraj *Nell* i, dakako, prosi hranu, a uz noge joj je očekivani natpis. Teško je odrediti je li dijete, staro šest-sedam godina, crnac ili nije, čak i ako jest njezino, jer je rasvjeta ispred *Nell* preblještava, nimalo laskava, pa svačija put izgleda jednako žućkasto i isprano.

"Što oni to *rade*?", pita Libby i zblenuto gleda. "Zar ne znaju da moraju stati bliže konopcu?"

"*Libby*, hajde, *idemo*", kaže Caron i odvuče je prema dva taksija koja stoje uz rub pločnika.

"McDermotte?", obratim mu se. "Što *dovraga* radiš?"

McDermottu se cakle oči. Maše dolarom pred licem one žene i ona zajeca i pokuša ga dograbiti, ali naravno, kao i obično, on joj ga ne da. Umjesto toga zapali novčanicu šibicama iz *Canal Bara* i ponovno zapali napola popušenu cigaru koju stišće svojim bijelim zubima – kreten vjerojatno ima krunice.

"Kako... otmjeno, McDermotte", kažem.

Daisy se naslonila na bijeli mercedes parkiran uz rub pločnika. Uz njega je parkiran drugi mercedes, crni, limuzina. Opet sijeva. Niz Četrnaestu ulicu zavijaju kola hitne pomoći. McDermott prođe pokraj Daisy i poljubi joj ruku prije negoli uskoči u drugi taksi.

Ja stojim pred rasplakanom crnkinjom, a Daisy zuri u mene.

"Kriste", promrmljam, "evo...", i pružim joj kutiju šibica iz *Lutèce*, ali onda primijetim da sam se zabunio, pa nađem kutiju šibica iz *Tavern on the Green*, dobacim ih klincu, a prvu kutiju iščupam iz njezinih prljavih, žuljavih prstiju.

"Kriste", ponovno promrmljam dok hodam prema Daisy.

"Više *nema* taksija", kaže ona položivši ruke na kukove. Kad ponovno sijevne, ona trzne glavom, osvrne se i procvili: "Gdje su fotografi? Tko *snima*?"

"Taksi!", povičem i zazviždžim, pokušavajući zaustaviti taksi koji prolazi.

Iznad Zeckendorf Towersa munja ponovno raspara nebo, a Daisy zaskviči: "Ma gdje je taj fotograf? *Patrick*. Reci im da *prestanu*." Zbunjena je, okreće glavu lijevo, nazad, desno, naprijed. Spusti sunčane naočale.

"O moj Bože", promrmljam pa počnem vikati. "To su *munje*. *Munje*, a ne fotografi."

"Kako ne, *tebi* ću sigurno povjerovati. Rekao si da je dolje Gorbačov", kaže optuživački. "Ne vjerujem ti. Mislim da su stigli novinari."

"Isuse Kriste, evo taksija. *Hej, taksij*." Zazviždim prolazećem taksiju koji je upravo došao iz Osme avenije, ali netko me potapše po ramenu i kad se okrenem, preda mnom stoji Bethany, djevojka s kojom sam hodao na Harvardu i koja me ostavila. Odjevena je u pulover porubljen čipkom i hlače od viskoznog krepa *Christian Lacroix*. U ruci drži otvoren bijeli kišobran. Taksi koji sam pokušao zaustaviti projuri.

"Bethany", kažem, zgranut.

"Patrick." Nasmiješi se.

"Bethany", ponovno kažem.

"Kako si, Patrick?", pita me.

"Pa, ovaj... dobro", promucam nakon trenutka nelagodne šutnje. "A ti?"

"Odlično, hvala", kaže.

"Znaš... ovaj, ti si bila tu unutra?", upitam.

"Aha, jesam." Kimne, pa dodaje: "Drago mi je što te vidim."

"Ti... živiš ovdje?", pitam gutajući knedlu. "Na Manhattanu?"

"Da." Nasmiješi se. "Radim u *Milbank Tweedu*."

"Ah... pa to je sjajno." Osvrnem se i pogledam Daisy i iznenada sam srdit, prisjećam se objeda u Cambridgeu, u *Quartersu*, gdje je Bethany, s rukom u longeti i malom šljivom iznad obraza, sve okončala, a onda jednako nenadano počnem misliti: moja kosa, o Bože, moja *kosa*, i osjećam kako mi kišica kvvari frizuru. "Pa, moram ići."

"Ti si u *P&P*-u, zar ne?", pita me, pa doda: "Izvršno izgledaš."

Vidim kako se približava još jedan taksi, pa se odmaknem. "Da, pa, znaš kako je."

"Pođimo jedan dan na ručak", dovikne.

"Ne mogu zamisliti ništa ugodnije", kažem nesigurno. Taksi je zamijetio Daisy i stao.

"Nazvat ću te", kaže.

"Kako hoćeš", odgovorim.

Neki je crnac Daisy otvorio vrata taksija i ona oprezno uđe i crnac i meni pridrži vrata dok ulazim, mašući, kimajući Bethany. "Može mala napojnica", pita crnac, "od vas i lijepe gospođe?"

"Aha", zarežim, pokušavajući vidjeti svoju kosu u retrovizoru. "Evo ti napojnice: nađi si posao, glupa crnčugo." Zatim sam zalupim vrata i kažem vozaču da nas odveze na Upper West Side.

"Nije li ti se večeras u filmu činilo zanimljivo što oni i jesu i nisu bili špijuni?", pita me Daisy.

"A nju možete iskrcati u Harlemu", kažem vozaču.

U svojoj sam kupaonici, bez košulje pred zrcalom *Orobwener* i pitam se bih li se istuširao i oprao kosu koja izgleda bijedno zbog kiše. Oprezno utrljam malo gela i provučem češalj kroz kosu. Daisy sjedi u naslonjaču od mjedi i kroma *Louis Montoni* pokraj japanskog ležaja i jede *Häagen-Dazs* sladoled od lješnjaka. Na sebi ima samo čipkasti grudnjak i haltere iz *Bloomingdales*.

"Znaš", dovikne mi, "moj bivši dečko Fiddler večeras na onom tulumu nikako nije mogao shvatiti što radim s nekakvim *yuppiejem*."

Zapravo je ne slušam, zauzet sam kosom, ali promrmljam: "Je li?"

"Rekao je...", nasmije se, "rekao je da šalješ loše vibre."

Uzdahnem, pa zategnem mišić. "Hm... žao mi je."

Ona slegne ramenima i nehajno prizna: "Trošio je mnogo kokaina. Tukao me."

Iznenada sam zainteresiran, sve dok ne kaže: "Ali, nikad me nije udarao po licu."

Uđem u spavaću sobu i počnem se svlačiti.

"Ti misliš da sam ja glupa, jel'da?", pita zureći u mene. Njezine preplanule, izbildane noge vise preko naslona.

"Što?" Izujem cipele i sagnem se da ih primim.

"Misliš da sam glupa", kaže. "Misliš da su sve manekenke glupe."

"Ne", kažem, pokušavajući prigušiti smijeh. "Uopće to ne mislim."

"Misliš, misliš", kaže. "Vidim ja to."

"Mislim da si..." Stojim i ne znam što bih rekao.

"Da?" Nestašno se smiješi i čeka.

"Mislim da si izuzetno pametna i nevjerojatno... pametna", kažem bezizražajnim glasom.

"Baš lijepo." Mirno se nasmiješi i poliže žlicu. "U tebi ima... nečega nježnog."

"Hvala." Svučem hlače i uredno ih složim, pa ih zajedno s košuljom i kravatom objesim na crnu čeličnu vješalicu *Philippe Stark*. "Znaš, neki dan sam ulovio spremačicu kako krade komad tosta s mekinjama iz mojeg koša za smeće u kuhinji."

Daisy me sasluša pa pita: "Zašto?"

Zastanem, gledajući njezin ravan, lijepo oblikovan trbuh. Torzo joj je posve preplanuo i mišićav. I moj je. "Rekla je da je bila gladna."

Daisy uzdahne i zamišljeno poliže žlicu.

"Misliš li da mi je frizura u redu?" Još stojim na mjestu, u klasičnim gaćama *Calvin Klein* kroz koje se vidi moja erekcija, i čarapama *Armani* koje su stajale pedeset dolara.

"Aha." Slegne ramenima. "Da."

Sjednem na rub ležaja i svučem čarape.

"Danas sam prebio djevojku koja je prosila na ulici." Zastanem, pa svaku sljedeću riječ pomnjivo odvagmem. "Bila je mlada, doimala se uplašeno i držala je natpis na kojem je stajalo da se izgubila u New Yorku i da ima dijete, iako ja

dijete nisam vidio. I trebao joj je novac, za hranu ili tako nešto. Za autobusnu kartu za Iowu. Da, mislim da je bila Iowa i..." Na trenutak zastanem, smotam čarape u kuglu pa ih opet razmotam.

Daisy me na trenutak bezizražajno gleda, a onda upita: "I onda?"

Smeteno zastanem, pa ustanem. Prije nego što uđem u kupaonicu, promrmljam: "I onda sam je premlatio na mrtvo ime." Otvorim ormarić s lijekovima kako bih uzeo prezervativ i, dok se vraćam u spavaću sobu, kažem: "Pogrešno je napisala riječ *invalid*. Mislim, nije to razlog što sam to učinio, ali... shvaćaš." Slegnem ramenima. "Bila je preružna da bih je silovao."

Daisy ustane i spusti žličicu pokraj kutije sladoleda na noćni ormarić koji je dizajnirao Gilbert Rhode.

"Ne", kažem joj. "Stavi je u kutiju."

"Oh, oprosti", kaže.

Divi se *Palazzettijevoj* vazi dok navlačim prezervativ. Popnem se na nju i poševimo se i dok leži poda mnom ona je samo obličje, unatoč tome što gore sve halogenske svjetiljke. Poslije ležimo na suprotnim stranama ležaja. Dotaknem joj rame.

"Mislim da bi trebala otići kući", kažem.

Otvori oči i počese vrat.

"Mislim da bih te mogao... ozlijediti", kažem joj. "Mislim da se neću moći svladati."

Pogleda me i slegne ramenima. "Dobro. Važi." Počne se odijevati. "Ionako se ne želim vezivati", kaže.

"Mislim da bi se dogodilo nešto loše", kažem joj.

Navuče gaćice, pogleda se u zrcalu *Nabolwev* i kimne. "Shvaćam."

Kad se odjenula, pošto je prošlo nekoliko trenutaka čiste, tvrde šutnje, kažem, ne sasvim bez nade: "Ne želiš da te ozlijedim, je li?"

Zakopča haljinu i uzdahne, ne gledajući me. "Zato odlazim."

Kažem joj: "Mislím da ludim."

Paul Owen

.....

Cijelo sam jutro kod kuće slušao tko me naziva i nisam primio nijedan poziv – samo sam bijesno zurio u bežični telefon i pio šalicu za šalicom bezkofeinskog biljnog čaja. Poslije sam otišao u fitnes klub i dva sata vježbao, pa otišao na objed *Health Bar*, ali nisam uspio pojesti ni pola salate od endivije s mrkvom koju sam naručio. Kad sam se vraćao iz napuštene zgrade u Hell's Kitchen u kojoj sam unajmio potkrovlje, svratio sam do *Barneyja*. Otišao sam kozmetičarki. Igrao sam *squash* s Brewsterom Whippleom u *Yale Clubu* i odande napravio rezervaciju za osam u *Texarkani* na ime Marcus Halberstam, jer ću se ondje naći s Paulom Owenom na večeri. Izabrao sam *Texarkanu* jer znam da mnogi ljudi s kojima imam posla večeras neće ondje jesti. Osim toga, raspoložen sam za njihovu svinjetinu s čilijem i dva-tri južnjačka piva. Lipanj je pa sam odjenuo laneno odijelo s dva gumba, pamučnu košulju, svilenu kravatu i kožnate špičaste cipele, sve *Armani*. Ispred *Texarkane* domahne mi vedar crni prosjak, objasni mi da je on mlađi brat Boba Hopea po imenu No Hope*. Pruži mi plastičnu šalicu za kavu. To mi se učini duhovitim pa mu dadem četvrt dolara. Kasnim dvadeset minuta. Kroz otvoren prozor u Desetoj ulici čujem posljednje akorde *A Day in the Life* Beatlesa.

Bar u *Texarkani* je prazan, a u blagovaonici zauzeto je samo četiri-pet stolova. Owen je u separeu straga. Ogorčeno prigovara konobaru i traži neka mu objasni točno zašto večeras nemaju *gumba* od slatkovodnog raka. Konobar, peder sasvim pristojna izgleda, ne zna što bi rekao i samo nešto frflja. Owen nije raspoložen za uljudnosti, ali nisam ni ja. Dok sjedam, konobar se još jedanput ispriča, a onda primi moju narudžbu za piće. "Čisti *J&B*", naglasim. "I južnjačko pivo." Smiješi se dok to zapisuje – kopilan čak koketno

zatrepće – i upravo kad ga se spremam upozoriti da ne pokušava ćaskati sa mnom, Owen zareži: "Dupli martini s *Absolutom*", pa peder ode.

"Ovo je prava, hm, košnica, Halberstame", kaže Owen pokazujući rukom gotovo praznu prostoriju. "Gala mjesto, *jako* gala."

"Slušaj, blatna juha i pocrnjena arugula su *fantastični*", kažem mu.

"No, da...", progunđa zagledan u svoj martini. "Zakasnio si."

"Čuj, ja sam ti dijete razvedenih roditelja. Imaj razumijevanja", kažem sliježući ramenima, misleći: o, Halberstame, stvarno si kreten. A onda, pošto sam proučio jelovnik: "Hmmm, vidim da su izbacili svinjski odrezak sa želeom od limete."

Owen je odjeven u dvoredno odijelo od svile i lana, pamučnu košulju i svilenu kravatu, sve *Joseph Abboud*, i besprijekorno je preplanuo. Ali večeras nije raspoložen, netipično je nerazgovorljiv, pa se njegova kiselost razlije na moje žovijalno, optimističko raspoloženje i znatno ga pokvari, pa odjedanput govorim stvari kao što su: "Je li ono Ivana Trump?", a onda, kroza smijeh: "Jož, Patrick, hoću reći, *Marcus*, što ti pada na pamet? Zašto bi Ivana došla u *Texarkanu*?" Ali, večera zbog toga nije ništa manje monotona. Ne ublažava činjenicu da je Paul Owen moj vršnjak, dvadesetsedmogodišnjak, niti me zbog toga manje zbunjuje.

No, ono što sam u prvi mah pogrešno smatrao Owenovom pompoznošću zapravo je samo pijanstvo. Kad navalim da mi nešto kaže o poslu s *Fisherom*, ponudi samo beskorisne statističke podatke koje već znam: kako je s njima najprije radio Rothschild, kako je zatim Owen preuzeo posao. I premda mi je Jean te podatke pribavila još prije *nekoliko mjeseci*, i dalje kimam i pretvaram se da su te oskudne informacije važne i govorim stvari poput: "Vrlo zanimljivo" dok mu istovremeno govorim "Ja sam potpuno lud" i "Volim

secirati djevojke". Svaki put kad razgovor pokušam vratiti na *Fishera*, on uporno govori o solarijima ili vrstama cigara ili fitnes klubovima ili najboljim mjestima za jogging na Manhattanu i cereka se, što me užasno razdražuje. Kao prvi dio obroka pijem južnjačko pivo – prije glavnog jela, poslije predjela – a onda prijedem na dijetnu Pepsi jer moram ostati donekle trijezan. Spremam se reći Owenu da Cecelija, djevojka Marcusa Halberstama, ima dvije vagine i da se namjeravamo vjenčati sljedećeg proljeća u East Hamptonu, ali me on prekine.

"Osjećam se... pomalo drveno", prizna, pijano cijedeći limetu na stol, potpuno promašivši kriglu s pivom.

"A-ha." Štapić jacame štedljivo uronim u umak od rabarbarinog senfa i pretvaram se da ga ignoriram.

Kad večera završi, on je tako pijan da ja: 1. natjeram njega da plati račun koji iznosi dvjesto pedeset dolara, 2. natjeram ga da prizna kako je glupi kreten i 3. odvedem ga k sebi gdje si on pripravi još jedno piće – otvori bocu *Acacije* koju sam mislio da sam sakrio srebrnim vadičepom *Mulazoni* koji mi je kupio Peter Radloff nakon što smo sklopili posao s Heatherbergom. U kupaonici izvadim sjekiru koju sam sakrio u tuš-kabinu, popijem dva petmiligramska valiuma koje zalijem vodicom za usta, a onda prijedem u hodnik, gdje odjenem jeftin kišni ogrtač koji sam u srijedu kupio kod *Brooks Brothersa* i krenem prema Owenu, koji je nagnut nad stereom u dnevnoj sobi i pregledava moje CD-e – sva su svjetla u stanu upaljena, a žaluzine navučene. On se uspravi i polako krene natrag, pijuckajući vino, razgledavajući stan, sve dok ne sjedne na stolac na sklapanje od bijelog aluminijskog koji sam kupio prije nekoliko tjedana na rasprodaji prigodom Dana veterana, i napokon zamijeti novine – primjerke *USA Today* i *New York Timesa* – raširene pod njim po podu kako bi zaštitile ulaštenu bijelu hrastovinu od njegove krvi. Primičem mu se jednom rukom držeći sjekiru a drugom zakopčavajući kišni ogrtač.

"Hej, Halberstame", nekako uspije profrfljati obje riječi.

"Da, Owene", kažem, približavajući se.

"Zašto su ti po cijelom podu raširene rubrike o stilu?", pita umorno. "Imaš psa? Chowa ili takvo što?"

"Ne, Owene." Polako zaobiđem stolac dok mu ne budem sučelice, točno pred očima, a on je tako pijan da čak ni ne vidi sjekiru, ne vidi ni da sam je podignuo iznad glave. Ni da sam se predomislio i spustio je u visinu struka, kao da je palica za bejzbol kojom ću udariti loptu, a ta je lopta Owenova glava.

Owen zastane, pa kaže: "No, mogu ti reći da sam prije mrzio Iggy Popa, ali sad kad je tako komercijalan, sviđa mi se mnogo više nego—"

Sjekira ga pogodi usred rečenice, ravno u lice, debela oštrica zabije se postrance u njegova otvorena usta tako da više ne može blebetati, Paulove me oči pogledaju pa se protiv volje zakotrljaju unazad, pa me opet pogleda i iznenada pokuša dograbiti držak sjekire, ali šok udarca oduzeo mu je svu snagu. Isprva nema krvi, nema ni zvukova osim šuškanja novina pod njegovim skakutavim nogama. Iz kutova usta polako mu počne curiti krv nedugo nakon prvog udarca, a kad izvučem sjekiru – pritom gotovo podignuvši Owena sa stolca – i ponovno ga udarim u lice, rasjekavši ga napola, ruke mu zalepršaju, krv pokulja u dva jednaka smečkasta gejzira i zamrlja moj ogrtač. To poprati odvratno kratko šištanje koje dolazi iz Paulovih rana na lubanji, mjesta na kojima kosti i meso više nisu spojeni, a zatim uslijedi grub zvuk poput prdeža uzrokovan rasijecanjem mozga, koji se zbog pritiska izgura van, ružičast i blistav, kroz rane na licu. U agoniji padne na pod, lica pretvorenog u sivu i krvavu kašu, osim jednog oka koje nekontrolirano trepće; njegova su usta iskrivljena crvenoružičasta zbrka zubi i mesa i viličnih kostiju, jezik mu visi kroz otvorenu ranu na obraz, spojen samo nečim što nalikuje na debeo ljubičasti konopac. Vrisnem na njega samo jedanput: "Jebeni glupi kreten. Jebeni kreten." Stoji i čekam, zurim u pukotinu iznad Onice koja još

uvijek nije popravljena. Paulu treba pet minuta da napokon umre. I još trideset da prestane krvariti.

Uzmem taksi do Owenova stana na Upper East Sideu i tijekom vožnje preko Central Parka usred te zagušljive lipanjske noći na stražnjem sjedalu taksija iznenada shvatim da sam još u krvavom kišnom ogrtaču. Uđem u njegov stan ključevima koje sam uzeo iz džepa trupla i onda ogrtač natopim benzinom za upaljač i spalim ga u kaminu. Dnevna je soba vrlo oskudno namještena, minimalistička. Zidovi su od bijelo obojenog betona, osim jednoga, koji je prekriven pomodnim velikim znanstvenim crtežom, a na zidu koji gleda na Petu aveniju proteže se dugi komad lažne kravlje kože. Ispod nje je crni kožnati kauč.

Uključim Panasonic širokog ekrana i nađem *Late Night with David Letterman*, pa odem do telefonske sekretarice kako bih promijenio Paulovu poruku. Dok brišem sadašnju (na kojoj Owen navodi sve brojeve telefona na kojima ga se može naći, uključujući, za *Boga miloga*, i *Seaport* – dok se u pozadini čuju Vivaldijeva "Četiri godišnja doba" – znak dobrog ukusa), naglas se upitam kamo poslati Paula, i nakon nekoliko minuta žive rasprave odlučim: u London. "Poslat ću kretena u Englesku", smijuckam se dok stišavam televizor, pa ostavim novu poruku. Moj glas zvuči slično Owenovu, a nekome tko ga čuje telefonom vjerojatno zvuči posve isto. Letterman večeras govori o glupim trikovima kojima uče kućne ljubimce. Njemački ovčar s kapom *Metsa* na glavi oguli i pojede naranču. To pokažu dvaput, usporeno.

U ručno izrađeni kožnati kovčeg s nepromočivom prevlakom kaki boje, teškim metalnim kapticama na kutovima, zlatnim kopčama i ključićem, *Ralph Lauren*, zapakiram prugasto dvoredno vuneno odijelo sa šest gumbi i špičastim suvracima i modro odijelo od vunenog flanela, oba *Brooks Brothers*, i uz njih električni aparat za brijanje *Mitsubishi*, posrebrenu žlicu za cipele *Barney's*, sportsku uru *Tag-Heuer*, crnu kožnatu lisnicu *Prada*, *Sharpov* džepni fotokopirni aparat, *Sharpov* mobitel, njegovu putovnicu u crnim kožnatim

koricama i *Panasonicovo* putno sušilo za kosu. Za sebe ukradem *Toshibin* CD-player s diskom originalne postave *Les Misérables*. Kupaonica je posve bijela, osim jednog zida prekrivenog tapetama s crnim točkama kao u dalmatinera. Ubacim sav toaletni pribor u plastičnu vrećicu.

Kad se vratim doma, njega je već uhvatio rigor mortis, i pošto ga zamotan u četiri jeftina frotirska ručnika koje sam također kupio na onoj rasprodaji na Dan veterana, gurnem Owena posve odjevenog u vreću za spavanje napunjenu guščjim perjem, zatovrim je i lako oduvčem do dizala, pa kroz predvorje, pokraj noćnog portira, niz ulicu gdje naletim na Arthura Crystala i Kitty Martin, koji su upravo večerali u *Café Luxemburgu*. Srećom, Kitty Martin tobože hoda s Craigom McDermottom, koji je na službenom putu u Houstonu, pa se ne zadržavaju dugo, iako me Crystal – taj neotesanac – ipak upita o općim pravilima odijevanja bijelog smokinga. Pošto mu neljubazno odgovorim, pozovem taksi, bez i najmanjeg napora ubacim vreću za spavanje na stražnje sjedalo, uskočim i dam vozaču onu adresu u Hell's Kitchenu. Kad stignem, odnesem tijelo uz četiri kata dok ne dođem do svojeg stana u napuštenoj zgradi, pa Owenovo tijelo stavim u golemu porculansku kadu, svučem mu odijelo i, nakon što nakvasim truplo, nalijem na njega dvije vreće vapna.

Poslije, oko dva, u postelji, ne mogu zaspati. Evelyn me uspije uloviti na drugoj liniji dok preslušavam poruke na 976-TWAT-u i gledam snimku jutrošnjeg *Patty Winters Showa* koji je bio o deformiranim ljudima.

"Patrick?", kaže Evelyn.

Šutim, pa jednoličnim tonom mirno objavam: "Dobili ste broj Patricka Batemana. Trenutačno se ne može javiti. Molim ostavite poruku poslije zvučnog signala..." Zastanem, pa dodam: "Ugodan vam dan." Opet zastanem, moleći se Bogu da je upalilo, a onda slabašno zacijučem: "Biiiip."

"Ma daj, Patrick, prestani", kaže razdraženo. "Znam da si to ti. Zašto izvodiš gluposti?"

Držim telefon u pruženoj ruci pa ga pustim da padne na pod i onda njime lupnem o zaglavlje kreveta. Pritišćem neke brojke nadajući se da ću, kad primaknem slušalicu uhu, čuti znak slobodne linije. "Halo? Halo?", kažem. "Ima li koga? Da?"

"Zaboga, prestani. Jednostavno *prestani*", zacvili Evelyn.

"Bok, Evelyn", kažem vedro, lica iskrivljenog u grimasu.

"Gdje si *bio* večeras?", pita. "Navodno smo trebali ići na večeru. Imali smo rezervaciju u *Raw Spaceu*."

"Ne, Evelyn", uzdahnem, iznenada vrlo umoran. "Nismo. Odakle ti ta ideja?"

"Mislila sam da to imam zapisano", i dalje cvili. "Mislila sam da je moja tajnica tako zapisala."

"E pa, jedna od vas je pogriješila", kažem i daljinskim upravljačem premotam videokasetu. "*Raw Space?* Gospode Bože. Ti... si... luda."

"Dušo", duri se. "Gdje si bio večeras? Nadam se da nisi otišao u *Raw Space* bez mene."

"O Bože", prostenjem. "Morao sam otići po neke videokasete. Hoću reći, morao sam ih vratiti."

"I što si još radio?", pita, i dalje cvileći.

"Pa, sreo sam Arthura Crystala i Kitty Martin", kažem. "Upravo su večerali u *Café Luxembourg*."

"Ma nemoj?" Na moj užas, nju to zainteresira. "Što je Kitty imala na sebi?"

"Večernju haljinu bez naramenica s baršunastim gornjim dijelom i čipkastom suknjom, *Laura Marolakos*, čini mi se."

"A Arthur?"

"Isto to."

"Oh, gospodine Bateman." Zahihoće. "Obožavam vaš smisao za humor."

"Čuj, kasno je. Umoran sam." Pretvaram se da zijevam.

"Zar sam te probudila?", upita zabrinuto. "Nadam se da te nisam probudila."

"Jesi", kažem. "Probudila si me. Ali, prihvatio sam poziv pa sam ja kriv, a ne ti."

"Hoćemo na večeru, dušo? Sutra?", pita lažno sramežljivo, očekujući pozitivan odgovor.

"Ne mogu. Radim."

"Pa ta je prokleta tvrtka praktički tvoja. Kakav posao? Što ti uopće radiš? Ne razumijem."

"Evelyn", uzdahnem. "*Molim te.*"

"Oh, Patrick, otiđimo nekamo na ljetovanje", kaže čeznutljivo. "Otiđimo u Edgartown ili u Hamptonse."

"Mogao bih", kažem. "Možda bih mogao."

Kod Paula Smitha

.....

Stojim kod *Paula Smitha* i razgovaram s Nancy i Charlesom Hamilton i njihovom dvogodišnjom kćeri Glenn. Charles je odjeven u dvoredno laneno odijelo s četiri gumba, *Redaelli*, suknenu košulju *Ascot Chang*, šarenu svilenu kravatu *Eugenio Venanzi* i mokasinke *Brooks Brothers*. Nancy je u svilenjoj bluzi sa sedefnim šljokicama i svilenjoj šifonskoj suknji *Valentino*. Nosi srebrne naušnice *Reena Pachochi*. Ja sam u prugastom vunenom dvorednom odijelu sa šest gumbi i imam šarenu svilenu kravatu, oboje *Louis Boston*, i pamučnoj košulji *Luciano Barbera*. Glenn nosi svileni *Armanijev* kombinezon i malenu kapicu *Metsa*. Dok prodavačica ukucava robu koju je Charles kupio, ja se igram s bebom u Nancynu naručju, nudim joj svoju platinastu AmEx karticu i ona je uzbuđeno pokušava dograbiti, a ja odmahujem glavom i govorim visokim dječjim glasom, štipajući je za bradu, mašući karticom pred njezinim licem, gugućem: "Pa da, zlato, ja sam psihopatski ubojica, o da, jesam, jesam, volim ubijati ljude, da, dušo, da, slatkice..." Danas sam poslije posla igrao *squash* s Rickyjem Hendricksom, onda otišao na piće u *Fluties* sa Stepehnom Jenkinsom, a u osam se trebam naći s na večeri s Bonnie

Abbott u *Pooncakesu*, novom Bishop Sullivan restoranu u Gramercy Parku. Jutros je *Patty Winters Show* bio o ljudima koji su preživjeli koncentracijske logore. Izvadim *Sonyjev Watchman* džepni televizor (FD-270) koji ima crnobijeli miniekran širok 6 cm i teži samo 350 grama, pa ga pružim Glenn. Nancy pita: "Kakva je ikra lojke kod *Rafaelija*?" Vani, pred trgovinom, još nije pao mrak ali samo što nije.

"Odličan", promrmljam i radosno zurim u Glenn.

Charles potpiše listić i dok vraća zlatnu American Express karticu u lisnicu, okrene se i prepozna nekoga preko moga ramena.

"Hej, Luis", kaže Charles smiješeći se.

Okrenem se.

"Bok, Charles. Bok, Nancy." Luis Carruthers poljubi Nancy u obraz pa se rukuje s djetetom. "Ma bok, Glenn. Kako si mi samo narasla!"

"Luis, poznaješ Roberta Chanc-", počne Charles.

"Pata Batemana", kažem i vratim *Watchman* u džep. "Nema veze. Poznajemo se."

"Oh, oprost, tako je, Pata Batemana", kaže Charles. Luis nosi odijelo od vunenog krepa, suknenu košulju i svilenu kravatu, sve *Ralph Lauren*. Charlesova je kosa, kao i moja, začesljana prema natrag i nosi naočale s okvirima od sekvoje *Oliver Peoples*. Moje su bez dioptrije, za njegove ne znam.

"Vidi, vidi", kažem i rukujem se s njim. Luis mi prejako stisne ruku, a istodobno silno puteno. "Ispričajte me, moram kupiti kravatu." Mahnem Glenn i odem pogledati kravate u susjednoj prostoriji, usput obrisavši ruke velikim ručnik koji stoji dvjesto dolara.

Za samo nekoliko trenutaka, Luis dakako dođe za mnom i nasloni se na ormarić, tobože razgledajući kravate kao i ja.

"Što radiš ovdje?", šapne.

"Kupujem bratu kravatu. Ubrzo mu je rođendan. Ispričaj me." Odem dalje.

"Sigurno je sretan što ima brata kakav si ti", kaže primičući se i iskreno se smiješeći.

"Možda, ali on je meni izrazito odbojan", kažem. "Doduše, možda bi se *tebi* svidio."

"Patrick, zašto me ne gledaš?", pita Luis. Zvuči kao da pati. "*Pogledaj me.*"

"Molim te, *molim te*, Luis, ostavi me na miru", kažem sklopljenih očiju, obaju šaka stisnutih od bijesa.

"Ma daj, otidimo na piće u *Sofi's* i porazgovarajmo o tome", predloži molećivim glasom.

"Porazgovarajmo o čemu?", pitam s nevjericom i otvorim oči.

"Pa... o *nama*." Slegne ramenima.

"Jesi li ti mene ovamo *slijedio*?", upitam.

"Kamo?"

"Ovamo. U *Paula Smitha*. Zašto?"

"Ja? Ja da te slijedim? Ma, daj." Pokuša se nasmijati, uvrijeđen. "Isuse."

"Luis", kažem, prisiljavajući se da ga gledam u oči. "Molim te ostavi me na miru. Otiđi."

"Patrick", on će, "jako te volim. Nadam se da to znaš."

Zastenjem i prijeđem na odjel s cipelama, blijedo se smiješeći prodavaču.

Luis me slijedi. "Patrick, što mi radimo ovdje?"

"Pa sad, ja pokušavam bratu kupiti kravatu" – podignem mokasinku pa uzdahnem – "a ti mi želiš popušiti. Ludo. Odoh ja."

Vratim se do izloženih kravata, zgrabim jednu ne birajući i odnesem je na blagajnu. Luis me slijedi. Ja ga ignoriram. Pružim prodavačici svoju platinastu AmEx karticu i kažem: "Pred ulazom vam je prosjak." Pokažem joj kroz prozor rasplakanog beskućnika s vrećom novina koji stoji na klupi pokraj ulaza u trgovinu. "Trebali biste pozvati policiju ili tako nešto." Zahvalno kimne glavom i provjeri moju karticu na kompjutoru. Luis zbuneno stoji i sramežljivo zuri

u pod. Potpišem listić, uzmem vrećicu i obavijestim prodavačicu, pokazujući Luisa prstom: "On nije sa mnom."

Vani pokušavam zaustaviti taksi u Petoj aveniji. Luis dojuri za mnom.

"Patrick, *moramo* razgovarati", poviče kroz prometnu buku. Priđe i uhvati me za rukav. Naglo se okrenem, sa spremnom britvom u ruci, i prijeteći mahnem njome, upozoravajući Luisa da se makne. Ljudi nam se miču s puta, idu dalje svojim poslom.

"Hej, Patrick, polako", kaže dižući ruke i povlačeći se. "Patrick..."

Šištim na njega i dalje držeći britvu sve dok se ne zaustavi taksi kojem sam domahnuo. Luis mi se pokuša približiti, i dalje podignutih ruku, a ja uperim britvu u njega i siječem zrak dok otvaram vrata taksija i ulazim, još šišteći. Onda zatvorim vrata i kažem vozaču da me odveze u Gramercy Park, u *Pooncakes*.

Rođendan, braća

.....

Cijeli dan razmišljam o tome kakav ćemo stol moj brat Sean i ja dobiti večeras u *Quilted Giraffeu*. Budući da mu je rođendan i da je slučajno u gradu, računovođa moga oca, Charles Conroy, i izvršitelj očeve oporuke, Nicholas Leigh, prošlog su me tjedna nazvali i predložili kako bi svima bilo u interesu iskoristiti tu priliku kao izliku da doznamo što Sean radi i da mu ja možda postavim nekoliko važnih pitanja. I premda obojica znaju da prezirem Seana i da mi on uzvraća istom mjerom, bilo bi dobro povesti ga na večeru, a kao mamac, za slučaj da odbije, spomenuti da se dogodilo nešto loše. U srijedu poslijepodne razgovarao sam istodobno s Conroyem i Leighom.

"Nešto loše? Što, na primjer?", upitao sam pokušavajući se usredotočiti na brojke koje su klizile mojim ekranom dok sam istodobno rukom davao znak Jean da ode iako je u ruci držala hrpu papira koje sam trebao potpisati. "Da se zatvaraju

sve pivnice *Michelob* na Sjeveroistoku? Da u gradu više nema nijedne prostitutke?"

"Ne", rekao je Charles, a onda je tiho dodao: "Reci mu da je vašoj majci... gore."

Razmislio sam o toj strategiji, pa rekao: "Možda će mu to biti svejedno."

"Reci mu..." Nicholas je zastao, pročistio grlo i onda diskretno rekao: "Reci mu da to ima veze s njezinom imovinom."

Podignuo sam pogled s ekrana, spustio pilotske sunčane naočale *Wayfarer* i zagledao se u Jean, pa opipao *Zagatov* vodič koji je ležao pokraj ekrana. *Pastels* – nema šanse. Isto tako *Dorsia*. Kad sam posljednji put nazvao *Dorsiju*, netko je spustio slušalicu prije nego što sam uopće dospio pitati: "Pa, ako ne može sljedeći mjesec, kako bi bilo u siječnju?", i premda sam se zakleo da ću jednoga dana dobiti rezervaciju u *Dorsiji* (ako ne ove kalendarske godine, barem prije nego što navršim tridesetu), Sean nije vrijedan truda koji bih u to morao uložiti. Osim toga, *Dorsia* je mnogo preotmjena za njega. Želim ga natjerati da *otрпи* ovu večeru, da ne može uživati u prizoru zgodnih komada koji odlaze k *Nell*; želim da odemo na neko mjesto gdje postoji čuvar muškog zahoda tako da mora biti vrlo oprezan sa svojom, sada već sigurno kroničnom, ovisnošću o kokainu. Pružio sam *Zagat* Jean i rekao joj neka nađe najskuplji restoran na Manhattanu. Dobila je rezervaciju u devet u *Quilted Giraffeu*.

"Stvari su se u Sandstoneu pogoršale", rekao sam Seanu kasnije danas poslijepodne, oko četiri. Odsjeo je u očevom apartmanu u *Carlyleu*. U pozadini trešti MTV, čuju se i drugi glasovi. Čujem otvoren tuš.

"U kojem smislu? Je li mama pojela svoj jastuk? Što se dogodilo?"

"Mislim da bismo se trebali naći uz večeru", kažem.

"Dominique, malo lakše", kaže, pa pokrije slušalicu rukom i promrmlja nešto.

"Halo, Sean? Što se događa?", pitao sam.

"Nazvat ću te", rekao je.

Kravata koju sam kupio Seanu kod *Paula Smitha* prošli tjedan svidjela mi se pa sam mu je odlučio ne dati (iako mi zamisao da bi se kreten njome mogao objesiti donosi veliko zadovoljstvo). Štoviše, odlučim da ću je *ja* svezati kad večeras odem u *Quilted Giraffe*. Umjesto kravate darovat ću mu *Cassiov* QD-150, spoj sata, kalkulatora i banke podataka. Sonarno bira pulsne telefonske brojeve kad se drži uz mikrofona i može zapamtiti pedeset imena i brojeva. Uhvati me smijeh dok taj beskorisni dar stavljam u kutiju. Pa Sean i ne poznaje pedeset ljudi! Ne bi znao ni *nabrojiti* pedeset ljudi. Jutros je *Patty Winters Show* bio o barovima specijaliziranim za salate.

Sean me nazove u pet iz *Racquet Cluba* i kaže mi da se večeras nađem s njim u *Dorsiji*. Upravo je razgovarao s Brinom, vlasnikom, i rezervirao stol za devet sati. U glavi mi je zbrka. Ne znam što misliti ni kako se osjećati. Jutros je *Patty Winters Show* bio o barovima specijaliziranim za salate.

Poslije, u pola deset, *Dorsia*: Sean kasni pola sata. Šef sale ne dopušta mi sjesti dok ne dođe moj brat. Moja najgora noćna mora pretvorila se u stvarnost. Prvorazredan separe, preko puta bara, stoji prazan i čeka da ga Sean počasti svojom nazočnošću. Moju srdžbu jedva uspijeva potisnuti xanax i *Absolut* s ledom. Dok pišam u muškom zahodu, zagledam se u tanku, paučinastu pukotinu iznad kotlića i mislim kako, kad bih uspio nestati u toj pukotini, nekako se smanjiti i uvući u nju, po svoj prilici nitko ne bi opazio da sam nestao. Nikoga...ne... bi... bila... briga. Štoviše, neki bi, kad bi zamijetili da me nema, osjetili čudno, neodredivo olakšanje. To je istina: svijetu je bolje bez nekih ljudi. Naši životi *nisu* uzajamno isprepleteni. Ta je teorija obično sranje. Neki ljudi jednostavno *ne trebaju* postojati. Štoviše, jedan od tih ljudi, moj brat Sean, sjedi u separeu koji je rezervirao kad izidem iz zahoda, nakon što sam telefonom preslušao svoje poruke (Evelyn se želi ubiti, Courtney želi kupiti chowa, Luis bi da u četvrtak odemo na večeru). Sean već puši tko zna

koju cigaretu zaredom i ja pomislim: k vragu, zašto nisam tražio stol u nepušakom dijelu? Rukuje se sa šefom sale dok prilazim, ali se ne potruđi upoznati nas. Sjednem i kimnem. I Sean kimne. Već je naručio bocu *Cristala*, jer zna da ja plaćam. I, siguran sam, jer također zna da ja znam da on ne pije pjenušac.

Sean, kojemu su sad dvadeset tri godine, prošle je jeseni otišao u Europu, ili barem Charles Conroy kaže da mu je tako rekao, i premda Charles *jest* dobio pozamašan račun od *Plaze Athénée*, potpis na potvrdama nije nalikovao Seanovom, a nitko nije znao koliko je Sean zapravo bio u Francuskoj i je li ondje uopće odsjeo. Poslije se vucarao naokolo, pa se ponovno upisao na Camden i ostao oko tri tjedna. Sad je u Manhattanu odakle će ili u Palm Beach ili u New Orleans. Večeras je, kako se moglo očekivati, naizmjenično zlovoljan i arogantan. Upravo zamjećujem da je počeo čupati obrve. Više nisu potpuno spojene. Golemu želju da mu to spomenem uspijem svladati tek kad tako jako stisnem šaku da mi pukne koža na nadlanici, a biceps lijeve ruke iskoči i podere lanenu *Armanijevu* košulju.

"I, sviđa li ti se ovdje?", pita i cereka se.

"To mi je omiljeni restoran", našalim se kroz stisnute zube.

"Naručimo", kaže ne gledajući me i domahne komadu koji donese dva jelovnika i popis vina smiješeći se Seanu koji nju potpuno ignorira. Otvorim jelovnik i – *dovraga* – nije *prix fixe*, pa Sean lijepo naruči jastoga s kavijarom i raviole s breskvama za predjelo i pocrnjenog jastoga s umakom od jagoda kao glavno jelo – dva *najskuplja* jela u jelovniku. Ja naručim sašimi od prepelice s briochem s grila i mlade rakovice mekog oklopa sa želeom od grožđa. Konobarica otvori bocu *Cristala* i ulije ga u kristalne *čaše za viski*, što je valjda strašno gala. Nakon što ode, Sean primijeti da zurim u njega s neodređenim neodobravanjem.

"Što je?", pita.

"Ništa."

"Što... je... *Patrick*?" Između riječi uvredljivo zastaje.

"Jastog za predjelo *i* za glavno jelo?"

"A što si htio da naručim? Čips s umakom?"

"*Dva* jastoga?"

"Ova kutija šibica malo je veća od jastoga kojeg ovdje dobiješ", kaže. "Osim toga, nisam osobito gladan."

"Što je još veći razlog."

"Faksirat ću ti ispriku."

"Ali, ipak, Sean."

"*Rock 'n' roll*—"

"Znam, znam, *rock 'n' roll*, pomiri se s tim, je li?", kažem i podignem ruku dok pijuckam pjenušac. Pitam se je li prekasno da kažem konobarici neka donese komad torte sa svjećicom – samo da mu bude neugodno, da mu pokažem gdje mu je mjesto – ali umjesto toga spustim čašu i pita: "Čuj, i... o, Kriste." Udahnem pa istisnem: "Što si danas radio?"

"Igrao *squash* s Richardom Lindquistom." Prezirno slegne ramenima. "Kupio smoking."

"Nicholas Leigh i Charles Conroy žele znati hoćeš li ovog ljeta ići u Hamptonse."

"Ne osim ako me netko ne lupi po glavi i odvuče", kaže sliježući ramenima.

Plavuša gotovo savršena tijela, velikih sisa, s programom *Les Misérables* u ruci, u dugoj rejonskoj mat-žersez haljini *Michael Kors* iz *Bergdorf Goodmana*, *Manolo Blahnik* cipelama i pozlaćenim velikim naušnicama *Ricardo Siberno* zastane i javi se Seanu i premda bih *ja* poševio tu curu, Sean nimalo ne mari za njezino koketiranje i ne predstavi me. Prema njoj je izrazito grub, a ona ipak ode nasmiješena. Podigne ruku u rukavici i kaže: "Poslije ćemo biti kod *Mortimera*." On kimne zureći u moju čašu za vodu, onda mahne konobaru i naruči čisti viski.

"Tko je to bio?", upitam.

"Neka cura koja je išla na *Stephens*."

"Gdje si je upoznao?"

"Na bilijaru u *M. K.*-u." Slegne ramenima.

"Je li iz obitelji du Pont?", pitam.

"Zašto? Hoćeš njezin broj telefona?"

"Ne, samo me zanima je li du Pontova."

"Možda. Ne znam." Pripali još jednu cigaretu, *Parliament*, *Tiffanyjevim* upaljačem koji izgleda kao da je od 18-karatnog zlata. "Možda je prijateljica nekoga od du Pontovih."

Pokušavam se sjetiti razloga zbog kojeg večeras sjedim tu, sa Seanom, u *Dorsiji*, ali mi ništa ne pada na um. Pred očima mi je samo ništica koja se stalno vraća. Poslije večere – porcije su vrlo male, ali je hrana odlična; Sean svoju nije ni taknuo – kažem mu da se moram naći s Andreom Rothmere kod *Nell*, pa ako hoće espresso ili desert, neka ih naruči, jer u ponoć moram biti u gradu.

"Čemu žurba?", pita. "*Nell* više nije u modi."

"Ah." Splasnem, ali se brzo saberem. "Ondje ćemo se samo sastati. Zapravo idemo u" – kopam po mozgu, sjetim se nečega – "u *Chernoble*." Otpijem još gutljaj pjenušca iz čaše za viski.

"Dosadno. *Stvarno* dosadno", kaže i osvrće se po prostoriji.

"Ili *Contraclub East*. Ne sjećam se točno."

"*Out*. Kameno doba. Prehistorija." Cinično se nasmije.

Napeta šutnja. "Odakle bi ti to znao?"

"*Rock 'n' roll*." Slegne ramenima. "Pomiri se s tim."

"Dobro, Sean, a kamo *ti* izlaziš?"

Odmah odgovori: "U *Petty's*."

"Ah, da", promrmljam. Zaboravio sam da je već otvoren.

Nešto zazviždi i puši cigaretu.

"Idemo na domjenak kod Donalda Trumpa", slažem.

"Ludo. I nezaboravno."

"Donald je drag čovjek. Trebao bi ga upoznati", kažem.

"Mogu te... upoznati s njim."

"Stvarno?", pita Sean, možda s nadom, možda ne.

"Naravno." Aha. Mo'š si misliti.

Dok dobijem račun... da vidimo... platim ga, odvezem se taksijem doma, bit će gotovo ponoć, što znači da neću imati vremena vratiti jučerašnje videokasete, pa ako ne budem svraćao kući mogu jednostavno otići po još jednu videokasetu, ali ne piše li na mojoj članskoj da mogu uzeti samo tri istodobno? Što znači, ako sam sinoć uzeo dvije (*Body Double* i *Plavokosa, vruća, mrtva*), onda bih mogao uzeti još jednu, ali zabroavio sam da sam član Zlatnog kruga, što znači da, ako sam u proteklih šest mjeseci potrošio najmanje tisuću dolara, mogu posuditi koliko god želim videokaseta kad god hoću, ali ako su mi dvije još uvijek kod kuće, to možda znači da ne mogu uzeti ništa više, bio ja član Zlatnog kruga ili ne, ako ih nisam vratio, ali—

"Damien. Ti si Damien", čini mi se da je Sean promrmljao.

"Što si rekao?", pitam podižući pogled. "Nisam te čuo."

"Dobar ten", uzdahne. "Rekao sam da imaš dobar ten."

"Aha", kažem, još zbunjen pitanjem videokaseta. Pogledam dolje u – što, svoje krilo? "Hm, hvala."

"*Rock 'n' roll.*" Zgnječi opušak. Iz kristalne pepeljare malo se diže dim, pa nestane.

Sean zna da *ja* znam da nas vjerojatno može uvesti u *Petty's*, novi klub Normana Pragera u Pedeset devetoj, ali ja ga neću moliti, a on se neće ponuditi. Stavim svoju platinastu American Express karticu na račun. Seanov je pogled zalijepljen za nekog komada za šankom u haljini od vunenog žerseja *Thierry Mugler* i šalu *Claude Montana*, koja nešto pije iz čaše za viski koja ovdje služi za pjenušac. Kad naša konobarica dođe po račun i karticu, odmahnem glavom. Seanov pogled napokon padne na karticu, na sekundu, možda dvije, pa pozovem konobaricu da se vrati i dopustim joj da je odnese.

Objed s Bethany

.....

Danas idem s Bethany na objed u *Vanities*, novi bistro Evana Kileyja u Tribeci, i premda sam jutros vježbao gotovo dva sata i čak podizao utege u uredu prijepodne, i dalje sam užasno napet. Razloge je teško odrediti, ali uspio sam ih suziti na jedan ili dva. Ili se bojim odbijanja (premda ne znam zašto: *ona* je nazvala *mene*, ona želi vidjeti *mene*, ona želi objedovati *sa mnom*, ona *mene* želi ponovno poševiti), ili, s druge strane, to možda ima neke veze s novim talijanskim gelom za kosu, od kojeg doduše djeluje punije i dobro miriše, ali je vrlo ljepljiv i neugodan, pa svoju napetost lako mogu pripisati tome. Kako nam za objedom ne bi ponestalo tema za razgovor, pokušao sam pročitati novu zbirku kratkih pripovijedaka koja je u trendu, zove se *Wok*, a kupio sam je sinoć kod *Barnesa & Noblea*; nedavno je u *New Yorku* bio članak o mladom autoru, ali sve pripovijetke počinju riječima: "Kad ti mjesec padne u oko kao veliki suri soko", pa sam taj knjižuljak vratio na policu i popio *J&B* s ledom i zatim dva xanaxa ne bih li se oporavio. Da bih to nadoknadio, prije spavanja sam Bethany napisao pjesmu, i za to mi je trebalo dosta vremena, što me iznenadilo, jer sam joj nekoć često pisao pjesme, duge i mračne, dok smo još bili na Harvardu, prije nego što smo prekinuli. Bože, mislim dok ulazim u *Vanities*, kamo sam zakasnio samo petnaest minuta, nadam se da nije završila s onim kretenom Robertom Hallom. Prođem pokraj zrcala koje visi iza šanka dok me vode do stola i provjerim svoj izgled – gel izgleda sasvim dobro. Jutros je tema *Patty Winters Showa* bila je li Patrick Swayze postao cinik ili nije.

Moram se prestati kretati kad se približim stolu, hodajući za šefom sale (sve se to odvija usporeno). Nije okrenuta prema meni pa vidim samo njezin vrat, njezinu smeđu kosu podignutu u pundžu, a kad se okrene i pogleda kroz prozor, vidim samo dio njezinog profila, i to nakratko; izgleda *točno kao fotomodel*. Bethany je odjenula svilenu bluzu i suknju od satenske svile s krinolinom. Na stolu pred njom je antilopska torbica *Paloma Picasso* lovačke zelene

boje, pokraj čaše *San Pellegrina*. Pogleda na sat. Par za stolom do našega puši, pa nakon što se nagnem iza Bethany i iznenadim je i poljubim u obraz, staloženo zatražim od šefa sale da nas premjesti u nepušački dio. Uljudan sam, ali govorim dovoljno glasno da me nikotinski ovisnici čuju i, nadam se, osjete blagi sram zbog svojih prljavih navika.

"I?", pitam, stojeći prekriženih ruku, nestrpljivo lupkajući nogom.

"Bojim se da nemamo nepušačkog dijela", kaže šef sale.

Prestanem lupkati nogom i polako pregledam restoran, *bistro*, pitajući se kako mi zapravo izgleda kosa, i iznenada poželim da sam ipak promijenio gel, jer otkako sam zadnji put vidio svoju kosu, prije nekoliko sekundi, imam osjećaj da se promijenila, kao da se oblik frizure promijenio dok sam hodao do stola. Toplo me preplavi val mučnine koji ne mogu potisnuti, ali budući da sve to ionako samo sanjam, uspijem upitati: "Dakle, kažete da *nema* nepušačkog dijela? Jeste li to rekli?"

"Da, gospodine." Šef sale, mlađi od mene, pederasta izgleda, nedužan, nedvojbeno *glumac*, dodaje: "Žao mi je."

"Pa, to je... vrlo zanimljivo. To mogu prihvatiti." Posegnem u stražnji džep, izvadim svoju lisnicu od gazeline kože i tutnem dvadeset dolara u ustreptalu ruku šefa sale. Pogleda novčanicu, očigledno zbunjen i promrmlja: "Hvala", pa ode kao ošamućen.

"Ne. Hvala *vama*", doviknem za njim i sjednem Bethany sučelice, uljudno kimnuvši paru za susjednim stolom, i premda je pokušavam ignorirati onoliko dugo koliko to pristojnost dopušta, ne mogu. Bethany izgleda nevjerojatno dobro, *točno kao fotomodel*. Sve je mutno. Napet sam. Grozničave, romantične slike—

"Zar na Harvardu nisi pušio?" To su prve riječi koje mi je uputila.

"Cigare", kažem. "Samo cigare."

"Aha", kaže ona.

"Ali, prestao sam", slažem, teško dišući, stišćući ruke.

"To je dobro." Kimne.

"Čuj, je li ti bilo teško dobiti rezervaciju?", pitam i *nevjerojatno, ali dršćem*. Položim ruke na stol, glupo se nadajući da će se pod njezinim strogim pogledom prestati tresti.

"Ovdje nije potrebna rezervacija, Patrick", kaže umirujućim tonom, pruži ruku i njome pokrije moju. "Smiri se. Izgledaš kao da si podivljao."

"Mrijan sam, hoću reći, miran sam", kažem teško dišući, pokušavajući se nasmiješiti, a onda se više ne mogu spriječiti pa upitam: "Kako mi izgleda frizura?"

"Frizura ti je odlična", kaže. "Pssst. Smiri se, sve je u redu."

"Dobro je. Dobro sam." Opet se pokušam nasmiješiti, ali siguran sam da sam samo napravio grimasu.

Nakon kratke šutnje, ona kaže: "Imaš lijepo odijelo. *Henry Stuart?*"

"Ne", odgovorim uvrijeđeno, dodirujući suvratak. "*Garrick Anderson.*"

"Vrlo je lijepo", kaže, a onda iskreno zabrinuto upita: "Patrick, je li sve u redu? Upravo si se... trznuo."

"Čuj. Napet sam. Upravo sam se vratio iz Washingtona. Jutros sam došao Trumpovim zrakoplovom", kažem, nesposoban pogledati joj u oči. Govorim kao navijen. "Bilo je sjajno. Usluga – pravi užitek. Treba mi piće."

Ona se nasmiješi i lukavo me proučava. "Je li?", pita, ne posve bez zajedljivosti.

"Da." Zapravo ne mogu gledati u nju, pa uz veliko naprezanje razmotam ubrus, stavim ga u krilo, popravim, zabavim se čašom za vino, molim Boga da dođe konobar, a tišina koja traje najglasniji je zamislivi zvuk. "I, jesi li jutros gledala *Patty Winters Show?*"

"Ne, trčala sam", kaže i približi mi se. "Bio je o Michaelu J. Foxu, je li?"

"Ne", ispravim je. "O Patricku Swayzeu."

"Ma nemoj?", pita, pa doda: "Teško je to stalno pratiti. Siguran si?"

"Da. Patrick Swayze. Posve sam siguran."

"I, kako je bilo?"

"Pa, bilo je vrlo zanimljivo", kažem joj i udahnem. "Gotovo kao debata, o tome je li postao ciničan ili nije."

"Misliš li da je?", pita me uz osmijeh.

"Pa, ne, nisam siguran", počnem nervozno. "Zanimljivo je to pitanje. Nije dovoljno istraženo. To jest, ne bih to rekao nakon *Prljavog plesa*, ali poslije *Tiger Warsawa* više nisam siguran. Možda sam lud, ali učinilo mi se da sam osjetio *malo* ogorčenosti. Nisam siguran."

Zuri u mene nepromijenjena izraza lica.

"Oh, zamalo sam zaboravio", kažem i posegnem u džep. "Napisao sam ti pjesmu." Pružim joj papirić. "Evo." Osjećam se bolesno i slomljeno, izmučeno, doista na rubu provalije.

"Oh, Patrick." Nasmiješi se. "Kako lijepo od tebe."

"Pa, eto, što da ti kažem." Sramežljivo spustim pogled.

Bethany uzme papirić i raširi ga.

"Pročitaj je", kažem s iščekivanjem.

Pročita, zbuni se, zaškilji, okrene papirić da vidi ima li što s druge strane. Nešto u njoj shvaća da je pjesma kratka, pa ponovno pogleda napisane riječi, nažvrljane crvenom bojom s prednje strane papirića.

"To je kao haiku, razumiješ", kažem. "Pročitaj je. Hajde."

Pročisti grlo i s oklijevanjem počne čitati, polako, često zastajkujući. "'Siroti crnčuga na zidu. Pogledaj ga.'" Zastane, opet zaškilji, pa s oklijevanjem nastavi. "'Pogledaj sirotog crnčugu. Pogledaj sirotog crnčugu... na... zidu.'" Opet zastane, oklijeva, zbunjeno me pogleda, pa se vrati papiriću.

"Nastavi", kažem, pogledom tražeći konobara. "Dovrši je."

Pročisti grlo i ukočeno zureći u papir pokuša pročitati ostatak pjesme glasom tišim od šapta. "'Jebeš ga... Jebeš

crnčugu na zid..." Opet zastane, pa s uzdahom pročita posljednju rečenicu: "Crni čovjek... je... de... debil?"

Par za susjednim stolom polako se okrenuo i zuri u nas. Muškarac je zgranut, žena izgleda jednako užasnuto. Uzvratim joj pogled, srdito zurim u nju sve dok se ne okrene svojoj jebenoj salati.

"No da, Patrick", kaže Bethany, nakašlje se, pokuša nasmiješiti i vrati mi papirić.

"Da?", pitam. "I?"

"Vidim da je" – zastane i razmišlja – "da je tvoj osjećaj za... društvenu nepravdu" – opet se nakašlje i spusti pogled – "ostao nepromijenjen."

Uzmem papirić, gurnem ga u džep i nasmiješim se, i dalje se trudeći da izgledam ozbiljno. Držim se uspravno kako ne bi pomislila da sam ustuknuo. Dođe konobar i ja ga upitam koje vrste piva imaju.

"Heineken. Budweiser. Amstel Light", izrecitira.

"Da?", pitam, zureći u Bethany, dajući mu znak da nastavi.

"To je... ovaj... sve, gospodine", kaže.

"Nema Corone? Nema Kirina? Nema Grolscha? Nema Morettija?", pitam zbunjeno, razdraženo.

"Žao mi je, gospodine, nema", kaže oprezno. "Samo Heineken, Budweiser i Amstel Light."

"To je suludo", uzdahnem. "Onda mi donesite *J&B* s ledom. Ne, martini s *Absolutom*. Ne, čisti *J&B*."

"A ja ću još jedan *San Pellegrino*", kaže Bethany.

"I ja ću", brzo dodam, a noga mi se nekontrolirano trza pod stolom.

"Dobro. Želite li čuti koji su specijaliteti dana?", pita.

"Jedva čekamo", srdito prasnem, a onda se smirim i nasmiješim Bethany.

"Jeste li sigurni?" On se nasmije.

"*Molim vas*", kažem. Sve mi to nije nimalo smiješno. Proučavam jelovnik.

"Za predjelo imam rajčice sušene na suncu i zlatni kavijar s papričicama *poblano*, imam i svježju juhu od endivije–"

"Samo malo, samo malo", kažem i podignem ruku. "Stani."

"Da, gospodine?", pita konobar zbunjeno.

"*Ti* imaš? Valjda misliš da ovaj *restoran* ima", ispravim ga. "*Ti* nemaš rajčice sušene na suncu. Ima ih restoran. *Ti* nemaš papričice *poblano*. Ima ih restoran. Budi jasan, shvaćáš."

Zapanjeni konobar pogleda Bethany, koja se izvrsno snađe. "I kako poslužujete juhu od endivije?"

"Ovaj... hladnu", kaže konobar. Još se nije oporavio od mojeg napada i svjestan je da ima posla s nekim veoma, veoma napetim. Opet nesigurno zastane.

"Nastavi", kažem. "Molim te nastavi."

"Poslužuje se hladna", ponovi. "A za glavno jelo imamo sklata s mangom i crvenperku u *briocheu* s javorovim sirupom i" – pogleda svoj blokić – "pamukom."

"Mmmm, zvuči slasno. Pamuk, mmmm", kažem, nestrpljivo trljajući ruke. "Bethany?"

"Ja ću *ceviche* s lećom i kiselicom", kaže Bethany. "I endiviju s... preljevom od oraha."

"Gospodine?", pita me konobar oprezno.

"A ja ću..." Zastanem i brzo pregledam jelovnik. "Ja ću hobotnicu sa sjemenkama, i malo kozjeg sira, *chevrea*" – pogledam Bethany da vidim zgraža li se nad mojim izgovorom – "u prilogu i malo... malo *salse*, zasebno."

Konobar kimne, ode, i mi ostanemo sami.

"Eto." Nasmiješi se, pa primijeti da se stol lagano trese. "Što... što ti je s nogom?"

"S nogom? Aha!" Pogledam svoju nogu, pa ponovno nju. "To je... zbog glazbe. Jako mi se sviđa glazba. Ova koja se čuje."

"Što je to?", pita, nahirivši glavu, pokušavajući čuti refren kičaste verzije new age glazbe koja se čuje iz zvučnika ovješnog nad šankom.

"To je... mislim da je to Belinda Carlisle", nagađam. "Nisam siguran."

"Ali...", počne, pa stane. "Nema veze."

"Ali što?"

"Ali, ne čujem da netko pjeva." Nasmiješi se i skrušeno spusti pogled.

Smirim nogu i pretvaram se da slušam. "Ali, to je njezina pjesma", kažem i slabašno dodam: "Mislim da se zove *Heaven is a Place on Earth*. Sigurno je znaš."

"Pa, jesi li u posljednje vrijeme bio na kojem koncertu?", upita.

"Ne", kažem, i žao mi je što je morala spomenuti baš tu temu. "Ne volim glazbu uživo."

"Glazbu *uživo*?", zainteresirano pita, pijuckajući *San Pellegrino*.

"Da. Shvaćaš, grupe", objasnim, čitajući s njenog lica da govorim same pogrešne stvari. "Ma, nema veze. Išao sam čuti U2."

"I, kako je bilo?", pita. "Novi CD mi se jako svidio."

"Bili su izvrsni, doista izvrsni. Doista...", zastanem, ne znajući što bih rekao. Bethany upitno podigne obrve, zanima je što ću još reći. "Doista... pravi Irci."

"Čula sam da su uživo izvanredni", kaže, a njezin je glas zvonak i visok. "Koga još voliš?"

"Pa, znaš već", kažem, sad potpuno ukopan. "*Kingsmene*. '*Louie, Louie*'. Takve stvari."

"Ah, Patrick", kaže, zagledajući svaku pojedinost na mome licu.

"Što?" Uhvati me panika i odmah dotaknem kosu. "Previše gela? Ne voliš *Kingsmene*?"

"Ne." Nasmije se. "Samo se ne sjećam da si na fakultetu bio tako preplanuo."

"Ali, bio sam preplanuo, zar ne?", pitam. "Mislim, nisam bio Kaspar, nisam bio duh ili tako nešto?" Spustim lakat na stol i zategnem biceps pa joj kažem neka ga opipa. Nakon što to oklijevajući učini, nastavim s pitanjima: "Zar stvarno na Harvardu nisam bio tako preplanuo?", pitam tobože zabrinuto, ali ipak zabrinuto.

"Ne, ne." Nasmije se. "Ti si bez konkurencije bio George Hamilton generacije 1984."

"Hvala", kažem zadovoljno.

Konobar nam donese piće – dvije boce *San Pellegrina*. Čin drugi.

"I tako, ti si u Mill... na vodi? Taffeta? Kako se ono zove?", pitam. Njezino tijelo, njezina put, izgleda ružičasto i čvrsto.

"Milbank Tweed", kaže. "Tamo radim."

"Pa sjajno", kažem. "Dakle, nisi pogriješila kad si izabrala pravo."

"A ti si u... *P&P*-u?"

"Da."

Kimne, zastane, želi nešto reći, dvoumi se, sve u sekundi, a onda upita: "Ali, nije li tvoja obitelj vlasnik..."

"Ne želim razgovarati o tome", prekinem je. "Ali, jest, Bethany. Imaš pravo."

"A ipak radiš za *P&P*?", pita, izgovarajući svaki slog zasebno, tako da mi prasne u glavi.

"Da", kažem, oprezno se osvrćući.

"Ali—" Zbunjena je. "Nije li tvoj otac—"

"Da, naravno", kažem, prekidajući je. "Jesi li kušala *focacciju* u *Pooncakesu*?"

"*Patrick*."

"Da?"

"Što ti je?"

"Jednostavno ne želim razgovarati o..." Zastanem. "O poslu."

"Zašto ne?"

"Zato što to mrzim", kažem. "I, što veliš, jesi li bila u *Pooncakesu*? Mislim da ga je Miller podcijenio."

"Patrick", kaže ona polako. "Ako si tako napet zbog posla, zašto jednostavno ne daš otkaz? Pa tebi nije potrebno raditi."

"Zato", kažem, gledajući je ravno u oči, "što... želim... biti... kao... drugi... ljudi."

Nakon duge stanke, ona se nasmiješi. "Shvaćam." Opet tajac.

Ovaj ga put ja prekinem. "Misli o tome kao o novom pristupu poslu", kažem.

"Kako" – oklijeva – "razborito." Opet oklijeva. "Kako... ovaj... praktično."

Ovaj je objed naizmjenice teret, zagonetka koju treba riješiti, zapreka, a onda se pretvori u olakšanje i ja uspijem odlično odigrati ulogu – moj se mozak uključi i dojaviti mi da zna koliko me ona želi, ali ja se suzdržavam. I ona se suzdržava, ali ipak koketira. Time što me pozvala na objed dala je obećanje i kad mi donesu hobotnicu uhvati me panika jer sam siguran da se nikad neću oporaviti ako se to obećanje ne ispuni. Drugi je muškarci gledaju dok prolaze pokraj našeg stola. Katkad spustim glas do razine šapta. Čujem glasove – buku, zagonetne zvukove, u glavi; njezina se usta otvore i zatvore, gutaju tekućinu, smiješe se, privlače me kao magnet premazan ružem, dvaput nešto kažu o telefaksu. Na kraju naručim *J&B* s ledom, pa konjak. Ona naruči sorbet od metvice i kokosa. Dotaknem joj i primim ruku preko stola, ne samo kao prijatelj. Sunčane zrake probijaju se u *Vanities*, restoran se isprazni, gotovo su tri sata. Ona naruči čašu chardonnaya, pa još jednu, pa zatraži račun. Opustila se, ali nešto se dogodilo. Srce mi tuče jače, pa slabije, pa se na trenutak normalizira. Pomnivo slušam. Mogućnosti koje sam zamišljao tonu. Ona spusti pogled, a kad me ponovno pogleda, spustim ga ja.

"I", pita, "viđaš li se s kim?"

"Moj je život zapravo vrlo jednostavan", kažem zamišljeno, zaskočen.

"Što ti *to* znači?", pita.

Otpijem gutljaj konjaka i zagonetno se nasmiješim, zadirkujući je, rušeći njezine nade, njezine snove o pomirenju.

"Vidaš li se s kim, Patrick?", pita. "Hajde, reci mi."

Misleći na Evelyn, promrmljam: "Da."

"S kim?", čujem kako pita.

"S vrlo velikom bocom *Desyrela*", kažem dalekim glasom, iznenada vrlo tužan.

"Što?", pita, smiješeći se, ali onda nešto skopča, pa odmahne glavom: "Ne bih smjela piti."

"Ne, zapravo ne", kažem, konačno se pribravši, a onda, gotovo protiv svoje volje, dodam: "I zapravo, *vidi* li itko ikoga? *Vidi* li itko ikoga? Jesi li *ti* ikad vidjela *mene*? *Vidati*? Što to znači? Ha! *Vidati*? Ha! To mi uopće nije jasno. Ha!" Nasmijem se.

Ona sve to sasluša, pa kimajući kaže: "U tome ima neke zapetljane logike."

Opet duga stanka, pa sa strahom postavim sljedeće očekivano pitanje. "Vidaš li ti ikoga?"

Ona se nasmiješi, zadovoljna sobom, i dalje gledajući dolje, prizna nevjerojatnom jednostavnošću: "Pa, da, imam dečka i—"

"Koga?"

"Molim?" Podigne pogled.

"Tko je on? Kako se zove?"

"Robert Hall. Zašto?"

"Iz *Salomon Brothers*?"

"Ne, on je *chef*."

"Kod *Salomon Brothers*?"

"Patrick, on je *chef*. I suvlasnik restorana."

"Kojeg?"

"Je li to važno?"

"Ne, stvarno, kojeg?", pitam, pa ispod glasa dodam: "Tako da ga precrtam u svojem *Zagatu*."

"Zove se *Dorsia*", kaže, a onda: "Patrick, je li ti dobro?"

Da, moj mozak doista eksplodira i želudac mi prsne – spastična, kisela, želučana reakcija; zvijezde i planeti, cijele galaksije koje se sastoje isključivo od malih kuharskih kapa prekrivaju moje vidno polje. Uspijem istisnuti još jedno pitanje.

"Zašto Robert Hall?", pitam je. "Zašto on?"

"Pa, ne znam", kaže i zvuči malo pripito. "Vjerojatno zato što mi je dvadeset sedam i–"

"Je li? I meni je. I polovici Manhattana. Pa što onda? To nije izlika da se udaš za Roberta Halla."

"*Udam?*", kaže ona razrogačenih očiju, braneći se. "Zar sam to rekla?"

"Zar nisi?"

"Nisam, ali tko zna." Slegne ramenima. "Možda i to učinimo."

"Su-per."

"Kao što sam htjela reći, Patrick" – probada me pogledom, ali razigrano, od čega mi je zlo – "vjerojatno znaš da nam vrijeme ističe. Biološki sat kucka li kucka", kaže, a ja mislim: o moj Bože, sve je to priznala nakon samo *dvije* čaše chardonnaya? Perolaka kategorija. "Želim imati djecu."

"S Robertom Hallom?", pitam s nevjericom. "Onda bi mogla i s kapetanom Louom Albanom, za Boga miloga. Jednostavno te ne shvaćam, Bethany."

Dotakne svoj ubrus, pogleda dolje pa van na pločnik, gdje konobari postavljaju stolove za večeru. I ja ih promatram. "Zašto osjećam neprijateljstvo u tvom tonu, Patrick?", upita tiho, a onda nastavi pijuckati vino.

"Možda zato što tako jest", prasnem. "Možda to zato osjećaš."

"Isuse, Patrick", kaže, gledajući me u lice, iskreno uzrujana. "Mislila sam da ste ti i Robert prijatelji."

"Molim?" Zbunjen sam.

"Zar ti i Robert niste bili prijatelji?"

Nesigurno oklijevam. "Jesmo li?"

"Da, Patrick, jeste."

"Robert Hall, Robert Hall, Robert Hall", mrmljam za sebe, pokušavajući se sjetiti. "Imao je stipendiju? Predsjednik četvrte godine?" Još malo razmišljam, pa dodam: "Slabićka brada?"

"Ne, Patrick", kaže ona. "Onaj *drugi* Robert Hall."

"Zamijenio sam ga s *drugim* Robertom Hallom?"

"Da, Patrick", kaže, gubeći strpljenje.

Od nelagode sklopim oči i uzdahnem. "Robert Hall. Ne valjda onaj čiji su roditelji vlasnici polovice nekretnina u Washingtonu? Ne valjda onaj koji je" – nešto mi zapne u grlu – "bio kapiten veslačke momčadi? Visok?"

"Da", kaže. "*Taj* Robert Hall."

"Ali..." Zastanem.

"Da? Ali *što*?" Čini se da je spremna dugo čekati odgovor.

"Ali, on je bio *peder*", tresnem.

"Ne, *nije*, Patrick", kaže, očigledno uvrijeđena.

"Siguran sam da je bio peder." Počnem kimati glavom.

"Zašto si tako uvjeren u to?", pita neraspoločeno.

"Zato što je dopuštao dečkima iz bratstva – ne iz moje kuće – da ga na tulumima svi redom ševe, vezuju i tako to. Ili sam barem tako čuo", kažem iskreno, a onda, poniženiji nego što sam ikad bio, priznam: "Čuj, Bethany, ponudio mi je... znaš, da mi ga popuši. Jednom kad smo bili u knjižnici."

"O moj Bože", kaže s gađenjem. "Gdje je račun?"

"Zar Roberta Halla nisu izbacili zato što je napisao diplomsku radnju o Barbaru? Ili tako nečem?", pitam. "Slonu Barbaru? Onom, znaš, *francuskom* slonu."

"O čemu ti to?"

"Saslušaj me", kažem. "Nije li išao na postdiplomski iz ekonomije na Kellogg? Na Northwestern, zar ne?"

"Ispisao se", kaže ne gledajući me.

"Slušaj", kažem i dotaknem joj ruku.

Ona se trgne i povuče ruku.

Pokušam se nasmiješiti: "Robert Hall nije peder–"

"U to možeš biti siguran", kaže, malo previše arogantno. Kako se itko može uzrujavati zbog Roberta Halla? Umjesto da kažem: "Ma nemoj, glupa kravo?", kažem umirujućim tonom: "Vjerujem ti", pa dodam: "Pričaj mi o njemu. Želim znati kako stvari stoje između vas", i onda se, s osmijehom, bijesan, pun srdžbe, ispričam. "Oprosti."

Potraje neko vrijeme, ali na kraju ipak popusti i uzvрати mi osmijeh i ja joj ponovno kažem: "Pričaj mi još", a onda, ispod glasa, smiješeći joj se: "Volio bih ti rasjeći picu." Chardonnay ju je smekšao, pa se raspriča.

Dok ona opisuje svoju nedavnu prošlost, ja mislim na druge stvari: zrak, vodu, nebo, vrijeme, neki trenutak, neku točku kad sam joj htio pokazati sve lijepo na ovome svijetu. Nemam strpljenja za ispovijedi, za nove početke, za događaje koji se zbivaju izvan moga neposrednog vidnog polja. Neka brucošica koju sam upoznao u baru u Cambridgeu kad sam bio na trećoj godini rekla mi je jedne rane jeseni: "Život je pun otvorenih mogućnosti." Junački sam se trudio da ne povratim slanac koji sam upravo jeo kad je ispustila taj bubrežni kamenac mudrosti i mirno sam popio Heineken, nasmiješio se i usredotočio na partiju pikada koja se igrala u kutu. Suvišno je i reći da nije doživjela upis na drugu godinu. Te je zime njezino tijelo pronađeno kako pluta rijekom Charles, bez glave, a glava je bila ovješena na stablo na obali, kose omotane oko niske grane, pet kilometara uzvodno. Moji su bjesovi na Harvardu bili manje siloviti nego sada, a nema nade da će moje gađenje prestati – jednostavno *nije moguće*.

"Oh, Patrick", govori ona, "još si isti. Ne znam je li to dobro ili loše."

"Reci da je dobro."

"Zašto? Je li?", pita mršteći se. "Je li bilo? Onda?"

"Poznavala si samo jedan vid moje ličnosti", kažem. "Studenta."

"Ljubavnika?", kaže upitno, a njezin me glas podsjeća na nešto ljudsko.

Moj pogled hladno se spusti na nju. Nisam dirnut. Na ulici trešti glazba koja zvuči kao *salsa*. Konobar napokon donese račun.

"Ja ću platiti", uzdahnem.

"Ne", kaže ona i otvori torbicu. "*Ja sam pozvala tebe.*"

"Ali, ja imam platinastu American Express karticu", kažem joj.

"Ali, imam je i ja", kaže ona smiješeći se.

Zastanem i gledam kako polaže karticu na pladanj na kojem je stigao račun. Uhvatit će me jaka drhtavica ako brzo ne ustanem. "Ženski pokret. Eto ti." Nasmiješim se, pokazujući da nisam impresioniran.

Čeka me vani na pločniku dok ja u zahodu povraćam objed, bljujem hobotnicu, neprobavljenu i manje ljubičastu nego što je bila na tanjuru. Kad iziđem na ulicu, stavim sunčane naočale i žvačem *Cert*, mrmljam nešto za sebe a onda je poljubim u obraz i nešto izmislim. "Žao mi je što si me toliko čekala. Morao sam nazvati odvjetnika."

"Je li?", upita zabrinuto – glupača.

"Zbog prijatelja." Slegnem ramenima. "Bobbyja Chambersa. U zatvoru je. Neki ga prijatelji... to jest, uglavnom ja... pokušavaju izvući", kažem i ponovno slegnem ramenima, a onda promijenim temu i kažem: "Slušaj."

"Da?", pita uz osmijeh.

"Kasno je. Ne želim se vraćati u ured", kažem i pogledam na svoj *Rolex*. Zalazeće sunce na trenutak je zaslijepi. "Zašto ne svratiš k meni?"

"Molim?" Smije se.

"Zašto ne svratiš k meni?", ponovim.

"Patrick." Sugestivno se nasmije. "Ti to ozbiljno?"

"Imam bocu *Pouilly-Fuisséa*, *rashladenog*, hmmm?", kažem i podignem obrve.

"Čuj, to je moglo upaliti na Harvardu ali" – nasmije se pa nastavi – "sad smo... stariji i..." Zašuti.

"I... što?"

"Nisam trebala popiti toliko vina", ponovno kaže.

Krenemo. Vani je 35 stupnjeva, ne da se disati. Nije ni dan ni noć. Nebo izgleda žuto. Prosjaku na uglu Ulice Duane i Avenije Greenwich dam dolar samo kako bih na nju ostavio dojam.

"Daj, dođi", kažem, gotovo molećivo. "Dođi."

"Ne mogu", kaže. "Klima u mojem uredu je pokvarena, ali ne mogu. Voljela bih, ali ne mogu."

"Ma daj", kažem i zgrabim je za ramena. Dobročudno ih stisnem.

"Patrick, moram se vratiti u ured", prostenje, slabašno se protiveći.

"Ali, *skuhat* ćeš se ondje", kažem joj.

"Nemam izbora."

"Ma hajde." Onda je pokušam namamiti. "Imam servis za čaj i kavu *Durgin Gorham* iz četrdesetih, srebrni, koji bih ti volio pokazati."

"Ne mogu." Nasmije se i stavi sunčane naočale.

"*Bethany*", kažem, upozoravajući je.

"Čuj", popusti. "Kupit ću ti čokoladu. Umjesto toga pojedi čokoladu."

"Zgražam se. Znaš li ti koliko grama masnoće, *natrija*, ima u čokoladi?" Tobože sam užasnut.

"Daj, daj", kaže ona, "ti se barem ne moraš brinuti zbog toga."

"Ne, ti *daj*", kažem, malo hodajući ispred nje kako ne bi zamijetila ni tračak moje agresivnosti. "Čuj, dođi na piće, a poslije ćemo otići do *Dorsije* i vidjeti se s Robertom, može?" Okrenem se i nastavim hodati, ali sada natraške. "*Molim te.*"

"Patrick", kaže. "Preklinješ me."

"Doista ti želim pokazati onaj servis." Zastanem. "Molim te." Opet zastanem. "Stajao me tri i pol tisuće dolara."

Ona prestane hodati jer sam ja stao, i kad podigne pogled vidim da su joj čelo i obrazi oznojeni. Vruće joj je. Uzdahne, smiješeći se za sebe. Pogleda na sat.

"Dakle?", pitam.

"Ako bih to učinila...", počne.

"Da-a-a?", pitam, rastežući riječ.

"Ako to učinim, moram telefonirati."

"Ne, ne može", kažem i mahnem prolazećem taksiju. "Nazovi od mene."

"*Patrick*", buni se. "Pa eno telefona tamo prijeko."

"Idemo", kažem. "Evo taksija."

U taksiju, dok se vozimo prema Upper West Sideu, ona kaže: "Nisam smjela toliko popiti."

"Jesi li se napila?"

"Ne", kaže i hladi se programom *Les Misérables* koji je netko ostavio na stražnjem sjedalu taksija, u kojem nema klima-uređaja, a ona se hladi iako su otvorena oba prozora. "Samo sam... malo pripita."

Oboje se bez razloga nasmijemo. Ona se nasloni na mene, onda joj nešto sine, pa sumnjičavo upita: "U tvojoj zgradi postoji portir, zar ne?"

"Da." Nasmiješim se. Uzbuduje me to što ni ne sluti koliko je blizu opasnosti.

U stanu smo. Ode u dnevnu sobu, s odobravanjem kima i mrmlja: "Vrlo lijepo, gospodine Bateman, vrlo lijepo." Ja u međuvremenu zaključam i zakračunam vrata, pa odem do šanka i nalijem *J&B* u čašu dok ona rukom prelazi preko *Wurlitzerovog* džuboksa i razgleda ga. Počeo sam tiho režati, a tresem se tako jako da odlučim ne uzimati led, i onda sam u dnevnoj sobi, stojim iza nje dok gleda Davida Onicu koji visi nad kaminom. Naheri glavu, proučava ga, pa zahihoće i pogleda me pomalo zbunjeno, pa opet pogleda Onicu i nastavi se smijati. Ne pitam je što nije u redu – fućka mi se. Popijem piće u jednom gutljaju pa odem do ormara od bijele hrastovine gdje držim novi revolver na čavle koji sam prošli tjedan kupio u trgovini blizu mojeg ureda u Wall Streetu.

Pošto navučem par crnih kožnatih rukavica, provjerim je li pištolj napunjen.

"Patrick?", kaže Bethany hihoćući.

"Da?", kažem, pa dodam: "Dušo?"

"Tko je ovjesio Onicu?", pita.

"Sviđa ti se?"

"Nije loš, nego..." Zastane, pa kaže: "Prilično sam sigurna da je ovješena naopačke."

"Molim?"

"Tko ga je ovjesio?"

"Ja", kažem, još uvijek okrenut leđima.

"Ovjesio si Onicu *naopačke*." Smije se.

"Hmmm?" Stojim pokraj ormara i u ruci stišćem pištolj, navikavam se na njegovu težinu.

"Ne mogu vjerovati", kaže ona. "Kako dugo već tako visi?"

"Cijelo tisućljeće", šapnem, okrenem se i približim joj se.

"Molim?", kaže, i dalje proučavajući Onicu.

"Pitao sam, koji kurac radiš s Robertom Hallom?", prošapćem.

"Što si rekao?" Usporeno, kao na filmu, ona se okrene.

Pričekam da vidi revolver na čavle i rukavice i tek onda vrisnem: "*Koji kurac radiš s Robertom Hallom?*"

Možda nagonski, možda po sjećanju, krikne i uzaludno pokuša odjuriti do ulaznih vrata. Chardonnay je usporio njezine reflekse, a *J&B* je moje izoštrio, pa je bez napora zaskočim, onemogućim joj bijeg i onesvijestim je četirima udarcima pištoljem po glavi. Odvučem je natrag u dnevnu sobu, položim na pod na bijelu pamučnu plahtu *Voilacutro*, pa ispružim njezine ruke tako da su joj šake na debelim drvenim daskama, okrenute dlanovima prema gore i pištoljem zabijem tri čavla u njezine prste, pucajući nasumice. Od toga se osvijesti i počne vrištati. Pošto joj oči, usta i nosnice poprskam *Maceom*, stavim joj ogrtač od devine dlake *Ralph Lauren* preko glave, što priguši njezine krikove, barem

donekle. I dalje joj zabijam čavle u ruke dok obje nisu potpuno prekrivene – čavli zbijeni jedan do drugoga, neki iskrivljeni, tako da se ona nikako ne može pokušati uspraviti. Moram joj izuti cipele, što me pomalo razočara, ali ona očajnički udara nogama o pod i ostavlja crne mrlje na bijeloj hrastovini. Za to vrijeme neprestano vičem "gaduro", a onda joj dubljim, hrapavim glasom na uho šapnem "jebena pičko".

Na kraju, u agoniji, kad joj skinem ogrtač *Ralph Lauren* s lica, počne preklinjati, ili barem pokuša – adrenalin na trenutak nadjača bol. "Patrick, o Bože, prestani, molim te, o Bože, prestani me mučiti..." Ali bol se, dakako, vrati – prejaka je da se ne bi vratila – i ona se opet onesvijesti i povrati dok je u nesvijesti pa joj moram pridržati glavu kako se ne bi ugušila, a onda je opet poprskam *Maceom*. Prste koje nisam pogodio čavlima pokušam odgristi i zamalo uspijem s njezinim lijevim palcem, s kojega otrgnem sve meso i ostavim голу kost, pa je, nepotrebno, još jedanput poprskam *Maceom*. Ponovno joj stavim ogrtač od devine dlake preko glave za slučaj da se probudi i počne vrištati, pa uključim *Sonyjevu* džepnu videokameru kako bih snimio sve što slijedi. Kad je postavim na stativ i uključim da radi automatski, uzmem škare i počnem rezati njezinu haljinu i kad dođem do prsa, povremeno je ubodem u dojke i slučajno (ili ne) odsiječem jednu bradavicu kroz grudnjak. Ona opet počne vrištati kad joj strgnem haljinu. Bethany sad na sebi ima samo grudnjak, kojega je desna košarica tamna od krvi, i gaćice, potpuno nakvašene mokraćom. Njih ostavim za poslije.

Nagnem se nad nju i nadglasam njezine krikove: "Pokušaj vrištati, vrišti još malo..." Otvorio sam sve prozore i vrata terase i dok stojim nad njom njezina se usta otvore ali iz njih više ne dopiru ni krikovi nego samo užasni, grleni, životinjski glasovi koje povremeno prekida podrigivanje. "Vrišti, dušo", potičem je. "Samo vrišti." Nagnem se još više i zagladim joj kosu. "Nikoga nije briga... Nitko ti neće pomoći..." Pokuša ponovno kriknuti, ali gubi svijest, pa

usprije samo tiho zastenjati. Iskoristim njezinu bespomoćnost, skinem rukavice, nasilno joj otvorim usta i škarama odsječem jezik, koji lako izvučem iz usta i držim na dlanu, topao i krvav. Čini se mnogo manjim nego u njezinim ustima pa ga bacim o zid i onda joj moram pridržati glavu kako se ne bi ugušila. Onda je poševim u usta i pošto svršim, ponovno je poprskam *Maceom*.

Poslije, kad nakratko dođe k svijesti, stavim okrugli šešir plosnate glave koji mi je dala jedna od mojih djevojaka na prvoj godini Harvarda.

"Sjećaš li se *ovoga?*", viknem stojeći nad njom. "A pogledaj *ovo!*", kriknem pobjedonosno i pokažem joj cigaru. "*Još uvijek* pušim cigare. Ha. Vidiš? Cigara." Pripalim je mirnim, krvavim rukama, a njezino lice, toliko blijedo da je gotovo modro, trza se od boli, njezine se užasnite oči sklope pa napola otvore, njezin se život sveo na noćnu moru.

"I još nešto", viknem, hodajući amo-tamo. "Nije ni *Garrick Anderson*. Moje je odijelo *Armani! Giorgio Armani!*" Prkosno zastanem, nagnem se nad nju i prošišt看im: "A ti si mislila da je *Henry Stuart*. Kriste!" Jako je udarim po licu, pa prošišt看im: "Glupa gaduro", pri čemu je poprskam pljuvačkom, ali već je prekrivena s toliko *Macea* da to vjerojatno ni ne osjeća, pa je ponovno poprskam *Maceom* i ponovno pokušam poševiti u usta, ali ne mogu svršiti, pa prestanem.

Četvrtak

.....

Poslije, zapravo sljedeće večeri, nas troje, Craig McDermott, Courtney i ja sjedimo u taksiju, vozimo se k *Nell* i razgovaramo o vodi *Evian*. Courtney, odjevena u *Armanijev* nerc, upravo je hihoćući priznala da koristi *Evian* za kockice leda, što potakne raspravu o razlikama između vrsta vode iz boce, i Courtney traži da svi pokušamo najbrojiti što više vrsta možemo.

Počne ona, nabrajajući prstima: "Imamo *Sparcal*, *Perrier*, *San Pellegrino*, *Poland Spring*, *Calistogu*..." Zastane i pogledom potraži pomoć kod McDermotta.

On uzdahne, pa počne nabrajati: "*Canadian Spring*, *Canadian Calm*, *Montclair*, koji je također iz Kanade, *Vittel* iz Francuske, *Crodo*, koji je talijanski..." Zastane i zamišljeno protrlja bradu, sjeti se još jedne vrste pa iznenađeno objavi: "*Elan*." Na trenutak se učini da će spomenuti još neku vrstu, ali onda zašuti.

"*Elan*?", pita Courtney.

"Iz Švicarske", odgovori on.

"Aha", kaže ona pa se okrene meni: "Ti si na redu, Patrick."

Zureći kroz prozor taksija, izgubljen u mislima, tajac koji sam uzrokovao iznenada me ispuni bezimenim užasom, pa tupo, mehanički, počnem nabrajati: "Zaboravili ste *Alpenwasser*, *Down Under*, *Schat*, koji je iz Libanona, *Qubol* i *Cold Springs*—"

"To sam već ja rekla", prekine me Courtney optuživački.

"Ne, ti si rekla *Poland Spring*", kažem joj.

"Je li?", promrmlja Courtney, pa potegne McDermotta za rukav. "Je li to točno, Craig?"

"Vjerojatno." McDermott slegne ramenima. "Valjda."

"Osim toga ne smijete zaboraviti da mineralnu vodu uvijek treba kupovati u *staklenim* bocama. Ne u plastičnim", kažem zloslutno, pa čekam da me pitaju zašto.

"Zašto?" Courtney zvuči doista zainteresirano.

"Jer oksidira", objasnim. "A želimo da bude oštra i da nema neugodan okus."

Nakon duge, zbunjene šutnje tipične za Courtney, McDermott, zagledan kroz prozor, prizna: "Ima pravo."

"Stvarno ne razumijem razlike između tih voda", promrmlja Courtney. Sjedi između McDermotta i mene na stražnjem sjedalu taksija, a ispod nerca ima odijelo od vunenog grubog kepera *Givenchy*, čarape *Calvin Klein* i cipele *Warren Susan Allen Edmonds*. Nešto prije, u istom

taksiju, kad sam dotaknuo nerc, bez druge namjere nego da provjerim njegovu kvalitetu, Courtney je to osjetila i pitala imam li mentol za usta. Nisam ništa odgovorio.

"Kako to misliš?", ozbiljno pita McDermott.

"Pa", slegne ramenima, "hoću reći, u čemu je uopće razlika između izvorske vode i prirodne vode, na primjer, ili, hoću reći, postoji li uopće razlika?"

"*Courtney*. Prirodna voda je bilo koja voda iz bilo kojeg podzemnog izvora", uzdahne Craig, i dalje zagledan kroz prozor. "Sadržaj minerala nije mijenjan, premda je voda možda dezinficirana ili filtrirana." McDermott je odjenuo vuneni smoking s ušicama na suvracima *Gianni Versace* i zaudara na *Xeryus*.

Na trenutak se trgnem iz svjesne inercije kako bih dodatno objasnio: "Dok su u izvorskoj vodi možda dodani ili uklonjeni minerali i obično je filtrirana, ali nije prerađivana." Zastanem. "Sedamdeset pet posto sve vode koja se prodaje u bocama u Americi zapravo je izvorska voda." Opet zastanem, pa upitam sve nazočne: "Jeste li to znali?"

Slijedi duga, prazna tišina, a onda Courtney postavi još jedno pitanje, ovaj put nedovršeno: "Razlika između destilirane i pročišćene vode je u tome...?"

Zapravo ne slušam taj razgovor, čak ni samoga sebe, jer razmišljam o tome kako se osloboditi Bethanynog tijela, to jest, pitam se bih li ga još dan-dva zadržao u stanu. Odlučim li ga se osloboditi večeras, lako ono što je preostalo mogu srpati u plastičnu vreću za smeće i ostaviti na stubištu; ili se mogu dodatno potruditi, odvući je na ulicu i ostaviti uz pločnik s ostalim smećem. Čak ga mogu odnijeti u stan u Hell's Kitchenu i politi vapnom, popušiti cigaru, gledati kako se raspada i slušati *walkman*, ali želim ženska tijela držati odvojena od muških, a osim toga, želim gledati *Glad za krvlju*, videokasetu koju sam posudio danas poslijepodne – u reklamnom natpisu piše: "Neki vas klaunovi tjeraju na smijeh, ali Bobo će vas otjerati u smrt, a onda će pojesti vaše tijelo" – a ako bih u ponoć išao u Hell's Kitchen, čak i kad ne

bih svratio u *Bellvue* na laku večeru, ne bi mi ostalo dovoljno vremena. I tako ću Bethanyne kosti, glavninu utrobe i mesa vjerojatno baciti u peć za spaljivanje smeća u zgradi.

Courtney, McDermott i ja upravo smo otišli s domjenka *Morgana Stanleyja* koji se održao blizu Seaporta, na vršku Manhattana, u novom klubu koji se zove *Goldcard* i doima se kao grad za sebe; ondje sam naletio na Waltera Rhodesa, čistog Kanadanina, kojeg nisam vidio još od Exetera i koji je, kao i McDermott, zaudarao na *Xeryus*, i – nevjerojatno – rekao sam mu: "Čuj, držim se podalje od ljudi. Izbjegavam čak i najobičniji razgovor", i onda sam se ispričao i otišao. Tek blago ošamućen, Walter je rekao: "Ovaj... nema problema, shvaćam." Odjenuo sam dvoredni smoking od vunenog krepa sa šest gumbi i hlačama na crtu i svilenu leptirmašnu, sve *Valentino*. Luis Carruthers je ovaj tjedan u Atlanti. S Herbertom Gittesom sam u *Goldcardu* ušmrknuo crtu kokaina, a prije nego što je McDermott pozvao ovaj taksi kako bismo se odvezli k *Nell*, uzeo sam halcion kako bih ublažio djelovanje kokaina, ali još nije počeo djelovati. Čini se da se Courtney sviđa McDermott, a kad njezina kartica Chembank nije radila, barem ne na bankomatu na kojem smo pokušali (razlog je u tome što je prečesto koristi za kokain, premda to nikad ne bi priznala; ostaci kokaina znali su povremeno i meni uništiti kreditne kartice) a McDermottova jest, odbila je *moju* i prihvatila *njegovu*, što, poznavajući Courtney, znači da želi *poševiti* McDermotta. Ali, to i nije važno. Iako sam zgodniji od Craiga, zapravo izgledamo vrlo slično. Životinje koje govore bile su tema jutrošnjeg *Patty Winters Showa*. U improviziranom akvariju plivala je hobotnica kojoj su na krak spojili mikrofon i stalno je – ako je vjerovati njezinu treneru koji je siguran da mekušci imaju glasnice – tražila "sir". Gledao sam sve to nekako ošamućeno, a onda sam se rasplakao. Prosjak odjeven poput Havajca prtlja po kanti za smeće na mračnom uglu Osme i Desete.

"Kod destilirane ili pročišćene vode", govori McDermott, "uklonjena je većina minerala. Voda je prokuhana, a para se kondenzirala i to ti je pročišćena voda."

"Za razliku od destilirane vode koja nema okusa i obično nije za piće." Zijevnem.

"A mineralna voda?", pita Courtney.

"Nije ju definirala—", počnemo McDermott i ja istodobno.

"Nastavi", kažem, ponovno zijevajući, zarazivši Courtney koja također počne zijevati.

"Ne, samo ti nastavi", kaže on ravnodušno.

"Nije ju definirala FDA²⁹", kažem joj. "Ne sadrži kemikalije, soli, šećere ni kofein."

"A soda je pjenušava od ugljičnog dioksida, zar ne?", pita.

"Da." I McDermott i ja kimnemo zagledani pred sebe.

"To sam znala", kaže oklijevajući, a po tonu glasa, i ne gledajući je, osjećam da se vjerojatno smiješi.

"Ali, kupuj samo *prirodnu* sodu", upozorim je. "Jer to znači da je ugljični dioksid otpočetak u njoj."

"Klupskoj sodi umjetno dodaju ugljični dioksid", objasni McDermott.

"Osim *White Rock Seltzeru*", napomenem, neometen McDermottovim smiješnim i neprekidnim nadmetanjem. "*Ramlösa* je također vrlo dobra."

Taksi se sprema skrenuti u Četrnaestu ulicu, ali četiri-pet limuzina također pokušava onamo skrenuti, pa ne dospijemo proći. Opsujem vozača, ali iz prednjeg dijela taksija prigušeno se čuje neka stara Motownova pjesma iz šezdesetih, možda Supremesi; pokušam spustiti staklo, ali ne ide, zapelo je. Courtney pita: "Koju bi vrstu trebalo piti poslije tjelovježbe?"

"Pa", uzdahnem, "koju god izabereš, treba biti vrlo hladna."

"Zato što?", pita ona.

"Zato što se brže apsorbira nego da je na sobnoj temperaturi." Rastreseno pogledam *Rolex*. "Vjerojatno je najbolja voda. *Evian*. Ali, ne iz plastične boce."

"Moj trener kaže da je i *Gatorade* u redu", usprotivi se McDermott.

"Ali, ne misliš li da je voda najbolji nadomjestak za izgubljenu tjelesnu tekućinu jer u krvotok uđe brže nego ijedna druga tekućina?" Ne mogu odoljeti, dodam: "*Rista?*"

Ponovno pogledam na sat. Ako kod *Nell* popijem samo jedan *J&B* s ledom, stići ću kući do dva da pogledam *Glad za krvlju*. U taksiju, koji se polako kreće prema gužvi pred klubom, opet vlada tišina. Limuzine iskrcavaju putnike i voze dalje, svi smo usmjerili pozornost na to, a i na nebo nad gradom, koje je teško, puno tamnih oblaka. Limuzine stalno trube jedna na drugu i ništa ne rješavaju. Grlo me peče od kokaina koji sam ušmrknuo s Gittesom pa gutam pljuvačku pokušavajući ga okvasiti. Zagrađeni prozori napuštene stambene zgrade preko puta prekriveni su plakatima koji reklamiraju rasprodaju kod *Crabtree & Evelyn*a. Slovka j riječ "mogul", Batemane. Kako se piše mogul? M-o-g-u-l. Mo-gul. Mog-ul. Led, duhovi, vanzemaljci—

"Ne volim *Evian*", kaže McDermott pomalo snuždeno. "Presladak je." Prizna to tako tužno da se složim s njim.

Promatrajući ga u mraku taksija, znajući da će večeras vjerojatno završiti u krevetu s Courtney, na trenutak osjetim sažaljenje prema njemu.

"Da, McDermotte", kažem polako. "*Evian* jest presladak."

Te večeri je na podu bilo toliko Bethanyne krvi da sam se mogao ogledati u njoj dok sam posezao za jednim od bežičnih telefona, pa sam se gledao dok sam se naručivao za šišanje kod *Gioa*. Courtney prekine moj trans priznajući: "Bilo me strah prvi put kušati *Pellegrino*." Nervozno me pogleda očekujući — što? da se složim? — a onda pogleda McDermotta, koji joj se isprazno, nategnuto nasmiješi. "Ali, poslije je bilo... sve u redu."

"Kako hrabro", promrmljam i opet zijevnem dok taksi puzi prema klubu, a onda glasnije kažem: "Čujte, zna li itko za uređaj koji bi se mogao spojiti na telefon i simulirati onaj zvuk poziva koji čeka?"

Kad dođem kući, stanem iznad Bethanynog tijela i zamišljeno pijuckam piće, provjeravajući u kakvom je stanju. Oba su joj kapka napola otvorena, a donji zubi kao da strše – to zato što su joj usnice otkinute, zapravo odgrižene. Tog sam joj poslijepodneva otpilio lijevu ruku i tad je napokon umrla; sada je podignem, držeći je za kost koja strši ondje gdje joj je bila šaka (nemam pojma gdje je sada: u ledenici? u ormaru?); držim je kao cijev, na njoj još ima nešto mesa, premda je većina odrezana ili odgrižena, pa je spustim na njezinu glavu. Potrebno je samo nekoliko udaraca – možda pet ili šest – da joj potpuno razbijem vilicu, i samo još dva da joj se lice posve ulubi.

Whitney Houston

.....

Whitney Houston vinula se na glazbenu scenu 1985. godine LP-em nazvanom po njoj, na kojem su bila četiri hita koja su došla do prvog mjesta top ljestvice, uključujući "The Greatest Love of All", "You Give Good Love" i "Saving All My Love for You", a osvojio je i *Grammy* za najbolji ženski pop vokal i dvije nagrade *American Music Awards*, jednu za najbolji *rhythm and blues* singl i drugu za najbolji *rhythm and blues* video. Usto su je *Billboard* i *Rolling Stone* proglasili za najbolju debitanticu godine. Poslije sve te halabuke, čovjek bi pomislio da će sama ploča biti razočaranje, ali začudo, *Whitney Houston* (Arista) jedna je od najtoplijih, najsloženijih i najboljih *rhythm and blues* ploča desetljeća, a Whitney ima upravo nevjerojatan glas. Po elegantnoj, prekrasnoj fotografiji Whitney na ovitku albuma (u haljini *Giovanna De Maura*) i prilično seksi snimci na poledini (u kupaćem kostimu *Norma Kamali*) vidi se da to

nije samo korektna profesionalno odrađena ploča; *jest* ugladana, ali i žestoka, a Whitneyin glas preskače toliko granica i tako je mnogostran (premda je ona prvenstveno *jazz* pjevačica) da je teško u potpunosti doživjeti album nakon jednog slušanja. Ali, to ne biste ni poželjeli. Poželjet ćete u njemu uživati mnogo puta.

Prve su pjesme "You Give Good Love" i "Thinking About You" – obje je producirao i aranžirao Kashif – koje odišu toplim, raskošnim jazz aranžmanima ali s modernim sintetiziranim ritmom, i premda su obje doista dobre, album zapravo živne tek s pjesmom "Someone for Me", koju je producirala Jermaine Jackson, u kojoj Whitney čeznutljivo pjeva uz jazz-disco pozadinu i razlika između njezine čeznutljivosti i živahnosti pjesme vrlo je dirljiva. Balada "Saving All My Love for You" je najseksi, najromantičnija pjesma na ploči. Tu je i ubojiti saksofonski solo Toma Scotta, a čuju se i utjecaji ženskih grupa šezdesetih (koautor je Gerry Goffin), ali ženske grupe šezdesetih nikad nisu bile tako emocionalne ni tako seksi (a nisu imale ni tako dobre producente) kao ta pjesma. "Nobody Loves Me Like You Do" prekrasan je duet s Jermaine Jackson (koja ju je i producirala) i još jedan primjer sofisticirane liričnosti tog albuma. Najmanje mu nedostaju dobri tekstovi, što se inače obično dogodi kad pjevačica ne piše vlastiti materijal nego joj ga biraju producenti. Ali, Whitney i društvo ovdje su pokazali dobar ukus.

Dance singlica "How Will I Know" (za mene najbolja dance pjesma osamdesetih) vesela je oda djevojačkoj nesigurnosti u naklonost mladića. Ima izvrstan pijanistički rif i jedina je pjesma na albumu koju je producirao producenti wunderkind Narada Michael Walden. Meni je među baladama (uz "The Greatest Love of All" – njezino krunsko postignuće) najdraža "All at Once", o tome kako djevojka shvaća da je dragi pomalo napušta, a prati je fantastičan gudački aranžman. Iako ništa na tom albumu ne djeluje kao da je umetnuto tek toliko da popuni prostor, najbliža je tome

pjesma "Take Good Care of My Heart", još jedan duet s Jermaine Jackson. Problem je u tome što se odmiče od jazz korijena albuma i kao da je pod utjecajem dance glazbe osamdesetih.

Ali, Whitneyin talent ponovno zablista u pjesmi "The Greatest Love of All", jednoj od najboljih, najsnažnijih pjesama koje su ikad napisane o samoodržanju i dostojanstvu. Od prvog stiha (autori su Michael Masser i Linda Creed) do posljednjeg, to je savršena balada o vjeri u sebe. Tekst je snažan, a Whitney pjeva upravo veličanstveno. Univerzalna poruka pjesme prelazi sve granice i u nama budi nadu kako nije prekasno da se popravimo, budemo bolji prema drugima. Budući da je u svijetu u kojem živimo nemoguće suosjećati s drugima, uvijek možemo suosjećati sa sobom. Važna je to poruka, dapače, presudna, a na tom je albumu prekrasno iznesena.

Četiri pjesme s njezine druge ploče, *Whitney* (Arista, 1987.), došle su na prvo mjesto rang-lista: "I Wanna Dance with Somebody", "So Emotional", "Didn't We Almost Have It All?" i "Where Do Broken Hearts Go?", a gotovo sve je producirao Narada Michael Walden, i premda album nije tako ozbiljan kao prvi, nije napravljen ni "lijevom rukom". Počinje živahnom, plesnom pjesmom "I Wanna Dance with Somebody (Who Loves Me)", koja je sličnog tipa kao "How Will I Know" s prvog albuma. Zatim slijedi putena "Just the Lonely Talking Again", koja odražava dubok utjecaj jazzu koji je prožeo prvi album, a u Whitneyinu glasu naziremo novu umjetničku zrelost – sama je autorica svih vokalnih aranžmana na ovom albumu – što se odlično osjeća u pjesmi "Love Will Save the Day", najambicioznijoj koju je dosad snimila. Producirao ju je Jellybean Benitez, a pulsira žestokim ritmom i, kao i većina pjesama na tom albumu, izražava svijest odrasle osobe o tome u kakvom svijetu živimo. Ona pjeva, a mi joj vjerujemo. To je velika promjena u odnosu na image male izgubljene curice koji je bio tako privlačan na prvom albumu.

Još odrasliji image ima u pjesmi "Didn't We Almost Have It All", koju je producirao Michael Masser, pjesmi o tome kako sretnoš staru ljubav i kažeš joj što osjećaš prema vašoj davno prošloj vezi. To je Whitney u najpoetičnijem izdanju. I, kao i u većini ostalih pjesama, gudački je aranžman sjajan. "So Emotional" istog je tipa kao "How Will I Know" i "I Wanna Dance with Somebody", ali je pod još jačim utjecajem rocka, a kao i ostale pjesme na tom albumu, Whitney prati izvrsna skupina studijskih glazbenika s Naradom na sintesajzerskim bubnjevima, Wolterom Afanasieffim na sintisajzeru i sint-basu, Corradom Rusticijem na sint-gitari i nekim tko se potpisao kao Bongo Bob na programiranim udaraljka i sampiranim bubnjevima. "Where You Are" jedina je pjesma na albumu koju je producirao Kashif i nosi neizbrisiv pečat njegove profesionalnosti – ugladen i sjajan zvuk, a tu je i izvrstan saksofonski solo Vincenta Henryja. Meni je zvučala kao potencijalni hit singl (uostalom, kao i sve ostale pjesme na albumu), pa se pitam zašto je nisu tako snimili.

Pravo iznenađenje albuma je pjesma "Love Is a Contact Sport" – snažna, odvažna, seksi pjesma koja je, u producentskom smislu, glavna atrakcija ploče, a uz dobar ritam ima i izvrstan tekst. Jedna mi je od najdražih. U pjesmi "You're Still My Man" jasno se čuje koliko Whitneyin glas nalikuje instrumentu – besprijekoran, topao stroj koji gotovo baca u zasjenak sentiment glazbe, ali tekst i melodija odveć su izraziti, odveć jaki da bi ih ijedan pjevač, čak i netko Whitneyina kalibra, mogao zasjeniti. U pjesmi "For the Love of You" vide se Naradine zavidne sposobnosti programiranja bubnjeva, a njezin ugođaj modernog jazza podsjeća ne samo na lučonoše tog žanra kao što su Michael Jackson i Sade, nego i na starije umjetnike poput Milesa Davisa, Paula Butterfielda i Bobbyja McFerrina.

"Where Do Broken Hearts Go" emocionalno je najsnažnija pjesma albuma o izgubljenosti i pokušaju povratka sigurnosti djetinjstva. Njezin je glas kontroliran i

prekrasan kao i uvijek, i uvodi nas u "I Know Him So Well", najdirljiviju pjesmu na albumu jer je to u prvom redu duet s njezinom majkom Cissy. To je balada o... kome? – zajedničkom ljubavniku? davno nestalom ocu? – s kombinacijom čežnje, žaljenja, odlučnosti i ljepote koja album privodi kraju graciozno i savršeno. Od Whitney možemo još mnogo toga očekivati (dala nam je prekrasan dar baladom "One Moment in Time" na Olimpijadi 1988.), ali čak i da nije tako, zadržala bi svoje mjesto najuzbudljivije i najoriginalnije crne jazz pjevačice svoga naraštaja.

Večera s tajnicom

.....

Ponedjeljak navečer, osam sati. U uredu sam i pokušavam riješiti križaljku iz nedjeljnog *New York Timesa*, slušam rap glazbu ne bih li odgonetnuo zašto je tako popularna, jer mi je neka mala plavuša koju sam prije dva dana upoznao u *Au Baru* rekla da jedino to sluša, i premda sam je poslije premlatio na mrtvo ime u nečijem stanu u Dakoti (zamalo je ostala bez glave, što za mene i nije neobično iskustvo), jutros me počeo proganjati njezin glazbeni ukus pa sam morao svratiti u *Tower Records* na Upper West Sideu i potrošiti devedeset dolara na rap CD-e, ali, kako sam i očekivao, ništa mi nije jasno: crnački glasovi izgovaraju ružne riječi kao što su "digit", "pudding" i "chunk". Jean sjedi za svojim stolom, pretrpanim papirima koje sam joj dao pročitati. Danas nije bio loš dan: vježbao sam dva sata prije posla; u Chelseau se otvorio novi Hirschov restoran *Finna*; Evelyn mi je ostavila dvije poruke na telefonskoj sekretarici i još jednu kod Jean, obavještavajući me da će biti u Bostonu gotovo cijeli tjedan; i što je najbolje, jutros je *Patty Winters Show* bio u dva dijela. Prvi je bio ekskluzivan intervju s Donaldom Trumpom, a drugi reportaža o ženama koje su bile izložene mučenju. Trebao bih večerati s Madisonom Greyom i Davidom Championom u *Café*

Luxembourg, ali u osam i petnaest doznam da će doći i Luis Carruthers, pa nazovem Campiona, tog kretena, i otkažem, a onda nekoliko minuta razbijam glavu pitanjem što da radim ove večeri. Gledajući kroz prozor shvatim da će za samo nekoliko trenutaka nebo nad gradom biti posve crno.

Jean proviri u moj ured, lagano pokucavši na poluotvorena vrata. Pretvaram se da je ne vidim, premda ne znam zašto, jer sam zapravo nekako osamljen. Priđe stolu. I dalje zurim u križaljku kroz sunčane naočale, ošamućen bez ikakvog razloga.

Ona spusti fascikl na stol prije nego što upita: "Rješavaš križaljku?" – to "križaljku" kao jedan pokušaj prisnosti, razdražujuća prijateljska gesta. U sebi ustuknem, a onda kimnem ne gledajući je.

"Trebaš pomoć?", upita i oprezno zaobiđe stol pa se nagne preko mojeg ramena ne bi li mi pomogla. Već sam sva polja popunio riječima "meso" ili "kost" i ona malo ostane bez daha kad to vidi, i kad vidi hrpu polomljenih olovaka na stolu savjesno ih pokupi i iziđe.

"Jean!", pozovem je.

"Da, Patrick?" Vрати se u ured trudeći se sakriti gorljivost.

"Bi li pošla sa mnom na večeru?", pitam, i dalje zagledan u križaljku, pa izbrišem "m" u jednom od mnogih "mesa" kojima sam je ispunio. "Naravno, ako... nisi zauzeta."

"Oh, ne", odgovori prebrzo, a onda, vjerojatno zamijetivši tu brzinu, kaže: "Nemam nikakvih dogovora."

"Nije li to zgodna slučajnost", upitam, spuštajući naočale i podižući pogled.

"Hm, da." Slegne ramenima.

"Osim toga, imam i ulaznice za koncert... *Milla Vanilla* ako želiš ići", kažem nehajno.

Zbunjeno upita: "Je li? Čiji koncert?"

"*Milla... Vanilla*", polako ponovim.

"*Milla... Vanilla*?", pita s nelagodom.

"Milla... Vanilla", kažem. "Barem mislim da se tako zovu."

"Nisam sigurna."

"Misliš, da li bi išla?"

"Ne... nego za ime." Duboko se zamisli, pa kaže: "Mislim da se zovu... *Milli Vanilli*."

Dugo šutim, pa kažem: "Aha."

Stoji, jedanput kimne.

"Nije važno", kažem – ionako nemam nikakve ulaznice. "To je tek za nekoliko mjeseci."

"Ah", kaže i ponovno kimne. "Dobro."

"Čuj, kamo bismo mogli otići?" Zavalim se u naslon i podignem *Zagat* sa stola.

Šuti, boji se išta reći, shvaća moje pitanje kao test koji mora proći, a onda, nimalo sigurna da je izabrala točan odgovor, kaže: "Kamo god ti želiš?"

"Ne, ne, ne." Nasmiješim se i listam vodič. "Kamo god *ti* želiš."

"Oh, Patrick", uzdahne. "Ne mogu ja o tome odlučiti."

"Ma daj", potičem je. "Kamo god želiš."

"Ali, ne mogu." Ponovno bespomoćno uzdahne. "Ne znam."

"Hajde", hrabrim je, "kamo želiš poći? Ti odluči. Samo reci. Mogu nas uvesti bilo kamo."

Dugo razmišlja, a onda, sluteći da joj vrijeme istječe, bojažljivo, želeći ostaviti dojam na mene, upita: "A da odemo u... *Dorsiju*?"

Prestanem listati *Zagat* i napeto se nasmiješim ne podižući pogled. Želudac mi se stisnuo. Pitam se: želim li doista reći ne? Želim li doista reći da ondje ne mogu dobiti rezervaciju? Jesam li na to doista spreman? Je li to ono što želim učiniti?

"Taaaaako dakle", kažem i spustim vodič, pa ga nervozno opet otvorim kako bih našao broj. "Jean bi u *Dorsiju*..."

"Ma, ne znam", kaže zbunjeno. "Ne, možemo kamo god ti hoćeš."

"*Dorsia* je... u redu", kažem nehajno, podignem slušalicu i dršćućim prstom vrlo brzo okrenem sedam zastrašujućih brojki, nastojeći ostati hladan. Umjesto znaka zauzeća koji očekujem, telefon čak zazvoni i nakon drugog puta javi se onaj isti napeti glas na koji sam se tijekom prošla tri mjeseca već naviknuo, poviče: "Da, *Dorsia*?" dok ga zaglušuju zvukovi iz restorana.

"Da, molim vas, dva mjesta za... da vidimo... dvadesetak minuta?", pitam, pogledavši na *Rolex* i namignuvši Jean. Ona je silno impresionirana.

"Puni smo", kaže šef sale nadmeno.

"Ma nemojte?", kažem, kao da mi je drago, a povraća mi se. "Izvršno."

"Rekao sam da smo puni", poviče on.

"U devet?", kažem. "Savršeno."

"Večeras nema slobodnih stolova", neumorno tupi šef sale. "A i lista čekanja je puna." Spusti slušalicu.

"Dobro, vidimo se." I ja spustim slušalicu i uz osmijeh kojim nastojim izraziti zadovoljstvo njezinim izborom odjedanput se borim za dah, svi su mi mišići napeti. Jean na sebi ima haljinu od vunenog žerseja *Calvin Klein*. Zbunjeno stoji pred stolom.

"Da?", pitam, prilazeći vješalici za kapute. "Odjevena si... u redu."

Malo pošuti. "Nisi im dao ime", kaže tiho.

Razmišljam o tome dok oblačim svoj kaputić *Armani* i ponovno vežem *Armanijevu* svilenu kravatu, pa joj, ne zamuckujući, kažem: "Znaju me."

Dok šef sale vodi do stola par za koji sam prilično siguran da su Kate Spencer i Jason Lauder, Jean i ja primaknemo se njegovu podiju gdje je otvorena knjiga rezervacija – imena su apsurdno čitka – i ležerno se nagnuvši vidim jedino ime zabilježeno za devet sati koje još nije prekriženo, a ono je – mili Bože – *Schrawtz*. Uzdahnem i

lupkajući nogom, uzdišući, pokušavam nešto smisliti. Iznenada se okrenem prema Jean i kažem joj: "Zašto ne odeš u zahod?"

Ona se osvrće po restoranu, upija dojam. Kaos. Oko šanka neprobojna svjetina. Šef sale posjedne onaj par za stol u sredini prostorije. Sylvester Stallone i neka praznoglava ljepotica sjede u prednjem separeu u kojem smo Sean i ja bili samo nekoliko tjedana prije, od čega mi pozli, a njegovi su tjelohranitelji natrpani u susjednom separeu, a vlasnik *Petty'sa*, Norman Prager, izvalio se u trećem. Jean okrene glavu prema meni i vikne: "Molim?", nadglasavajući buku.

"Zar nećeš u zahod?", pitam. Šef sale se približava, probija kroz pretrpani restoran, nenasmiješen.

"Zašto? Hoću reći... zar bih trebala?", pita posve zbunjena.

"Jednostavno... otiđi", prošišt看im, očajnički je stišćući za ruku.

"Ali, ne trebam ići, Patrick", pobuni se.

"O, Kriste", promrmljam. Sad je ionako prekasno.

Šef sale dođe do podija i pogleda u knjigu rezervacija, primi telefonski poziv, za samo sekundu spusti slušalicu pa nas odmjeri, ne sa nezadovoljstvom. Šefu sale je najmanje pedeset i nosi konjski rep. Dva puta se nakašljem kako bih privukao njegovu pozornost, uhvatio njegov pogled.

"Da?", pita kao da ga gnjavimo.

Probodem ga dostojanstvenim pogledom, a u sebi uzdahnem. "Rezervacija za dvoje..." Progutam knedlu. "Za devet."

"Da-a-a-a?", pita sumnjičavo. "Ime?", kaže, pa se okrene konobaru koji prolazi, može mu biti osamnaest, zgodan je poput fotomodela, a upitao je šefa sale: "Je li led?" Šef bijesno poviče: "Ne... sada. Razumiješ? Koliko ti puta moram ponoviti?" Konobar skrušeno slegne ramenima, a šef sale prstom pokaže šank: "Onde!" Okrene se prema nama. Sad ga se doista bojim.

"Ime", zapovijedi.

A ja mislim: od svih prokletih imena na svijetu, zašto baš to? "Hm, Schrawtz" – Kriste Bože – "gospodin i gospođa Schrawtz." Siguran sam da mi je lice boje pepela; ime izgovaram poput robota, ali šef sale odveć je zauzet da bi zamijetio, a čak se i ne potrudim pogledati Jean, koja je nedvojbeno potpuno sluđena mojim ponašanjem dok nas šef vodi do stola Schrawtzovih, koji je vjerojatno loš, ali je meni ipak laknulo.

Jelovnici su već na stolu, ali toliko sam živčan da mi riječi, pa čak i cijene, izgledaju poput hijeroglifa. Konobar primi našu narudžbu pića – onaj isti koji nije znao naći led – a ja, ne slušajući Jean, počnem govoriti stvari poput: "Zaštita ozonskog omotača doista je vrlo važna" i pričati indikativne kuc-kuc viceve. Nasmiješim se i zaledim osmijeh na licu, kao na drugom planetu, i za samo nekoliko minuta – konobar nam ne dopije ni preporučiti specijalitete dana – primijetim visok, zgodan par koji pokraj podija raspravlja sa šefom sale, i pošto vrlo duboko uzdahnem, kažem Jean: "Događa se nešto vrlo loše."

Ona podigne pogled s jelovnika i pića bez leda koje je pijuckala. "Zašto? Što nije u redu?"

Šef sale nas bijesno gleda, zapravo *mene*, dok vodi par prema našem stolu. Da su njih dvoje niski, zdepasti, izrazito židovskog izgleda, uspio bih zadržati stol i bez da ispod stola dodam pedesetaču, ali ovo dvoje izgledaju kao da su upravo sišli s reklame *Ralph Laurena*, i premda tako izgledamo i Jean i ja (a i svi ostali u restoranu), muškarac je odjeven u smoking, a cura – pravi komad, svatko bi je poševio – prekrivena je draguljima. To je stvarnost, i kako bi rekao moj omraženi brat Sean, s tim se moram pomiriti. Šef sale je već pokraj stola, ruku sklopljenih iza leđa, nimalo raspoložen, i nakon duge stanke upita: "Gospodin i gospođa... *Schrawtz*?"

"Da?" Pravim se lud.

On samo zuri u mene. I šuti. Njegov konjski rep, sijed i mastan, visi poput nekakve zloćudne izrasline preko ovratnika.

"Znate", na kraju kažem, pomalo nadmeno, "poznajem kuhara."

On i dalje zuri. A nedvojbeno isto čini i par iza njega.

Nakon još jedne duge stanke, bez ikakva razloga, upitam: "Je li on u... Aspenu?"

To nikamo ne vodi. Uzdahnem i okrenem se Jean, koja izgleda potpuno izgubljeno. "Idemo, važi?" Ona nijemo kimne. Tako ponižen, primim Jean za ruku pa ustanemo – ona sporije nego ja – u prolazu se očešemo o šefa sale i par i probijemo se kroz gužvu i onda smo vani i ja sam posve očajan i robotski mrmljam samome sebi: "Trebao sam biti pametniji, trebao sam biti pametniji", ali Jean skakuće ulicom i smije se, vuče me za sobom, i kad napokon primijetim njezino neočekivano veselje, ona hihoćući dahne: "To je bilo *tako* smiješno", a onda, uhvativši moju stisnutu šaku, kaže: "Tvoj je smisao za humor tako *spontan*." Potresen, ukočeno hodajući pokraj nje, ignorirajući je, pitam se: "Kamo... sad?", i za nekoliko sekundi smislim odgovor – u *Arcadiju*, kamo je povedem.

Nakon što me netko za koga mislim da je Hamilton Conway zamijeni s nekim po imenu Ted Owen i upita mogu li ga večeras uvesti u *Petty's* – kažem mu: "Pokušat ću" – ono malo preostale prisebnosti usmjerim na Jean, koja mi sjedi sučelice u gotovo praznoj blagovaonici *Arcadije* – nakon što on ode, zauzeto je samo pet stolova. Naručio sam *J&B* s ledom, Jean pijucka bijelo vino i priča o tome kako se zapravo želi baviti "trgovačkim bankarstvom", a ja mislim: usudi se sanjati. Netko drugi, Frederick Dibble, zastane i čestita mi na poslu s Larsonom i čak ima drskosti reći: "Vidimo se, Saul." Ali, ja sam u izmaglici, milijun kilometara daleko, a Jean to ne opaža; govori o novom romanu koji je pročitala, nekoga mladog autora – korice, vidio sam, čisti neon; tema: uzvišena patnja. Pritom pomislim da govori o nečemu drugom i, zapravo je ne gledajući, kažem: "Moraš biti debelokožac da bi preživio u ovom gradu." Ona

porumeni, kao da joj je nelagodno, pa otpije još malo vina – dobrog *sauvignon blanca*.

"Kamo si odlutao?", kaže.

"Što?", pitam, trepćući.

"Pitam, kamo si odlutao?"

"Nisam." Uzdahnem. "Tu sam, otkačen kao i uvijek."

"To je dobro." Nasmiješi se – sanjam li ja to? – s olakšanjem.

"I, reci", kažem, nastojeći se usredotočiti na nju, "što zapravo želiš raditi u životu?" Onda se sjetim kako je tupila o trgovačkom bankarstvu, pa dodam: "Ukratko. Sažmi." Pa dodam: "I nemoj mi samo reći kako voliš raditi s djecom, vrijedi?"

"Pa, voljela bih putovati", kaže ona. "I možda nastaviti školovanje, ali zapravo ne znam..." Zamišljeno zastane pa iskreno objavi: "Sad sam u fazi kad naizgled ima mnogo mogućnosti, ali tako sam... ne znam... nesigurna."

"Mislim da je usto važno shvatiti vlastita ograničenja." A onda je, iz čistog mira, upitam: "Imaš li dečka?"

Sramežljivo se nasmiješi, pocrveni pa kaže: "Ne. Zapravo ne."

"Zanimljivo", promrmljam. Otvorio sam jelovnik i proučavam večerašnji *prix fixe*.

"A ti, viđaš li se s kim?", odvaži se. "Mislim, za ozbiljno?"

Odlučim se za ribu s tulipanima i cimetom, a odgovor izbjegnem uzdahuvši: "Ja samo želim imati dubok odnos s nekim osobitim", i prije nego što dospije odgovoriti, pitam je što želi naručiti.

Poslije, nakon osrednje večere, boce skupog kalifornijskog *cabernet sauvignona* i kolača koji podijelimo, naručim čašu portoa koji stoji pedeset dolara, a Jean pijucka bezkofeinski espresso i kad me upita kako je restoran dobio ime, kažem joj, i pritom ne smislim nikakvu laž, iako sam u iskušenju, samo da bih vidio bi li mi povjerovala. Sjedeći ovako sučelice Jean u mraku *Arcadije*, lako je povjerovati da

bi ona progutala svaku laž koju bih joj servirao – od zaljubljenosti je posve bespomoćna – a ta mi je bespomoćnost, začudo, posve neerotična. Mogao bih joj čak reći kako zagovaram apartheid, a ona bi već našla razlog zbog kojeg bi ga i ona trebala zagovarati i davati velike priloge rasističkim korporacijama ko–

"Arkadija je bila drevna regija na Peloponezu u Grčkoj, osnovana 370. godine prije Krista, a bila je posve okružena planinama. Glavni je grad bio... Megalopolis, koji je istodobno bio političko središte i glavni grad arkadijske konfederacije..." Otpijem malo porta, koji je gust, jak, skup. "Uništena je tijekom grčkog rata za neovisnost..." Opet zastanem. "Pana su prvi štovali Arkadani. Znaš li tko je bio Pan?"

Ne odvajajući pogled od mene, ona kimne.

"Njegova su slavlja bila vrlo slična Bakovim", kažem joj. "Noću je ludovao s nimfama, ali volio je i... plašiti putnike danju... Otud riječ *pan-ika*." Bla bla bla. Zabavlja me što sam sve to uspio zapamtiti. Podignem pogled s porta u koji sam se bio zamišljano zagledati i nasmiješim joj se. Ona dugo šuti, zbunjena, ne znajući kako reagirati, ali na kraju mi se zagleda u oči i kaže, zastajkujući, naginjući se preko stola: "To je... tako... zanimljivo", i to je sve što iziđe iz njezinih usta, samo to zna reći.

Jedanaest i trideset četiri minute. Stojimo na pločniku pred Jeaninim stanom na Upper East Sideu. Njezin nas portir zabrinuto odmjerava, što me ispuni neodređenom jezom – njegov me pogled probada. Zavjesa zvijezda, široka kilometre i kilometre, prostire se nad gradom i njihovo blještavilo u meni probudi osjećaj skrušenosti, što mi je vrlo teško podnijeti. Ona slegne ramenima i kimne nakon što joj kažem nešto o vrstama anksioznosti. Kao da njezin mozak nikako ne može uspostaviti vezu s njenim ustima, kao da pokušava naći racionalan odgovor na pitanje tko sam ja, što, dakako, nije moguće: nema... racionalnog... odgovora.

"Uživala sam u večeri", kaže. "Mnogo ti hvala."

"Zapravo, hrana je bila osrednja, ali, nema na čemu." Slegnem ramenima.

"Želiš li navratiti na piće?", upita odveć nehajno, i premda mi se ne sviđa njezin način, to ne znači da ne želim poći k njoj – ali, nešto me zaustavi, nešto zaustavi krvožednost: portir? rasvjeta u predvorju? njezin ruž? Osim toga, počinjem misliti da je pornografija mnogo jednostavnija od stvarnog seksa pa stoga i mnogo ugodnija.

"Imaš li pejotla?", upitam.

Zbunjeno zastane: "Molim?"

"Samo se šalim", kažem. "Čuj, želim pogledati Davida Lettermana, pa..." Zastanem. Nije mi jasno zašto odugovlačim. "Moram ići."

"Možeš ga gledati..." Zastane, pa dovrši. "Kod mene."

Zastanem prije nego što upitam: "Imaš satelit?"

"Da." Kimne. "Imam."

U stupici, opet zastanem, tobože razmišljajući. "Ne, nema veze. Volim ga gledati... bez satelita."

Tužno me i zbunjeno pogleda: "Molim?"

"Moram vratiti videokasete", objasnim žurno.

Ona zastane. "Sada? Pa već je" – pogleda na sat – "gotovo ponoć."

"Hm, da", kažem, posve otkačen.

"Pa, onda... laku noć", kaže ona.

Kakve knjige čita Jean? Pred očima mi promiču naslovi: *Kako natjerati muškarca da se zaljubi u tebe. Kako zadržati ljubav zauvijek. Kako napraviti posao: udati se. Kako biti udana za točno godinu dana. Molitelj.* U džepu sakoa napipam kutiju prezervativa koje sam kupio prošli tjedan... ali, neće ići.

Nakon što se nelagodno rukujemo, ona još drži moju ruku i pita: "Stvarno? Ti nemaš satelit?"

I premda večer doista nije bila nimalo romantična, ona me zagrlila i ovaj put zrači toplinom kakva mi nije poznata. Tako sam se naviknuo zamišljati da se sve događa onako kako se događa na filmu, zamišljati kako se događaji oblikuju

u filmske prizore da gotovo mogu čuti zanosnu glazbu, kameru kako se spušta i vrti oko nas, kako se njezine usnice otvaraju i izgovaraju "Želim te" u dolbyjevu stereu. Ali, moj je zagrljaj zamrznut i shvatim, najprije kao iz daljine a onda sve jasnije, da darmar u meni pomalo jenjava a ona me ljubi u usta i to me trgne natrag u nekakvu stvarnost i blago je odgurnem. Uplašeno me pogleda.

"Čuj, moram ići", kažem gledajući na svoj *Rolex*. "Ne bih htio propustiti... *Glupe trikove kućnih ljubimaca*."

"Dobro", kaže, pribravši se. "Bok."

"Laku noć", kažem.

Krenemo svako na svoju stranu, ali onda mi ona nešto dovikne.

Okrenem se.

"Ne zaboravi da imaš zakazan doručak s Frederickom Bennetom i Charlesom Runtom u restoranu *21*", kaže s vrata, koja joj portir pridržava.

"Hvala", doviknem i mahnem. "Na to sam posve zaboravio."

I ona meni mahne, pa nestane u predvorju.

Idući prema Aveniji Park kako bih našao taksi, prođem pokraj ružnog beskućnika – pripadnika genetski niže klase – i kad tiho zamoli sitniš, "bilo što", primijetim vrećicu knjižare *Barnes & Noble* pokraj njega na stubama crkve pred kojom prosi i ne mogu se suzdržati, narugam se: "Aha, ti čitaš, mo'š si mislit'...", a onda, na stražnjem sjedalu taksija koji me vozi doma, zamišljam kako trčim oko Central Parka nekog svježeg proljetnog poslijepodneva s Jean, kako se smijemo i držimo za ruke. Kupimo balone pa ih pustimo.

Detektiv

.....

Svibanj se pretopi u lipanj koji se pretopi u srpanj koji se vuče prema kolovozu. Zbog vrućine, prošle sam četiri noći intenzivno sanjao o vivisekciji, a sad ne radim ništa, vegetiram u uredu, odvratno me boli glava, slušam CD Kenny

G-a, ali jaka prijepodnevena svjetlost prodire u prostoriju, probija mi lubanju, jača mamurluk, i zbog toga jutros ništa ne radim. Dok slušam glazbu, zamijetim da bljeska druga lampica na telefonu, što znači da me zove Jean. Uzdahnem i oprezno skinem slušalice.

"Što je?", pitam mrtvim glasom.

"Ovaj... Patrick?", počne.

"Daaa, Jeeean?", pitam nadmeno.

"Patrick, tu je neki gospodin Donald Kimball, želi te vidjeti", kaže ona uplašeno.

"Tko?", prasnem.

Ona ispusti blago zabrinuti uzdah, a onda, tiho, upitno: "*Detektiv Donald Kimball?*"

Zastanem, zagledan u nebo, pa u monitor, pa u bezglavu ženu koju sam nacrtao na poledini posljednjeg broja *Sports Illustrated*, pa prođem rukom preko sjajnog papira, jedanput, dvaput, a onda istrgnem stranicu i zgužvam je. Na poslijetku počnem: "Reci mu..." Onda, pošto razmislim, zastanem, pa opet počnem: "Reci mu da sam na objedu."

Jean zastane, pa prošapće: "Patrick... mislim da zna da si tu." Dok šutim, doda, i dalje šaptom: "Tek je pola jedanaest."

Uzdahnem, opet odugovlačim, potiskujem paniku. "Ha, onda ga pošalji."

Ustanem, odem do zrcala *Jodi* ovješene pokraj slike Georgea Stubbsa i provjerim frizuru, provučem češalj od volovskog roga kroz kosu a onda mirno uzmem jedan od bežičnih telefona i, pripremajući se za tegobnu scenu, počnem glumiti da razgovaram s Johnom Akersom. Govorim u slušalicu i prije nego što detektiv uđe u ured.

"Čuj, Johne..." Nakašljem se. "Moraš nositi odjeću u skladu sa svojim stasom", počnem govoriti u neuključen telefon. "Postoje stroga pravila o tome kako se nosi prugasta košulja. Prugasta košulja traži odijela i kravate diskretnog uzorka..."

Vrata ureda se otvore i ja mahnem detektivu, koji je iznenadajuće mlad, možda mojih godina, odjeven u *Armanijevo* odijelo prilično slično mojem, premda je njegovo pomalo neuredno, što me zabrine. Umirujuće mu se nasmiješim.

"A gušće tkana košulja trajnija je od obične... Da, znam... Ali da bi to doznao, moraš ispitati *tkanje*..." Mahnem prema naslonjaču od kroma i tikovine *Mark Schrag* sučelice mome stolu, bezglasno mu nudeći da sjedne.

"Gusto tkana tkanina proizvodi se ne samo s više konca, nego od konca visokokvalitetnih vlakana, koja su duga i tanka i koja... da... i koja... koja daju gusto tkanje, za razliku od kraćih, širih vlakana, naprimjer onih u tvidu. A labavo *tkane* tkanine, poput trikotaže, vrlo su osjetljive i s njima treba oprezno..." Budući da je došao detektiv, nije vjerojatno da će ovo biti dobar dan i ja ga odmjeravam dok sjeda i križa noge na način koji me ispunjava bezimenim strahom. Shvatim da predugo šutim kad se on okrene kako bi vidio jesam li završio razgovor.

"Tako je i... da, Johne, tako je. I... da, frizeru uvijek moraš dati petnaest posto napojnice..." Zastanem. "Ne, vlasniku salona ne treba davati napojnicu..." Bespomoćno slegnem ramenima gledajući detektiva i zakolutam očima. On kimne, nasmiješi se s razumijevanjem i ponovno prekriži noge. Ima lijepe čarape. Isuse Kriste. "Djevojci koja ti pere kosu? Ovisi. Rekao bih, dolar-dva..." Nasmijem se. "Ovisi o tome kako izgleda..." Još se glasnije nasmijem. "Da, i o tome što je još voljna oprati..." Opet zastanem, pa kažem: "Čuj, Johne, moram ići. Upravo je stigao T. Boone Pickens..." Zastanem, cerekajući se poput kretena, pa se nasmijem. "Samo se šalim..." Još jedna stanka. "Ne, nemoj davati napojnicu vlasniku salona." Još se jedanput nasmijem, a onda završim: "Dobro, Johne... vrijedi." Spustim slušalicu, sklopim antenu i onda, uzaludno naglašavajući svoju normalnost, kažem: "Oprostite."

"Ne, *ja* se moram ispričati", kaže iskreno. "Trebao sam se najaviti." Pokazujući bežični telefon koji stavljam na ležište, upita: "Je li to... ovaj... bilo nešto važno?"

"To?", kažem, prilazeći stolu, spuštajući se na stolac. "Samo razmatranje poslovnih problema. Istraživanje mogućnosti... Razmjena tračeva... Širenje tračeva..." Obojica se nasmijemo. Led je probijen.

"Bok", kaže on, ustane, pruži ruku. "Ja sam Donald Kimball."

"Bok. Pat Bateman." Prihvatim njegovu ruku i čvrsto je stisnem. "Drago mi je."

"Ispričavam se", kaže, "što sam ovako upao, ali trebao sam razgovarati s Luisom Carruthersom, a njega nije bilo i... pa, eto, vi ste bili tu i..." Nasmiješi se, slegne ramenima. "Znam kako vi dečki znate biti zauzeti." Odvrati pogled od tri broja *Sports Illustrateda* koji su otvoreni na mojem stolu i prekrivaju ga, a na njima stoji *walkman*. I ja ih zamijetim pa zatvorim sva tri i gurnem ih u gornju ladicu zajedno s još uključenim *walkmanom*.

"I?", upitam, nastojeći zvučati što srdačnije i razgovorljivije. "O čemu ćemo razgovarati?"

"Pa, znate", kaže, "angažirala me Meredith Powell da istražim nestanak Paula Owena."

Zamišljeno kimnem prije nego što kažem: "Niste iz FBI-ja ili tako nešto?"

"Ne, ne", kaže. "Ni slučajno. Ja sam privatni detektiv."

"Ah, shvaćam... Da." Ponovno kimnem, ali još mi nije laknulo. "Paulov nestanak... shvaćam."

"Dakle, sve ovo nije baš *toliko* službeno", povjeri mi. "Imam samo nekoliko pitanja. O Paulu Owenu. O vama—"

"Jeste li za kavu?", prekinem ga.

Nesigurno odgovori: "Ne, hvala, ne treba."

"*Perrier? San Pellegrino?*", ponudim.

"Ne, hvala lijepa, ne treba", ponovi i otvori mali crni notes koji je izvadio iz džepa zajedno sa zlatnom penkalom *Cross*. Pozvonim Jean.

"Da, Patrick?"

"Jean, možeš li donijeti gospodinu..." Zastanem, podignem pogled.

I on podigne pogled: "Kimball."

"... gospodinu Kimballu bocu *San Pelle*—"

"Hvala, doista ne treba", buni se.

"Ma, nema problema", kažem mu.

Imam osjećaj da se trudi ne zuriti radoznalo u mene. Okrene se svome notesu i nešto zapiše, pa nešto prekriži. Jean uđe gotovo odmah i stavi bocu *San Pellegrina* i *Steubenovu* kristalnu čašu na moj stol, pred Kimballa. Uputi mi napet, uplašen pogled, na koji uzvratim mrštenjem. Kimball podigne pogled, nasmiješi se i kimne Jean koja, vidim, danas nema grudnjak. Nedužno je promatram dok odlazi, pa vratim pogled na Kimballa, sklopim ruke, uspravim se. "I, o čemu ćemo razgovarati?", ponovim.

"O nestanku Paula Owena", podsjeti me.

"Ah, tako je. Pa, nisam ništa čuo o nekakvom nestanku..." Zastanem, pokušam se nasmijati. "Barem nije ništa bilo u trač-rubrici u novinama."

Kimball se uljudno nasmiješi. "Mislim da njegova obitelj ne želi da se to pročuje."

"Razumljivo." Kimnem na netaknutu čašu i bocu, pa ga pogledam. "Limetu?"

"Ne, stvarno", kaže. "Ne treba."

"Sigurni ste?", upitam. "Uvijek vam mogu nabaviti limetu."

Kratko zastane, pa kaže: "Samo nekoliko preliminarnih pitanja koja su mi potrebna za moju evidenciju, može?"

"Samo pitajte", kažem.

"Koliko vam je godina?", pita.

"Dvadeset sedam", odgovorim. "Bit će mi dvadeset osam u listopadu."

"Gdje ste studirali?" Nešto nažvrlja u notes.

"Na Harvardu", kažem mu. "Tamo sam bio i na postdiplomskom."

"Vaša adresa?", pita, gledajući isključivo u notes.

"Zapadna Osamdeset prva ulica broj 55", kažem.

"Zgrada American Gardens."

"Lijepo." Podigne pogled, impresioniran. "Vrlo lijepo."

"Hvala", nasmiješim se polaskano.

"Ne živi li ondje Tom Cruise?", pita.

"Aha." Stisnem hrbat nosa. Iznenada moram čvrsto stisnuti oči.

Čujem kako kaže: "Oprostite, je li vam dobro?"

Otvorim oči, koje obje suze, i pitam: "Zašto pitate?"

"Doimate se... napeto."

Posegnem u ladicu i izvadim bočicu aspirina.

"Nuprin?", ponudim.

Kimball čudno pogleda bočicu, pa mene, pa odmahne glavom. "Hm... ne, hvala." Izvadio je kutiju Marlboro i rastreseno je spušta pokraj boce *San Pellegrina* dok proučava nešto u notesu.

"Loša navika", napomenem.

Podigne pogled i, vidjeći moje neodobravanje, zbunjeno se nasmiješi. "Znam. Žao mi je."

Zurim u cigarete.

"Hoćete... bi li vam bilo draže da ne pušim?", oprezno upita.

I dalje zurim u cigarete, razmišljam. "Ne... ne, u redu je."

"Sigurni ste?", pita.

"Nema problema." Zazvonim Jean.

"Da, Patrick?"

"Molim te, donesi pepeljaru za gospodina Kimballa."

Ona to za nekoliko sekundi i učini.

"Što mi možete reći o Paulu Owenu?", napokon upita, nakon što Jean ode pošto je stavila kristalnu pepeljaru *Fortunoff* uz netaknuti *San Pellegrino*.

"Pa, znate", nakašljem se i progutam dva nuprina nasuho, "i nisam ga tako dobro poznavao."

"A koliko ga *jeste* poznavali?", pita.

"Ne znam... što bih vam rekao", kažem prilično iskreno. "Bio je u... yaleskom filmu, znate."

"*Yaleskom* filmu?", pita zbunjeno.

Zastanem; nemam pojma što govorim. "Da... yaleskom filmu."

"Što vam to znači... yaleski film?" Zaintrigiran je.

Ponovno zastanem – doista, što mi to znači? "Pa, kao prvo, mislim da je vjerojatno bio prikriveni homoseksualac." Nemam pojma; čisto sumnjam, s obzirom na to kakve je žene volio. "Trošio je dosta kokaina..." Zastanem, pa kažem: "Mislio sam na *taj* yaleski film." Siguran sam da to zvuči bizarno, ali ne znam što bih drugo rekao.

U uredu je trenutačno vrlo tiho. Soba se iznenada doima pretrpanom i vrućom i premda klima-uređaj radi punom snagom, zrak je nekako neprirodan, recikliran.

"I tako..." Kimball bespomoćno gleda u notes. "Ništa mi ne možete reći o Paulu Owenu?"

"Pa sad..." Uzdahnem. "Živio je takozvanim urednim životom, moglo bi se reći." Dodam: "Zdravo... se hranio."

Osjećam Kimballovo nezadovoljstvo; upita: "Kakav je bio kao čovjek? Osim" – zastane, pokušava se nasmiješiti – "ovoga što ste već rekli?"

Kako opisati Paula Owena ovom čovjeku? Nadmen, arogantan, veseo glupan koji se uvijek izvlačio kad je trebalo platiti račun kod *Nell*? Ili da mu kažem kako sam posjednik žalosnog podatka da je njegov pimpek imao ime, a to je ime bilo *Michael*? Ne. Smiri se, Batemane. Mislim da sam se uspio nasmiješiti.

"Nadam se da ovo nije unakrsno ispitivanje", nekako protisnem.

"Zar se tako osjećate?", pita. To pitanje zvuči mračno, ali nije.

"Ne", kažem oprezno. "Zapravo ne."

Opet nešto zapiše i time me izludi, a onda, ne podižući pogled, grickajući vršak penkale, upita: "Gdje je Paul najviše visio?"

"Vi...sio?", pitam.

"Da", kaže. "Znate... visio."

"Da razmislim", kažem, lupkajući prstima po stolu. "*The Newport. Harry's. Fluties. Indochine. Nell's. Cornell Club. The New York Yacht Club.* Sva uobičajena mjesta."

Kimball je zbunjen. "Imao je jahtu?"

Nastojim zvučati što ležernije. "Ne. Samo je ondje visio."

"A gdje je studirao?", pita.

Zastenem. "Zar to ne znate?"

"Samo me zanimalo znate li vi", kaže ne gledajući me.

"Ovaj... na Yaleu", kažem polako. "Zar ne?"

"Tako je."

"I postdiplomski na Columbiji", dodam. "Barem *misl*im."

"A prije svega toga?", upita.

"Ako se dobro sjećam, St. Paul's... *misl*im—"

"Ne, u redu je. To zapravo nije bitno", ispriča se. "Stvar je samo u tome što nemam drugih pitanja. Zapravo ne znam odakle bih počeo istragu."

"Čujte, ja samo...", počnem tiho, taktično, "samo želim pomoći."

"Shvaćam", kaže.

Još jedna duga stanka. Nešto zabilježi, ali to se ne čini važnim.

"Možete li mi išta drugo reći i Owenu?", pita, zvučeći gotovo uplašeno.

Razmislim, pa slabašno objavim: "Obojici nam je 1969. bilo sedam godina."

Kimball se nasmiješi. "I meni."

Pretvarajući se da me slučaj zanima, upitam: "Imate li ikakvih svjedoka, ili otisaka prstiju—"

Umorno me prekine: "Pa, na njegovoj telefonskoj sekretarici je poruka da je otišao u London."

"Pa", kažem s nadom, "možda i jest, ha?"

"Njegova djevojka misli da nije", kaže Kimball bezbojno.

On i nesluti, pretpostavljam, kako je Paul Owen beznačajan u odnosu na beskraj svemira.

"Ali..." Zastanem. "Je li ga itko vidio u Londonu?"

Kimball pogleda u notes, okrene stranicu, pa me pogleda i kaže: "Zapravo jest."

"Hmmm", kažem.

"Zapravo, bilo je teško provjeriti tu informaciju", prizna. "Neki... Stephen Hughes kaže da ga je vidio ondje u nekom restoranu, ali provjerio sam, i pokazalo se da ga je zamijenio s nekim Hubertom Ainsworthom, tako da..."

"Aha", kažem.

"Sjećate li se gdje ste bili one večeri kad je Paul nestao?" Pogleda u notes. "A to je bilo dvadeset četvrtog lipnja."

"Uh... mislim..." Razmislim o tome. "Vjerojatno sam vraćao videokasete." Otvorim ladicu, izvadim rokovnik i gledajući prosinac, kažem: "Imao sam spoj s curom koja se zove Veronica..." Lažem, sve to izmišljam.

"Čekajte", kaže zbunjeno i pogleda u notes. "Moji podaci su drukčiji."

Napnu mi se svi mišići. "Molim?"

"Ja imam drukčiju informaciju", kaže.

"Pa sad..." Odjedanput sam zbunjen i uplašen, osjećam gorčinu nuprina u želucu. "Ja... čekajte... Kakvu vi informaciju imate?"

"Da vidimo..." Lista notes, nešto nađe. "Da ste bili s—"

"Čekajte." Nasmijem se. "Možda se *jesam* zabunio..." Čini mi se da mi je kraljeznica mokra.

"Pa..." Zastane. "Kada ste posljednji put vidjeli Paula Owena?", upita.

"Bili smo" – o, Bože, Batemane, smisli nešto – "na novom mjuziklu, na premijeri... zove se *Oh Africa, Brave Africa*." Progutam knedlu. "Bilo je... vrlo smiješno... i to vam je to. Mislim da smo otišli na večeru u *Orso*... ne, *Petalumu*."

Ne, u *Orso*." Zašutim. "Posljednji put sam ga *fizički* vidio... kod bankomata. Ne sjećam se kod kojeg... samo da je bio blizu *Nell*."

"Ali, one večeri kad je nestao?", pita Kimball.

"Nisam siguran", kažem.

"Mislim da ste možda pobrkali datume", kaže, gledajući u notes.

"Ali, kako?", pitam. "Gdje *vi* mislite da je Paul Owen bio te večeri?"

"Prema njegovom rokovniku, a to je potvrdila i njegova tajnica, bio je na večeri s... Marcusom Halberstamom", kaže.

"I?"

"Ispitao sam ga."

"Marcusa?"

"Da. I on to poriče", kaže Kimball. "Premda isprva nije bio siguran."

"Ali, Marcus to poriče?"

"Da."

"A ima li Marcus alibi?" Sad pomnjivo slušam njegove odgovore.

"Da."

Šutnja.

"*Ima?*", pitam. "Sigurni ste?"

"Provjerio sam", kaže i čudno se nasmiješi. "Alibi stoji."

Šutnja.

"Aha."

"A gdje ste *vi* bili?" Nasmije se.

I ja se nasmijem, premda ne znam zašto. "Gdje je bio Marcus?" Gotovo hihoćem.

Kimball se smiješi dok me odmjerava. "Nije bio s Paulom Owenom", kaže zagonetno.

"Pa s kim je onda bio?" Još se smijem, ali sam i ošamućen.

Kimball otvori notes i prvi me put pogleda neprijateljski. "Bio je u *Atlantisu* s Craigom McDermottom,

Frederickom Dibbleom, Harryjem Newmanom, Georgeom Butnerom i" – Kimball zastane, pa me pogleda – "*s vama.*"

Tu u uredu u ovom trenutku razmišljam o tome kako bi dugo trebalo da se truplo raspadne upravo tu, u uredu. U ovom uredu o tome maštam dok sanjam: Kako jedem rebarca u *Red, Hot and Blue* u Washingtonu. Bih li trebao promijeniti šampon? Koje je zapravo najbolje suho pivo? Je li Bill Robinson precijenjen dizajner? Što nije u redu u IBM-u? Najveći luksuz. Je li izraz "igrati na prvu loptu" prilog? Krhki asiški mir. Električno svjetlo. Vrhunac luksuza. Najvećeg luksuza. Gad ima isto *Armanijevo* odijelo kao i ja. Kako bi ga bilo lako nasmrt uplašiti. Kimball nema pojma o tome kako sam ja potpuno prazan. U ovom uredu nema znakova života, a on ipak piše svoje bilješke. Dok ovu rečenicu pročitate do kraja, negdje u svijetu poletjet će i sletjeti Boeingov *jumbo jet*. Rado bih popio *Pilsner Urquell*.

"Ah, pa da", kažem. "Naravno... Htjeli smo da dođe i Paul Owen", kažem i kimam kao da sam se upravo nečega sjetio. "Ali, rekao je da ima dogovor..." Pa slabašno: "Vjerojatno sam s Victorijom večerao... sljedeće večeri."

"Čujte, kako sam rekao, mene je samo angažirala Meredith." Uzdahne, i zatvori notes.

Oprezno upitam: "Jeste li znali da Meredith Powell hoda s Brockom Thompsonom?"

Slegne ramenima i uzdahne. "Ne znam ja ništa o tome. Znam samo da joj Paul Owen navodno duguje mnogo novca."

"Ma nemojte", kažem i kimnem. "Stvarno?"

"Što se mene tiče", kaže mi u povjerenju, "mislim da je tip malo prolupao. Pobjegao iz grada na neko vrijeme. Možda i *jest* otišao u London. U razgledanje. Kako bi se opijao. Tako nešto. Uglavnom, prilično sam siguran da će se prije ili poslije pojaviti."

Polako kimnem glavom, trudeći se da izgledam primjereno zbunjeno.

"Što mislite, je li na bilo koji način bio upleten u okultizam ili satanizam?", pita me Kimball ozbiljno.

"Š... što?"

"Znam da zvuči ludo, ali prošlog mjeseca u New Jerseyju – ne znam jeste li čuli za to, ali nekog su mladog burzovnog mešetara uhitili i optužili za ubojstvo mlade Latinoamerikanke i izvođenje voodoo rituala s, ovaj, raznim dijelovima tijela–"

"Fuj!", povičem.

"I tako..." Opet se zbunjeno nasmiješi. "Jeste li čuli što o tome?"

"Je li tip sve porekao?", pitam, a sav treperim.

"Aha." Kimball kimne.

"To je bio zanimljiv slučaj", uspijem protisnuti.

"Iako tvrdi da je nevin, i dalje misli da je Inka, bog-ptica, ili tako nešto", kaže Kimball i napravi grimasu.

Obojica se glasno nasmijemo.

"Ne", kažem napokon. "Paul se nije time bavio. Zdravo se hranio i–"

"Da, znam, yaleska priča", dovrši Kimball umorno.

Dugi tajac, mislim najduži dosad.

"Jeste li se posavjetovali s vidovnjakom?", upitam.

"Ne." Odmahne glavom na način koji mi govori da je razmišlja o tome. Ma, *koga je briga?*

"Je li mu netko provalio u stan?", pitam.

"Ne, nije", kaže. "Nestao je toaletni pribor. I odijelo. I kovčeg. I to je to."

"Sumnjate li na zločin?"

"Ne bih znao reći", kaže. "Ali, kako sam vam rekao, ne bi me iznenadilo da se negdje skriva."

"Mislim, odjel za umorstva ne radi na tom slučaju, ili tako nešto?", upitam.

"Ne, još ne. Kako sam rekao, nismo sigurni. Ali..." Zastane, doima se potišteno. "Zapravo nitko ništa nije ni vidio ni čuo."

"Tipično, zar ne?", kažem.

"Sve je to čudno", složi se, zagledan kroz prozor, izgubljen. "Jednog dana čovjek normalno ode na posao, *živ i zdrav*, a onda..." Kimball zastane, ne dovrši rečenicu.

"Ništa", uzdahnem i kimnem.

"Ljudi jednostavno... nestanu", kaže.

"Zemlja se otvori i proguta ih", kažem pomalo tužno i pogledam na *Rolex*.

"Sablasno." Kimball zijevne i protegne se. "Doista sablasno."

"Zloslutno." Kimnem u znak slaganja.

"Sve je to" – uzdahne, obeshrabren – "uzaludno."

Zastanem, ne znajući što da kažem, i smislim jedino: "Teško se pomiriti... s uzaludnošću."

Ne mislim ni o čemu. U uredu vlada tišina. Ne bih li je prekinuo, pokažem knjigu na stolu, uz bocu *San Pellegrina*. *Umijeće sklapanja poslova* Donalda Trumpa.

"Jeste li je pročitali?", pitam Kimballa.

"Ne", uzdahne, ali uljudno upita: "Je li dobra?"

"Vrlo dobra", kimnem.

"Čujte." Ponovno uzdahne. "Oduzeo sam vam dovoljno vremena." Spremi Marlboro u džep.

"Ionako se za dvadeset minuta moram naći na objedu u *Four Seasons* s Cliffom Huxtableom", slažem i ustanem. "I ja moram ići."

"Nije li *Four Seasons* malo daleko odavde?" Doima se zabrinuto dok ustaje. "Mislim, nećete li zakasniti?"

"Ovaj... ne." Odugovlačim. "Postoji... postoji jedan i ovdje."

"Stvarno?", kaže. "To nisam znao."

"Da", kažem i ispratim ga do vrata. "Vrlo je dobar."

"Čujte", kaže i okrene se prema meni, "ako se ičega sjetite, bilo čega..."

Podignem ruku. "Apsolutno. S vama sam sto posto", kažem ozbiljno.

"Sjajno", kaže nesposobnjaković s olakšanjem. "I hvala vam na vašem, ovaj, vremenu, gospodine Bateman."

Dok ga ispraćam, a koljena mi klecaju kao astronautu, iako sam prazan, bez ikakvih osjećaja, ipak slutim – ne zavaravajući se – da sam nešto postigao i onda, u antiklimaksu, razgovaramo nekoliko minuta o balzovima za posjekotine od brijanja i košuljama bijele podloge sa šarenim crtama. U cijelom se razgovoru osjećalo pomanjkanje hitnosti koje me umirivalo – zapravo se ništa nije dogodilo – ali, kad se nasmiješi, da mi posjetnicu i ode, zvuk zatvaranja vrata zvuči mi kao da vrište milijarde kukaca, kao da se prži kilogram slanine, beskrajna praznina. I pošto ode iz zgrade (tražim od Jean da provjeri s Tomom iz osiguranja), nazovem nekoga koga je preporučio moj odvjetnik kako bih se uvjerio da mi ne prisluškuju telefone, a nakon što popijem xanax skupim snagu i nađem se sa svojim savjetnikom za prehranu u skupom restoranu zdravom hranom koji se zove *Cuisine de Soy* u Tribeci i dok sjedim ispod dupina, prepariranog i lakiranog, koji visi iznad tofu-bara, tijela izvijenja u luk, sposoban sam pitati savjetnika pitanja poput: "A sad mi recite sve o pecivu sa sjemenkama" a da pritom ne ustuknem. Kad se nakon dva sata vratim u ured, doznam da mi ne prisluškuju telefone.

U petak navečer naletim na Meredith Powell, u *Erezeu*, s Brockom Thompsonom, i premda razgovaramo nekoliko trenutaka, uglavnom o tome zašto ni ona ni ja nismo u Hamptonsima, pri čemu me Brock neprestano probada pogledom, ona nijednom ne spomene Paula Owena. Moja večera s Jeannette teče neopisivo sporo. Restoran je blještav i nov, a obrok se vuče i razvlači. Porcije su sićušne. Sve sam nemirniji. Poslije želim zaobići *M. K.*, iako se Jeannette buni jer želi plesati. Umoran sam, potreban mi je počinak. U stanu ležim u krevetu, odveć rastresen za seks, pa ona ode, a pošto pogledam snimku jutrošnjeg *Patty Winters Showa*, koji je bio o najboljim restoranima na Srednjem istoku, podignem slušalicu i nesigurno, oklijevajući nazovem Evelyn.

Ljeto

.....

Većinu ljeta provedem u nekoj vrsti mrtvila – ili sjedim u uredu ili u novim restoranima ili u stanu gledam videokasete ili sam na stražnjim sjedalima taksija, u noćnim klubovima koji su se upravo otvorili ili u kinima, u zgradi u Hell's Kitchenu ili u novim restoranima. Ovog su se ljeta dogodile četiri velike zrakoplovne nesreće i gotovo su sve snimljene, gotovo kao da su planirane, pa ih u beskraj vrte na televiziji. Zrakoplovi se usporeno ruše, zatim niz snimaka ostataka i spaljenih, krvavih trupala, rasplakanih spasilaca koji skupljaju dijelove tijela. Počeo sam koristiti deodorans *Oscar de la Renta* od kojeg sam dobio blagi osip. Uz veliku halabuku počeo se prikazivati film o maloj bubi koja govori i zaradio više od dvjesto milijuna dolara. *Metsi* imaju lošu sezonu. Prosjaci i beskućnici kao da su se u kolovozu namnožili pa repovi nesretnih, slabih i starih pune ulice. Pitam previše ljetnih družbenika koje vodim na previše večera u blještave nove restorane prije nego što ih odvedem na *Les Misérables* jesu li već vidjeli *Ubojstva alatom* na HBO-u a tihi bi stolovi zurili u mene dok se ne bih uljudno nakašljao i zatražio račun ili naručio sorbet ili, ako bi to bilo ranije tijekom večere, još jednu bocu *San Pellegrina*, a onda bih ih upitao: "Ne?" i uvjeravao ih: "Jako je dobar." Moja je platinasta American Express kartica toliko istrošena da se prepolovila, izvršila samoubojstvo, na jednoj od tih večera, kad sam dvojicu poveo u *Restless and Young*, novi restoran Pabla Lestera u središtu grada, ali imao sam dovoljno gotovine u svojoj lisnici od gazeline kože da platim. Na *Patty Winters Showu* puštali su same reprize. Život je ostao prazno platno, kliše, saponica. Osjećao sam se smrtonosno, na rubu ludila. Moja se noćna krvožednost prelila u dane pa sam morao otići iz grada. Moja maska normalnosti samo što nije skliznula. To je za mene bilo doba smutnje i trebao mi je odmor. Morao sam u Hamptonse.

Predložio sam to Evelyn, a ona je, poput pauka, prihvatila.

Odsjeli smo u kući Tima Pricea od koje je Evelyn zbog nekog razloga imala ključ, ali u tako omamljenu stanju nisam je ispitivao o pojedinostima.

Timova je kuća u East Hamptonu, ukrašena mnogim zabatima, s četiri kata povezana stubištem od galvaniziranog željeza – pomislio sam da je to stil Jugozapada, ali zapravo nije. Kuhinja – tisuću četvornih stopa čistog minimalizma, sve na jednom zidu: dva golema štednjaka, masivni ormari, ledenica u koju možeš ući, hladnjak s trima vratima. Otok od nehrđajućeg čelika dijeli kuhinju na tri zasebna dijela. U četiri od devet kupaonica vise *trompe l'oeil* slike, a u pet iznad umivaonika su antikne olovne ovnovske glave iz čijih usta teče voda. Svi umivaonici, kade i tuš-kade su od antiknog mramora, a podovi od sićušnih mramornih mozaika. Iznad kade glavne kupaonice ugrađen je televizor. U svakoj sobi stereo zvučnici. Osim toga, dvanaest stojećih svjetiljki Franka Lloyd Wrighta, četrnaest stolaca Josefa Heffermanna, dva zida prekrivena policama s videokasetama i još jedan zid prekriven isključivo CD-ima u staklenoj vitrini. U predvorju svijećnjak Erica Schmidta, ispod njega čelična vješalica za šešire *Atomic Ironworks* nekog mladog kipara za kojeg nikad nisam čuo. U prostoriji uz kuhinju ruski blagovaonički stol iz devetnaestog stoljeća, ali bez stolaca. Čudne fotografije Cindy Sherman posvuda po zidovima. Soba za tjelovježbu. Osam golemih ormara, pet videorekordera, stol od stakla i orahovine *Noguchi*, u predvorju stol Marca Shaffera i telefaks. U glavnoj spavaćoj sobi kućno stablo pokraj klupe za prozor Louis XVI. Slika Erica Fischla iznad jednog od mramornih kamina. Tenisko igralište. Dvije saune, jacuzzi u kući i mala kuća za goste pokraj bazena, koji ima crno dno. Kameni stupovi na čudnim mjestima.

Doista sam se trudio dok smo bili tamo. Evelyn i ja vozili smo bicikle, trčali, igrali tenis. Razmišljali smo o odlasku u Francusku ili Škotsku; o tome da se provedemo

kroz Njemačku i obiđemo starinske opere. Jedrili smo. Razgovarali smo samo o romantičnim temama: svjetlosti na istočnom Long Islandu, listopadskoj mjeseci nad brdima lovačkih područja Virginije. Zajedno smo se kupali u velikoj, mramornoj kadi. Doručkovali smo u krevetu, mazili se ispod kašmirskih pokrivača nakon što bih ulio uvozu kavu u šalice *Hermès*. Budio sam je donosivši joj tek ubrano cvijeće. Stavljao sam joj male poruke u torbu *Luis Vuitton* kad bi svaki tjedan odlazila kozmetičarki na Manhattan. Kupio sam joj psića, malog crnog chowa, kojem je nadjenula ime NutraSweet i hranila ga dijetnom čokoladom. Naglas sam joj čitao duge pasuse "Doktora Živaga" i "Zbogom oružje" (meni najdražeg Hemingwaya). U gradu bismo posuđivali videokasete koje Price nije već imao, uglavnom komedije iz tridesetih godina i gledali ih na nekom od mnogih videa; najdraži nam je bio "Praznik u Rimu", koji smo gledali dvaput. Slušali smo Franka Sinatru (samo snimke iz pedesetih) i "After Midnight" Nata Kinga Colea, kojeg Price ima na CD-u. Kupovao sam joj skupo rublje, koje bi katkad odjenula.

Nakon što bismo se kasno noću goli okupali u oceanu, ušli bismo u kući dršćući, umotali se u velike ručnike *Ralph Lauren*, pripremili omlet i tjesteninu s maslinovim uljem i tartufima, soufflée s breskvama i voćne salate s cimetom, pečentu palentu s lososom u papru, sorbet od jabuka i šumskog voća, mascarpone, crveni grah s arozzom umotan u listove salate romaine, zdjele salse i ražu u balzamičnom octu, hladnu juhu od rajčice i rižoto s repom i limetom i šparogama i metvicom, pili smo limunadu ili pjenušac ili arhivski *Château Margaux*. Ali, ubrzo smo prestali zajedno dizati utege i plivati i Evelyn je htjela jesti samo dijetnu čokoladu koju nije pojeo NutraSweet, žaleći se na kilograme koje nije dobila. Katkad bih se noću zatekao kako lutam plažom, iskopavam male rakovice i jedem šake pijeska – to bi bilo usred noći, kad je nebo tako vedro da sam mogao vidjeti cijeli sunčev sustav a pijesak je, tako obasjan, izgledao

gotovo kao mjesečeva površina. Čak sam dovukao nasukanu meduzu u kuću i skuhao je u mikrovalnoj pećnici jedne zore dok je Evelyn spavala, a ono što nisam sam pojeo dao sam psu.

Pijuckajući *bourbon*, pa pjenušac iz visokih čaša koje bi Evelyn postavila na keramičke podmetače i u koje bi štapićem oblika *jalapena* umiješala cassis od malina, izležavao bih se i maštao o tome kako ću nekoga ubiti skijaškim štapom *Allsop Racer* ili bih zurio u antiknu vjetrenicu koja je visila iznad jednog od kamina, pitajući se bih li koga mogao njime probosti, a onda bih se naglas bunio, bila Evelyn u sobi ili ne, kako smo trebali odsjesti u motelu *Dick Loudon's Stratford Inn*. Evelyn je ubrzo počela govoriti samo o dijetnim farmama i plastičnim operacijama, a onda je unajmila masera, nekog groznog pедера koji je živio u našoj ulici s poznatim nakladnikom i otvoreno koketirao sa mnom. Tijekom posljednjeg tjedna, Evelyn je tripot odlazila u grad: na pedikiranje, manikiranje i čišćenje lica, pa na solo-vježbanje kod Stephanie Herman, pa na sastanak sa svojim astrologom.

"Zašto uvijek ideš helikopterom?", pitao sam je šaptom.

"A što bi ti htio?", vrisnula je, ubacujući još komadić dijetne čokolade u usta. "Da unajmim *volvo*?"

Dok je nije bilo, ja sam povraćao – tek toliko da bih povraćao – u rustične keramičke zdjele uz terasu ili bih se odvezao u grad s groznim pederskim maserom i skupljao nožiče za brijanje. Navečer bih stavio zidni svijećnjak od lažnog betona i žice *Jerry Kott* na Evelyninu glavu, a ona je bila toliko umrtvljena halcionom da ga ne bi maknula, i premda me to nasmijavalo, kako se svijećnjak podiže i spušta u ritmu njezina disanja, ubrzo me počelo rastuživati pa sam joj prestao stavljati svijećnjak na glavu.

Ništa me nije moglo smiriti. Ubrzo mi se sve činilo dosadnim: još jedan zalazak sunca, životi junaka, zaljubljanje, rat, ono što ljudi otkriju jedni o drugima. Jedino što mi nije dosadilo bilo je, kako se moglo očekivati,

to koliko je novca Tim Price zaradio, a ipak, upravo zbog te očiglednosti, jest. U meni nije bilo nikakvog jasnog, prepoznatljivog osjećaja osim pohlepe i, možda, posvemašnjeg gađenja. Imao sam sve značajke ljudskog bića – meso, krv, kožu, kosu – ali je moja depersonalizacija bila tako jaka, zadrla je tako duboko, da je normalne sposobnosti za suosjećanje nestalo – pala je žrtvom sporog, namjernog brisanja. Jednostavno sam oponašao stvarnost, gruba replika ljudskog bića u kojoj funkcionira samo malen djelić mozga. Događalo se nešto stravično, ali nisam mogao dokučiti zašto – nisam to mogao odrediti. Jedino što me umirivalo bio je ugodan zvuk leda koji pada u čašu *J&B*-a. Na kraju sam utopio chowa, a Evelyn uopće nije nedostajao, nije ni primijetila da ga nema, čak ni kad sam ga bacio u golemu ledenicu, umotanog u jedan od njenih pulovera iz *Bergdorf Goodman*. Morali smo otići iz Hamptonsa jer bih se u zoru zatekao kako stojim nad našom posteljom i u ruci stišćem nož za razbijanje leda, čekajući da Evelyn otvori oči. Predložio sam joj to jednog jutra uz doručak, ona se složila, pa smo se posljednje nedjelje prije Dana rada* helikopterom vratili na Manhattan.

Djevojke

.....

"Meni je *pinto* s lososom i metvicom stvarno bio... znaš", kaže Elizabeth ulazeći u dnevnu sobu moga stana i jednim elegantnim pokretom zbacivši obje antilopske i satenske salonke *Maud Frizon*, baci se na kauč, "dobar, ali *Patrick*, zaboga, bio je tako skup i", i dalje davi, "bio je samo *pseudo nouvelle*."

"Jesam li to samo umislio, ili su na pladnju bile i zlatne ribice?", pitam, otkopčavajući naramenice *Brooks Brothers* dok u hladnjaku tražim bocu *sauvignon blanca*. "Ipak, meni se činilo gala."

Christie je sjela na dugu, široku sofu, daleko od Elizabeth, koja se lijeno ispružila.

"*Gala, Patrick?*", dovikne. "Pa tamo jede Donald *Trump*."

Nađem bocu i postavim je na pult i, prije nego što pronadem vadičep, upitno je pogledam preko sobe. "Da? Je li to trebalo biti sarkastično?"

"Pogodi", prostenje i zatim dahne "duh" tako glasno da se Christie trgne.

"Gdje sad radiš, Elizabeth?", pitam, zatvarajući ladice. "U nekoj voćarnici?"

Elizabeth se na to nasmije i radosno kaže: "Ja ne moram raditi, gospodine Bateman", pa nakon kratke stanke, dosađujući se: "Barem bi ti morao znati kako je to, gospodine Wall Street." Provjerava ruž u džepnom zrcalu *Gucci*; dakako, savršen je.

Mijenjajući temu, upitam: "Uostalom, tko je izabrao to mjesto?" Nalijem im vina, a sebi pripravim *J&B* s ledom i malo vode. "Mislim, restoran?"

"Carson. Ili možda Robert." Elizabeth slegne ramenima, pa nakon što zatvori zrcalo, zagleda se u Christie i kaže: "Izgledaš mi tako poznato. Jesi li studirala na Daltonu?"

Christie niječno odmahne glavom. Gotovo je tri poslije ponoći. Drobim tabletu ecstasyja i gledam kako se rastapa u čaši koju namjeravam dati Elizabeth. Jutros je tema *Patty Winters Showa* bila "Ljudi koji imaju više od 350 kilograma – kako im pomoći?" Upalim svjetlo u kuhinji, nađem još dvije tablete droge u hladnjaku, pa utrnem svjetlo.

Elizabeth je izbildana dvadesetogodišnjakinja koja povremeno pozira za reklame Georgesa Marciana i potječe iz stare bankarske obitelji iz Virginije. Večerali smo s njezinim prijateljima, Robertom Farrelлом, dvadesetsedmogodišnjakom sa šarolikom karijerom u bankarstvu i Carson Whitall, njegovom pratiljom. Robert je na sebi imao vuneno odijelo *Belvest*, pamučnu košulju s francuskim manšetama *Charvet*, kravatu od svilenog krepa s

apstraktnim uzorkom *Hugo Boss* i sunčane naočale *Ray Ban*, koje nije htio skinuti ni dok smo jeli. Carson je imala kostim *Yves Saint Laurent Rive Gauche* i bisernu ogrlicu s odgovarajućim naušnicama *Harry Winston*. Večerali smo u *Free Spinu*, novom restoranu Alberta Liomana u četvrti Flatiron, onda smo se limuzinom odvezli do *Nell*, gdje sam se ja ispričao, rekao živčanoj Elizabeth da se odmah vraćam i rekao vozaču da me odveze do mesnica, gdje sam pokupio Christie. Ostavio sam je na stražnjem sjedalu zaključane limuzine, vratio se u *Nell's*, popio piće s Elizabeth, Carson i Robertom u jednom od prednjih separea koji je bio prazan jer večeras nije navratila nijedna slavna ličnost – loš znak. I na kraju, oko pola tri, dok se Carson pijano hvalisala time koliko na mjesec košta cvjećarnice, Elizabeth i ja smo otišli. Bila je tako srdita zbog nečega što joj je Carson rekla da je bilo u posljednjem broju *W*-a da čak nije ni pitala što tu radi Christie.

Dok smo se vozili prema *Nell*, Christie mi je priznala da je još uzrujana zbog prošlog puta i da bi se teško odlučila za reprizu, ali novac koji sam ponudio prevelik je da bi ga odbila, a obećao sam joj da se prošli put neće ponoviti. Iako je i dalje bila uplašena, nekoliko votki na stražnjem sjedalu limuzine i novac koji sam joj dotad dao, više od tisuću šesto dolara, opustili su je poput sedativa. Njezina me neraspoloženost uzбудila, a kad sam joj dao prvi iznos u gotovini – šest novčanica u srebrnom držaču – ponašala se kao prava mačkica, ali nakon što sam je namamio u limuzinu, rekla je da će joj nakon onoga što se dogodilo prošli put trebati plastična operacija ili odvjetnik, napisao sam joj ček na tisuću dolara, ali budući da sam znao da ga nikad neće unovčiti, nisam dobio napadaj panike. Dok sad gledam Elizabeth, zamjećujem kako ima raskošna prsa i nadam se da ću, kad proradi ecstasy, uspjeti nagovoriti djevojke da se seksaju preda mnom.

Elizabeth pita Christie je li ikad upoznala nekog kretena po imenu Spicey i je li bila u *Au Baru*. Christie

odmahne glavom. Pružim Elizabeth *sauvignon blanc* s ecstasyjem dok zuri u Christie kao da je s Neptuna, a kad se oporavi od Christienog priznanja, zijevne: "Pa, *Au Bar* je sad ionako bez veze. Grozno je. Bila sam tamo na rođendanu Malcolma Forbesa. Ma, daj, molim te." Strusi vino i napravi grimasu. Ja sjednem u jedan od *Sottsassovih* naslonjača od kroma i hrastovine i posegnem za posudom s ledom na stoliću, pomaknem bocu kako bi se vino bolje ohladilo. Elizabeth odmah dograbi bocu i naliije si još jednu čašu. U boci sam rastopio još dvije tablete ecstasyja prije nego što sam je donio u sobu. Zlovoljna Christie pijucka svoje čisto vino i trudi se da ne zuri u pod; i dalje se doima uplašenom; tišina joj je nepodnošljiva ili sumnjiva, pa upita Elizabeth gdje me je upoznala.

"O, Bože", prostenje Elizabeth kao da se lažno sjetila nečega neugodnog. "Upoznala sam Patricka na... o, Bože... Kentucky Derbyju 1986. – ne, 1987. godine i..." Okrene se prema meni. "Ti si bio s onom nekom Alison... Stoole?"

"Poole, zlato", mirno odgovorim. "Alison Poole."

"Da, da, točno", kaže, a onda s neskrivenom zlobom: "Jak komad."

"Kako to misliš?", upitam uvrijeđeno. "Ona *jest* bila jak komad."

Elizabeth se okrene Christie i na nesreću kaže: "Popušila bi svakom tko ima karticu American Expressa", i ja se samo nadam da je Christie neće zbunjeno pogledati i reći: "Ali, mi ne primamo kreditne kartice." Kako bih to spriječio, povičem: "Ma, koješta!", ali dobroćudno.

"Čuj", kaže Elizabeth Christie pružajući ruku poput pедера kad prepričava trač. "Ta je cura radila u solariju i" – u istoj rečenici, ne mijenjajući ton – "a što ti radiš?"

Nakon duge šutnje, dok se Christie sve više crveni i doima još uplašenijom, ja kažem: "Ona je... moja sestrična."

Elizabeth treba neko vrijeme da joj to sjedne, a onda kaže: "Hmmm, je li?"

Nakon još jedne duge šutnje, kažem: "Ona je... iz Francuske."

Elizabeth me sumnjičavo pogleda – kao da sam potpuno lud – ali odluči ne nastaviti u tom smjeru i umjesto toga upita: "Gdje ti je telefon? *Moram* nazvati Harleyja."

Odem u kuhinju i donesem joj bežični telefon, usput izvlačeći antenu. Ona okrene broj i dok čeka da se netko javi upita Christie: "Gdje ljetuješ? U Southamptonu?"

Christie pogleda mene, pa Elizabeth, pa tiho kaže: "Ne."

"O, *Bože*", zapomaže Elizabeth. "Javlja se automatska sekretarica."

"Elizabeth", kažem joj i pokažem svoj *Rolex*, "tri su sata ujutro."

"Ali, on je jebeni preprodavač *droge*", kaže ona. "Ovo mu je glavno radno vrijeme."

"Nemoj mu reći da si ovdje", upozorim je.

"Zašto bih mu to rekla?", upita. Rastreseno uzme čašu i ponovno je isprazni naskap. Napravi grimasu. "Ovo ima čudan okus." Provjeri etiketu, pa slegne ramenima. "Harley? Ja sam. Potrebne su mi tvoje usluge. Shvati to kako god hoćeš. Ja se nalazim—" Pogleda me.

"Ti si kod Marcusa Halberstama", prošapćem.

"Koga?" Nagne se prema meni i nestašno nasmiješi.

"Mar-cu-sa Hal-ber-stama", ponovno prošapćem.

"Treba mi *broj*, ludice." Odmahne rukom. "Uglavnom, ja sam kod Marka Hammersteina i pokušat ću te nazvati poslije, a ako te sutra ne vidim u *Canal Baru*, poslat ću svojeg frizera da te sredi. Bon voyage. Kako se ovo isključuje?", pita, iako vješto sklopi antenu i pritisne gumb za isključivanje te baci telefon na *Schragerov* stolac koji sam postavio pokraj džuboksa.

"Eto vidiš", nasmiješim se, "uspjela si."

Dvadeset minuta poslije, Elizabeth se meškolji na kauču, a ja je pokušavam nagovoriti na seks s Christie predamnom. Ono što je počelo kao puka ideja sad me posve obuzelo i uporan sam. Christie bezizražajno zuri u mrlju koju

dotad nisam primijetio na podu od bijele hrastovine. Gotovo uopće nije dotakla vino.

"Ali, ja *nisam* lezbijka", ponovo prosvjeduje Elizabeth hihoćući. "Ne volim cure."

"Je li to *odlučno* ne?", pitam je, gledajući njezinu čašu, pa napola praznu bocu vina.

"Zašto si mislio da bi me *to* zanimalo?", pita. Zbog ecstasyja pitanje zvuči koketno, a onda se doima zainteresirano. Stopalom trlja moje bedro. Prešao sam na kauč i sjeo između njih. Masiram joj gležanj.

"Pa, išla si na Sarah Lawrence", kažem joj. "S takvom školom, nikad se ne zna.

"To se priča o *dečkima* sa Sarah Lawrencea, Patrick", kaže hihoćući, trljajući me još jače, stvarajući trenje, vrućinu, sve.

"Pa, žao mi je", priznam. "Obično u Wall Streetu nemam posla s muškarcima koji nose hulahopke."

"Patrick, ti si studirao na Patricku, hoću reći na Harvardu, o Bože, *tako* sam pijana. Uglavnom, slušaj, hoću reći, čekaj—" Zastane, duboko udahne, promrmlja nešto nerazgovjetno o tome kako se čudno osjeća, pa nakon što sklopi oči upita: "Imaš li kokaina?"

Zurim u njezinu čašu i zamijetim da je rastopljeni ecstasy malo promijenio boju vina. Ona slijedi moj pogled, uzme čašu i otpije dobar gutljaj kao da je to nekakav eliksir koji će je smiriti, a ne uzbuditi. Ošamućeno zabaci glavu na jedan od jastuka na kauču. "Ili halciona. Uzela bih halcion."

"Čuj, samo bih volio vidjeti... vas dvije... zajedno", kažem nedužno. "Što je u tome loše? Nema ni najmanje opasnosti od zaraze."

"Patrick." Nasmije se. "Ti si lud."

"Ma, hajde", podbadam je. "Zar ti Christie nije privlačna?"

"Ne budi prost", kaže, ali droga radi svoje i osjećam da je uzbuđena iako to ne želi biti. "Nisam raspoložena za proste razgovore."

"Ma, hajde", kažem. "To bi baš bilo uzbudljivo."

"Radi li on to stalno?", pita Elizabeth Christie.

Pogledam Christie.

Christie neodređeno slegne ramenima i proučava poledinu nekog CD-a koji zatim spusti na stol pokraj glazbene linije.

"Zar želiš reći da nikad prije nisi bila s curom?", pitam, dotaknem njezinu crnu čarapu, pa kožu ispod nje.

"Ali, ja *nisam* lezbijka", naglasi. "I ne, nisam, nikad."

"*Nikad?*", pitam, podižući obrve. "Pa, za sve postoji prvi put..."

"Nešto mi čudno radiš", prostenje Elizabeth. Mišići lica joj se nekontrolirano stežu.

"*Ja ne!*", kažem šokirano.

Elizabeth se mazi s Christie. Obje su nage u mojoj postelji, sva svjetla u sobi su upaljena, a ja sjedim u naslonjaču *Louis Montoni* pokraj japanskog ležaja i pažljivo ih gledam. Povremeno ih premjestim. Sad položim Elizabeth na leđa, raširenih nogu, a Christienu glavu gurnem dolje da joj liže pičku – ne da je siše, nego baš liže, kao žedan pas – i trlja klitoris, a onda dva prsta druge ruke gurne u njezinu otvorenu, vlažnu pičku, pa onda umjesto prstiju gurne jezik, a vlažne prste gurne Elizabeth u usta i natjera je da ih poliče. Onda kažem Christie da legne na Elizabeth i siše i gricka Elizabethine pune, nabubrene dojke koje Elizabeth istodobno stiše, pa im kažem neka se ljube, jako, i Elizabeth primi u usta jezik koji je lizao njezinu vlastitu malu, ružičastu picu, primi ga gladno, poput životinje, i one spontano počnu jahati jedna drugu, trljati pičke jednu o drugu; Elizabeth glasno stenje, omata noge oko Christienih kukova, izvija se prema njoj. Christiene noge raširene su tako da odstraga vidim njezinu pičku, vlažnu i raširenu, a iznad nje njezin čmar, ružičast, bez ijedne dlačice.

Christie se uspravi i okrene i, još uvijek nad Elizabeth, pritisne svoju pičku na Elizabethino lice i ubrzo, kao na filmu, njih dvije počnu poput životinja grozničavo lizati

jedna drugu i gurati prste. Elizabeth, posve crvena lica, vratnih mišića napetih kao u luđakinje, pokuša zakopati lice u Christienu picu, a onda raširi Christine guzove i počne lizati čmar, ispuštajući grlene zvukove. "To", kažem bezizražajnim glasom, "gurni joj jezik u guzicu."

Dok se sve to zbiva, ja trljam vazelin da veliki bijeli umjetni kurac spojen na remenje. Ustanem i skinem Christie s Elizabeth, koja se bezumno meškolji na ležaju, pa namjestim remenje oko Christiena struka, postavim Elizabeth na sve četiri i kažem Christie da je ševi tako, poput psa, a ja trljam Christienu pičku, pa klitoris, pa čmar koji je također vlažan i opušten od Elizabethine pljuvačke tako da bez teškoća uguram kažiprst i osjetim kako se zateže i opušta oko njega. Kažem Christie da izvadi umjetni kurac iz Elizabethine pičke, položim Elizabeth na leđa i onda je Christie ševi u misionarskom položaju. Elizabeth trlja svoj klitoris i luđački se ljubi s Christie dok na kraju ne zabaci glavu, nogu omotanih oko Christienih bokova, napeta lica, ruža razmazanog sokovima iz Christiene pičke, i poviče: "Svršavam, o bože, svršavam, jebi me, svršavam", jer sam objema rekao da mi kažu kad budu svršavale, i to vrlo glasno.

Onda je na redu Christie i Elizabeth spremno namjesti remen s umjetnim kurcem i ševi Christienu pičku dok ja raširim Elizabethine guzove i ližem joj čmar i ona me ubrzo odgurne i očajnički počne gurati prst u njega. Onda opet Christie namjesti umjetni kurac i poševi Elizabeth u guzu dok Elizabeth trlja svoj klitoris i nabija se na kurac i stenje sve dok ponovno ne svrši. Kad joj ga izvučem iz guzice, natjeram Elizabeth da poliče umjetni kurac prije nego što ga ponovno priveže i dok Christie leži na leđima Elizabeth joj ga lako gurne u pičku. Za to vrijeme ja ližem Christiene sise i jako sišem bradavice dok obje ne budu krute i crvene. Stalno ih trljam kako bi takve i ostale. Christie sve to vrijeme na sebi ima antilopske čizme *Henri Bendel* visoke do bedara koje sam je natjerao da obuče.

Elizabeth, gola, trči iz spavaće sobe, već okrvavljena. Teško hoda i vrišti nešto nerazgovjetno. Moj je orgazam bio dug i žestok i koljena mi klecaju. I ja sam gol i vičem: "Ti gaduro, obična jeftina gaduro", a kako joj uglavnom krvare stopala, oklizne se, uspije ustati a ja je ubodem već vlažnim mesarskim nožem koji nespretno držim u desnoj ruci, straga joj prerežem vrat i nešto presiječem, nekakve žile. Kad je ponovno dohvatim dok pokušava pobjeći, krv brizga sve do dnevne sobe, preko cijelog stana, razlijeva se po staklu i laminiranoj hrastovini u kuhinji. Pokušava pobjeći, ali presjekao sam joj vratne žile i krv prska posvuda, na trenutak nas oboje zaslijepi i ja je zaskočim kako bih je dovršio. Okrene lice prema meni, lica iskrivljenog od boli, i noge joj popuste pošto je ubodem u trbuh i padne na pod a ja se spustim do nje. Nakon što je ubodem pet-šest puta – krv brizga u mlazovima; nagnem se bliže da osjetim miris – mišići joj se stvrdnu, postanu kruti i uhvati je samrtni hropac; grlo joj preplavi tamnocrvena krv, bacaka se kao da je vezana ali nije i moram je pridržati. Usta joj se napune krvlju koja se razlijeva na obraze i bradu. Tijelo joj se trese onako kako zamišljam da se trese padavičar i pritisnem joj glavu, istodobno trljajući svoj kurac koji je tvrd, pokriven krvlju, preko njezinog lica sve dok ne ostane nepokretno ležati.

U spavaćoj sobi Christie leži na krevetu, vezana konopcem, ruku iznad glave, ustiju punih zgužvanih stranica iz prošlog broja *Vanity Faira*. Žice spojene s baterijom omotane su joj oko dojki, koje su postale smeđe. Baca sam na nju upaljene šibice i Elizabeth, puna ecstasyja, isprva mi je pomagala, dok se nisam bacio na nju i grizao joj bradavicu sve dok nisam izgubio vlast nad sobom i odgrizao je i progutao. Prvi put primjećujem koliko je Christie... koliko je bila sitna i krhka. Štipam joj grudi kliještima, pa ih počnem drobiti, sve se događa vrlo brzo, ja pritom šištim, ona ispljune papir iz usta, pokuša me ugristi za ruku, smijem se

dok umire, prije toga se rasplakala a onda su joj se oči prevrnule u nekakvo užasno snovito stanje.

Ujutro su Christine izudarane šake zbog nečega natekle do veličine lopte, prsti kao da su srasli, zadah njezinog spaljenog trupla bode nos pa moram otvoriti žaluzine koje su poprskane spaljenim masnim tkivom Christienih dojki koje su prsnule i tad ju je dokrajčila struja, otvorim i prozore kako bih prozračio sobu. Oči su joj širom otvorene, izledaju kao staklene, na ustima nema usnica, sve je crno, i na mjestu gdje bi trebala biti vagina samo je crna rupa (premda se ne sjećam da sam joj tu išta radio), a ispod spaljenih rebara vide joj se pluća. Ostatak Elizabethinog tijela leži na hrpi u kutu dnevne sobe. Nema desne ruke i dijela desne noge. Na lijevoj ruci odsječena je šaka koja leži na pultu u kuhinji u vlastioj mlaki krvi. Glava joj je na kuhinjskom stolu, a beskrvno lice – iako su oba oka iskopana i rupe prekrivene sunčanim naočalama *Alain Mikli* – izgleda kao da se mršti. Taj me prizor jako umori i premda noćas nisam spavao i posve sam iscrpljen, moram se naći s Jemom Davisom i Alanom Burton u jedan na objedu u *Odeonu*. To mi je veoma važno i raspravljam sam sa sobom bih li otkazao ili ne.

Suočenje s pederom

.....

Jesen, nedjelja, oko pola četiri poslijepodne. Kod *Barneyja* sam, kupujem gumbice za manšete. Ušao sam u trgovinu u pola tri, nakon hladnog, napetog kasnog doručka s Christienim truplom, odjurio do prodavača i rekao: "Treba mi bič. Stvarno." Osim gumba za manšete kupio sam kovčeg od nojeve kože s dvostrukim patentnim zatvaračem i vinilskom podstavom, antiknu zdjelu za tablete od srebra, krokodilske kože i stakla, antiknu čašu za četkicu za zube, četkicu za zube od jazavčeve dlake i četkicu za nokte od lažne kornjačevine. Večera sinoć? U *Splashu*. Ništa vrijedno pamćenja: vodenasti *Bellini*, raskvašena salata od arugule,

nadurena konobarica. Poslije sam gledao reprizu *Patty Winters Showa* koji sam našao na videokaseti na kojoj sam mislio da imam snimljeno mučenje i ubojstvo dviju prostitutki od prošlog proljeća (tema je bila "Kako vaš kućni ljubimac može postati filmska zvijezda"). Sada kupujem remen (ne za sebe) i tri kravate po devedeset dolara, deset rupčića, kupaći ogrtač za četiristo dolara i dvije pidžame *Ralph Lauren*, sve s kućnom isporukom osim rupčića na kojima će mi izraditi monogram pa poslati u *P&P*. Već sam priredio malu scenu u odjelu ženskih cipela odakle me, na moju sramotu, otjerala razdražena prodavačica. Isprva osjećam samo laku nelagodu i nisam siguran što je izaziva, ali onda počnem osjećati, premda nisam siguran, da me netko slijedi, kao da netko hoda za mnom kroz *Barney's*.

Luis Carruthers je tu valjda *incognito*. Na sebi ima nekakav svileni večernji kaputić s uzorkom jaguara, rukavice od srneće kože, pusteni šešir, pilotske naočale; skriva se iza stupa i tobože pregledava red kravata, pa me napadno odmjeri sa strane. Sagnem se i nešto potpiše, valjda neki račun, i Luisova me nazočnost nagna da pomislim kako život povezan s ovim gradom, s Manhattanom, s mojim poslom, i *nije* dobra ideja, i iznenada zamislim Luisa na nekom groznom domjenku, kako pije ugodan suhi *rosé*, pederi su se okupili oko glasovira, sviraju pjesme iz mjuzikla, on u ruci drži cvijet, pa onda oko vrata ima pernatu bou, pa pijanist svira nešto iz *Les Miz*, dušice.

"Patrick? Jesi li to ti?", čujem kako pita nesigurni glas.

Kao isječak iz horor filma – nagli zoom – pojavi se Luis Carruthers, naglo, bez upozorenja, iza stupa, istodobno skače i šulja se ako je takvo što moguće. Nasmiješim se prodavačici pa se odmaknem od njega, odem razgledati naramenice za hlače, hitno mi treba xanax, valium, halcion, sladoled, *bilo što*.

Ne gledam ga, *ne mogu* ga gledati, ali osjećam da mi se približio. Njegov glas to potvrđi.

"Patrick?... Zdravo?"

Sklopim oči, ruku prinesem licu i promrmljam ispod glasa: "Nemoj me tjerati da to izgovaram, Luis."

"Patrick?", kaže, glumeći nedužnost. "Na što misliš?"

Odvratna stanka, a onda: "Patrick... Zašto me ne gledaš?"

"Ignoriram te, Luis." Udahnem, smirim se gledajući cijenu *Armanijeva* pulovera na kopčanje. "Zar nisi primijetio? Ignoriram te."

"Patrick, zar ne možemo porazgovarati?", pita, gotovo cvili. "*Patrick* – pogledaj me."

Nakon još jednog oštrog udisaja, uzdišući priznam: "Nemamo mi o čemu razgo–"

"Ne možemo više ovako", prekine me nestrpljivo. "*Ja* više ne mogu ovako."

Mrmljam. Krenem na drugu stranu. On me uporno slijedi.

"U svakom slučaju", kaže kad stignemo na drugu stranu trgovine, gdje tobože razgledam svilene kravate, ali mi je pred očima mutno, "bit će ti drago čuti da se selim... u drugu državu."

Kao da mi je pao kamen sa srca, upitam, i dalje ga ne gledajući: "Kamo?"

"U drugu ispostavu", kaže i zvuči nevjerojatno opušteno, valjda zato što sam se udostojio nešto upitati o preseljenju. "U Arizoni."

"Su-per", promrmljam.

"Zar te ne zanima zašto?", pita.

"Zapravo ne."

"Zbog *tebe*", kaže.

"Ne govori tako", molim ga.

"Zbog *tebe*", ponovi.

"*Ti si bolestan*", kažem mu.

"Ako sam bolestan, bolestan sam zbog *tebe*", kaže nehajno i pogleda svoje nokte. "Zbog *tebe* sam bolestan i ozdraviti neću."

"S tom si svojom opsesijom pretjerao preko svake mjere. *Preko... svake... mjere*", kažem i odem do drugog pulta.

"Ali, znam da i ti osjećaš isto", kaže Luis hodajući za mnom. "I znam da to što..." Snizi glas i slegne ramenima: "To što ti to ne želiš priznati, ne znači da to ne osjećaš."

"Što mi pokušavaš reći?", prosikćem.

"Da znam da osjećaš isto što i ja." Pa dramatičnom kretnjom skine sunčane naočale kao da je nešto dokazao.

"Došao si do... netočnog zaključka." Gušim se. "Očigledno ti... nije dobro."

"Zašto?", upita. "Zar je tako strašno voljeti te, Patrick?"

"O... moj... Bože."

"Željeti te? Željeti biti s tobom?", pita. "Je li to tako strašno?"

Osjećam kako bespomoćno zuri u mene, da je blizu posvemašnjeg emocionalnog sloma. Kad završi, nemam drugog odgovora osim duge šutnje. Napokon prosikćem: "Odakle ta tvoja uporna nesposobnost da racionalno procijeniš situaciju?" Zastanem. "Ha?"

Podignem glavu s pulovera, kravata, bog zna čega, i pogledam Luisa. On se u tom trenutku nasmiješi, laknulo mu je što ga gledam, ali osmijeh se vrlo brzo iskrivi kad u mračnom zakutku svoga pederskog uma nešto shvati i počne plakati. Kad mirno odem do stupa kako bih se sakrio iza njega, on dođe za mnom i grubo me dograbi za rame, okrene me tako da ga gledam u oči: Luis ne želi vidjeti stvarnost.

U istom trenutku kad mu kažem: "Odlazi!", on počne jecati: "O, Bože, Patrick, zašto ti se ne sviđam?", a onda, žao mi je što moram priznati, padne na koljena preda mnom.

"Ustani", mrmljam. "Odmah ustani."

"Zašto ne možemo biti zajedno?", jeca i lupa šakama o pod.

"Zato što mi... nisi" – brzo se osvrnem po trgovini kako bih se uvjerio da nas nitko ne sluša; on posegne za mojim koljenom, ja mu odgurnem ruku – "seksualno... privlačan",

prošapćem glasno, zureći u njega. "Ne mogu povjerovati da sam to rekao", promrmljam za sebe pa odmahnem glavom ne bih li je razbistrio jer je zbunjenost tolika da više ništa ne percipiram. Kažem Luisu: "Molim te, ostavi me na miru", i krenem.

Nesposoban shvatiti moju molbu, Luis zgrabi porub mojeg svilenog trenčkota *Armani* i, i dalje ležeći na podu, poviče: "Molim te, Patrick, *molim te*, ne ostavljaj me."

"Dobro me slušaj", kažem mu i kleknem, pokušavajući ga podići. Ali, on na to krikne nešto nerazgovjetno što se pretvori u vapaj koji je sve glasniji tako da privuče pozornost čuvara koji stoji pokraj ulaza u trgovinu, a sad krene prema nama.

"Pogledaj što si učinio", očajnički šapćem. "Ustani. *Ustaj!*"

"Je li sve u redu?" Čuvar, krupni crnac, gleda nas odozgo.

"Da, hvala", kažem, probadajući Luisa pogledom. "Sve je *odlično*."

"Ne-e-e-e", zapomaže Luis dok ga potresaju jecaji.

"Da", ponovim ja gledajući čuvara.

"Sigurni ste?", pita on.

Uz profesionalan osmijeh kažem mu: "Molim vas, ostavite nas samo na trenutak. Ovo moramo riješiti u četiri oka." Ponovno se okrenem Luisu. "Daj, Luis, diži se. Cmizdriš." Pogledam čuvara i bezglasno kažem, kimajući: "Molim vas, samo trenutak."

Čuvar nesigurno kimne i oklijevajući se vrati na svoje mjesto.

I dalje na koljenima, zgrabim Luisa za uzdrhtala ramena i mirno mu kažem, tihim glasom, što strože mogu, kao da se obraćam djetetu koje ću kazniti: "Slušaj, Luis. Ako ne prestaneš plakati, ti bijedni *pederčiću*, prerezat ću ti grkljan. Čuješ li me?" Nekoliko ga puta blago pljusnem. "Ne mogu biti suosjećajniji."

"Ma, jednostavno me ubij", jeca on sklopljenih očiju, kima glavom, povlači se još dublje u nesuvislost, pa profrflja: "Ako ne mogu biti s tobom, ne želim živjeti. Želim umrijeti."

U opasnosti sam da me posve obuzme ludilo, tu, kod *Barneyja*, pa zgrabim Luisa za ovratnik, stisnem ga u šaci i privučem njegovo lice vrlo blizu mome i prošapćem vrlo tiho: "Slušaj me, Luis. Slušaš li me? Obično ljude ne upozorim, Luis. Pa-zato-budi-zahvalan-što-sam-te-upozorio!"

Mozak mu više ne radi, ispušta grlene zvukove, posramljeno je spustio glavu i odgovori mi nešto što jedva čujem. Zgrabim ga za kosu – kruta je od gela; prepoznam miris nove vrste, *Cactus* – trgnem mu glavu uvis, zarežim i prasnem: "Čuj, želiš umrijeti? Nema problema, Luis. Neće mi biti prvi put, izvadit ću ti utrobu, rasporiti ti trbuh i gurnuti ti crijeva niz to pedersko grlo dok se ne zadaviš."

On me ne sluša. I dalje čučim i s nevjericom zurim u njega.

"Molim te, Patrick, molim te. Saslušaj me, sve sam smislio. Odlazim iz *P&P*-a, otiđi i ti, preselit ćemo se u Arizonu i onda–"

"Ušuti, Luis", protresem ga. "Zaboga, Luis, samo napokon zašuti."

Brzo ustanem, otresem odijelo i kad pomislim da ga je prošlo, da mogu otići, Luis me zgrabi za desni gležanj i pokušava se držati za njega dok odlazim iz trgovine pa ga tako vučem za sobom još dva metra, a onda ga moram udariti nogom u lice, bespomoćno se smiješeći paru koji razgleda čarape. Luis me molećivo gleda dok mu se na lijevom obrazu otvara mala posjekotina. Par je otišao.

"*Volim te*", žalobno zavija. "Volim te."

"*Vjerujem ti*, Luis", izderem se na njega. "*Uvjerio* si me. A sad ustani."

Srećom, prodavačica koju je uznemirio taj prizor pomogne Luisu ustati.

Nekoliko minuta poslije, kad se dovoljno smirio, nas dvojica stojimo pred glavnim izlaznim vratima. U jednoj ruci drži rupčić, čvrsto je stisnuo oči, ispod lijevog oka polako se stvara masnica. Doima se sabrano.

"Jednostavno, ovaj, imaj muda i suoči se sa stvarnošću", kažem mu.

U očajanju gleda kroz kružna vrata kako vani pada topla kiša a onda se, uz žaloban uzdah, okrene prema meni. Ja gledam redove, beskrajne redove kravata, pa u strop.

Ubijanje djeteta u zoološkom vrtu

.....

Prođu dani. Noću uspijem zaspati na dvadesetak minuta. Osjećam se besciljno, sve je maglovito, moja potreba za ubijanjem izbije pa se povuče, izbije pa se povuče, jedva je prikrivena tijekom objeda u restoranu *Alex Goes to Camp*, gdje jedem salatu od janjeće kobasice s jastogom i bijeli grah s limetom i octom od gušćje jetre. Odjeven sam u izlizane traperice, *Armanijev* sako i bijelu T-majicu *Comme des Garçons* koja me stajala sto četrdeset dolara. Nazovem i preslušam svoje poruke. Vratim videokasete. Svratim do bankomata. Sinoć me Jeanette pitala: "Patrick, zašto u lisnici nosiš nožice za brijanje?" Jutros je *Patty Winters Show* bio o dječaku koji se zaljubio u kutiju deterdženta.

Ne mogavši održati uvjerljivu masku za javnost, zateknem se kako nemirno lutam zoološkim vrtom u Central Parku. Preprodavači droge stoje oko ulaza, a zadah konjskog izmeta od prolazećih kočija prelazi preko njih i prenosi se u zoološki, a vršci nebodera, stambenih zgrada u Petoj aveniji, *Trump Plaze*, zgrade *AT&T*-a, okružuju park koji okružuje zoološki vrt i sve to jača dojam neprirodnosti. Crni čistač koji pere pod u zahodu zamoli me da pustim vodu nakon što upotrijebim pisoar. "Pusti je sam, crnčugo", kažem mu i on krene prema meni, ali ga odsjaj noža zaustavi. Svi su informacijski štandovi zatvoreni. Neki slijepac žvače perez.

Dva pijana pedera uzajamno se tješe na klupi. Nedaleko od njih neka žena doji dijete, koje u meni pobudi nešto strašno.

Čini se da je zoološki vrt prazan, kao da u njemu nema života. Sjeverni medvjedi izgledaju prljavo i drogirano. Krokodil zlovoljno pliva po improviziranom, zamašćenom jezercu. Tupici tužno gledaju iz svoje staklene krletke. Tukani imaju kljunove oštre poput noževa. Glupi tuljani skaču sa stijena u crnu, uskovitlanu vodu i bezumno mekeću. Čuvari ih hrane mrtvim ribama. Oko njih se okupila svjetina, uglavnom odrasli, nekolicina s djecom. Na ogradi bazena upozorenje: NOVČIĆI MOGU UBITI – AKO IH ŽIVOTINJE PROGUTAJU, MOGU IM SE ZABITI U ŽELUDAC I IZAZVATI ČIR, INFEKCIJU I SMRT. NE BACAJTE NOVČIĆE U BAZEN. I što ja učinim? Bacim punu šaku novčića u bazen u trenutku kad čuvari ne gledaju. Ne mrzim tuljane, nego publiku – smeta mi što toliko uživaju u njima. Snježna sova ima oči iste kao ja, osobito kad ih razrogači. I dok stojim i zurim u nju, spuštajući sunčane naočale, nešto neizrecivo poteče između mene i ptice – neka čudna napetost, bizaran pritisak, što potakne ono što slijedi, a to počne, dogodi se, završi, vrlo brzo.

U mraku nastambe pingvina – koja se pretenciozno zove Rub ledenjaka – pro hladno je, prava suprotnost vlazi vani. Pingvini lijeno rone uz staklene zidove oko kojih se okupila publika. Oni koji stoje na stijenama doimaju se ošamućeno, umorno; kao da im je dosadno, zijevaraju, protežu se. Preko razglasa čuje se lažno pingvinsko glasanje, vjerojatno s kasete, a netko je pojačao zvuk zato što u prostoriji ima toliko ljudi. Pingvini su slatki. Valjda. Vidim jednoga koji izgleda točno kao Craig McDermott.

Dječčić, petogodišnjak, pojede čokoladicu. Majka mu kaže kako da baci papir, pa nastavi razgovarati s drugom ženom koja ima dijete iste dobi i njih troje gledaju u prljavo plavetnilo pingvinskog bazena. Prvo dijete krene prema kanti za smeće, koja je u mračnom kutku u stražnjem dijelu prostorije, kamo se šuljam za njim. Stane na vrhove prstiju i

oprezno baci papir u smeće. Nešto mu šapnem. Ugleda me i samo stoji, daleko od gomile, pomalo uplašen ali i zainteresiran. Uzvraćam mu pogled.

"Hoćeš... kolačić?", upitam i posegnem u džep.

On kimne glavicom, gore pa polako dolje, ali prije nego što dospije odgovoriti, moja iznenadna neopreznost podigne se u golemi val srdžbe pa izvučem nož iz džepa i brzo ga ubodem u vrat.

Izbezumljeno korača unazad prema kanti za smeće, grglja poput novorođenčeta, ne može vrištati ni vikati zbog krvi koja mu počne šikljati iz rane. I premda bih volio gledati kako to dijete umire, gurnem ga pod kantu za smeće, a onda se nehajno uvučem u gomilu, dotaknem rame neke lijepe djevojke, nasmiješim se, pokažem joj pingvina koji se sprema skočiti. Kad bi netko bolje pogledao iza mene, vidio bi kako se trzaju dječje nožice. Držim na oku njegovu majku, koja nakon nekog vremena primijeti da ga nema i počne pogledom pretraživati gomilu. Ponovno dotaknem djevojčino rame i ona mi se nasmiješi i u znak isprike slegne ramenima, ne znam zašto.

Kad ga majka napokon ugleda, ne vrisne jer vidi samo njegova stopala i misli da se u igri sakrio od nje. Isprva joj je laknulo što ga vidi i dok prilazi kanti za smeće guguče: "Igraš se skrivača, dušo?" Ali, s mjesta gdje stojim, iza one djevojke koja je, kako sam u međuvremenu otkrio, strankinja, turistica, točno vidim trenutak u kojem se izraz na majčinom licu pretvori u strah; prebaci torbicu preko ramena i podigne kantu, otkrivajući lice posve prekriveno crvenom krvlju zbog koje dijete ne može ni treptati, drži se za grlo, slabašno udara nožicama. Majka ispusti zvuk koji ne znam opisati – nešto visoko što se pretvori u vrisak.

Nakon što padne na tlo pokraj trupla, nekoliko se ljudi okrene prema njoj a ja počnem potresenim glasom vikati: "Ja sam liječnik, propustite me, ja sam liječnik", i kleknem pokraj majke prije nego što se okupi radoznala svjetina i odlijepim njezine ruke od djeteta, koje sad leži na leđima i

uzalud se bori za dah, krv brizga ravnomjerno ali sve slabije iz grla na majicu, koja je već posve natopljena. Neodređeno mi je jasno dok držim dječakovu glavu, pazeći da se ne zamrljam krvlju, da bi, kad bi netko pozvao hitnu pomoć, ili kad bi se tu našao pravi liječnik, još bilo moguće spasiti dijete. Ali, to se ne dogodi. Umjesto toga, ja držim dječakovu glavu dok majka – neugledna, debela, vjerojatno Židovka, u dizajnerskim trapericama i ružnom crnom vunenom puloveru s uzorkom lišća – vrišti *učinite nešto učinite nešto*, nas dvoje ne obraćamo pozornost na kaos, ljude koji oko nas počnu vrištati, gledamo samo umirujuće dijete.

Iako sam isprva zadovoljan svojim djelom, iznenada me preplavi očaj jer je tako beskorisno, tako izvanredno bezbolno uzeti dječji život. Ta stvar preda mnom, malena i iskrivljena, nema prave povijesti, vrijedne prošlosti, zapravo ništa nije izgubljeno. Mnogo je gore (i zato mnogo ugodnije) uzeti život nekoga tko je na vrhuncu, tko je stvorio začetak pune životne priče, ima bračnog partnera, prijatelje, karijeru, čija će smrt unesrećiti mnogo više ljudi neograničene sposobnosti za patnju nego što bi to učinila dječja smrt, možda uništiti više života nego beznačajna, sićušna smrt ovog dječaka. Automatski me obuzme gotovo neodoljiva želja da zakoljem i njegovu majku, koja je već posve histerična, ali uspijem je samo oštro pljusnuti i viknuti neka se smiri. To mi ne donese nijedan pogled neodobravanja. Mutno sam svjestan svjetlosti koja je prodrla u prostoriju, toga da su se negdje otvorila vrata, nazočnosti uposlenika zoološkog vrta, čuvara, nekoga – možda turista? – tko sve to fotografira, toga da su pingvini u bazenu iza nas poludjeli, da se panično sudaraju sa staklenim zidovima. Odgurne me policajac iako mu kažem da sam liječnik. Netko odvuče dječaka van, polegne ga na tlo i skine mu košulju. Dječak dahne, umre. Majku mora držati nekoliko ljudi.

Osjećam se prazno, kao da i nisam tu, ali čak mi se ni dolazak policije ne čini dovoljnim razlogom za odlazak, pa stojim s ostalima ispred nastambe pingvina, dugo mi treba da

se pomiješam s ostalim i onda povučem; i napokon hodam Petom avenijom, iznenađen time kako je malo krvi na mojem kaputiću, pa svratim u knjižaru i kupim neku knjigu, pa na uglu Pedeset šeste ulice kupim čokoladicu punjenu kokosom – i zamislim rupu kako se širi na suncu i zbog nekog razloga to razbije moju napetost koja je nastala kad sam pogledao u oči snježnoj sovi i ponovila se nakon što su dječaka izvukli a ja otišao, ruku okaljanih krvlju, neuhvaćen.

Djevojke

.....

Posljednjih nekoliko tjedana u ured, blago rečeno, dolazim sporadično. Jedino želim vježbati, dizati utege i praviti rezervacije u novim restoranima u kojima sam već bio, pa ih onda otkazivati. Moj stan smrdi na trulo voće, iako smrad zapravo potječe od onoga što sam iskopao iz Christiene glave i onda stavio u staklenu zdjelu koja stoji na ormariću pokraj ulaznih vrata. Sama glava, pokrivena razmazanim mozgom, šuplja, bez očiju, leži u kutu dnevne sobe, pod glasovirom; namjeravam je upotrijebiti kao lampion za Haloween. Zbog smrada odlučim upotrijebiti stan Paula Owena za trik koji sam isplanirao za večeras. Dao sam ga pregledati kako bih se uvjerio da nema prislušnih uređaja; na moje razočaranje, nije ih bilo. Netko s kim sam stupio u vezu preko moga odvjetnika rekao mi je da je Donald Kimball, privatni detektiv, čuo da Owen doista *jest* u Londonu, da ga je netko dvaput vidio u predvorju hotela *Claridge's*, jedanput kod krojača u Savile Rowu i jedanput u pomodnom novom restoranu u Chelseaju. Kimball je prije dva dana odletio onamo, što znači da nitko više ne pazi na stan, a ključevi koje sam ukrao još vrijede, tako da sam uspio odnijeti alat (električnu bušilicu, bocu kiseline, pištolj na čavle, noževе, *Bicov* upaljač) poslije objeda. Unajmio sam dvije djevojke iz pristojnog premda pomalo otrcanog eskort servisa koji nikad prije nisam nazivao – platio sam im

Owenovom zlatom American Express karticom koju, pretpotavljam, nitko ne prati budući da sad svi misle da je on u Londonu, premda njegovu platinastu karticu prate. Danas je *Patty Winters Show* bio – ironično – o savjetima o ljepoti princeze Di.

Ponoć. Razgovor koji vodim s dvjema djevojkama, koje su obje vrlo mlade, plavokose, prsate, kratak je jer teško vladam svojim poremećenim porivima.

"Vi živite u palači, gospodine", kaže jedna od njih, Torri, dječjim glasićem, zadivljena Owenovim bezveznim stanom. "Pravoj palači."

Razdraženo joj dobacim pogled: "Pa, nije baš *tako* lijepo."

Dok pripravljam piće iz Owenova dobro opskrbljenog bara, kažem im da radim u Wall Streetu, u tvrtki *Pierce & Pierce*. Nisu osobito zainteresirane. Opet čujem glas – jedne od njih – kako pita je li to prodavaonica cipela. Tiffany lista *GQ* od prije tri mjeseca. Sjedi na crnom kožnatom kauču ispod one lažne kravlje kože i doima se zbunjeno, kao da nešto, ništa, ne razumije. A ja mislim, pomoli se, gaduro, samo se pomoli, i onda moram sebi priznati kako je uzbudljivo poticati te cure da se ponižavaju preda mnom za zapravo beznačajan novac. Nakon što im nalijem piće, spomenem i to da sam studirao na Harvardu, pa nakon stanke upitam: "Jeste li čuli za njega?"

Šokiram se kad Torri odgovori: "Imala sam poslovnog partnera koji je tvrdio da je tamo studirao." Nijemo slegne ramenima.

"Klijenta?", pitam zainteresirano.

"Pa", kaže napeto, "recimo, poslovnog partnera."

"Svodnika?", upitam – a onda se dogodi ono neobično.

"Pa" – opet odugovlači – "nazovimo ga poslovnim partnerom." Otpije gutljaj. "*Rekao* je da je išao na Harvard, ali... nisam mu vjerovala." Pogleda Tiffany, pa mene. Naša je šutnja potiče, pa zastajkujući nastavi: "Imao je... majmuna. I ja sam ga morala čuvati... u njegovom stanu." Stane, pa

nastavi monotonim glasom: "Ja sam htjela po cijeli dan gledati televiziju jer nisam imala što drugo raditi dok njega nije bilo... i pokušavala sam paziti na majmuna. Ali... s tim majmunom nešto nije bilo u redu." Zastane i duboko udahne. "Majmun je htio gledati jedino..." Opet zastane, osvrne se po sobi, zbunjena izraza lica kao da nije sigurna bi li trebala pripovijedati tu pripovijest, bismo li mi – ja i ona druga gadura – zapravo smjeli znati o tome. Pripremam se za nešto šokantno, nekakvo otkrivenje, vezu. "Htio je gledati jedino..." Uzdahne, pa brzo prizna: "*Oprah Winfrey Show*, i ništa drugo. Tip je imao hrpu kasete, sve ih je snimio za majmuna" – sad me pogleda molećivo, kao da gubi razum, tu, u Owenovu stanu, i želi da ja – što? – valjda potvrdim? – "a reklame je izbacio. Jedanput sam pokušala promijeniti program, isključiti kasetu... htjela sam gledati sapunicu ili nešto drugo... ali" – dovrši piće, zakoluta očima, očigledno uzrujana tom pričom, pa hrabro nastavi – "majmun bi v-v-vrištao na mene i smirio bi se tek kad bih mu opet stavila *Oprah Show*." Proguta naprazno, nakašlje se, izgleda kao da će se rasplakati, ali se ne rasplače. "I kad god si htio promijeniti program, taj bi te majmun izgrebao", nastavi ogorčeno i ovije ruke oko sebe, zadrhti, uzaludno se pokušava zagrijati.

Tišina. Arktička, ledena, posvemašnja tišina. Svjetlo upaljeno nad nama u stanu je hladno i električno. Stojim i gledam ih: Torri, pa drugu curu, Tiffany, koja izgleda kao da joj je zlo.

Na kraju kažem nešto, zamuckujući: "Nije me briga... jesi li vodila... pristojan život... ili ne."

Onda seks – tvrdi porno. Pošto obrijem Torrinu picu, leži na leđima na Paulovom japanskom ležaju i širi noge dok joj ja guram prst i ližem ga, povremeno joj liznem čmar. Onda Tiffany puši moj kurac – jezik joj je vruć i vlažan i stalno njime prelazi preko glavića, što me razdražuje – dok joj ja govorim da je odvratna drolja, gadura. Poševim jednu od njih s prezervativom dok mi druga siše jaja, liže ih, a ja

zurim u Angelisovu grafiku na svili koja visi iznad kreveta i mislim o mlakama krvi, bazenima, gezirima. Katkad je u sobi vrlo tiho, osim vlažnog zvuka moga kurca dok ulazi i izlazi iz vagine jedne od djevojaka. Tiffany i ja naizmjenice ližemo Torrinu obrijanu pičku i čmar. Njih dvije svrše, kriknuvši istodobno, u položaju 69. Kad su im pičke dovoljno vlažne, izvadim umjetni kurac i dam im da se igraju njime. Torri raširi noge i sama si trlja klitoris dok je Tiffany ševi golemim, namašćenim umjetnim kurcem; Torri je moli da je ševi jače dok na kraju ne svrši.

Opet ih natjeram da se ližu, ali to me prestaje uzbuđivati – mogu misliti samo na krv i na to kako će izgledati njihova krv i premda Torri zna što radi, zna kako lizati picu, to me ne umiri pa je odgurnem i počnem lizati i gristi ružičastu, mekanu, vlažnu pičkost dok Torri raširi guzove i sjedne Tiffany na lice, pritom trljajući klitoris. Tiffany joj gladno liže vlažnu, sjajnu picu a Torri počne stiskati Tiffanyne velike, čvrste sise. Jako grizem Tiffanynu pičku pa se ona ukruti. "Opusti se", kažem umirujuće. Počne skvičati, pokušava se izvući i na kraju vrisne kad moji zubi probiju meso. Torri misli da Tiffany svršava pa se jače nabije na njezino lice i priguši njezine krikove, ali kad pogledam Torri, krvavih usta iz kojih vise meso i stidne dlačice, dok iz Tiffanyne rascijepane pičke krv curi na pokrivač, osjetim kako ju je iznenada obuzeo užas. Obje ih zaslijepim *Maceom* pa ih onesvijestim drškom pištolja s čavlina.

Torri se probudi vezana, savijena preko ruba postelje, na leđima, lica prekrivenog krvlju jer sam joj škaricama za nokte odsjekao usnice. Tiffany je vezana Paulovim naramenicama za hlače na drugoj strani postelje; stenje od straha, posve nepokretna od stravične stvarnosti. Želim da gleda što radim s Torri pa je namještena tako da to ne može izbjeći. Kao i obično, u želji da shvatim te djevojke, snimam njihovu smrt. Za Torri i Tiffany koristim se Minoxom LX s 9.5 mm filmom, lećom 15 mm f/3.5, mjeračem ekspozicije i ugrađenim neutralnim filtrom gustoće. Postavljen na nogare.

Stavio sam CD *Traveling Wilburys* u CD-player na uzglavlju kako bi prigušio krikove.

Najprije zderem malo Torrine kože, zarezujem je jedaćim nožem i otkinem komade mesa s njezinim nogu i trbuha dok ona besmisleno vrišti, visokim, tankim glasom moli za milost, i nadam se da shvaća kako će njezina kazna biti razmjerno blaga u usporedbi s onim što sam smislio za onu drugu. Stalno prskam Torri *Maceom* a onda joj pokušam odsjeći prste škaricama za nokte i na kraju polijem kiselinu po njezinom trbuhu i genitalijama, ali ništa je od toga ne ubije, pa je moram ubosti u grlo i na kraju se oštrica noža slomi u ostatku njezina vrata, zapne za kost, pa prestanem. Dok me Tiffany gleda, odrubim joj glavu – potoci krvi udaraju u zidove, čak i u strop – i držeći glavu visoko, poput nagrade, uhvatim svoj kurac, grimizan od tvrdoće, spustim Torrinu glavu u krilo i gurnem joj ga u krvava usta i počnem je ševiti sve dok ne svršim. Poslije sam tako tvrd da mogu hodati po krvavoj sobi s glavom, toplom i lakom, na kurcu. To me neko vrijeme zabavlja, ali moram se odmoriti pa uklonim glavu i stavim je u Paulov ormar od hrastovine i tikovine i sjednem na stolac, gol, prekriven krvlju i gledam program HBO na Owenovom televizoru, pijem *Coronu* i glasno gundam zato što Owen nema *Cinemax*.

Poslije – sada – kažem Tiffany: "Tebe ću pustiti, pssst..." i milujem je po licu koje je sklisko od suza i *Macea*, vrlo nježno, i sludi me što me ona na trenutak pogleda s nadom u očima, ali onda ugleda upaljenu šibicu koju držim u ruci, iz kutije koju sam pokupio u *Paliu*, gdje sam prošlog petka bio na piću s Robertom Farrelom i Robertom Prechterom, i spustim je prema njezinim očima, koje nagonski sklopi, pa joj spalim obje trepavice i obrve, a onda uzmem jeftini upaljač i držim ga upaljenog na očima koje prstima držim otvorenim, pri čemu opečem palac i mali prst, sve dok očne jabučice ne prsnu. Dok je još pri svijesti, preokrenem je, raširim joj guzove i pištoljem za čavle joj zabijem umjetni kurac koji sam pričvrstio za dasku u guzicu.

Onda je ponovno preokrenem; tijelo joj je onemoćalo od straha; odjsečem sve meso oko njezinih usta pa onda električnom bušilicom goleme glave proširim tu rupu dok ona dršće i buni se, i kad sam zadovoljan veličinom rupe koju sam napravio, njezina usta širom otvorena, crvenocrni tunel iskrivljenog jezika i olabavljenih zubi, gurnem ruku duboko u njezino grlo, sve do zapešća i uhvatim žile nalik na cijevi i olaavim ih prstima i kad ih dobro zgrabim, istrgnem ih kroz otvorena usta, vučem dok njeno grlo ne nestane, koža se napne i prsne, ali nema mnogo krvi. Sve iznutrice iz grla, uključujući vratnu žilu, vise joj iz usta i cijelo joj se tijelo počne trzati poput žohara na leđima, hvataju je grčevi, njezine rastopljene oči teku joj niz lice pomiješane sa suzama i *Maceom*, a onda brzo, ne želeći gubiti vrijeme, ugasim svjetla i u mraku, prije nego što umre, golim joj rukama razderem trbuh. Ne vidim točno što radim, ali čujem vlažne prskave zvukove, a ruke su mi vruće i prekrivene nečim.

Poslije. Nema straha, nema zbunjenosti. Ne mogu se zadržavati jer ima mnogo toga što danas moram učiniti: vratiti videokasete, vježbati u fitnes klubu, odvesti Jeanette na novi britanski mjuzikl na Broadwayu, napraviti rezervaciju za večeru. Ostaci tijela su u ranoj fazi *rigor mortisa*. Dio Tiffanyna tijela – mislim da je to ona iako mi ih je teško razlikovati – ulubio se i rebra, većina slomljena, vire iz trupa, pri čemu su probila obje dojke. Jedna je glava pribijena na zid, prsti leže unaokolo ili su složeni u neki čudan uzorak oko CD-playera. Na jedno od tijela, ono na podu, netko je obavio veliku nuždu, a prekriveno je otiscima zubi ondje gdje sam ga divljački grizao. Krvlju iz trbuha jednog od trupala u koji sam uronio ruku nažvrljam crvenim razlivenim slovima iznad lažne kravlje kože na zidu u dnevnoj sobi VRATIO SAM SE, a ispod toga ovaj grozni crtež

Štakor

.....

Sredinom listopada isporučite mi sljedeće.

Audio prijamnik, Pioneer VSX-9300S s integriranim Dolbyjevim *Prologic Surround Sound* procesorom s digitalnim odgađanjem, infracrvenim daljinskim upravljačem koji pokriva 154 funkcije preko daljinskog bilo koje druge tvrtke i proizvodi 125 vata za prednje zvučnike te 30 za stražnje.

Analogni kasetofon Akai X-950B, s Dolbyjevim upravljačem, ugrađenim kalibriranim generatorom tona i editorom koji omogućuje označavanje početka i svršetka neke glazbene sekvence, što se poslije može izbrisati pritiskanjem samo jednog gumba. Ima tri glave i zatvoren sustav snimanja, što omogućuje minimalne smetnje, a ima i Dolby HX-Pro dok se kontrole prednje ploče aktiviraju bežičnim daljinskim upravljačem.

Multidisk CD-player Sony, MDP-700 koji vrijedi i za audio i za video diskove – sve od audio singlica do velikih video diskova. Ima pauzu i usporeno okretanje na laser koji sadrži četverostruko sampliranje i sustav dvostrukog motora koji osigurava jednolično okretanje diska, dok sustav zaštite diska sprječava oštećenja. Automatski senzorski sustav omogućuje snimanje devedeset devet pjesama, dok automatski pretraživač omogućuje pretraživanje 79 segmenata video diska. Tu je i daljinski upravljač s deset gumba (za pretraživanje kadar po kadar) i gumb za memoriju. Tu su i dva pozlaćena A-V utikača za vrhunski spoj.

Vrhunski kasetofon DX-5000, NEC-ov, koji je spoj digitalnih posebnih efekata i izvrsnog hi-fija, a ima povezan sustav VHS-HQ s četiri glave, s programiranjem 21 dan unaprijed za osam emisija, MTS dekodiranjem i 140 kablovska kanala. I ne samo to: s pomoću daljinskog upravljača s pedeset funkcija mogu preskakati televizijske reklame.

U Sonyjevom CCD-V200 8-mm kamkorderu je sedmobojni upravljač za brisanje, generiranje znakova i editiranje koji može raditi i isprekidano snimanje, što mi omogućuje da, na primjer, snimam tijelo koje se raspada u razmacima od petnaest sekundi ili malog psa koji leži otrovan i trza se. Audio ima ugrađeno digitalno stereo snimanje i reprodukciju, dok zoom leća ima minimalno osvjetljenje od četiri luksa i šest varijabilnih brzina zaklona.

Novi TV monitor s ekranom od 70 cm, Toshiba CX-2788, ima ugrađen MTS dekođer, CCD filter, pretraživač kanala s mogućnošću programiranja, super VHS vezu, sedam vata struje po kanalu i još deset vata za osobito niske frekvencije i Carver Sonic holografski zvučni sustav koji proizvodi jedinstveni zvučni 3-D efekt.

Pioneerov LD-ST disk-player s bežičnim daljinskim upravljačem i Sonyjev MDP-700 multidisk player s digitalnim efetima i univerzalnim daljinskim programiranjem (jedan za spavaću sobu, jedan za dnevnu), koji primaju sve formate i veličine audio i video diskova – laserske diskove od 8 i 12 cola, video diskove od 5 cola i CD-ove od 3 i 5 cola – u dvije automatske ladice. Pioneerov LD-W1 prima dva diska pune veličine i pušta dvije strane jednu za drugom sa stankom od samo nekoliko sekundi tako da ne morate mijenjati ili okretati disk. Ima i digitalni zvuk, bežični daljinski i memoriju koja se može programirati. Yamahin CDV-1600 multidisk-player prima sve formate diskova i ima memoriju za petnaest različitih izbora i bežični daljinski.

Dva monoblok pojačala Threshold koja koštaju gotovo 15,000 dolara također su mi isporučena. A za spavaću sobu, u ponedjeljak je stigao ormar od izbijeljene hrastovine za jedan od novih televizora. U utorak stigne sofa tapecirana pamučnom tkaninom i uokvirena talijanskim mramornim bistama iz 18. stoljeća na suvremenim postoljima od lakiranog drva. Istog dana stigne i novo zaglavlje za krevet (bijeli pamuk s mjedenim okvirom). U srijedu stigne nova grafika Franka Stelle, za kupaonicu, i novi crni antilopski

naslonjač *Superdeluxe*. Onicu prodajem, a zamijenit ću ga novim: golemim portretom grafičkog izjednačivača od kroma i pastela.

Razgovaram s dostavljačima iz *Sound Shopa* u Aveniji Park o HDTV-u, kojeg još nema u prodaji, kad zazvoni jedan od novih crnih AT&T-ovih bežičnih telefona. Dam im napojnicu pa se javim. Moj odvjetnik, Ronald. Slušam ga i kimam dok ispraćam dostavljače iz stana. Onda kažem: "Račun iznosi tristo dolara, Ronalde. Samo smo popili kavu." Duga stanka, tijekom koje čujem čudan grguljasti zvuk iz kupaonice. Oprezno se uputim onamo, s telefonom u ruci, i kažem Ronaldu: "Ali, da... Čekaj... Ali, ja... Ali, samo smo popili espresso." Onda zavirim u kupaonicu.

Na zahodskoj daski sjedi veliki, mokri štakor koji je – pretpostavljam – doplivao iz njega. Sjedi na rubu i otresa vodu, pa oprezno skoči na pod. Taj poveliki glodavac jurne pa počne posrtati po pločicama, iziđe kroz druga vrata kupaonice i ode u kuhinju. Slijedim ga do vrećice s ostacima pizze iz *Le Madrija* koja zbog nekog razloga leži na podu, na jučerašnjem *New York Timesu* blizu kante za smeće *Zona*; privučen mirisom, štakor ustima dohvati vrećicu i protrese je onako kako bi to učinio pas, pokušava doći do pizze s porilukom, kozjim sirom i tartufima, skviči od gladi. Uzeo sam danas prilično halciona pa me štakor nije uznemirio onoliko koliko bi, vjerojatno, trebalo.

Da bih ga ulovio kupim veliku mišolovku u željeznariji u Aveniji Amsterdam. Odlučim prenoćiti u apartmanu moje obitelji u hotelu *Carlyle*. Jedini sir u stanu je komad brieja, pa prije nego što odem ostavim ga cijelog – jer štakor je doista velik – zajedno s rajčicom sušenom na suncu i malo kopra u mišolovki. Ali, kad se sljedećeg jutra vratim, vidim da ga mišolovka nije ubila jer je prevelik. Štakor leži, skviči, udara repom koji je odvratan, mastan, prozirno ružičast, dug kao olovka ali dvosruko deblji, koji proizvede pljeskav zvuk svaki put kad udari o bijelu hrastovinu. Lopaticom za smeće – a treba mi cijeli *sat* da je nađem – priklještim ranjenog

štakora upravo kad se oslobodio klopke, podignem ga, od čega ga uhvati panika pa počne još glasnije skvičati, šištati na mene, pokazivati svoje žute, štakorske zube, i ubacim ga u kutiju za šešir iz *Bergdorf Goodmana*. Ali, uspije se probiti iz nje, pa ga moram držati u sudoperu pokrivenom daskom na kojoj je hrpa neotvorenih kuharica, pa čak i tad zamalo pobjegne dok ja sjedim u kuhinji i smišljam kako bih ga iskoristio za mučenje djevojaka (mnogo mi toga, dakako, padne na pamet), sastavljam popis, nepovezan sa štakorom, koji sadrži odsijecanje obje dojke i gnječenje kao i vezivanje bodljikave žice čvrsto uz glavu.

Još jedna večer

.....

McDermott i ja trebali bismo večeras večerati u restoranu *1500* ali me on nazove oko pola sedam, četrdeset minuta prije rezerviranog termina (nije mogao dobiti drugo vrijeme nego ili šest i deset ili devet sati, kad se restoran zatvara – poslužuje kalifornijsku kuhinju pa su vremena rezervacije afektacija uvezena iz te države), i premda upravo čistim zube koncem, svi su moji bežični telefoni pokraj umivaonika u kupaonici pa se tako mogu javiti već nakon drugog zvona. Zasad na sebi imam crne *Armanijeve* hlače, bijelu *Armanijevu* košulju, crvenocrnu *Armanijevu* kravatu. McDermott mi javlja da Hamlin želi doći s nama. Gladan sam. Nastane stanka.

"I?", pitam, popravljajući kravatu. "U redu."

"I?", uzdahne McDermott. "Hamlin ne želi u *1500*."

"Zašto ne?" Zatvorim slavinu.

"Bio je tamo sinoć."

"I... što sad *ti*, McDermotte, *meni* želiš reći?"

"Da ćemo ići u neki drugi restoran", kaže on.

"Kamo?", upitam oprezno.

"*Hamlin* bi htio u *Alex Goes to Camp*", kaže.

"Čekaj malo. Ispirem usta." Progrgljam vodicu za usta i pogledam kosu u zrcalu pa ispljunem vodicu. "Veto. Ne može. *Tamo sam ja bio prošlog tjedna.*"

"*Znam. Bio sam i ja*", kaže McDermott. "Osim toga, prejeftino je. Pa, kamo bismo onda mogli?"

"Zar Hamlin nije predložio ništa drugo?", zarežim razdraženo.

"Pa, nije."

"Nazovi ga i pitaj", kažem i iziđem iz kupaonice. "Negdje sam zametnuo svoj *Zagat.*"

"Hoćeš li pričekati ili da te ponovno nazovem?", pita.

"Nazovi me ponovno, idiote." Prekinemo vezu.

Prođe nekoliko minuta. Zazvoni telefon. Ne provjeravam tko zove. Sigurno je opet McDermott.

"I?", pitam.

"Hamlin ne zna kamo bismo drugamo, a želi povesti Luisa Carruthersa, a mene zanima znači li to da će doći i Courtney?", kaže McDermott.

"Luis *ne može* s nama", kažem.

"Zašto ne?"

"Jednostavno *ne može.*" Upitam: "A zašto on želi povesti Luisa?"

Stanka. "Čekaj", kaže McDermott. "Na vezi je. Pitat ću ga."

"Tko?" Uhvati me panika. "Luis?"

"Hamlin."

Dok čekam, odem u kuhinju, do hladnjaka, i izvadim bocu *Perriera*. Upravo tražim čašu kad čujem škljocaj.

"Čuj", kažem kad se McDermott javi. "Ne želim vidjeti ni Luisa *ni* Courtney, pa ih lijepo odgovori. Posluži se šarmom. Budi šarmantan."

"Hamlin mora večerati s klijentom iz Teksasa i—"

Prekinem ga. "Čekaj, to nema nikakve veze s Luisom. Neka Hamlin sam izvede tog pедера."

"Hamlin želi povesti Carruthersa jer Hamlin tobože radi s Panasonicom, ali Carruthers o tome zna mnogo više i zato hoće da dođe i on", objasni McDermott.

Zastanem dok mi to ne sjedne. "Ako dođe Luis, ubit ću ga. Kunem ti se da ću ga ubiti. Ubit ću ga."

"Isuse, Batemane", promrmlja McDermott zabrinuto. "Pravi si čovjekoljubac. Mudrac."

"Ne. Samo...", počnem, zbunjeno, razdraženo. "Samo... razborit."

"Mene samo zanima, ako dolazi Luis, znači li to da dolazi i Courtney?", pita se ponovno.

"Reci Hamlinu neka pozove – jebi ga, ne znam." Zašutim. "Reci mu neka sam večera s tim Teksašaninom." Opet zašutim, pa mi nešto sine. "Čekaj malo. Znači li to da Hamlin... izvodi *nas*? Mislim, hoće li on platiti budući da je to poslovna večera?"

"Znaš, Batemane, ponekad mislim da si jako pametan", kaže McDermott, "a ponekad..."

"Dovraga, što to govorim?", upitam se naglas, srdito. "Ti i ja možemo lijepo *zajedno* otići na poslovnu večeru. Kriste Bože. Ne idem. Eto. Ja ne idem."

"Čak ni ako Luis *ne dođe*?", pita.

"Ne. A-a."

"Zašto ne?", zacvili. "Pa *imamo* rezervaciju u 1500."

"Moram... gledati... *Cosby Show*."

"Ma, daj, pa možeš ga snimiti, *glupane*."

"Čekaj." Još mi je nešto sinulo. "Misliš li da će Hamlin možda imati" – zbunjeno zastanem – "droge... možda za Teksašanina?"

"Što Bateman misli o tome?", pita McDermott, taj kreten.

"Hmmm. Razmišljam. Razmišljam."

Nakon nekog vremena McDermott kaže: "Tik-tak, tik-tak", pjevuckavim glasom. "Ovo nikamo ne vodi. *Naravno* da će Hamlin nešto imati."

"Nazovi Hamlina... razgovarat ćemo utroje", promucam i pogledam na svoj *Rolex*. "Požuri. Možda ga ipak nagovorimo da dođe u *1500*."

"Dobro", kaže McDermott. "Pričekaj."

Četiri škljocaja, pa čujem kako Hamlin kaže: "Bateman, smiju li se nositi argilne čarape uz poslovno odijelo?" Pokušava se našaliti, ali meni to nije zabavno.

U sebi uzdahnem, zatvorenih očiju, pa nestrpljivo odgovorim: "Zapravo ne, Hamline. To su sportske čarape. Ne odgovaraju poslovnom imageu. Možeš ih nositi uz sportska odijela. Tvid, takvo što. Čuj, Hamline."

"Bateman?" A onda doda. "Hvala."

"Luis *ne može* doći", kažem mu. "I nema na čemu."

"Nema frke", kaže. "Teksašanin ionako ne ide."

"Kako to?", upitam.

"Ajmo judi vidit *See Bee Jee Beese*, čuja san da je to novi val.' Razlika u životnom stilu", objasni Hamlin. "Teksašanina ne mogu vidjeti do ponedjeljka. I tako sam brzo, i prilično vješto, moram priznati, promijenio svoje planove. Razbolio mi se otac. Šumski požar. Izlika."

"I kako to rješava problem Luisa?", upitam sumnjičavo.

"*Luis* će večeras izići s Teksašaninom, što meni *vele* olakšava život. *Ja* ću se naći s njim kod Smitha i Wollenskog u ponedjeljak", kaže Hamlin, ponosan na sebe. "I tako je sve perfa."

"Čekaj", kaže McDermott oprezno, "znači li to da Courtney neće doći?"

"Zakasnili smo ili ćemo zakasniti na rezervaciju u *1500*", ubacim. "Osim toga, Hamline, ti si tamo bio sinoć, je li?"

"Aha", kaže. "Imaju pristojan carpaccio. I WREN. Solidan sorbet. Ali, otiđimo na neko drugo mjesto, a poslije... u potragu za savršenim tijelom. Što velite, gospodo?"

"Ne zvuči loše", kažem i drago mi je da Hamlin barem jednom zna što vrijedi. "Ali, što će na sve to reći Cindy?"

"Cindy je otišla na nekakvu dobrotvornu predstavu u *Plazu*, nešto—"

"Misliš, u *Trump Plazu*", ispravim ga rastreseno dok napokon otvaram bocu *Perriera*.

"Da, u *Trump Plazu*", kaže. "Nešto o stablima oko knjižnice. Novac za stabla ili žbun", kaže nesigurno. "Ili biljke? Nemam pojma."

"I, kamo ćemo?", pita McDermott.

"Tko će otkazati u *1500*?", pitam.

"Ti", kaže McDermott.

"Ajoj, McDermotte", prostenjem, "daj ti."

"Čekajte", kaže Hamlin. "Odlučimo najprije kamo ćemo."

"Dogovoreno", kaže McDermott, pravi parlamentarac.

"Fanatično sam protiv ičega što *nije* na Upper West ili Upper East Sideu ovoga grada", kažem.

"Kod *Bellinija*?", predloži Hamlin.

"A-a. Tamo ne daju pušiti cigare", kažemo McDermott i ja uglas.

"Dobro, to otpada", kaže Hamlin. "A *Gandango*?"

"Moglo bi, moglo bi", mrmljam, razmišljajući. "Trump navraća tamo."

"*Zeus Bar*?", upita jedan od njih.

"Napravi rezervaciju", kaže drugi.

"Čekajte", upadnem. "Razmišljam."

"*Bateman*...", upozori me Hamlin.

"Poigravam se tom idejom", kažem.

"*Bateman*..."

"Čekaj, pusti me malo."

"Stvarno sam previše razdražen da sad to trpim", kaže McDermott.

"A da sve to zaboravimo i premlatimo nekoliko Japanaca", predloži Hamlin. "I *onda* nađemo savršeno tijelo."

"To i nije loša ideja", slegnem ramenima. "Solidna kombinacija."

"A što bi *ti* radio, *Bateman*?", pita McDermott.

Razmišljajući o tome, udaljen tisuće kilometara, odgovorim: "Volio bih..."

"Da...?", kažu obojica s iščekivanjem.

"Volio bih... zdrobiti žensko lice velikom, teškom opekom."

"Ali, *osim* toga?", prostenje Hamlin razdraženo.

"No, dobro", kažem, pribravši se. "*Zeus Bar*."

"Siguran si? Može? *Zeus Bar*?", kaže Hamlin, nadajući se da je raspravi kraj.

"Dečki, sve teže ovo podnosim", kaže McDermott. "*Zeus Bar*. I gotovo."

"Čekaj", kaže Hamlin. "Nazvat ću i napraviti rezervaciju." Škljocne i ostavi mene i McDermotta na čekanju. Dugo vlada tišina prije negoli jedan od nas progovori.

"Znaš", kažem napokon, "tamo vjerojatno neće biti moguće dobiti rezervaciju."

"Možda bismo trebali u *M. K.* Teksašaninu bi se sigurno svidjelo", kaže Craig.

"Ali, McDermotte, *Teksašanin* ne dolazi", podsjetim ga.

"Ja ionako ne mogu u *M. K.*", kaže, ne slušajući me, ali ne objasni zašto.

"Ne zanima me."

Još dvije minute čekamo Hamlina.

"Koga vruga radi?", pitam, a onda škljocne moj poziv koji čeka.

Čuje ga i McDermott. "Hoćeš li to prihvatiti?"

"Razmišljam." Ponovno škljocne. Prostenjem i kažem McDermottu da pričeka. Zove me Jeanette. Zvuči umorno i tužno. Ne želim se vratiti na drugu liniju pa je pitam što je sinoć radila.

"Misliš, nakon što nisi došao na dogovor?", kaže.

Zbunjeno zastanem. "Ovaj... da."

"Završili smo u *Palladiumu*, koji je bio posve prazan. Puštali su ljude besplatno." Uzdahne. "Vidjeli smo možda četvoro ili petoro ljudi."

"Koje si poznavala?", upitam s nadom.

"U... cijelom... klubu", kaže ona ogorčeno zastajkući između riječi.

"Žao mi je", kažem napokon. "Morao sam vratiti neke videokasete..." A onda, reagirajući na njezinu šutnju: "Znaš, bio bih došao—"

"Ne želim to slušati", uzdahne i prekine me. "Što radiš večeras?"

Zastanem pitajući se kako odgovoriti, a onda priznam: "*Zeus Bar* u devet. McDermott. Hamlin." A onda, s manje nade: "Hoćeš s nama?"

"Ne znam", uzdahne. Bez i najmanjeg traga blagosti kaže: "Bi li ti to htio?"

"Moraš li baš biti tako patetična?", uzvratim pitanjem.

Ona spusti slušalicu. Ja se vratim na drugu liniju.

"Bateman, Bateman, Bateman, Bateman", ponavlja Hamlin.

"Tu sam. Prestani."

"Zar još uvijek odugovlačimo?", pita McDermott. "Nemojmo odugovlačiti."

"Zaključio sam da bih radije igrao golf", kažem. "Odavno nisam igrao golf."

"Jebeš golf, Bateman", kaže Hamlin. "Imamo rezervaciju u devet u *Kaktusu*—"

"I rezervaciju u 1500 koju moramo otkazati za... da vidimo... prije dvadeset minuta, Bateman", kaže McDermott.

"Dovraga, Craig. *Otkazi ih sada*", kažem umorno.

"Bože, kako mrzim golf", kažem Hamlin i strese se.

"*Ti ih otkazi*", smije se McDermott.

"Na čije su ime?", pitam. Ne smijem se, počinjem vikati.

Nakon stanke McDermott kaže: "Na Carruthersa."

Hamlin i ja prasnemo u smijeh.

"Stvarno?", pitam.

"Nismo mogli dobiti *Zeus Bar*", kaže Hamlin, "pa idemo u *Kaktus*."

"Gala", kažem turobno. "Valjda."

"Razvedri se", smijucka se Hamlin.

Ponovno zazuji moja druga linija i prije nego što dospijem odlučiti hoću li ga prihvatiti, Hamlin odluči umjesto mene: "Pa sad, ako vi nećete u *Kaktus*—"

"Čekaj, imam drugu liniju", kažem.

Jeanette je u suzama. "Postoji li išta što ti nisi kadar učiniti?", pita jecajući. "Samo mi reci za što *nisi* sposoban."

"Dušo. Jeanette", kažem umirujući je. "Slušaj me, molim te. Bit ćemo u *Zeus Baru* u deset. Može?"

"Patrick, molim te", preklinje. "Dobro sam. Samo želim porazgovarati—"

"Vidimo se u devet ili deset", kažem. "Moram ići. Hamlin i McDermott su na drugoj liniji."

"Dobro." Šmrca, pribere se, pročisti grlo. "Vidimo se tamo. Stvarno mi je ž—"

Prebacim se na drugu liniju. Ostao je samo McDermott.

"Gdje je Hamlin?"

"Otišao je", kaže McDermott. "Naći će se s nama u devet."

"Super", promrmljam. "Sad mi je lakše."

"Tko te to zvao?"

"Jeanette", kažem.

Čujem tihi škljocaj, pa još jedan.

"Je li to tvoj ili moj?", pita McDermott.

"Tvoj", kažem. "Barem mislim."

"Pričekaj."

Čekam nestrpljivo hodajući amo-tamo po kuhinji. McDermott se vrati.

"Van Patten", kaže. "Spojit ću ga."

Još četiri škljocaja.

"Hej, Batemane", poviče Van Patten. "*Rista*."

"Gospodine Manhattan", kažem. "Svaka čast."

"Hej, kako se ispravno nosi široki pojas?", pita.

"Na to sam pitanje danas već dvaput odgovorio", upozorim ga.

Njih dvojica počnu razgovarati o tome može li Van Patten ili ne može stići u *Kaktus* u devet pa prestanem slušati njihove glasove i umjesto toga sa sve većim zanimanjem promatram štakora kojeg sam kupio – još imam mutanta koji je isplivao iz zahodske školjke – u novom staklenom kavezu kako vuče ono što je ostalo od njegova kiselinom izjedena tijela do posudice s vodom koju sam jutros napunio otrovanim *Evianom*. Taj mi se prizor čini odveć žalosnim ili premalo žalosnim, nisam siguran. Iz bezumnog me delirija probudi zvuk druge linije, pa kažem Van Pattenu i McDermottu da pričekaju.

Škljocnem, pa zastanem i kažem: "Dobili ste stan Pata Batemana. Molim ostavite poruku poslije–"

"Patrick, zaboga, daj već jednom odrasti", prostenje Evelyn. "*Prestani*. Zašto to stalno radiš? Zar doista misliš da će netko nasjesti?"

"Na što?", pitam nedužno. "To što se želim zaštititi?"

"Zašto me mučiš?"

"Dušo", kažem.

"Da?", šmrcne.

"Ti pojma nemaš o tome što je to mučenje. Nemaš pojma o čemu govoriš", kažem joj. "Doista ne znaš o čemu govoriš."

"Ne želim govoriti o tome", kaže. "Gotovo je. A sad, kamo ćeš večeras na večeru?" Glas joj se smekša. "Mislila sam možda oko devet u *TDK-u*?"

"Večeras večeram u *Harvard Clubu*. *Sam*."

"Ma, ne budi šašav", kaže Evelyn. "Pa znam da ideš u *Kaktus* s Hamlinom i McDermottom."

"Otkud znaš?", pitam, ne mareći što me uhvatila u laži. "Osim toga, idemo u *Zeus Bar*, a ne u *Kaktus*."

"Jer sam upravo razgovarala sa Cindy", kaže.

"Mislio sam da je Cindy otišla na nekakvu dobrotvornu priredbu za stabla... ili žbunove."

"Ah, ne, ne, ne", kaže Evelyn. "To je *sljedeći* tjedan. Želiš ići?"

"Pričekaj", kažem.

Vratim se na liniju s Craigom i Van Pattenom.

"Bateman?", pita Van Patten. "Što, dovraga, radiš?"

"Odakle Cindy zna da idemo u *Kaktus*?", upitam.

"Hamlin joj je rekao?", nagađa McDermott. "Ne znam. Zašto?"

"Jer sad to zna i Evelyn", kažem.

"Kad će, dovraga, Wolfgang Puck otvoriti restoran u ovom prokletom gradu?", pita nas Van Patten.

"Je li Van Patten na dvadesetom pivu ili ih je popio tek deset?", pitam McDermotta.

"Pitanje koje želiš postaviti, Patrick", kaže McDermott, "glasi: idu li i žene ili ne? Je li tako?"

"Nešto se sve brže pretvara u ništa", upozorim. "Samo ću toliko reći."

"Bi li trebao pozvati Evelyn?", pita McDermott. "To te zanima?"

"Ne, ne bismo trebali", kažem odlučno.

"Pa, čujte, ja sam htio povesti Elizabeth", kaže Van Patten skrušeno (lažno skrušeno?).

"Ne", kažem. "Bez žena."

"Što nedostaje Elizabeth?", pita Van Patten.

"Da", složi se McDermott.

"Glupa je. Ne, pametna je. Nisam siguran. Nemoj je povesti", kažem.

Nakon kratke stanke Van Patten kaže: "Osjećam približavanje nastranosti."

"Pa, ako ne Elizabeth, zašto ne Sylvia Josephs?", predloži McDermott.

"Neee, prestara za ševu", kaže Van Patten.

"O, Kriste Bože", kaže McDermott, "pa dvadeset tri su joj godine."

"Dvadeset *osam*", ispravim ga.

"Stvarno?", pita McDermott zabrinuto.

"Da", kažem. "*Stvarno*."

McDermott samo kaže: "Aha."

"Sranje, zaboravio sam", kažem i lupim se dlanom po čelu. "Pozvao sam Jeanette."

"E, to je komad kojeg bih rado... hmmm... *pozvao*", kaže Van Patten pohotno.

"Zašto te zgodna mlada cura poput Jeanette uopće trpi, Batemane?"

"Kupujem joj kašmir. Mnogo kašmira", promrmljam, a onda kažem: "Moram je nazvati i reći joj da ne dođe."

"Nisi li nešto zaboravio?", pita me McDermott.

"Što?" Izgubio sam se u mislima.

"Nije li ti Evelyn na drugoj liniji?"

"Uh, sranje", povičem. "Čekajte."

"Zašto se uopće trudim?", čujem kako se Mc Dermott pita i uzdiše.

"Dovedi Evelyn", vikne Van Patten. "I ona je dobar komad! Reci joj neka dođe u pola deset u *Zeus Bar*."

"Dobro, dobro", viknem pa se prebacim na drugu liniju.

"Ovo mi se nimalo ne sviđa, Patrick", kaže Evelyn.

"Hoćeš li se naći s nama u *Zeus Baru* u pola deset?"

"Mogu li dovesti Stasha i Vanden?", pita dječjim glasom.

"Je li to ona s tetovažom?", odgovorim istim tonom.

"Ne", uzdahne, "nema tetovaže."

"Neće ići."

"Oh, *Patrick*", zacvili.

"Čuj, možeš biti sretna što sam i tebe pozvao, pa prema tome..."

Nastane tajac, a ja se ne osjećam nimalo loše zbog onoga što sam rekao.

"Ma hajde, dođi", kažem. "Oprosti."

"Pa, dobro", kaže rezignirano. "Pola deset?"

Vratim se na drugu liniju i prekinem raspravu koju Van Patten i McDermott vode o tome je li prikladno nositi modro odijelo onako kako bi se nosio mornarski blejzer.

"Halo?", prekinem ih. "Začepite. Slušate li me svi?"

"Da, da, da", kaže Van Patten i zijevne od dosade.

"Nazvat ću Cindy da nagovori Evelyn da ne dođe na večeru s *nama*", kažem.

"Zašto si uopće zvao Evelyn?", pita jedan od njih.

"Samo smo se šalili, *idiote*", kaže drugi.

"Hm... dobro pitanje", kažem mucajući. "Ovaj... pričekajte."

Okrenem Cindyn broj nakon što ga pronađem u svojem adresaru. Javi se nakon što prvo čuje tko je zove.

"Halo, Patrick", kaže.

"Cindy", kažem, "treba mi usluga."

"Hamlin neće s vama na večeru", kaže. "Pokušao vas je nazvati, ali telefoni su vam bili zauzeti. Zar nemate druge linije?"

"Naravno da imamo", kažem. "Što si mislila, da smo barbari?"

"Uglavnom, Hamlin ne ide s vama", ponovi ravnodušno.

"Nego što će?", upitam. "Laštiti cipele?"

"Izlazi *sa mnom*, poštovani gospodine Bateman."

"A što je s tvojom drvenom priredbom?", pitam.

"Hamlin je to pobrkao."

"Sunčice", počnem.

"Aha?"

"Sunčice, hodaš s kretenom", kažem slatkim glasom.

"Hvala, Patrick. Lijepo od tebe."

"Sunčice", upozorim je, "hodaš s najvećim kretenom u New Yorku."

"Misliš da to i sama ne znam?", upita i zijevne.

"Sunčice, hodaš s totalnim kretenom."

"Znaš li da Hamlin ima šest televizora i sedam videorekordera?"

"Radi li ikad s onom napravom za veslanje koju sam mu kupio?", upitam.

"Nije ju ni pipnuo", kaže ona. "Ni pipnuo."

"Sunčice, on ti je kreten."

"Prestani me zvati sunčicom", kaže razdraženo.

"Čuj, Cindy, kad bi morala izabrati hoćeš li čitati *WWD* ili..." Zastanem, nesiguran što sam ono htio reći. "Čuj, događa li se večeras išta?", pitam. "Što nije... odveć bučno."

"Što želiš, Patrick?", uzdahne.

"Želim samo mir, ljubav, prijateljstvo i razumijevanje", kažem ravnodušno.

"Što-želiš-Patrick?", ponovi.

"Zašto vas dvoje ne dođete s nama?"

"Imamo druge planove."

"Ali, Hamlin je napravio tu prokletu rezervaciju", povičem srdito.

"E pa, možete je vi iskoristiti."

"Zašto ne dođeš ti?", zadirkujem je. "Iskrcaj kretena kod *Juanite* ili tako negdje."

"Nisam za večeru", kaže. "Ispričaj me kod 'komića'."

"Ali, mi idemo u *Kaktus*, to jest, u *Zeus Bar*", kažem, pa zbunjeno dodam: "Ne, u *Kaktus*."

"Idete li doista onamo?"

"Zašto?"

"Navodno to više nije *in* restoran", kaže.

"Ali, Hamlin je napravio jebenu rezervaciju!", povičem.

"On je *tamo* napravio rezervaciju?", pita zbunjeno.

"Još prije sto godina!"

"Čuj", kaže ona, "moram se obući."

"Ovo mi se nimalo ne sviđa", kažem.

"Ne brini", kaže ona i spusti slušalicu.

Vratim se na drugu liniju.

"Bateman, znam da to zvuči nemoguće", kaže McDermott, "ali praznina se sve više širi."

"Ne volim meksičku hranu", izjavi Van Patten.

"Ali, čekaj, pa ne idemo na meksičku hranu?", kažem.

"Jesam li se zabunio? Zar ne idemo u *Zeus Bar*."

"Ne, kretenu", prasne McDermott. "Nismo mogli dobiti rezervaciju. Idemo u *Kaktus*. U devet."

"Ali, meni se *ne jede* meksička hrana", kaže Van Patten.

"Ali, Van Pattene, *ti* si napravio rezervaciju", izdere se McDermott.

"Ne jede se ni meni", kažem iznenada. "Zašto baš meksičku?"

"Pa, nije to *meksička* meksička hrana", kaže McDermott, očigledno gubeći živce. "Zove se *nouvelle* meksička, *tapas* ili nešto slično s juga. Tako nešto. Čekajte. Imam drugu liniju."

Škljocne i ostavi Van Patten i mene na vezi.

"Bateman", uzdahne Van Patten, "moja euforija sve brže blijedi."

"O čemu ti to?" Pokušavam se sjetiti gdje sam rekao Jeanette i Evelyn da dođu.

"Promijenimo rezervaciju", kaže.

Razmislim o tome, pa sumnjičavo upitam: "Kamo bi ti?"

"U 1969", kaže, mameći me. "Hmmm? 1969?"

"*Volio* bih otići tamo", priznam.

"Dakle, što ćemo?"

Razmišljam. "Napravi rezervaciju. Brzo."

"Dobro. Za troje? Petoro? Koliko?"

"Pet ili šest, valjda."

"Dobro. Pričekaj."

Upravo kad on ode, vrati se McDermott.

"Gdje je Van Patten?", pita.

"Morao je... u zahod", kažem.

"Zašto ne želiš ići u *Kaktus*?"

"Zato što me uhvatila egzistencijalna panika", slažem.

"*Ti* možda misliš da je to dobar razlog", kaže McDermott. "*Ja* ne."

"Halo?", kaže Van Patten koji se vratio. "Bateman?"

"I?", pitam. "I McDermott je s nama."

"Ne. Ništa od toga."

"Sranje."

"O čemu vi to?", pita McDermott.

"I, dečki, želimo li *margarite*?", pita Van Patten. "Ili ne?"

"Što se mene tiče, može", kaže McDermott.

"Bateman?", pita Van Patten.

"Ja bih nekoliko boca piva, po mogućnosti nemeksičkih", kažem.

"Uh, sranje", kaže McDermott. "Opet druga linija. Pričekajte."

Ako se ne varam, već je pola devet.

Sat poslije. Još raspravljamo. Otkazali smo rezervaciju u *Kaktusu*, a možda ju je netko u međuvremenu ponovno napravio. Toliko sam zbunjen da otkažem nepostojeću rezervaciju u *Zeus Baru*. Jeanette je izišla i u njezinom se stanu nitko ne javlja, a ja nemam pojma u koji je restoran otišla, niti se sjećam kamo sam pozvao Evelyn. Van Patten, koji je već popio dvije velike čaše votke, raspituje se o detektivu Kimballu, pita o čemu smo razgovarali, a ja se jedino sjećam kako je bilo riječi o tome da ljudi jednostavno nestanu.

"Jesi li *ti* razgovarao s njim?", upitam.

"Da, aha."

"I što kaže, što se dogodilo s Owenom?"

"Nestao. Jednostavno je nestao", kaže. Čujem kako otvara hladnjak. "Nikakav nesretan slučaj. Ništa. Vlasti ništa ne znaju."

"Da", kažem. "To me jako pogodilo."

"Pa, Owen je bio... ne znam", kaže. Čujem kako otvara pivo.

"Što si mu još rekao, Van Pattene?", pitam.

"Pa, uobičajene stvari", uzdahne. "Da je volio smeđe i žute kravate. Da je objedovao u restoranu *21*. Da zapravo nije bio arbitar – kako je Thimble mislio – nego je radio na fuzijama. Uobičajene stvari." Gotovo mogu čuti kako sliježe ramenima.

"I što još?", pitam.

"Da vidimo. Da nije nosio naramenice za hlače. Čovjek je volio remene. Da je prestao trošiti kokain, prebacio se na pivo. Znaš već, Bateman."

"Bio je kreten", kažem. "A sad je u Londonu."

"O Bože", promrmlja, "opća kompetencija *doista* opada."

Vrati se McDermott. "No, i kamo ćemo onda?"

"Koliko je sati?", pita Van Patten.

"Pola deset", odgovorimo uglas.

"Čekaj, a što je bilo s *1969*?", pitam Van Patten.

"Kakav *1969*?" McDermottu ništa nije jasno.

"Ne sjećam se", kažem.

"Zatvoren. Nismo imali rezervaciju", podsjeti me Van Patten.

"A da ipak odemo u *1500*?", pitam.

"*1500* je sad već zatvoren", vikne McDermott. "Kuhinja je *zatvorena*. Restoran je *zatvoren*. Gotovo je. *Moramo* u *Kaktus*."

Tajac.

"Halo? Halo? Jeste li tu?", izdere se, gubeći živce.

"Napet si k'o pračka", kaže Van Patten.

Ja se nasmijem.

"Ako ja vama to smiješno", upozori McDermott.

"Da, što onda? Što ćeš nam učiniti?", pitam.

"Dečki, stvar je samo u tome što baš nisam siguran da ćemo uspjeti negdje rezervirati stol prije, recimo, ponoći."

"Jesi li siguran za *1500*?", pitam. "To mi zvuči baš čudno."

"Taj je prijedlog *besmislen!*", vrisne McDermott. "Pitate se zašto? Zato što su zatvoreni! A kako su zatvoreni, prestali su primiti rezervacije! Da vam nacrtam?"

"Ma, dušice, nema frke", kaže Van Patten mirno. "Idemo u *Kaktus*."

"Tamo smo imali rezervaciju za deset... ne, prije petnaest minuta", kaže McDermott.

"Ali, mislio sam da sam ih otkazao", kažem i uzmem još jedan xanax.

"A ja sam ih ponovno napravio", kaže McDermott.

"Ti si nenadomjestiv", kažem mu podrugljivo.

"Mogu biti tamo u deset", kaže McDermott.

"Nakon što svratim do bankomata, ja mogu stići u deset i petnaest", kaže Van Patten polako, brojeći minute.

"Znate li vi da nas Jeanette i Evelyn čekaju u *Zeus Clubu*, gdje *nemamo* rezervaciju? Je li to ikome palo na pamet?", pitam. Čisto sumnjam da jest.

"Ali, *Zeus Bar* je zatvoren, a osim toga, tamo smo otkazali rezervaciju koju *nismo ni imali*", kaže McDermott, trudeći se ostati smiren.

"Ali, mislim da sam rekao Jeanette i Evelyn da se ondje nađu s nama", kažem i prinesem ruku ustima, užasnut tom mogućnošću.

Nakon stanke, McDermott upita: "Zar želiš nevolje? Sam ih tražiš?"

"Imam drugu liniju", kažem. "O, Bože. Koliko je sati? Imam drugu liniju."

"Sigurno jedna od djevojaka", kaže Van Patten radosno.

"Pričekajte", prostenjem.

"Sretno", čujem kako kaže Van Patten prije nego što prijedem na drugu liniju.

"Halo?", javim se skrušeno. "Dobili ste stan—"

"*Ja sam*", poviče Evelyn. Jedva je čujem od buke u pozadini.

"O, bok", kažem ležerno. "Što ima?"

"Patrick, što radiš kod kuće?"

"A gdje si ti?", pitam dobroćudno.

"*Ja-sam-u-Kaktusu*", prosikće.

"Što, zaboga, radiš tamo?", pitam.

"Rekao si da ćemo se tu naći, eto što tu radim", kaže. "Potvrdila sam tvoju rezervaciju."

"O, Bože, tako mi je žao", kažem. "Zaboravio sam ti reći."

"Što si mi zaboravio reći?"

"Da ne idemo" – progutam knedlu – "tamo." Sklopim oči.

"Tko-je-dovraga-Jeanette?", mirno prosikće.

"Pa, je li vam lijepo?", pitam, praveći se da je nisam čuo.

"Ne-nije."

"Zašto?", pitam. "Mi ćemo... ubrzo doći."

"Zato što mi se sve ovo čini... hmm... malčice *neprimjereno*?", vrisne.

"Čuj, odmah ću te nazvati." Spremam se odglumiti da zapisujem broj.

"Nećeš moći", kaže Evelyn napetog i tihog glasa.

"Zašto ne? Pa nije štrajk telefonista", pokušam se našaliti.

"Zato-što-Jeanette-stoji-iza-mene-i-želi-telefonirati", kaže Evelyn.

Dugo šutim.

"Pat-rick?"

"Evelyn. Pusti to. Odmah ću doći. Svi ćemo odmah doći, časna riječ."

"O moj Bože—"

Prijeđem na drugu liniju.

"Dečki, dečki, netko je zajebao. Ja sam zajebao. Vi ste zajebali. Ne znam", kažem panično.

"Što se dogodilo?", pita jedan od njih.

"Jeanette i Evelyn su u *Kaktusu*", kažem.

"Joj." Van Patten se počne smijati.

"Znate, dečki, sasvim sam sposoban zabiti olovnu cijev nekoliko puta curi u vaginu", kažem Van Pattenu i McDermottu, a onda dodam, nakon šutnje koju pogrešno protumačim kao šok, misleći da su napokon shvatili koliko sam okrutan: "Ali, suosjećajno."

"Svi smo mi čuli za *tvoju* olovnu cijev, Batemane", kaže McDermott. "Prestani se razmetati."

"Jel' on to nama hoće reći da ima veliki pimpek?", pita Van Patten Craiga.

Zastanem prije nego što odgovorim. "Pa... ne, zapravo ne." Zazuji mi druga linija.

"Dobro, službeno sam ljubomoran", lupi McDermott. "I što sad? Bože, koliko je sati?"

"Nije ni važno. Utrnuo mi je mozak." Toliko sam gladan da jedem žitarice s mekinjama iz kutije. Ponovno zazuji druga linija.

"Možda bismo mogli nabaviti malo droge."

"Nazovi Hamlina."

"Ma daj, pa u ovom gradu ne možeš ući u zahod a da pri izlasku u džepu nemaš barem gram. Ne brini."

"Je li tko što čuo o poslu s *Bell Southom*?"

"Spuds McKenzie je sutra u *Patty Winters Showu*."

Djevojka

.....

U srijedu navečer još jedna djevojka koju sam sreo u *M. K.*-u i koju namjeravam mučiti i snimati. Ovoj ne znam ime. Sjedi na kauču u mojoj dnevnoj sobi. Na staklenom stoliću je poluprazna boca pjenušca, *Cristala*. Izaberem pjesme koje osvijetle *Wurlitzer*. Na kraju upita: "Kakav je to... miris?", a ja ispod glasa odgovorim: "Mrtav... štakor", pa otvorim prozore, staklena vrata terase, iako je večer svježja, jesenja, i ona je oskudno odjevena, ali popije još čašu pjenušca koji je dovoljno zagrije da me upita čime se bavim. Kažem joj da sam studirao na Harvardu a nakon postdiplomskog se zaposlio u Wall Streetu, u tvrtki *Pierce & Pierce*, a kad upita, ili zbunjena ili u šali, što je to, kažem joj, okrenut leđima, dok poravnavam novog Onicu: "Trgovina cipela." Kad smo tek stigli ušmrknuo sam crtu kokaina koji sam našao u kupaonici i *Cristal* ga ublažava, ali ne mnogo. *Patty Winters Show* jutros je bio o stroju koji ljudima omogućava da razgovaraju s mrtvima. Djevojka je odjevena u vuneni kostim, bluzu od svilenog žoržeta, naušnice od ahata i bjelokosti (kreacija Stephena Dwecka) i prsluk od svilenog žakara, sve... čije? Mislim, *Charivari*.

U spavaćoj sobi, ona je naga i nauljena i puši mi kurac; ja stojim nad njom i ona je njime pljuskam po licu, grabim za kosu i vičem da je "jebena kurvinska drolja" a nju to još više uzbuđuje i dok slabašno puši moj kurac počne trljati svoj klitoris i kad me pita: "Voliš ovo?" dok mi liže jaja, kažem "aha" i teško dišem. Dojke su joj visoke, pune i čvrste, obje bradavice vrlo krute i dok se guši od mog kurca kojim je grubo jebem u usta, posegnem rukom i stežem joj grudi i onda, dok je ševim, nakon što sam joj u guzicu zabio umjetni kurac i učvrstio ga ondje, grebem joj dojke dok me ne upozori da prestanem. Nešto prije iste večeri večerao sam s Jeanette u novom sjevernotalijanskom restoranu blizu Central Parka na Upper East Sideu koji je vrlo skup. Tad sam na sebi imao odijelo koje je skrojio Edward Sexton i tužno razmišljao o kući moje obitelji u Newportu. Pošto sam odvezao Jeanette doma, svratio sam u *M. K.* na nekakvu priredbu za prikupljanje novca koja je imala neke veze s Danom Quayleom, koji se čak ni *meni* ne sviđa. Tamo mi se ova djevojka žestoko upucavala na kauču dok sam čekao na red za bilijar. "O Bože", kaže ona. Uzbuđen sam pa je pljusnem, onda je lako udarim šakom u usta, pa je poljubim i ugrizem za usnice. Obuzmu je strah, užas, zbunjenost. Pojas pukne i umjetni kurac joj isklizne iz guzice dok me pokušava odgurnuti. Otkotrljam se, pretvarajući se da sam je pustio, a onda, dok skuplja odjeću i mrmlja kakav sam "jebeni luđak", zaskočim je poput šakala; doslovce mi ide pjena na usta. Rasplače se, ispričava, histerično jeca, moli me da je ne ozlijedim, sva u suzama, prekriva grudi, sad posramljena. Ali, čak me ni njezini jecaji ne uzbuđuju. Kad je poprskam *Maceom*, ne osjećam neko veliko zadovoljstvo, a još manje kad joj lupim glavom o zid četiri-pet puta, dok se ne onesvijesti; na zidu ostane mala mrlja s nekoliko vlasi kose. Kad padne na pod, odem u kupaonicu i ušmrknem još jednu crtdu osrednjeg kokaina koji sam kupio neku večer kod *Nell* ili u *Au Baru*. Čujem kako zvoni telefon, kako se uključuje

sekretarica. Pognut sam nad zrcalom, ne slušam poruku, ne zanima me.

Poslije, kako se moglo i očekivati, ona je vezana na podu, gola, na leđima, šaka i stopala pričvršćenih za improvizirane stupačke koji su spojeni s daskama na kojima su metalni utezi. Šake su pune čavala, a noge jako raširene. Ispod guzice joj je jastuk, a na otvorenu pičku namazan je sir, brie, djelomice čak i uguran u nju. Tek se osvijestila, i kad me vidi kako stojim gol nad njom, mogu zamisliti kako je moje posvemašnje pomanjkanje ljudskosti ispunjava sluđujućim užasom. Smjestio sam tijelo pred novi *Toshibin* televizor, a na ekranu snimka posljednje djevojke koju sam snimao. Na sebi imam odijelo *Joseph Abboud*, kravatu *Paul Stuart*, cipele *J. Crew*, prsluk nekog talijanskog kreatora, i klečim na podu pokraj trupla, jedem djevojčin mozak, proždirem ga s francuskim senfom koji razmazujem na komade ružičastog mesa.

"Vidiš?" pitam djevojku koja nije na ekranu. "Vidiš li ti to? Gledaš li?", pitam je.

Pokušam je obraditi električnom bušilicom, gurnuti joj je u usta, ali još je pri svijesti, ima dovoljno snage da stisne zube, i premda bušilica prođe kroz njih, izgubim interes pa joj pridignem glavu, dok joj krv curi iz usta, i natjeram je da gleda ostatak videokasete i dok gleda kako djevojka na ekranu krvari iz svakog zamislivog tjelesnog otvora, nadam se da shvaća kako bi joj se to bilo dogodilo u svakom slučaju. Da bi završila na podu moga stana, ruku prikovanih za daske, sa sirom i slomljenim staklom u pički, razbijene glave, što god da je učinila – da je otišla u *Indochine* ili *Mars* ili *Au Bar*, a ne u *M. K.*, da se jednostavno nije sa mnom odvezla taksijem na Upper West Side – sve bi se to ipak dogodilo. *Našao bih je*. Tako to funkcionira na ovom svijetu. Odlučim se večeras ne gnjaviti kamerom.

Pokušavam ugurati šuplju plastičnu cijev u njezinu vaginu, širim joj usmine oko nje, ali iako je premazana maslinovim uljem, ne ide. Za to vrijeme na džuboksu Frankie

Valli pjeva "The Worst That Could Happen" i ja smrknuto pomičem usnice kao da i ja pjevam dok gaduri guram cijev u pičku. Na kraju sam prisiljen politi kiselinu oko pičke tako da meso popusti pod nauljenom cijevi i to se doista dogodi, cijev sklizne unutra. "Nadam se da te ovo boli", kažem joj.

Štakor se baca o stjenku staklenog kaveza dok ga nosim iz kuhinje u dnevnu sobu. Nije htio pojesti ostatke drugog štakora kojeg sam kupio prošlog tjedna, za zabavu, a sada leži mrtav i trune u kutu kaveza. (Prošlih pet dana namjerno sam ga izgladnjivao.) Spustim kavez pokraj djevojke i, možda zbog mirisa sira, štakor poludi, trči ukrug pa svoje izgladnjelo tijelo pokušava prebaciti preko stjenke kaveza. Ne treba ga poticati, pa savijena vješalica za kaput koju sam mislio upotrijebiti ostane netaknuta pokraj mene i dok je djevojka još pri svijesti, štakor se bez teškoća, odjedanput poletan, zavuče u cijev dok mu pola tijela ne nestane a nakon nekoliko trenutaka, uzdrhtao dok ždere, nestane cio, osim repa, i ja izvučem cijev iz djevojke, a štakor ostane u njoj. Ubrzo nestane i rep. Zvukovi koje cura ispušta uglavnom su nerazgovjetni.

Već vidim da će to biti tipična beskorisna, besmislena smrt, ali naviknuo sam se na stravu. Nekako se doima destilirana i čak me ni sad ne uznemiruje, ne smeta mi. Ne žalim i da bih to sebi dokazao, nakon što nekoliko trenutaka promatram kako se štakor kreće u donjem dijelu njezina trbuha, protresem joj glavu kako bi bila pri svijesti – oči su joj razrogačene od užasa i izgubljenosti – uzmem motornu pilu i za tren oka je prepolovim. Zupci prolaze kroz kožu, mišiće, tetive i kosti tako brzo da ostane živa dovoljno dugo da vidi kako odvajam njezine noge od trupa – zapravo, od njezinih bedara i onoga što je ostalo od vagine – i držim ih pred sobom, krvave, gotovo kao neki trofej. Oči su joj nakratko otvorene, očajne i neusredotočene, a onda se zatvore i napokon, prije nego što umre, besmisleno joj zabijem nož u nos sve dok ne izbije kroz čelo, a onda odsječem kost u bradi. Ima samo polovicu usta i ja ih poševim jedanput, pa

dvaput, ukupno triput. Ne mareći diše li još, iskopam joj oči prstima. Štakor proviri glavom – nekako se uspio okrenuti u njoj – i sav je prekriven grimiznom krvlju (vidim i da mu je motorna pila odsjekla gotovo pola repa) i ja mu dam još brieja dok ne osjetim da ga moram zgaziti i ubiti, pa tako i učinim. Poslije su djevojčina bedrena i vilična kost u pećnici, peku se, a stidne dlačice su u *Steubenovoj* kristalnoj pepeljari; zapalim ih; brzo izgore.

U još jednom novom restoranu

.....

Sposoban sam određeno vrijeme biti donekle vedar i susretljiv, pa prihvatim Evelynin poziv na večeru u prvom tjednu studenog, u *Lukeu*, novom *superchic nouvelle* kineskom restoranu koji, začudo, poslužuje i kreolsku kuhinju. Dobijemo dobar stol (rezervaciju sam napravio na ime Wintergreen – laka pobjeda) i osjećam se pribrano, smireno, iako mi Evelyn sjedi sučelice i blebeće o velikom Fabergéovom jaju za koje joj se čini da je vidjela u *Pierreu* kako se samo od sebe kotrlja po predvorju ili tako nešto. Uredska proslava *Haloweena* bila je prošlog tjedna u *Royaltonu* i ja sam otišao prerušen u masovnog ubojicu, čak mi je na leđima pisalo MASOVNI UBOJICA (što je ipak bilo blaže od sendvič-ploča koje sam priredio na kojima je pisalo UBOJICA BUŠILICOM), a ispod toga sam krvlju napisao *Da, taj sam*, a i odijelo je bilo prekriveno krvlju, djelomice lažnom ali uglavnom pravom. U jednoj sam ruci držao pramen kose Victorije Bell, a uz džepić na sakou (uz malu bijelu ružu) bila je kost iz prsta koji sam skuhao. I premda je moj kostim bio tako savršen, Craig McDermott je ipak osvojio prvo mjesto. Došao je odjeven kao Ivan Boesky, što nije bilo fer, jer su mnogi mislili da sam ja prošle godine došao kao Michael Milken³⁰. Jutros je *Patty Winters Show* bio o kompletima za pobačaj "uradi sam".

Prvih pet minuta nakon što smo sjeli protekne u redu, ali onda dođe piće koje sam naručio i nagoni posegnem za njim, ali ustuknem svaki put kad Evelyn otvori usta. Primijetim da je tu i Saul Steinberg, ali to ne spomenem Evelyn.

"Da nazdravimo?", predložim.

"Hm. Čemu?", promrmlja nezainteresirano pa istegne vrat osvrćući se po goloj, slabo osvijetljenoj, vrlo bijeloj prostoriji.

"Slobodi?", predložim umorno.

Ali, ona me ne sluša jer neki Englez u vunenom odijelu s tri gumba, vunenom prsluku, pamučnoj košulji širokog ovratnika, antilopskim cipelama i svilenom kravati, sve *Garrick Anderson*, kojeg mi je jednom pokazala u *Au Baru* nakon što smo se posvađali i rekla da je "prekrasan", a ja sam rekao da je "patuljak", pride našem stolu, otvoreno koketirajući s njom, i živcira me pomisao da ona misli kako sam ljubomoran ali na kraju se ja posljednji smijem kad je on upita radi li još "u onoj galeriji u Prvoj aveniji", a Evelyn, očigledno potresena, kaže ne, ispravi ga, i nakon nekoliko nelagodnih riječi on ode. Ona šmrcne, otvori jelovnik, i odmah prijeđe na drugu temu, ne gledajući me.

"Što je to sa svim tim T-majicama koje posvuda vidam?", pita. "Po cijelom gradu. Jesi li ih vidio? *Silkience Equals Death*? Imaju li ljudi problema s regeneratorom za kosu? Je li mi nešto promaknulo? O čemu smo ono pričali?"

"Ne, pogriješila si. Piše *Science Equals Death*³¹." Uzdahnem i sklopim oči. "Isuse, Evelyn, ti si jedina osoba na svijetu koja može pobrkati to i proizvod za njegu kose." Nemam pojma o čemu govorim, ali kimnem i domahnem nekome za šankom, starijem čovjeku, lica u sjeni, koga jedva poznajem, ali on podigne čašu s pjenušcem prema meni i uzvratiti mi osmijeh, od čega mi lakne.

"Tko je to?", čujem kako Evelyn pita.

"Moj prijatelj", kažem.

"Ne prepoznajem ga", kaže. "Iz *P&P*-a?"

"Pusti to", uzdahnem.

"*Tko je to, Patrick?*", pita. Više je zanima moje oklijevanje nego njegovo ime.

"*Zašto?*", uzvratim pitanjem.

"*Tko je to?*", pita. "*Reci mi.*"

"*Jedan moj prijatelj*", kažem kroz stisnute zube.

"*Tko, Patrick?*", pita, pa zaškilji. "*Nije li on bio na mojem božićnom domjenku?*"

"*Ne, nije*", kažem dok moje ruke lupkaju po stolu.

"*Da to nije... Michael J. Fox?*" pita i dalje škiljeći. "*Onaj glumac?*"

"*Teško*", kažem, a onda umorno dodam: "*Oh, zaboga, zove se George Levanter i ne, nije glumio u filmu *Tajna mog uspjeha.**"

"*Oh, kako zanimljivo.*" Evelyn se već vratila jelovniku. "*I, o čemu smo ono pričali?*"

Pokušam se sjetiti. "*O regeneratorima za kosu? O nekoj vrsti regeneratora?*" Uzahnem. "*Ne znam. Razgovarala si s patuljkom.*"

"*Ian nije patuljak, Patrick*", kaže.

"*Neobično je nizak, Evelyn*", uzvratim. "*Jesi li sigurna da on nije bio na tvom božićnom domjenku*" – pa tišim glasom – "*i posluživao predjelo?*"

"*Ne smiješ stalno govoriti o Ianu kao o patuljku*", kaže i poravna ubrus u krilu. "*Neću to trpjeti*", prošapće, ne gledajući me.

Ne mogu se suzdržati, zacerekam se.

"*To nije smiješno, Patrick.*"

"*Ti si srezala razgovor*", kažem.

"*Jesi li očekivao da mi to polaska?*", procijedi.

"*Čuj, dušice, samo pokušavam susretu dati legitimnost, pa ga nemoj... ovaj... sjebati.*"

"*Daj prestani*", kaže. "*Gle, eno Roberta Farrella.*" Nakon što mu mahne, diskretno mi ga pokaže, i bome da, Bob Farrell, koga svi vole, sjedi u sjevernom dijelu prostorije, uz prozor, što me potajno izludi. "*Vrlo je zgodan*", kaže Evelyn

s divljenjem, samo zato što je vidjela kako gledam zgodnu dvadesetgodišnjakinju s kojom sjedi, i da bi pojačala dojam, doda: "Nadam se da nisi ljubomoran."

"Da, zgodan je", složim se. "Izgleda glupo, ali je zgodan."

"Ne budi gad. Vrlo je zgodan", kaže i onda predloži: "Zašto se ti tako ne ošišaš?"

Dok to nije rekla, bio sam robot koji je jedva obraćao pozornost na Evelyn, ali sad sam u panici. "Što nedostaje mojoj frizuri?" Za samo nekoliko sekundi moja se srdžba učetvorostručila. "Što joj nedostaje?" Lako dotaknem kosu.

"Ništa", kaže, zamijetivši koliko sam se uzrujao. "To je bila samo ideja", a onda, kad je zamijetila koliko sam pocrvenjeo: "Frizura ti je stvarno... stvarno odlična." Pokuša se nasmiješiti, ali samo izgleda zabrinuto.

Gutljaj – pola čaše – *J&B*-a dovoljno me smiri da kažem, gledajući Farrella: "Zapravo, zgražam se nad njegovom trbušinom."

Evelyn ga odmjeri. "Nema trbušinu."

"Ima", kažem. "Pogledaj."

"Samo je tako sjeo", kaže, gubeći strpljenje. "Uh, ti si–"

"To je *trbušina*, Evelyn", naglasim.

"Ma, ti si lud", odmahne rukom. "Luđak."

"Evelyn, pa jedva mu je trideset godina."

"Pa što onda? Nisu svi opsjednuti dizanjem utega kao ti", kaže razdraženo i opet se uhvati jelovnika.

"Ja ne 'podizem utege'", uzdahnem.

"Pa onda lijepo otiđi i udari ga u nos, snagatoru", kaže nehajno. "Baš me briga."

"Ne dovodi me u napast", upozorim je, ponovno pogledam Farrella i kažem: "Kakav ljigavac."

"O, Bože, Patrick. Odakle ti pravo da budeš tako ogorčen?", kaže Evelyn ljutito, i dalje zagledana u jelovnik. "Nemaš nikakvog razloga za to. S tobom zacijelo nešto ozbiljno nije u redu."

"Pogledaj mu odijelo", kažem; ne mogu se suzdržati. "Pogledaj što ima na sebi."

"Pa što *onda*, Patrick." Okrene stranicu, otkrije da je prazna, pa se vrati na prethodnu.

"Zar mu nije palo na pamet da bi tim odijelom mogao izazvati *prezir*?", upitam.

"Patrick, ponašaš se kao *luđak*", kaže odmahujući glavom, sad zagledana u popis vina.

"Evelyn, kako to misliš, ponašam se?", kažem. "Ja *jesam* luđak."

"Moraš li pritom biti tako agresivan?"

"Ne znam." Slegnem ramenima.

"Uglavnom, htjela sam ti ispričati što se dogodilo s Melanijom i Taylorom i..." Nešto primijeti i u istom trenutku uzdahne i kaže: "... prestani zuriti u moja prsa, Patrick. Gledaj *mene*, ne moja *prsa*. I uglavnom, Taylor Grassgreen i Melania su bili... Znaš Melaniju, išla je na Sweet Briar. Njezin otac ima sve one banke u Dallasu? A Taylor je išao na Cornell. Uglavnom, trebali su se naći u *Cornell Clubu* i imali su rezervaciju u sedam u *Mondrianu* i on je na sebi imao..." Zastane, vrati se. "Ne. U *Le Cygneu*. Išli su u *Le Cygne* i Taylor je..." Ponovno zastane. "O, Bože, ipak su išli u *Mondrian*. *Mondrian* u sedam i on je imao odijelo *Piero Dimitri*. Melania je bila u kupnji. Mislim u *Bergdorfu*, ali nisam sigurna – no, uglavnom, ah da... jest, bila je u *Bergdorfu* jer je neki dan u ured došla sa šalom, i uglavnom, nije otišla na aerobiku već valjda dva dana i netko ih je pokrao na jednom od–"

"Konobar?", doviknem nekome tko prolazi pokraj stola. "Još jedno piće? *J&B*?" Pokažem čašu, ljutit što sam to izgovorio kao pitanje a ne kao zapovijed.

"Zar te ne zanima što se dogodilo?", pita Evelyn nezadovoljno.

"Čekam bez daha", uzdahnem, posve nezainteresiran. "Ne mogu dočekati."

"Uglavnom, dogodilo se nešto vrlo neobično", nastavi.

Upijam ono što mi govoriš, mislim. Prijetim njezino pomanjkanje putenosti i to me prvi put izazove. Prije me upravo to privlačilo kod Evelyn. Sad me uznemiruje, čini se mračnim, ispunjava me bezimenom stravom. Tijekom posljednjeg razgovora – jučer, zapravo – psihijatar kojem odlazim već dva mjeseca pitao me: "Kojom se metodom kontracepcije služite ti i Evelyn?", i ja sam uzdahnuo prije nego što sam odgovorio, pogleda usmjerenog na susjedni neboder pa na sliku iznad *Turchinovog* stolića, divovsku reprodukciju grafičkog izjednačivača, ali ne Onicinu. "Njezinim poslom." Kad je pitao koji joj je spolni čin najdraži, posve sam mu ozbiljn odgovorio: "Naplata hipoteke." Mutno svjestan da bih, da nije ljudi u restoranu, uzeo štapiće od žada, gurnuo ih duboko u Evelynine oči i slomio, kimam, pretvarajući se da je slušam, ali već sam klonuo i ne učinim to sa štapićima. Umjesto toga naručim bocu *Chassagne Montracheta*.

"Nije li to smiješno?", pita Evelyn.

Ležerno joj se pridružim u smijehu; zvuk iz mojih usta prepun je prezira. "Ludo", priznam. Kažem to naglo, ravnodušno. Moj pogled prati obrise žena za šankom. Ima li neka koju bih poševio? Vjerojatno. Ona dugodnoga koja pijucka kir na posljednjem stolcu? Možda. Evelyn se dvoumi između *mâchéa* s grožđicama i gumba *salade* ili gratinirane cikle, lješnjaka, mladog graška i endivije i ja se odjedanput osjećam kao da me netko napumpao clonopinom, lijekom protiv konvulzija, ali mi nije pomogao.

"Kriste, dvadeset dolara za jebeno pecivo s jajem?", promrmljam, proučavajući jelovnik.

"To je *moo shu* krema, lako prepečena", kaže ona.

"Nije, nego obično pecivo s jajem", usprotivim se.

Na što Evelyn odgovori: "*Tako* si kultiviran, Patrick."

"Nisam." Slegnem ramenima. "Samo sam razborit."

"Strašno mi se jede beluga", kaže. "Što veliš, dušo?"

"Ne", kažem.

"Zašto ne?", pita nadureno.

"Jer ne želim jesti ništa iz konzerve i ništa iransko", uzdahnem.

Ona nadmeno šmrcne pa se vrati jelovniku. "*Moo foo jambalaya* je stvarno prvorazredna", čujem kako kaže.

Minute prolaze. Naručimo. Jelo stigne. Tanjuri su, dakako, golemi, bijeli, porculanski; u sredini dva komada sašimija od žutoperke i točkice *wasabija*, a oko njega mikroskopska količina *hijikija*, a na vrhu jedna jedina malena kozica; druga, još manja, smotana je na dnu tanjura, što me zbuni, jer sam mislio da je to uglavnom kineski restoran. Dugo zurim u tanjur, a kad zatražim malo vode, naš konobar umjesto toga donese slanik i uporno se mota oko našeg stola, svakih pet minuta zapitkuje želimo li "malo papra" ili "još papra" i kad kreten napokon ode u drugi separe, u kojem oba gosta tanjure prekriju rukama, pozovem šefa sale i kažem mu: "Možete li, molim vas, reći konobaru s paprom da se prestane motati oko našeg stola? Ne želimo papar. Nismo naručili ništa uz što bi *išao* papar. Nećemo *papar*. Recite mu da se gubi."

"Svakako. Ispričavam se." Šef sale se ponizno nakloni.

Evelyn je neugodno. "Zar baš moraš biti tako pretjerano *uljudan*?"

Spustim vilicu i sklopim oči. "Zašto stalno potkopavaš moju stabilnost?"

Ona udahne. "Možemo li jednostavno razgovarati? A ne voditi istragu? Može?"

"O *čemu*?", prasnem.

"Čuj", kaže, "sastanak Mladih Republikanaca u *Pla...*" Zastane kao da se nečega sjetila, pa nastavi, "... u *Trump Plazi* održava se u četvrtak." Želim joj reći da ne mogu doći i nadam se do Boga da ona ima druge planove, iako sam prije dva tjedna, pijan i pun kokaina, kod *Mortimera* ili u *Au Baru*, *ja nju pozvao*. "Idemo li?"

Malo šutim, pa turobno kažem: "Valjda."

Za desert sam pripremio nešto osobito. Jutros, dok sam doručkovao u klubu *21* s Craigom McDermottom, Alexom

Baxterom i Charlesom Kennedyjem, ukrao sam iz zahoda spužvu za prikupljanje mokraće iz pisoara kad čistač nije gledao. Kod kuće sam je prelio jeftinim čokoladnim sirupom, zamrznuo, a onda stavio u praznu *Godivinu* bonbonijeru, zavezao svilenu mašnu i sad, kod *Lukea*, ispričam se i kažem da moram u zahod, a umjesto toga odem u kuhinju, svrativši usput u garderobu po paketić, pa zamolim konobara da to servira Evelyn tako, u kutiji, i kaže gospođi da je gospodin Bateman ranije nazvao i to posebno naručio za nju. Čak mu kažem da kutiju ukrasi cvijetom ili tako nečim i dam mu pedeset dolara. On je donese nakon što odnesu naše tanjure i impresionira me predstavom koju napravi oko toga; čak je kutiju pokrio srebrnim poklopcem, a Evelyn guguče od oduševljenja kad on podigne poklopac i kaže "Voi-ra", i posegne za žličicom koju je stavio pokraj njezine čaše za vodu (pobrinuo sam se da bude prazna) i okrene se prema meni i kaže: "Patrick, *tako* si drag", i ja kimnem konobaru, mahnem mu da ode kad pokuša i meni dati žličicu.

"Zar ti nećeš?", pita Evelyn zabrinuto. Nervozno gleda čokoladom prelivenu spužvicu s mokraćom. "*Obožavam Godivu!*"

"Nisam gladan", kažem. "Večera je bila... zasitna."

Nagne se, onjuši smeđi oval i, osjetivši nešto (vjerojatno sredstvo za dezinfekciju), zbunjeno upita: "Siguran si?"

"Ne, zlato", kažem. "Samo ti jedi. Ionako nije velika."

Stavi u usta prvi zalogaj i počne žvakati; očigledno joj se odmah zgadi; proguta. Strese se i napravi grimasu, ali se pokuša nasmiješiti dok u usta stavlja drugi zalogaj.

"Je li dobro?", pitam, pa je potaknem: "Jedi. Pa nije otrovno!"

Njezino lice, iskrivljeno od nezadovoljstva, probljedi kao da će povratiti.

"Što?", pitam cerekajući se. "Što je?"

"Tako je..." Njezino je lice sad izdužena maska očaja; strese se, zakašlje. "Ima tako jak okus mentola." Ali, pokuša

se zadovoljno nasmiješiti, što je gotovo nemoguće. Posegne za mojom čašom vode i brzo je isprazni, sve samo da se oslobodi onog okusa. Onda zamijeti kako sam zabrinut, pokuša se nasmiješiti, ovaj put kao da se ispričava. "Samo..." – ponovno se strese – "samo ima prejak... okus *mentola*."

Meni ona nalikuje na velikog crnog mrava – velikog crnog mrava u originalnom *Christianu Lacroixu* – koji jede spužvu za mokraću i zamalo me uhvati smijeh, ali želim da ostane opuštena. Ne želim da odustane od ostatka kolača. Ali, ona više ne može, i premda je pojela samo dva zalogaja, odglumi da je sita i odgurne tanjur i ja se u tom trenutku počnem osjećati čudno. Premda uživam u tome što je to jela, malo se i rastužim i odmah se sjetim da, ma koliko mi je užitka donijelo gledati Evelyn kako jede nešto na što smo pišali ja i stotine drugih, na kraju njezino nezadovoljstvo *mene* košta – jer to je antiklimaks, uzaludna izlika da je trpim puna tri sata. Vilice mi se nehotice počnu stezati, opuštati, stezati, opuštati. Negdje svira glazba, ali je ne mogu čuti. Evelyn promuklim glasom zamoli konobara može li joj možda donijeti pepermint bombone iz trgovine iza ugla.

A onda, vrlo jednostavno, večera dođe do krizne točke kad Evelyn kaže: "Želim čvrstu vezu."

Večer je već ionako išla nizbrdo, pa me te riječi ne oneraspolože i nisam nespreman, ali nerazumnost naše situacije me guši, pa gurnem čašu s vodom natrag prema Evelyn i zamolim konobara da odnese polupojedenu spužvu s mokraćom. Moja trpeljivost nestane istog trenutka kad on odnese rastopljeni desert. Prvi put zamijetim da me zadnje dvije godine gleda ne s obožavanjem nego nečim sličnijim pohlepi. Netko joj napokon donese čašu za vodu i *Evian* koji nisam čuo da je naručila.

"Evelyn, mislim da...", počnem, oklijevam, pa nastavim, "... da smo izgubili bliskost."

"Zašto? Što nije u redu?" Domahuje nekom paru – Lawrenceu Montgomeryju i Geeni Webster, čini mi se – a na

drugoj strani prostorije Geena (?) podigne ruku na kojoj je narukvica. Evelyn kimne s odobravanjem.

"Moja... moja *potreba* za... homocidnim ponašanjem masovnih razmjera ne može se... ovaj... ispraviti", kažem joj, pažljivo odmjeravajući riječi. "Ali... nemam drugog načina da izrazim svoje potisnute... potrebe." Iznenadi me koliko me ta izjava učini emocionalnim i iscrpi; ošamućen sam. Kao i obično, Evelyn ne shvati što sam joj rekao, a ja se upitam koliko će mi vremena trebati da je se oslobodim.

"Moramo razgovarati", kažem joj tiho.

Ona spusti praznu čašu za vodu i zagleda se u mene. "Patrick", kaže, "ako opet počneš o tome zašto bih trebala na operaciju za povećavanje grudi, ja *odlazim*", upozori me.

Razmislim o tome, pa kažem: "Gotovo je, Evelyn. Gotovo."

"Ah, ne budi tako tašt", kaže i mahne konobaru da joj donese još vode.

"Ozbiljno ti kažem. Gotovo je s nama. Ovo nije šala."

Pogleda me i na trenutak pomislim da *netko* ipak shvaća što govorim, ali tad kaže: "Molim te, ostavimo se te teme, može? Žao mi je što sam išta rekla. Hoćemo li sad popiti kavu?" Ponovno mahne konobaru.

"Za mene bezkofeinski espresso. Patrick?"

"Porto", uzahnem. "Bilo koju vrstu porta."

"Želite li pogledati-", zausti konobar.

"Samo mi donesite najskuplji porto", prekinem ga. "Ah da, i suho pivo."

"Ti boga", promrmlja Evelyn kad konobar ode.

"Odlaziš li još psihijatru?", upitam.

"Patrick", upozori me. "*Kome?*"

"Oprosti. Hoću reći, *liječniku?*"

"Ne." Otvori torbicu i nešto traži.

"Zašto ne?", upitam zabrinuto.

"Rekla sam ti zašto", odmahne rukom.

"Ali, ne sjećam se", kažem, oponašajući njezin glas.

"Na kraju seanse pitao me mogu li te večeri uvesti njega i još troje ljudi kod *Nell*." Pogleda svoja usta, usnice, u zrcalu pudrijere. "Zašto pitaš?"

"Jer mislim da bi morala nekome otići", kažem oklijevajući, iskreno. "Mislim da si emocionalno nestabilna."

"*Ti* u stanu držiš sliku Olivera Northa, a *mene* nazivaš nestabilnom?", pita, tražeći još nešto u torbici.

"Ali, jesi, Evelyn", kažem.

"Pretjeruješ. Jednostavno pretjeruješ", kaže prekapajući torbicu i ne gledajući me.

Uzdahnem, ali onda ozbiljno kažem: "Ne želim navaljivati, ali—"

"Kako neobično za tebe, Patrick", kaže.

"Evelyn. Ovo mora prestati", uzdahnem obraćajući se svojem ubrusu. "Meni je dvadeset sedam godina. Ne želim se vezivati."

"Dušo?"

"Ne zovi me tako", prasnem.

"Kako? Dušo?", pita.

"Da", ponovno prasnem.

"A kako bi htio da te zovem?", pita indignirano. "Gospodine direktore?" Priguši hihot.

"O, Kriste."

"Ne, stvarno, Patrick, kako bi htio da te zovem?"

Kralju, mislim. Htio bih da me zoveš kraljem, Evelyn. Ali, to ne kažem. "Evelyn, ne želim da me ikako zoveš. Mislim da se više ne bismo trebali viđati."

"Ali, tvoji prijatelji su moji prijatelji. Moji prijatelji su tvoji prijatelji. Mislim da to ne bi išlo", kaže, a onda, zureći u točkicu iznad moje usnice: "Imaš malu mrlju iznad usnice. Obriši je."

Na kraju živaca, obrišem mrlju. "Čuj, znam da su tvoji prijatelji moji prijatelji i obratno. Nisam to zaboravio." Zastanem, pa kažem: "Prepuštam ti ih."

Napokon me pogleda, zbunjena, i promrmlja: "Ti si stvarno ozbiljan, je li?"

"Da", kažem. "Jesam."

"Ali... što s nama? A naša prošlost?", pita bezizražajno.

"Prošlost nije stvarna. Ona je samo san", kažem. "Ne spominji mi prošlost."

Sumnjičavo suzi oči. "Imaš nešto protiv mene, Patrick?" A onda se tvrd izraz njezina lica pretvori u očekivanje, možda nadu.

"Evelyn", uzdahnem. "Žao mi je. Jednostavno mi... nisi... osobito važna."

Ne oklijevajući ni trenutka, uzvratim: "A *tko* jest? Što misliš, *tko jest*, Patrick? Koga *želiš*?" Nakon ljutite stanke, doda: "Cher?"

"Cher?", ponovim zbunjeno. "*Cher*? O čemu to govoriš? Ma, zaboravi. Želim da prekinemo. Potreban mi je redovan seks. Potrebno mi je nešto da mi odvuče pozornost."

Za samo nekoliko sekundi uhvati je mahnitost, jedva uspijeva potisnuti sve veću histeriju koja joj je preplavila tijelo. Ja u tome uživam upravo onoliko koliko sam očekivao. "A prošlost? A naša *prošlost*?", ponovno pita, uzaludno.

"Ne *spominji* mi je", kažem, naginjući se prema njoj.

"Zašto *ne*?"

"Jer je nikad nismo ni imali", kažem, pazeći da ne povisim glas.

Ona se smiri i, ignorirajući me, opet otvori torbicu, mrmljajući: "Čista patologija. Tvoje je ponašanje patološko."

"Što bi *to* trebalo značiti?", upitam uvrijeđeno.

"Odvratno. Ti si patološki tip." Nađe kutiju za tablete *Laura Ashley* i otvori je.

"*Kako* patološko?", pitam, pokušavajući se nasmiješiti.

"Nema veze." Uzme tabletu koju ne prepoznajem i spere je mojom vodom.

"*Ja* sam patološki tip? *Ti* kažeš *meni* da sam patološki tip?", pitam.

"Različito gledamo na svijet, Patrick." Šmrcne.

"Hvala Bogu", kažem zlobno.

"Ti nisi ljudsko biće", kaže, trudeći se da ne plače, čini mi se.

"Ja..." – zastanem, pokušavajući se obraniti – "...ja suosjećam... s ljudskim rodom."

"Ne, ne, ne." Odmahuje glavom.

"Znam da je moje ponašanje katkad... čudno", promucam.

Iznenada, u očajanju, ona me uhvati za ruku i privuče je k sebi. "Što želiš da učinim? Što bi htio?"

"Oh, Evelyn", prostenjem, povučem ruku, šokiran što sam napokon dopro do nje.

Ona plače. "Što želiš da učinim, Patrick? Reci mi. Molim te", preklinje.

"Trebala bi... o, Bože, ne znam. Nositi erotično donje rublje?", nagađam. "O, Kriste, Evelyn. Ne znam. Ništa. Ništa ne možeš učiniti."

"Molim te, što da radim?", tiho zajeca.

"Manje se smiješi? Doznaj više o automobilima? Rjeđe izgovaraj moje ime? Je li to ono što želiš čuti?", pitam. "To ništa neće promijeniti. Čak ni ne piješ pivo", promrmljam.

"Ali, ni ti ne piješ pivo."

"To nije važno. Osim toga, upravo sam ga naručio. Eto ti."

"Oh, Patrick."

"Ako doista želiš nešto učiniti za mene, odmah prestani praviti scenu", kažem, osvrćući se nelagodno.

"Konobar?", upita čim on stavi na stol bezkofeinski espresso, porto i pivo. "Donesite mi... donesite... što?" Pogleda me suznim očima, zbunjena, u panici. "*Coronu*? Je li to ono što ti piješ, Patrick? *Corona*?"

"O, Bože, prestani. Molim vas, ispričajte je", kažem konobaru, a čim on ode: "Da. *Corona*. Ali, sad smo u smrdljivom kinesko-kreolskom bistrrou, pa—"

"O, Bože, Patrick", jeca. Ispuše nos u rupčić koji sam joj dodao. "Tako si odvratán. Nisi... čovječán."

"Ne. Ja sam..." Opet zastanem.

"Ti... nisi..." Zastane, obriše lice, nije kadra nastaviti.

"Nisam što?", pitam, čekam, zainteresiran.

"Nisi..." – šmrcne, spusti pogled, ramena joj se tresu – "sav svoj. Tebi" – zagrcne se – "nešto nedostaje."

"Nije točno", branim se. "Ništa mi ne nedostaje."

"Ti si demon", zajeca.

"Ne, ne", kažem zbunjeno, promatrajući je. "*Ti* si demon."

"O Bože", jaukne, zbog čega se ljudi za susjednim stolom okrenu prema nama, pa odvrate pogled. "Ne mogu vjerovati."

"Ja sad idem", kažem umirujuć je. "Procijenio sam situaciju i sad ću otići."

"Nemoj", kaže i pokuša me zgrabiti za ruku. "Ne idi."

"Odlazim, Evelyn."

"Kamo ćeš?" Odjedanput se doima veoma sabrano. Nije dopustila da joj suze, kojih, kako tek sad vidim, ima vrlo malo, pokvare šminku. "Reci mi, Patrick, kamo ideš?"

Stavio sam cigaru na stol. Odveć je uzrujana da bi išta rekla. "Jednostavno idem", kažem jednostavno.

"Ali, *kamo?*", pita i opet joj navru suze. "Kamo ideš?"

Svi unutar određenog zvučnog kruga u restoranu kao da su odvratili pogled.

"Kamo ideš?", opet pita.

Ništa ne kažem, izgubljen u vlastitom labirintu, misleći o drugim stvarima: jamstvima, dionicama, ESOP-ima, LBO-ima, IPO-ima, financijama, refinanciranju, deviznim tečajevima, obrascima 8-Ks, 10-Qs, nultim kuponima, *Kenichi Nakajimi*, beskraju, Beskraju, o tome kako brzo bi trebao ići luksuzni auto, otkupnini, rizičnim obveznicama, bih li otkazao pretplatu na *Economista*, o Božiću kad mi je bilo četrnaest godina i kad sam silovao jednu od naših sluškinja, o Inkluzivnosti, o zavisti na tuđem životu, o tome bi li netko mogao preživjeti razbijanje lubanje, o čekanju na aerodromima, o prigušivanju krika, o kreditnim karticama i nečijoj putovnici, kutiji šibica iz *La Côte Basquea*

poprskanoj krvlju, površina površina površina, Rolls je Rolls je Rolls. Za Evelyn je naša veza žuta i modra, ali za mene je to sivo mjesto, uglavnom zbrisano, bombardirano, u filmu u mojoj glavi uglavnom su beskrajni kadrovi kamenja i jezici koje čujem posve su mi nepoznati, njihov zvuk titra nad novim prizorima: krvi koja teče iz bankomata, žene koje rađaju kroz čmar, zamrznuti ili zbrkani zameci (nisam siguran koje od toga dvoga), nuklearne glave, milijarde dolara, potpuno uništenje svijeta, netko je premlaćen, netko drugi umre, ponekad bez krvi, češće od puščanog metka, atentati, koma, život u televizijskoj seriji, prazno platno koje se preoblikuje u sapunicu. To je samica koja samo pokazuje moju ozbiljno nagriženu sposobnost za osjećaje. Ja sam u središtu, izvan sezone, i nitko nikad ne traži moje papire. Iznenada zamislim Evelynin kostur, iskrivljen, zdrobljen, i to me ispuni radošću. Dugo mi treba da odgovorim na njezino pitanje – *Kamo ideš?* – ali nakon gutljaja porta, pa suhog piva, dok ustajem, kažem joj, istodobno se pitajući: Da sam doista robot, u čemu bi bila razlika?

"U Libiju", a onda, nakon značajne stanke: "Pago Pago. Htio sam reći, na Pago Pago", pa dodam: "Zbog tvojeg ispada ne namjeravam platiti ovu večeru."

Pokuša skuhati i pojesti djevojku

.....

Zora. Negdje u studenom. Ne mogu spavati, vrtim se po japanskom ležaju, još u odijelu, u glavi mi je kao da je netko na njoj zapalio logorsku vatru, stalna probadajuća bol od koje su mi oba oka otvorena, posve bespomoćan. Nema droge, nema hrane, nema alkohola koji bi smirio silinu te proždrljive boli; svi su mi mišići kruti, svi živci gore, požar. Svaki sat uzimam sominex jer sam potrošio dalmane, ali ništa ne pomaže i kutija sominexa ubrzo je prazna. U kutu moje spavaće sobe leže neki predmeti: par ženskih cipela *Edward Susan Bennis Allen*, šaka bez palca i kažiprsta, novi broj

Vanity Faira poprskan nečijom krvlju, široki muški pojas natopljen gadarijama, a iz kuhinje u sobu dopire miris svježeg krvi koja se kuha, i kad otetoram iz kreveta u dnevnu sobu, zidovi dišu, zadah raspadanja potisnuo je sve drugo. Zapalim cigaru, nadajući se da će dim barem malo prikriti smrad.

Dojke su joj odsječene i izgledaju modro i splasnuto, bradavice neugodne smeđe boje. Okružene osušenom crnom krvi, leže, prilično otmjeno, na porculanskom tanjuru koji sam kupio u *Pottery Barnu* na džuboksu *Wurlitzer* u kutu, premda se ne mogu sjetiti kada sam to učinio. Usto sam joj zgulio gotovo svu kožu i mišiće s lica tako da sad nalikuje na lubanju duge plave kose, koja je spojena s čitavim, hladnim truplom; oči su joj otvorene, očne jabučice vise iz dupalja. Prsa joj se gotovo uopće ne razlikuju od grla, koje izgleda kao mljeveno meso, a trbuh nalikuje na lasagne od patlidžana i kozjeg sira u *Il Malibru* ili na neku drugu vrstu pseće hrane, pri čemu dominiraju crvena, bijela i smeđa boja. Dio crijeva razmazan je na jednom zidu a ostatak je stisnut u loptice koje leže rasute po stoliću poput dugih plavih zmija, crvamutanata. Komadići kože koji su ostali na tijelu su plavosivi, boje alufolije. Iz vagine joj je istekla smeđa sirupasta tekućina koja ima miris bolesne životinje, kao da se štakor vratio unutra, bio probavljen ili tako nešto.

Sljedećih petnaest minuta provedem izvan sebe, potežući plavkasti konopac crijeva, većinom još spojen s tijelom, i trpajući ga u svoja usta; zagrcnem se, u ustima mi je vlažan, pun nekakve paste neugodna mirisa. Nakon sata kopanja rastavim joj kralježnicu i odlučim poslati *Federal Expressom*, neočišćenu, zamotanu u papir, pod tuđim imenom, *Leoni Helmsley*. Želim piti krv te djevojke kao da je pjenušac pa uronim lice duboko u ostatak njezina trbuha, pri čemu ogrebem vilicu o slomljeno rebro. Golemi novi televizor je u jednoj od soba, najprije trešti *Patty Winters Show*, kojega je danas tema "Ljudska mljekarstva", a onda neka televizijska igra, "Kolo sreće", i aplauz publike zvuči kao smetnja svaki put kad se okrene novo slovo.

Olabavljujem kravatu koju još imam na sebi krvavom rukom, duboko dišući. Ovo je moja stvarnost. Sve izvan toga je kao neki film koji sam nekoć gledao.

U kuhinji od djevojke pokušam napraviti mesnu štrucu, ali izgubim strpljenje pa umjesto toga provedem poslijepodne razmazujući njezino meso po zidovima, žvačući komadiće kože zderane s tijela, onda se odmorim gledajući snimku CBS-ove serije *Murphy Brown* od prošlog tjedna. Poslije toga i velike čaše *J&B*-a, opet sam u kuhinji. Glava u mikrovalnoj pećnici sad je posve crna i ćelava pa je stavim u lonac na štednjak kako bih kuhanjem odstranio meso koje sam možda zaboravio zderati. Ostatak njezina tijela bacim u vreću za smeće – moji mišići, premazani Ben-Gayom, bez teškoća je nose – i odlučim iskoristiti ostatke za neku vrstu kobasice.

Na stereu svira CD Richarda Marxa, na kuhinjskom stolu je vrećica iz *Zabara* s pecivom s okusom luka i začina, a ja slažem kosti, mast i meso u pljeskavice, i premda mi povremeno sine koliko je to što radim zapravo neprihvatljivo, samo se podsjetim da je ta stvar, ta djevojka, ništa, govno, i uz pomoć xanaxa (koji sad uzimam svakih pola sata), ta me misao privremeno umiri i onda pjevušim, pjevušim pjesmu iz nečega što sam često gledao kao dijete – *Jetsonsa? Banana Splitsa? Scooby Dooa? Sigmunda i morskih čudovišta?* Prisjećam se pjesme, melodije, čak i tonaliteta, ali ne imena emisije. Je li to bio *Lidsville?* Ili *H. R. Pufnstuf?* Ta pitanja prate i druga, tako različita kao što su "Hoću li ikada dospjeti u zatvor?" i "Je li ova djevojka bila lakovjerna?" Miris mesa i krvi ispunjava stan tako dugo da ga više ne opažam. Ali, poslije moja jezovita radost splasne i plačem nad sobom, ništa me od toga ne može utješiti, jecam "Samo želim biti voljen", proklinjem zemlju i sve čemu su me naučili: načela, razlike, izbore, moral, kompromise, znanje, jedinstvo, molitve – sve je to bilo pogrešno, nije imalo konačne svrhe. Sve se svelo na: umri ili se prilagodi. Zamišljam vlastito prazno lice, bestjelesni glas koji dopire iz njegovih usta: *Ovo su strašna vremena.* Crvi već gmižu po ljudskoj kobasici,

slina iz mojih usta razlijeva se po njima, a još uvijek ne znam kuham li ja to uopće kako treba, jer prejako plačem i zapravo nikad prije nisam kuhao.

Ponio Uzi u fitness klub

.....

Jedne večeri bez mjesečine, u praznoj garderobi u *Xclusiveu*, nakon što sam dva sata vježbao, dobro se osjećam. Puška u mojem odjeljku garderobe je Uzi koji me stajao sedamsto dolara, i premda sam ponio i Ruger Mini (\$469) u svojoj aktovki *Bottega Veneta*, kojem većina lovaca daje prednost, ipak mi se ne sviđa kako izgleda; Uzi je nekako muževniji, dramatičniji, pa me uzbuđuje i dok tu sjedim, s *walkmanom* na glavi, u crnim biciklističkim hlačama od likre koje su stajale dvjesto dolara, dok valium u mojem krvotoku tek počinje djelovati, zurim u mrak odjeljka, u iskušenju. Silovanje i ubojstvo studentice NYU-a sinoć iza *Gristedea* na University Placeu, blizu spavaonice, ma koliko se dogodilo u neprimjereno vrijeme, ma kako netipično, donijelo mi je veliko zadovoljstvo i premda sam nespreman zbog promjene raspoloženja, zamišljen sam pa stavim pušku, koja je za mene simbol poretka, natrag u odjeljak, kako bih je upotrijebio drugi put. Moram vratiti neke videokasete, uzeti novac iz bankomata, rezervaciju u *150 Woosteru* koju nije bilo lako dobiti.

Lov, Manhattan

.....

U utorak navečer, u Bouleyju, u *No Man's Landu*, prilično bezvezna maratonska večera, čak i nakon što kažem društvu: "Čujte, dečki, moj je život čisti pakao", oni me posve ignoriraju, okupljena družina (Richard Perry, Edward Lampert, John Constable, Craig McDermott, Jim Kramer, Lucas Tanner) nastavi raspravljati o alociranju imovine, koje

dionice najviše obećavaju u sljedećem desetljeću, o komadima, o nekretninama, o zlatu, o tome zašto su dugoročne obveznice sad riskantne, o širokim ovratnicima, o portfeljima, o tome kako djelotvorno koristiti moć, o novim tjelovježbama, o *Stolichnaya Cristallu*, o tome kako ostaviti najjači dojam na važne ljude, o vječitoj budnosti, o najboljem životu, tu u Bouleyju ne mogu se svladati, tu u prostorijskoj kojoj je cijela gomila žrtava, u posljednje ih vrijeme posvuda vidim – na poslovnim sastancima, u noćnim klubovima, restoranima, taksijima i dizalima, pred bankomatima i u pornićima, u *David's Cookiesu* i na CNN-u, posvuda, a svi imaju nešto zajedničko: oni su moja *lovina*, i tijekom večere zamalo prolupam, uhvati me vrtoglavica pa se moram ispričati prije deserta, otići u zahod, ušmrknuti crtu kokaina, a onda odem po svoj vuneni ogrtač *Giorgio Armani* i jedva prikriveni magnum 357, prikopčam držač za revolver i vani sam, ali u jutrošnjem *Patty Winters Showu* bio je intervju s čovjekom koji je zapalio svoju kćer dok je rađala, za večeru smo svi naručili morskog psa...

... u Tribeci je maglovito, samo što ne počne kišiti, restorani su tu prazni, ulice poslije ponoći daleke, nestvarne, jedini znak ljudske nazočnosti netko tko svira saksofon na uglu Ulice Duane, u veži nekadašnjeg *DuPlexa*, koji je sad napušteni bistro koji se zatvorio prošli mjesec, a neki bradati mladić s beretom svira vrlo lijep saksofonski solo koji je ipak kliše, pod nogama mu je otvoren kišobran i u njemu jedan dolar, vlažan, i nešto sitniša, ne mogu odoljeti, krenem prema njemu, slušam glazbu, nešto iz *Les Misérables*, on mi kimne i kad sklopi oči – podižući instrument, zabacujući glavu valjda u trenutku strasti – ja jednim bešavnim pokretom izvučem magnum iz korica i, ne želeći uznemiriti nikoga u okolici, stavim prigušivač, ulicom zapuše hladan jesenji vjetar, preplavi nas, i kad žrtva otvori oči i ugleda revolver, prestane svirati, vršak saksofona mu je još u ustima, pa i ja zastanem, kimnem mu da nastavi, što on oklijevajući učini, a ja podignem revolver do njegovog lica i usred fraze povučem

okidač, ali prigušivač ne radi i u istom trenutki kad se iza njegove glave pojavi golemi grimizni prsten, mene zagluši pucanj, ošamućen sam, njegove su oči još žive, padne na koljena, pa na saksofon, ja izvadim spremnik i napunim ga, a onda se dogodi nešto loše...

... jer dok sam to radio, nisam zamijetio policijska kola koja su vozila iza mene – zašto? Bog zna, možda su tražili pogrešno parkirane automobile? – i nakon što zvuk što ga je proizveo magnum odjekne, pa nestane, sirena policijskog automobila rascijepi noć, niotkuda, od čega moje srce zatrepti i počnem se udaljavati od titravog tijela, polako, najprije ležerno, kao da sam nedužan, a onda počnem trčati iz sve snage, policijski auto cvili za mnom, policajac preko razglasa uzalud govori "stoj stani stoj baci oružje", ja ne obraćam pozornost, skrenem lijevo na Broadway, krenem prema City Hall Parku, naglo skrenem u uličicu, policija me slijedi ali stigne samo do pola puta jer se uličica sužava, skoči nekoliko plavih iskri prije nego što se zaglavi i ja otrčim kroz drugi kraj uličice što brže mogu u Ulicu Church, zaustavim taksi, uskočim na prednje sjedalo i vrsinem na vozača, iznenađenog mladog Iranca: "Idemo odavde što brže, hajde, vozi", i mašem mu revolverom pred nosom, ali njega uhvati panika, poviče na lošem engleskom "ne pucati molim ne ubiti", digne ruke uvis, a ja promrmljam "sranje" i vrisnem "vozi", ali on je tako uplašen "joj, nemoj ubiti, čovječe, ne pucati", i ja nestrpljivo promrmljam "jebi se" i podignem pištolj i povučem okidač i metak mu rasprsne glavu, nastane pukotina kao na tamnocrvenoj lubenici, pa otvorim vrata s njegove strane, izbacim truplo, zalupim vrata i sjednem za upravljač...

...zbog navale adrenalina od koje dahćem uspijem se udaljiti samo nekoliko ulica, djelomice zbog panike, ali uglavnom zbog krvi, mozga, komada glave koji prekrivaju vjetrobran i jedva izbjegnem sudar s drugim taksijem na uglu Ulice Franklin – valjda? – i Greenwich, skrenem oštro udesno, zabijem se u bok parkirane limuzine, onda krenem

natraške, niz ulicu, uključim brisače, prekasno se sjetim da je krv *iznutra*, pokušam je obrisati rukom u rukavici i dok slijepo jurim niz Greenwich posve izgubim kontrolu, taksi se zabije u korejsku samoposlugu, pokraj karaoke restorana koji se zove *Lotosov cvijet*, u koji sam vodio japanske klijente, taksi se valja preko voća, razbije stakleni zid, na karoseriji je tijelo blagajnika, Patrick pokušava ubaciti u rikverc ali ne uspijeva, istetura iz taksija, nasloni se na njega, nastane tajac od kojeg pucaju živci, "lijepo, bogami, Batemane", promrmlja, odšepesa iz trgovine, tijelo na autu ječi od bola, Patrick nema pojma odakle se pojavio policajac koji trči preko ulice prema njemu, nešto više u vokitoki, misli da je Patrick ošamućen, ali Patrick ga iznenadi, skoči prije negoli policajac uspije izvući revolver i sruši ga na pločnik...

... gdje sad stoje ljudi iz *Lotosova cvijeta*, nijemo zure u kaos, nitko ne pomaže policajcu dok se dvojica muškaraca bore na pločniku, policajac dahće od iscrpljenosti ležeći na Patricku, pokušavajući mu oteti magnum, ali Patrick se osjeća inficirano, kao da mu kroz žile teče benzin, a ne krv, vjetar počne jače puhati, temperatura padne, počne kišiti, ali oni se lagano valjaju po pločniku, on demonski krikne dok mu srce lupa, bez teškoća približi revolver policajčevu licu, drže ga dva para ruku ali Patrickov prst povuče okidač, metak napravi rupu na vrhu policajčeve lubanje ali ga ne ubije, ali sad kad policajac više nema snage, spusti cijev i opali metak policajcu u lice, iz izlazne rane pojavi se ružičasta izmaglica dok neki ljudi na pločniku vrište, ništa ne poduzimaju, skrivaju se, trče natrag u restoran, a policijski automobil koji je Patrick mislio da se izgubio dojuri do samoposluge, crveno svjetlo bljeska, auto škripeći zakoči i stane upravo kad se Patrick spotakne o rub pločnika, sruši se na pločnik i istodobno ponovno napuni magnum, skriva se iza ugla, vrati se užas za koji je mislio da je prošao, misli: nemam pojma što sam učinio, čime sam povećao izgleda da me ulove, ubio sam saksofonista? *saksofonista?* koji je usto vjerojatno bio i *pantomimičar?* i za *to* sam dobio *ovo?* i u blizini čuje kako se

približavaju drugi automobili, izgubljen u labirintu uličica, policajci se više ne opterećuju upozorenjima, samo pucaju i on uzvratu paljbom s visine struka, vidi lica obojice policajaca iza otvorenih vrata automobila, revolveri pucaju kao na filmu i tad Patrick shvati da doista sudjeluje u nekoj vrsti revolveraškog obračuna, da pokušava izbjeći metke, da bi san mogao nestati, nema ga više, da ne cilja dobro, samo bezumno uzvraća, leži, kad zalutali metak, šesti iz runde, pogodi benzinski spremnik policijskog auta, prednja svjetla se priguše prije nego što prasne i sukne plamena kugla koja nestane u mraku, žarulja ulične svjetiljke iznad njega nenadano eksplodira žuto i zeleno, plamen zahvati tjela policajaca, i živih i mrtvih, popucaju svi prozori *Lotosova cvijeta*, Patricku zvoni u ušima...

... dok trči prema Wall Streetu, još u Tribeci, drži se podalje od uličnih svjetiljaka, primijeti da je cijeli blok niz koji trči sad postao otmjen, onda projuri pokraj niza porschea, pokuša otvoriti vrata svakoga i tako aktivira seriju alarma, najradije bi ukrao crni range rover s pogonom na četiri kotača, karoserije od aluminijske za zrakoplove na čeličnoj šasiji, s motorom V-8, ali ne može ga naći i premda ga to razočara, opijen je općom konfuzijom, samim gradom kišom koja pada s ledenog neba ali u gradu je još prilično toplo, na tlu, da se digne magla kroz prolaze između nebodera u Battery Parku, u Wall Streetu, koji su uglavnom kaleidoskopske mrlje, i sad preskače nasip, izvede salto preko njega, i onda trči kao lud, svom snagom, mozga uhvaćenog u fizički napor posvemašnje, gole panike, navratnanos, sad mu se čini da ga neki automobil slijedi niz napuštenu autocestu, sad osjeća da ga noć prihvaća, čuje se metak s nekog drugog mjesta ali on ga zapravo ne registrira jer Patrickov mozak baš ne funkcionira, zaboravio je kamo ide, sve dok se, poput prividenja, ne pojavi njegova uredska zgrada u kojoj je *Pierce & Pierce*, svjetla se u njoj gase, kat po kat, kao da se kroz nju podiže tama, potrči još stotinjak metara, dvjesto metara, skrije se ispod stubišta, ispod, gdje?

njegova osjetila blokirana prvi put u životu strahom i izgubljenosti, i posve zbunjen pojuri u predvorje onoga što misli da je njegova zgrada, ali ne, nešto nije u redu, što? *preselio si se* (sama je selidba bila noćna mora premda Patrick sad ima bolji ured, nove trgovine *Barney's* i *Godiva* pokraj predvorja olakšavaju napor) i pobrkao je zgrade i tek kod vrata...

...dizala, koja su zaključana, vidi golemog Juliana Schnabela u predvorju i shvati *pogrešna jebena zgrada* i naglo se okrene i pojuri prema kružnim vratima, ali noćni čuvar, koji mu je prije pokušao privući pozornost, mahne mu upravo kad se sprema izjuriti: "Radimo dokasna, gospodine Smith? Zaboravili ste se potpisati" i Patrick živčano puca na njega dok se dva, tri puta vrti u vratima koja ga ponovno izbace u predvorje bog zna čega kad se metak zabije čuvaru u grlo, sruši ga na leđa, ostavi krvavu izmaglicu na trenutak u zraku prije nego što padne na čuvarovo iskrivljeno lice i crni čistač koji je, Patrick tek sada vidi, sve to promatrao iz zakutka predvorja, s krpom u ruci, kantom pokraj nogu, ispusti krpom, podigne ruke i Patrick ga ustrijeli ravno među oči, lice mu prekrije potok krvi, potiljak mu eksplodira, iza njega metak izbije komadić mramora, silina udara pribije ga uza zid, Patrick pojuri ulicom prema svjetlima svoga novog ureda, kamo uđe...

... i kimne Gusu, *našem noćnom čuvaru*, potpiše se, ode u dizalo, sve više, prema mraku svoga kata, postupno se smiri, siguran u anonimnosti moga novog ureda, drhtavim rukama uzmem bežični telefon, pregledam svoj adresar, iscrpljen, pogled mi padne na ime Harolda Carnesa, polako pritisnem sedam brojki, dišući duboko, ravnomjerno, odlučim obznaniti ono što je dosad bilo moje privatno ludilo, ali Harold nije kod kuće, na poslovnom putu je, u Londonu, ostavim poruku i sve priznam, ništa ne propustim, trideset, četrdeset, sto ubojstava i dok razgovaram s Haroldovom automatskom sekretaricom pojavi se policijski helikopter, leti nisko nad rijekom, nebo cijepaju munje iza njega, kreće se

prema zgradi u kojoj sam maloprije bio, spusti se na krov, preko puta moje zgrade, ulazi su već opkoljeni policijskim automobilima, tu su i dva vozila hitne pomoći, specijalci iskaču iz helikoptera, pet-šest naoružanih ljudi nestane kroz ulaz na krovu, posvuda su reflektori a ja sve to gledam držeći telefon u ruci, zguren pokraj stola, jecam iako ne znam zašto: "Ostavio sam je na parkiralištu... pokraj *Dunkin Donutsa*... negdje u središtu grada..." i nakraju, nakon desetak minuta takve priče, zaključim riječima: "Ovaj... prilično sam bolestan" i onda spustim slušalicu, ali ponovno nazovem i nakon beskrajnog signala, koja dokazuje da je moja poruka bila snimljena, ostavim još jednu: "Čuj, opet je Bateman, ako se sutra vratiš, možda svratim do *Da Umberta*, pa, znaš već, drži oči otvorene" i sunce je zapaljeni planet koji se polako uzdiže nad Manhattanom, još jedna zora, i ubrzo noć se pretvori u dan, tako brzo kao da je to nekakva optička iluzija...

Huey Lewis and the News

.....

Huey Lewis and the News vinuli su se iz San Francisca na nacionalnu glazbenu scenu početkom desetljeća rock-pop albumom istoga naslova koji je izdao Chrysalis, ali ni komercijalno ni umjetnički nisu se istinski potvrdili sve do velikog uspjeha albuma *Sports* 1983. Iako su njihovi korijeni bili vidljivi (blues, Memphis soul, country), na albumu *Huey Lewis and the News* odveć se osjeća njihova spremnost da unovče sklonost kasnih sedamdesetih i ranih osamdesetih prema novom valu, pa je taj album – premda i dalje sjajan debut – za nijansu presirov, previše punk. To dobro ilustrira bubnjanje na prvoj singlici, "Some of My Lies Are True (Sooner or Later)" i lažno pljeskanje rukama na "Don't Make Me Do It", te orgulje na "Taking a Walk". I premda je sve bilo pomalo nategnuto, njihovi vedri "dečko traži curu" tekstovi i energija koju je pjesmama dao pjevač Lewis

donijeli su osvježenje. Nije odmoglo ni to što imaju tako sjajnog gitarista kao što je Chris Hayes (koji i pjeva). Hayesova sola su po originalnosti i improvizacijama ravna bilo čemu u rocku. Ali, klavijaturist, Sean Hopper, svira orgulje malo previše mehanički (ali na drugom albumu je bolji), a bubnjanje Billa Gibsona bilo je odveć prigušeno da bi imalo nekog efekta. Ni tekstovi im nisu sazreli do mnogo kasnije, premda se u mnogim pjesmama osjećaju naznake čežnje, žaljenja i straha ("Stop Trying" samo je jedan primjer).

Premda dečki potječu iz San Francisca i imaju nekih sličnosti s njihovim južnokalifornijskim pandanima, Beach Boysima (sjajne harmonije, sofisticirani glasovi, prekrasne melodije – čak su pozirali s daskom za surfanje na ovitku debut albuma), donijeli su i dio sivila i nihilizma (danas srećom zaboravljenog) "punk rocka" Los Angelesa onoga doba. Ako vam je do "srditog mladog čovjeka", samo poslušajte Hueyja u "Who Cares", "Stop Trying", "Don't Even Tell Me That You Love Me", "Trouble in Paradise" (naslovi sve govore). Huey pjeva kao ogorčeni stari borac, a band često zvuči jednako srdito kao *Clash*, Billy Joel ili *Blondie*. Ne smijemo zaboraviti da je Hueyja otkrio Elvis Costello. Huey je svirao harmoniku na Costellovoj drugoj ploči, tanašnoj i ispraznoj "My Aim Was You". Lewis ima nešto od Costellove navodne gorčine, samo što Huey ima ogorčeniji, ciničniji smisao za humor. Elvis možda misli da je intelektualna igra riječima jednako važna kao dobar tempo i ublažavanje ciničnosti dobrim raspoloženjem, ali pitam se što misli o činjenici da je Lewis prodao neusporedivo više ploča nego on?

Stvari su krenule nabolje za Hueyja i družinu na drugom albumu, *Picture This* iz 1982., na kojem su bili poluhitovi poput "Workin' for a Livin'" i "Do You Believe in Love", a prodaji je nedvojbeno pomogla istodobna pojava videospotova (koji su snimljeni za obje pjesme). Ali, premda se u zvuku još osjećao novi val, bio je jače ukorijenjen u

rocku nego prethodni album, možda zato što je Bob Clearmountain miksao album ili zato što su *Huey Lewis and the News* preuzeli uzde produkcije. Njihovi su tekstovi postali sofisticiraniji i nisu se bojali istraživati druge žanrove – osobito reggae ("Tell Her a Little Lie") i balade ("Hope You Love Me Like You Say" i "Is It Me?"). Ali, uza sav sjaj power-popa, i zvuk i grupa tu su, hvala Bogu, manje buntovni, manje srditi (premda gorčina radničke klase u "Workin' for a Livin'" kao da je preuzeta s prethodnog albuma). Više ih zanimaju osobni odnosi – četiri od ukupno deset pjesama u naslovu imaju riječ "ljubav" – nego mladenački nihilizam, a opušteni ugođaj ploče iznenađujuća je i zarazna promjena.

Grupa svira bolje nego prije, a puhači *Tower of Power* ploči daju otvoreniji, topliji ugođaj. Vrhunac su, jedna za drugom, "Workin' for a Livin'" i "Do You Believe in Love", koja je najbolja pjesma na ploči, a govori zapravo o tome kako pjevač pita djevojku koju je sreo dok je *tražio nekoga koga bi sreo* "vjeruje li u ljubav". To što pjesma ne daje odgovor na to pitanje (nikad ne doznamo što je djevojka rekla) daje joj dodatnu složenost, kakve nije bilo na prvom albumu. Na "Do You Believe in Love" je i sjajan saksofonistički solo Johnnya Colle (ravan bilo čemu što je snimio Clarence Clemons), koji je, kao i Chris Hayes na gitari i Sean Hopper na klavijaturama, postao nenadomjestivim sastavnim dijelom grupe (saksofonistički solo u baladi "Is It Me?" još je snažniji). Hueyjeve glas zvuči čeznutljivije, manje hrapavo, više misaono, osobito u pjesmi "The Only One", koja dirljivo govori o tome što se događa s našim mentorima i gdje završavaju (tu je osobito važno bubnjanje Billa Gibsona). Album je trebao završiti u tom snažnom tonu, ali umjesto toga završava potrošnim bluesom "Buzz Buzz Buzz", koji se ne uklapa u ono što mu prethodi, ali je na svoj način zabavan, a puhači *Tower of Power* su sjajni.

Na trećem albumu, besprijekornom remekdjelu *Sports* (Chrysalis) nema takvih pogrešaka. Svaka pjesma ima potencijal da postane veliki hit i gotovo su sve to i postale. Taj je album od grupe napravio rock'n'roll ikonu. Image "zločestog dečka" posve je nestao, a zamijenio ga je dražesni image imućnog studenta (u jednoj pjesmi imali su priliku reći "guzica", ali je uopće nisu iskoristili). Cijeli album ima svjež, jasan zvuk i novi sjaj profesionalnosti koja jača sve pjesme. A otkaćeni, originalni videospotovi, snimljeni da bi se ploča prodavala ("Heart and Soul", "The Heart of Rock'n'Roll", "If This Is It", "Bad Is Bad", "I Want a New Drug") priskrbili su im status superzvijezda MTV-a.

Prva pjesma na albumu, koji je producirala sama grupa, vjerojatno će postati njihovim zaštitnim znakom – "The Heart of Rock'n'Roll", nježna oda rock'n'rollu diljem Sjedinjenih Država. Za njom slijedi "Heart and Soul", njihov prvi veliki singl, tipična Lewisova pjesma (premda su je napisali *outsideri* Michael Chapman i Nicky Chinn) koja ih je zauvijek etablirala kao najvažniju američku rock grupu osamdesetih. Ako tekst i nije na razini ostalih pjesama, uglavnom može poslužiti, i pjesma veselo govori o tome kakva su greška veze na jednu noć (što raniji, buntovniji Huey nikad ne bi ustvrdio). "Bad Is Bad", koju je u cijelosti napisao Lewis, najjači je blues koji je grupa dosad snimila, i treba pohvaliti bas Marija Cipolline, ali najvažnija su ipak sola na usnoj harmonici samoga Hueyja. "I Want a New Drug", s ubojitim gitarističkim rifom (za koji možemo zahvaliti Chrisu Hayesu), središnja je pjesma albuma – ne samo što je najsnažnija ikad napisana pjesma protiv droge, nego je i osobna ispovijed o odrastanju grupe, odbacivanju imagea zločestih dječaka i prihvaćanja zrelosti. Hayesov je solo nevjerojatan, a sintetički bubnjevi (ne piše tko ih svira) daju ne samo toj nego i većini drugih pjesama dosljedniji ritam nego na prethodnim albumima – premda je Bill Gibson i dalje koristan.

Ostatak albuma teče besprijeckorno – B strana počinje njihovom najprodornijom pjesmom "Walking on a Thin Line" i nitko, čak ni Bruce Springsteen, nije tako snažno prikazao patnje vijetnamskih veterana u suvremenom društvu. Iako je nisu napisali članovi grupe, pjesma izražava novi svjetonazor grupe i dokazuje svima koji su u to možda sumnjali da grupa ima srce čak i ako stavimo na stranu njihove blues korijene. U "Finally Found a Home", himni odrastanju, ponovno pokazuju novostečenu sofisticiranost. I premda je tu riječ i o odbacivanju imagea buntovnika, pjesma govori o tome kako su "našli sebe" u strasti i energiji rock'n'rolla. Štoviše, pjesma funkcionira na toliko razina da je gotovo presložena za tu ploču, iako ni u jednom trenutku ne gubi tempo i njome odzvanjaju klavijature Seana Hoppera, zbog čega je plesna. "If This Is It" jedina je balada na albumu, ali nije tužna. Moli djevojku da kaže mladiću hoće li nastaviti vezu, a Hueyjev način pjevanja (vjerojatno najbolji vokal na ploči) daje joj optimizam. Ta pjesma nije o lovu na djevojke ni o čežnji za njima – kao ni ostale na albumu – nego o funkcioniranju veze. "Crack Me Up" jedina je naznaka vraćanja grupe razdoblju novog vala i nebitna je ali zabavna, iako njezina poruka protiv pića i grupe a za odrastanje to nije.

Sjajan završetak ove sjajne ploče izvedba je "Honky Tonk Bluesa" (još jedne pjesme koju je napisao netko izvan grupe, neki Hank Williams), i premda je to pjesma posve drukčijeg tipa, njezina se nazočnost osjeća na cijelom albumu. Uza sav profesionalni sjaj, album se odlikuje integritetom honky-tonk bluesa. (Usput: u tom je razdoblju Huey snimio i dvije pjesme za film "Povratak u budućnost", koje su obje dospjele na prvo mjesto rangliste – "The Power of Love" i "Back in Time", prekrasne bonuse, a ne fusnote, onome što se počelo oblikovati u legendarnu karijeru.) Što reći onima koji ne vole *Sports*? Devet milijuna ljudi ne može imati krivo.

Fore! (Chrysalis, 1986.) je nastavak *Sportsa*, ali još profesionalnije izveden. Na toj ploči dečki više ne moraju

dokazivati da su odrasli i prihvatili rock'n'roll, jer tijekom tri godine između ta dva albuma to doista jesu učinili. (Štoviše, trojica na ovitku albuma nose odijela.) Prva je pjesma vatrometna "Jacob's Ladder", o borbi i prevladavanju kompromisa, što nas izvrsno podsjeća na to tko su *Huey Lewis and the News*; uz iznimku "Hip to Be Square", to je najbolja pjesma na albumu (premda je nisu napisali članovi). Zatim slijedi dobroćudna i dražesna "Stuck with You", blaga himna čvrstim vezama i braku. Zapravo, gotovo sve ljubavne pjesme na albumu govore o trajnim vezama, za razliku od početnih albuma, koji su govorili o žudnji za djevojkama koje nisu uspjeli dobiti, ili pak jesu, ali su se pritom opekli. Na *Fore!* riječ je o momcima koji su uspjeli (imaju djevojke) i sad s tim moraju živjeti. Ta nova dimenzija *Newsa* ploči daje dodatni zamah, doimaju se zadovoljnije, manje grozničavo, pa je to njihova dosad najugodnija ploča. Ali, na svaki "Doing It All For My Baby" (prekrasnu odu monogamiji i zadovoljstvu) dolazi po jedan žestoki blues poput "Whole Lotta Lovin'", i prva strana (ili, na CD-u, peta stvar) završava remekdjelom "Hip to Be Square" (koju, ironično, prati jedini loš videospot grupe), ključnom pjesmom albuma, koja je oda konformizmu tako zarazna da većina ljudi vjerojatno i ne sluša tekst, ali uz sjajnu gitaru Chrisa Hayesa i izvrsne klavijature – vrlo važno! I nije tu riječ samo o užicima konformizma i važnosti trendova – to je i osobna izjava o samoj grupi, premda nisam siguran u čemu se sastoji.

Premda druga polovica *Fore!* nema intenzitet prve, i tu ima nekoliko dragulja koji su zapravo prilično složeni. "I Know What I Like" pjesma je koju Huey prije šest godina ni mrtav ne bi otpjevao – izravna deklaracija neovisnosti – dok pomnivo smještena "I Never Walk Alone", koja slijedi, zapravo dopunjuje tu pjesmu i objašnjava je u širem smislu (a tu je i izvrstan orguljaški solo i, osim u "Hip to Be Square", najjači Hueyjeve vokal). "Forest for the Trees" optimistički je traktat protiv samoubojstva, i premda naslov zvuči kao kliše,

Huey i društvo znaju klišejima dati snagu i pretvoriti ih u originalna ostvarenja s vlastitim pečatom. Zgodna a cappella "Naturally" podsjeća na doba nevinosti, istodobno ističući sjajnu vokalnu harmoniju grupe (gotovo biste pomislili da su to Beach Boysi), i premda je u biti potrošna pjesma, završna "Simple as That", radnička balada obojena ne rezignacijom nego nadom, i njezina složena poruka (nisu je napisali članovi grupe) o preživljavanju uvodi nas u njihov sljedeći album, *Small World*, na kojem se bave globalnim problemima. *Fore!* možda nije remekdjelo reda *Sportsa* (a koja bi to ploča uopće mogla biti?), ali na svoj način donosi jednako zadovoljstvo, a nježniji Huey iz 1986. jednako je stvaran.

Small World (Chrysalis, 1988.) najambiciozniji je, umjetnički najbolji album *Huey Lewis and the Newsa* do danas. Srditog mladića posve je nadomjestio besprijekorni profesionalni glazbenik, i premda je Huey naučio svirati samo jedan instrument (usnu harmoniku), veličanstveni dylanovski ugođaj daje tom albumu sjaj koji je ostvario malo koji glazbenik. Riječ je očigledno o prelaznoj fazi – to je prvi album koji pokušava biti tematski; Huey se hvata u koštac s najvećim od svih problema: globalnom komunikacijom. Nije čudno da četiri od ukupno deset pjesama u naslovu imaju riječ "svijet" i da prvi put na albumu nije jedna instrumentalna stvar, nego tri.

CD živahno počinje pjesmom "Small World (Part One)", koju su potpisali Lewis i Hayes; uz poruku o skladu, tu je i izvrсни Hayesov solo. U pjesmi "Old Antone's" osjeća se zydeco utjecaj koji je band pokupio na turneji i koji ploči daje jedinstven cajunski okus. Bruce Hornsby izvršno svira harmoniku, a tekst sjajno prenosi duh Bayoua. Na hit singlu "Perfect World", puhači *Tower of Power* izvršno su iskorišteni. To je najbolja pjesma na ploči (napisao ju je Alex Call, koji nije član grupe), koja povezuje sve teme albuma – prihvaćanje nesavršenosti svijeta, unatoč kojem se i dalje uči "*nastaviti sanjati o životu u savršenom svijetu*". Iako je to

zapravo brzi pop, ipak je dirljiv u svojoj namjeri, a grupa izvrsno svira. Začudo, slijede dva instrumentala: sablasni reggae s afričkim utjecajima, "Bobo Tempo", i drugi dio "Small Worlda". Ali, to što te pjesme nemaju teksta ne znači da je poruka o globalnoj komunikaciji izgubljena, i zbog implikacije tematske reprize ne djeluju kao nešto ubačeno da bi se napunila minutaža; usto grupa ima priliku pokazati svoje improvizacijske sposobnosti.

Druga strana počinje žestoko, s "Walking with the Kid", prvoj Hueyjevoj pjesmi koja govori o odgovornosti očinstva. Njegov glas zvuči zrelo, i premda mi slušatelji sve do posljednjeg stiha ne doznamo kako je "kid" (za kojeg mislimo da je kompić) zapravo njegov sin, odaje ga zrelost glasa, i teško je povjerovati da čovjek koji je nekoć pjevao "Heart and Soul" i "Some of My Lies Are True" sad pjeva *to*. Najjača balada albuma, "World to Me", snoviti je biser, i premda govori o održavanju veze, govori i o Kini, Aljasci i Tennesseeju, nastavljajući tako temu "malog svijeta" – a grupa doista zvuči sjajno. "Better Be True" također je vrsta balade, ali nije snoviti biser, a tekst zapravo ne govori o održavanju veze i ne govori o Kini, Aljasci ili Tennesseeju, a grupa doista zvuči sjajno.

"Give Me the Keys (And I'll Drive You Crazy)" vesela je blues rock pjesma o (a o čemu bi drugom?) vožanju naokolo, čime utjelovljuje temu albuma mnogo razigranije nego prethodne pjesme, i premda tekstovi nisu osobiti, to je ipak znak da novi "ozbiljni" Lewis – da Huey-umjetnik – nije posve izgubio smisao za humor. Album završava pjesmom "Slammin'", koja nema teksta i zapravo se čuje samo hrpa puhača od kojih vas, iskreno govoreći, ako ih pojačate, može zaboljeti glava ili vam čak može malo pozliti, premda možda drukčije zvuči na albumu ili kaseti, ali o tome ne mogu ništa reći. U svakom slučaju, u meni budi nešto zlo što je potrajalo danima. A i nije neka plesna stvar.

Na *Small Worldu* radilo je stotinjak ljudi (ubrajajući glazbenike-goste, bubnjarske tehničare, računovođe,

odvjetnike – kojima se grupa redom zahvalila), ali to zapravo jača temu zajedništva i ne opterećuje ploču – dapače, čini je veselijom. Na ovom i na četiri prethodna CD-a *Huey Lewis and the News* dokazuju da, ako ovo doista jest mali svijet, onda su ti dečki *najbolja* američka grupa osamdesetih na ovom ili bilo kojem drugom kontinentu – a s njima je Huey Lewis, vokalist, glazbenik i autor kojemu nema ravnog.

U krevetu s Courtney

.....

Ja sam u Courtneynom krevetu. Luis je u Atlanti. Courtney zadrhti, privije se uz mene, opusti se. Skotrljam se s nje na leđa, na nešto tvrdo i prekriveno krznom. Posegnem rukom i izvučem punjenu crnu mačku koja umjesto očiju ima modre dragulje – mislim da sam je vidio u *F. A. O. Schwarzu* kad sam kupovao božićne darove. Ne znam što bih rekao, pa promucam: "Tiffanyjeve svjetiljke... se vraćaju u modu." U mraku jedva nazirem njezino lice, ali onda čujem uzdah, bolan i tih, zvuk otvaranja bočice s lijekom, osjetim kako se njezino tijelo premješta u krevetu. Spustim mačku na pod, ustanem, istuširam se. Jutros je tema *Patty Winters Showa* bila "Prekrasne lezbijske tinejdžerke", što me toliko uzbudilo da sam morao ostati kod kuće, propustiti poslovni sastanak, dvaput izdrkati. Lutajući bez cilja, pretjerano mnogo vremena provedem u *Sothebyju*, gdje mi je dosadno. Sinoć sam večerao s Jeanette u *Deck Chairsu*; doimala se umorno i vrlo je malo naručila. Podijelili smo pizzu koja je stajala devedeset dolara. Pošto ručnikom osušim kosu, odjenem kupaći ogrtač *Ralph Lauren* i vratim se u spavaću sobu, počnem se odijevati. Courtney puši cigaretu, gleda *Late Night with David Letterman* stišanog zvuka.

"Hoćeš li me nazvati prije Dana zahvalnosti?", pita.

"Možda." Zakopčam košulju, pitajući se zašto sam uopće ovamo dolazio.

"Što ćeš raditi?", pita polako.

Moj je odgovor predvidljivo hladan. "Idem na večeru u *River Café*. Poslije možda u *Au Bar*."

"Lijepo", promrmlja.

"A ti i... Luis?", upitam.

"Trebali smo na večeru kod Tada i Maure", uzahne.

"Ali, mislim da nećemo."

"Zašto ne?" Navučem prsluk, *Polo*, crni kašmir, misleći: ovo me doista zanima.

"Pa, znaš kakav je Luis kad je riječ o Japancima", kaže. Pogled joj je mutan.

Kad više ništa ne kaže, razdraženo upitam: "Dobro, to je bilo razgovjetno. Nastavi."

"Luis se nije htio igrati kviza prošle nedjelje kod Tada i Maure jer imaju *Akitu*." Povučem dim.

"I onda..." Zastanem. "Što se dogodilo?"

"Igrali smo se kod mene."

"Nisam znao da pušiš", kažem.

Ona se tužno nasmiješi, ali nekako glupo. "Nisi zamijetio."

"Dobro, priznajem da mi je neugodno, ali samo trunku." Odem do zrcala *Marlian* koje visi iznad *Sottsassovog* stolića od tikovine kako bih provjerio je li mi kravata dobro svezana.

"Čuj, Patrick", kaže ona vidno se naprežući. "Možemo li porazgovarati?"

"Izgledaš odlično", uzdahnem, okrenem glavu, pošaljem joj poljubac. "Nema se što reći. Udaješ se za Luisa. I to sljedeći tjedan."

"Nije li to gala?", kaže zajedljivo, ali ne frustrirano.

"Nisi me čula", kažem i okrenem se zrcalu. "Izgledaš odlično."

"Patrick?"

"Da, Courtney?"

"Ako te ne vidim prije Dana zahvalnosti..." Zbunjeno zastane. "Lijepo se provedi?"

Na trenutak je gledam bez riječi, a onda odgovorim bezizražajnim tonom: "I ti."

Podigne crnu mačku, pomiluje ju po glavi. Izidem u hodnik i uputim se prema kuhinji.

"Patrick?", pozove me tiho iz spavaće sobe.

Zastanem ali se ne okrenem. "Da?"

"Ništa."

Smith & Wollensky

.....

Craig McDermott i ja smo kod *Harryja* na Trgu Hanover. On puši cigaru, pije *Stoli Cristall* martini, pita me o pravilima nošenja džepnog rupčića. Ja pijem isto, odgovorim mu na pitanje. Čekamo Harolda Carnesa, koji se u utorak vratio iz Londona i sad kasni već pola sata. Živčan sam, nestrpljiv i kad kažem McDermottu da smo trebali pozvati Todda ili barem Hamlina, koji bi sigurno imao kokaina, on slegne ramenima i kaže da ćemo možda kod *Delmonica* naći Carnesa. Ali ga ne nađemo pa krenemo na sjever, do *Smitha & Wollenskog* gdje imamo rezervaciju u osam. McDermott na sebi ima dvoredno vuneno odijelo sa šest gumba *Cerruti 1881*, pamučnu košulju bijele podloge sa šarenim crtama *Louis, Boston* i svilenu kravatu *Dunhill*. Ja imam dvoredno vuneno odijelo sa šest gumbi *Ermenegildo Zegna*, prugastu pamučnu košulju *Luciano Barbera*, svilenu kravatu *Armani*, antilopske cipele *Ralph Lauren*, čarape *E. G. Smith*. "Muškarci koje su silovale žene" bila je tema jutrošnjeg *Patty Winters Showa*. Sjedim u separeu kod *Smitha & Wollenskog*, restoran je neobično prazan, uzeo sam valium, pijem dobro crno vino, rastreseno razmišljam o bratiću na St. Albansu u Washingtonu koji je nedavno silovao djevojku i odgrizao joj ušne školjke, o tome kako uživam što nisam naručio restani krumpir, kako smo moj brat i ja nekoć zajedno jahali, igrali tenis – sve mi to gori u pamćenju, ali

McDermott prevlada te misli kad, pošto nam posluže večeru, zamijeti da nisam naručio restani krumpir.

"Što je sad? Pa ne možeš jesti kod *Smitha & Wollenskog* a da ne naručiš restani krumpir", prigovara.

Izbjegavam njegov pogled, dodirnem cigaru koju čuvam u džepu sakoa.

"Isuse, Batemane, ti si totalni luđak. Predugo si u *P&P-u*", mrmlja. "Večera bez restanog krumpira."

Ne kažem ništa. Kako objasniti McDermottu da je ovo vrlo iščašeno razdoblje moga života i da opažam kako su zidovi oličeni blještavom, gotovo bolno bijelom bojom i pod fluorescentim svjetlom čini se da pulsiraju i blješte. Frank Sinatra negdje pjeva "Witchcraft". Zurim u zidove, slušam riječi, iznenada sam žedan, ali naš konobar prima narudžbu velikog stola punog Japanaca, i netko, mislim ili George MacGowan ili Taylor Preston, u separeu do našeg, odjeven u neku *Polovu* kreaciju, sumnjičavo me odmjerava, a McDermott i dalje zapanjeno zuri u moj odrezak a jedan od japanskih poslovnih ljudi drži abak, drugi pokušava izgovoriti riječ "teriyaki", treći najprije bezglasno a onda i glasno pjeva riječi pjesme i svi se za stolom počnu smijati – čudan, ne posve nepoznat zvuk – kad on podigne par štapića za jelo, samopouzdanu zatrese glavom i počne oponašati Sinatru. Usta mu se otvore, a ono što se čuje je: "*that sry comehitle stale... that clazy witchclaft...*"

Nešto na televiziji

.....

Dok se odijevam i spremam za izlazak s Jeanette na novi britanski mjuzikl koji se prošli tjedan počeo prikazivati na Broadwayu a onda na večeru u *Progress*, novi restoran Malcolma Forbesa na Upper East Sideu, gledam snimku jutrošnjeg *Patty Winters Showa*, koji je podijeljen na dva dijela. Prvi je reportaža o pjevaču grupe *Guns n' Roses* Axlu Roseu; Patty kaže da je nekom novinaru rekao: "Kad sam pod

stresom postanem nasilan i to ispucam na sebi. Znao sam na sebe potegnuti britvu, ali onda sam shvatio da je imati ožiljak gore nego nemati stereo... Draže mi je razbiti svoj stereo nego nekoga udariti šakom u lice. Kad me uhvati bijes ili svladaju osjećaji, ponekad jednostavno sjednem i sviram klavir." U drugom dijelu Patty je čitala pisma koja je Ted Bundy, masovni ubojica, pisao svojoj zaručnici tijekom jednog od mnogih suđenja. "Draga Carole", čita Patty, dok se na ekranu nakratko pojavi namjerno izabrana loša fotografija Bundyjeve glave, "molim te na sudu nemoj sjediti u istom redu s Janet. Dok ja gledam tebe, ona me promatra svojim luđačkim očima kao poludjeli galeb koji gleda školjku... Već osjećam kako me zalijeva umakom..."

Čekam da se nešto dogodi. Sjedim u svojoj spavaćoj sobi gotovo čitav sat. Ništa se ne dogodi. Ustanem, ušmrknem ostatak kokaina – što je vrlo malo – koji mi je ostao nakon subotnje noći u *Au Baru* ili *M. K.*-u, svratim u *Orso* na piće prije nego što se nađem s Jeanette, koju sam prije nazvao i rekao joj da imam dvije ulaznice za tu predstavu, a ona nije rekla ništa osim "može" i ja sam joj rekao da dođe pred kazalište u deset do osam i ona je spustila slušalicu. Dok sjedim sam za šankom u *Orsu* kažem sebi da sam htio nazvati jedan od brojeva koje su napisali na dnu ekrana, ali se onda sjetim da ne bih znao što reći i sjetim se šest riječi koje je Patty pročitala: "*Već osjećam kako me zalijeva umakom.*"

Zbog nekog se razloga ponovno sjetim tih riječi dok Jeanette i ja sjedimo u *Progressu* poslije mjuzikla; kasno je, restoran je krcat. Naručimo nešto što se zove *carpaccio* od orla, *mesquite-grill mahi-mahi*, endiviju sa chevreom i bademima prelivenim čokoladom, neki čudni *gazpacho* sa sirovom piletinom, suho pivo. U ovom trenutku na mome tanjuru doista nema ničega jestivog, sve što je ostalo ima okus gipsa. Jeanette je odjenula vuneni smoking, svilenu šifonsku bluzu s jednim rukavom, vunene muške hlače, sve *Armani*, antikne zlatne naušnice s dijamantima, čarape

Givenchy, lakirane cipele bez pete. Stalno uzdiše i prijeti da će zapaliti cigaretu iako sjedimo u nepušačkom dijelu restorana. Jeanettino me ponašanje jako uznemiruje, izaziva crne misli koje se rađaju i šire mojom glavom. Pije kir s pjenušcem, ali već ga je previše popila i kad naruči i šesti, kažem da bi joj možda sad bilo dosta. Pogleda me i kaže: "Hladno mi je, žedna sam i naručit ću, dovraga, što god mi se prohtije."

Ja kažem: "Onda zaboga naruči *Evian* ili *San Pellegrino*."

Sandstone

.....

Moja majka i ja sjedimo u njezinoj sobi u Sandstoneu, sada njezinom stalnom prebivalištu. Pod jakim je sedativima; nosi sunčane naočale i stalno dodiruje kosu, a ja gledam svoje ruke, prilično siguran da se tresu. Pokuša se nasmiješiti kad me pita što želim za Božić. Nisam iznenađen količinom napora koja mi je potrebna da podignem glavu i pogledam je. Odjeven sam u odijelo od vunenog gabardena s dva gumba i suvracima s urezima *Gian Marco Venturi*, kožnatim cipelama na vezanje s kopicama *Armani*, kravatu *Polo*, ne sjećam se čije su čarape. Gotovo je sredina travnja.

"Ništa", kažem i umirujuće se nasmiješim.

Tajac. Prekinem ga pitanjem: "A što ti želiš?"

Dugo ne kaže ništa pa pogled vratim na ruke, osušenu krv, vjerojatno djevojke po imenu Suki, ispod nokta na palcu. Moja majka oblizne usnice i umorno kaže: "Ne znam. Samo želim ugodan Božić."

Ne kažem ništa. Prošli sam sat proveo proučavajući kosu u zrcalu koje sam uporno tražio da bolnica postavi u majčinu sobu.

"Izgledaš nesretno", kaže iznenada.

"Nisam", odgovorim i kratko uzdahnem.

"Izgledaš nesretno", kaže, ovaj put tiše. Ponovno dotakne svoju zasljepljujuće bijelu kosu.

"Pa, i ti", kažem polako, nadajući se da više ništa neće reći.

Više ništa ne kaže. Sjedim na stolcu pokraj prozora i kroz rešetke vidim kako se na travnjaku smračilo, sunce je prekrilo oblak, a onda je ubrzo travnjak ponovno zelen. Ona sjedi na krevetu u spavaćici iz *Bergdorfa* i papučama *Norma Kamali*, koje sam joj kupio za prošli Božić.

"Kako je bilo na domjenku?", pita.

"Dobro", nagađam.

"Koliko je bilo ljudi?"

"Četrdeset. Petsto." Slegnem ramenima. "Nisam siguran."

Ponovno obliže usnice, ponovno dotakne kosu. "Kada si otišao?"

"Ne sjećam se", odgovorim nakon duge stanke.

"U jedan? Dva?", pita.

"Mislim da je bilo jedan", kažem, gotovo joj upadajući u riječ.

"Aha." Opet zastane, poravna sunčane naočale, crne *Ray Ban* koje sam joj kupio u *Bloomingdalesu*. Stajale su dvjesto dolara.

"Nije bilo baš osobito", kažem besmisleno, gledajući je.

"Zašto?", upita znatiželjno.

"Jednostavno nije", kažem i ponovno gledam svoje ruke, mrlje krvi ispod nokta na palcu, fotografiju svoga oca kad je bio mnogo mlađi na majčinom noćnom ormariću, pokraj fotografije Seana i mene kad smo bili tinejdžeri, u smokinzima, obojica nenasmiješeni. Otac na fotografiji ima dvorednu crnu sportsku jaknu sa šest gumbi, bijelu pamučnu košulju širokog ovratnika, kravatu, džepni rupčić, cipele, sve *Brooks Brothers*. Stoji pokraj ukrasnog stabla oblikovanog u nekakvu životinju, davno, na imanju njegova oca u Connecticutu i nešto mu nije u redu s očima.

Najbolji grad za biznis

.....

A jednog kišnog utorka ujutro, nakon vježbanja u *Xclusiveu*, svratim u stan Paula Owena na Upper East Sideu. Od one noći kad sam tamo bio s one dvije djevojke iz eskort servisa prošao je sto šezdest i jedan dan. Ni u jednom od četiri gradska dnevna lista nije bilo ni riječi o nađenim tijelima; isto tako ni na vijestima; čak ni tračka nekoj glasini. Otišao sam tako daleko da pitam ljude – djevojke s kojima izlazim, poslovne znance – za večerom, u hodnicima *Piercea & Piercea*, je li tko što čuo o dvije unakažene prostitutke nađene u stanu Paula Owena. Ali, kao na filmu, nitko ništa nije čuo, nitko nema pojma o čemu govorim. Ljudi imaju drugih problema: zabrinjavajuću količinu laksativa i spida koje sad miješaju s kokainom na Manhattanu, Aziju devedesetih godina našeg stoljeća, nemogućnost da se dobije rezervacija u osam u *PR-u*, novom restoranu Tonyja McManusa na Liberty Islandu, *crack*. I tako pretpostavljam da, zapravo, tijela nisu nađena. Kao da se i Kimball odselio u London.

Zgrada mi izgleda drukčije dok izlazim iz taksija, premda ne znam zašto. Još imam ključeve koje sam ukrao Owenu one večeri kad sam ga ubio, pa ih sad izvadim kako bih otvorio vrata predvorja, ali ne uspijem, ključ neće u bravu. Pojavi se vratar u odori, kojega prije šest mjeseci nije bilo, i otvori mi vrata, ispričavajući se što sam ga toliko čekao. Stojim na kiši, posve zbunjen, dok me ne uvede, živahno me pitajući svojim irskim naglaskom: "No, hoćete li ući ili ostajete vani – posve ćete pokisnuti." Uđem u predvorje, držeći kišobran pod rukom, trpajući kiruršku masku koju sam ponio zbog smrada natrag u džep. U ruci držim *walkman* i razmišljam što reći, kako to sročiti.

"Kako vam mogu pomoći, gospodine?", pita on.

Oklijevam – duga, neugodna šutnja – a onda jednostavno kažem: "Četrnaest A."

Pomnivo me odmjeri prije nego što pogleda u svoju knjigu, onda se nasmiješi i nešto pribilježi. "Ah, naravno. Gospođa Wolfe je upravo ondje."

"Gospođa... Wolfe?" Slabašno se nasmiješim.

"Da. Pa ona je posrednica nekretninama", kaže, gledajući me. "Imate zakazano, ne?"

Vozač dizala, također novi, zuri u pod dok se nas dvojica penjemo. Pokušavam se sjetiti svoga kretanja one večeri, cijeloga tjedna; to što znam da se nakon umorstva dviju djevojaka nisam vraćao nimalo mi ne pomaže. *Koliko vrijedi Owenov stan?* pitanje je koje mi se stalno vraća dok na kraju jednostavno ne ostane, pulsirajući, u mojim mislima. Jutros je *Patty Winters Show* bio o ljudima kojima je uklonjena polovica mozga. Prsa su mi kao led.

Vrata dizala se otvore. Oprezno iziđem, osvrnem se dok se vrata zatvaraju, a onda krenem niz hodnik prema Owenovom stanu. Iz njega se čuju glasovi. Naslonim se na zid, uzdahnem, držim ključeve u ruci znajući da je brava promijenjena. Dok se pitam što učiniti, drščem, zurim u svoje cipele, koje su crne, *A. Testoni*, vrata stana se otvore i trgnu me iz trenutačnog samosažaljenja. Iziđe sredovječna posrednica nekretninama, nasmiješi se, pogleda u bilježnicu i upita me: "Jeste li vi naručeni za jedanaest?"

"Ne", kažem.

Ona kaže: "Oprostite" i, odlazeći niz hodnik, pogleda me, samo jedanput, s čudnim izrazom na licu, a onda nestane iza ugla. Ja stojim i zurim u stan. Par kasnih dvadesetih godina stoji i raspravlja usred dnevne sobe. Ona ima vunenu jaknu, svilenu bluzu, vunene flannelske hlače, *Armani*, naušnice od pozlaćenog srebra, rukavice, drži čašu *Eviana*. On ima sportsku jaknu od tvida, kašmirski pleteni prsluk, pamučnu *chambray* košulju, kravatu, *Paul Stuart*, *Agnes B.* pamučni trenčkot preko ruke. Stan iza njih savršeno je čist. Nove žaluzine, kravlje kože više nema; ali, pokućstvo, zidna slika, stakleni stolić, stolci *Thonet*, crni kožnati kauč – sve je još tu; veliki televizor premješten je u dnevnu sobu i

uključen, stišana tona, vidi se reklama u kojoj mrlja silazi s jakne i obraća se kameri, ali ne može izbrisati moje sjećanje na ono što sam učinio Christienim dojkama, glavi jedne od djevojaka, bez nosa, odgriženih ušiju, kako su se vidjeli njezini zubi ondje gdje sam otkinuo meso s vilica i oba obraza, potoci sluzi i krvi koji su tekli stanom, smrad smrti, moje zbunjeno upozorenje koje sam napisao krv–

"Izvolite?", kaže posrednica, gospođa Wolfe. Ima vrlo uglato, mršavo lice, veliki nos, izgleda uznemirujuće *stvarno*, usnice su jako namazane ružem, oči bijeloplave. Na sebi ima jaknu od vunenog buklea, bluzu od isprane svile, cipele, naušnice, narukvicu – čije? Ne znam. Možda joj je manje od četrdeset.

Još se oslanjam o zid, zurim u par koji se vratio u spavaću sobu pa je dnevna prazna. Vidim da kitice cvijeća u staklenim vazama ispunjavaju stan, na desetke; s mjesta gdje stojim u predvorju osjećam njihov miris. Gospođa Wolfe osvrne se da vidi što to gledam, pa se ponovno okrene meni. "Tražim... Zar ovdje ne živi Paul Owen?"

Duga stanka prije nego što odgovori. "Ne. Ne živi."

Opet duga stanka: "Jeste li... ovaj, sigurni?", pitam, pa slabašno dodam: "Ne... razumijem."

Ona nešto shvati od čega joj se zategnu mišići lica. Oči joj se suze ali se ne zatvore. Zamijetila je kiruršku masku koju stišćem u oznojenoj ruci i naglo udahne, ali ne odvrti pogled. Sve mi to ne sluti na dobro. Na televiziji, u reklamama, neki muškarac drži komadić tosta i govori svojoj ženi: "Hej, imaš pravo... Ovaj margarin doista ima bolji okus nego govno." Žena se nasmiješi.

"Vidjeli ste oglas u *Timesu*?", pita.

"Ne... to jest, da. Da, jesam. U *Timesu*", spetljam se, pokušam naći snagu, miris ruža je jak, prekriva nešto odvratno. "Ali... ne pripada li ovaj stan... još uvijek Paulu Owenu?", pitam, što odlučnije mogu.

Duga stanka, a onda prizna: "Nije bilo nikakvog oglasa u *Timesu*."

Beskrajno dugo zurimo jedno u drugo. Uvjeren sam da osjeća kako se spremam nešto reći. Taj sam izraz već vidio na nečijem licu. Je li to bilo u nekom klubu? Na licu žrtve? U nekom filmu? Ili sam to vidio u zrcalu? Čini mi se da je protekao cijeli sat prije nego što sam ponovno progovorio. "Ali, to je... njegovo" – zastanem, srce mi stane pa nastavi tući – "pokućstvo." Ispustim kišobran i brzo se sagnem da ga podignem.

"Mislim da biste trebali otići", kaže ona.

"Mislim... želim znati što se dogodilo." Zlo mi je, prsa i leđa su mi prekrivena znojem, posve mokra.

"Ne izazivajte nevolje", kaže ona.

Sve granice, ako su ikad postojale, iznenada se čine pomičnim, uklonjene su, osjećaj da drugi stvaraju moju sudbinu neće me napustiti do kraja dana. Ovo... nije... igra, želim povikati, ali ne mogu doći do daha, premda mislim da ona to ne vidi. Okrenem glavu. Potreban mi je odmor. Ne znam što bih rekao. Zbunjeno na trenutak pružim ruku kako bih dotaknuo njezinu, kako bih uhvatio ravnotežu, ali je umjesto toga položim na svoja prsa, ali ih ne osjećam, čak ni kad olabavim kravatu; ruka mi tu leži i dršće i ne mogu je zaustaviti. Pocrvenio sam, šutim.

"Molim vas, otiđite", kaže ona.

Stojimo u hodniku oči u oči.

"Ne izazivajte nevolje", tiho ponovi.

Stojim još nekoliko sekundi, a onda se napokon povučem, podignutih ruku, da bih je umirio.

"Nemojte više dolaziti", kaže ona.

"Neću", kažem. "Bez brige."

Par se pojavi na vratima. Gospođa Wolfe gleda me sve dok ne dođem do vrata dizala i pritisnem gumb. U dizalu me ošamuti miris ruža.

Tjelovježba

.....

Klasični utezi i oprema *Nautilus* olakša napetost. Moje tijelo tako reagira na vježbu. Gol do pojasa, proučavam svoj odraz u zrcalu iznad umivaonika u garderobi *Xclusivea*. Mišići ruku gore, trbuh mi ne može biti zategnutiji, prsa kao od čelika, prsni mišići poput granita, oči bijele kao led. U mojem ormariću u garderobi *Xclusivea* su tri vagine koje sam nedavno odsjekao raznim ženama koje sam napao prošlog tjedna. Dvije su isprane, jedna nije. Uz jednu je spojena kopča za kosu, na meni najdražoj *Hermès*ova mašna

Kraj osamdesetih

.....

Miris krvi ulazi u moje snove, koji su uglavnom užasni: na preoceanskom brodu na kojem izbije požar, na havajskom vulkanu koji provali, nasilna smrt svih prevaranata u *Salomonu*, James Robinson kako mi radi nešto loše, kako sam ponovno u internatu, pa na Harvardu, mrtvi kako hodaju među živima. Snovi su beskrajna filmska vrpca prometnih nesreća i katastrofa, električnih stolica i groznih samoubojstava, injekcija i iznakaženih fotomodela, letećih tanjura, mramornih *jacuzzi*ja, ružičastih zrna papra. Kad se probudim obliven hladnim znojem moram uključiti televizor kako bih prigušio zvukove s gradilišta koji se odnekud čuju po čitav dan. Prije mjesec dana bila je godišnjica smrti Elvisa Presleyja. Ekranom prolijeću utakmice, zvuk sam isključio. Čujem kako telefonska sekretarica jedanput škljocne – ton je stišan – pa još jedanput. Cijelog nam ljeta Madonna pjeva "*život je zagonetka, svatko je sam...*"

Dok idem niz Broadway kako bih se sastao s Jean, mojom tajnicom, na kasnom doručku, ispred *Tower Recordsa* neki me student-anektar pita koja je za mene najtužnija pjesma. Bez oklijevanja kažem "You Can't Always Get What You Want" od Beatlesa. Onda pita koja je najveselija, a ja kažem "Brilliant Disguise" Brucea Springsteena. Kimne, nešto zabilježi i ode dalje prema Lincoln Centru. Dogodila se

prometna nesreća. Uz pločnik su parkirana kola hitne pomoći. Na pločniku crijeva okružena mlakom krvi. U korejskoj trgovini kupim vrlo tvrdu jabuku koju jedem usput, dok se približavam Jean, koja sad stoji na ulazu u Central Park iz Šezdeset sedme ulice, ovog prohladnog, sunčanog rujanskog dana. Kad pogledamo u oblake, ona vidi otok, psića, Aljasku, tulipan. Ja vidim, ali joj to ne kažem, *Guccijevu* lisnicu, sjekiru, prepolovljenu ženu, veliku bijelu paperjastu mlaku krvi preko cijelog neba koja se cijedi na grad, na Manhattan.

Zaustavimo se u kavani na otvorenom, *Nowheres*, na Upper West Sideu, i raspravljamo o tome koji bismo film pogledali, ima li kakva izložba koju bismo trebali vidjeti, bismo li samo u šetnju, ona predloži zoološki vrt, ja rastreseno kimnem. Jean dobro izgleda, kao da je mnogo trenirala; odjevena je u jaknu od zlatnog lamea i baršunasti šorc *Matsuda*. Zamišljam sebe na televiziji, u reklami za novi proizvod – vino s voćnim sokom? losion za sunčanje? žvakaću gumu bez šećera? – i hodam plažom, u crnobijeloj tehnici, film je namjerno izguban, u pozadini sablasna neodređena pop glazba sredine šezdesetih, odjekuje, zvuči kao da dolazi iz orgulja na paru. Sad gledam u kameru, u ruci držim proizvod – novi gel? tenisice? – kosa mi je razbarušena od vjetra, a onda je dan pa noć pa opet dan pa noć.

"Ja ću bezkofeinsku ledenu kavu", kaže Jean konobaru.

"I ja ću obezglavljenju kavu", kažem rastreseno, pa se ispravim: "Htio sam reći... bezkofeinsku." Zabrinuto pogledam Jean, ali ona mi se samo prazno nasmiješi. Na stolu između nas leži nedjeljni *Times*. Razgovaramo o tome hoćemo li nekamo na večeru. Netko tko izgleda kao Taylor Preston prođe, mahne mi. Spustim sunčane naočale *Ray Ban*, odmahnem. Netko se proveze na biciklu. Zamolim pomoćnog konobara da mi donese vode. Umjesto toga dođe konobar, a zatim zdjelica sorbeta, cilantro-limun i votka-limeta; nisam čuo da ga je Jean naručila.

"Hoćeš malo?", pita.

"Na dijete sam", odgovorim. "Hvala."

"Pa tebi nije potrebno smršavjeti", kaže iskreno iznenađena. "Šališ se? Izvrsno izgledaš. U odličnoj si formi."

"Čovjek nikad ne može biti premršav", promrmljam zagledan u promet na ulici; nešto mi je privuklo pozornost – što? ne znam. "Uvijek može... izgledati bolje."

"Pa, onda možda ne bismo trebali na večeru", kaže ona zabrinuto. "Ne želim ti oslabiti... volju."

"Ne, nema veze", kažem. "Ionako nije... osobito jaka."

"Ne, Patrick, ozbiljno. Učinit ću što god želiš", kaže. "Ako ne želiš na večeru, ne moramo ići. Mislim–"

"U redu je", prekinem je. Nešto u meni pukne. "Nemoj mu se dodvoravati..." Zastanem, pa se ispravim: "Mislim, *meni*. Shvaćaš?"

"Samo me zanima što bi htio da radimo", kaže.

"Htio bih da živimo sretno do kraja života", kažem zajedljivo. "Eto što *ja* želim." Oštro je gledam možda pola minute, a onda se okrenem. To je ušutka. Nakon nekog vremena naruči pivo. Na ulici je vruće.

"Hajde, nasmiješi se", kaže nešto kasnije. "Nemaš zašto biti tako tužan."

"Znam", uzdahnem, popuštajući. "Ali... teško se nasmiješiti. Ovih dana. Barem *meni*. Valjda nisam naviknuo. Ne znam."

"Zato su... ljudi potrebni jedni drugima", kaže blago, pokušavajući uhvatiti moj pogled dok jede ne tako jeftin sorbet.

"Nekima nisu." Nelagodno se nakašljem. "Ili, neki... kompenziraju... Prilagode se..." Nakon duge stanke: "Ljudi se na sve mogu naviknuti, nije li tako?", pitam. "Navike utječu na čovjeka."

Opet duga stanaka. Ona zbunjeno kaže: "Ne znam. Valjda... ali, ipak treba održati... omjer u kojem je više dobrih nego... loših stvari na ovom svijetu", kaže, pa doda: "Zar ne?" Doima se zbunjeno, kao da joj je čudno što je ta rečenica izišla iz njezinih usta. Zatrešti glazba iz prolazećeg taksija, opet Madonna, "*život je zagonetka, svatko je sam...*"

Trgne me smijeh koji dopire sa susjednog stola, naherim glavu i čujem kako netko prizna: "Katkad je najbitnije kako se odijevaš za posao", a onda Jean nešto kaže i ja je zamolim da ponovi.

"Zar nikad nisi poželio nekoga učiniti sretnim?", pita.

"Molim?", upitam, trudeći se da je slušam. "Jean?"

Sramežljivo ponovi: "Zar nikad nisi poželio nekoga učiniti sretnim?"

Zurim u nju, preplavlja me hladan, čudan val straha koji nešto zalije. Opet se nakašljem i, trudeći se govoriti što odlučnije, kažem: "Neku večer sam bio u *Sugar Reefu*... onom karipskom lokalnu na Lower East Sideu – znaš ga–"

"S kim si bio?", upadne mi u riječ.

S Jeanette. "S Evanom McGlinnom."

"Aha." Kimne s olakšanjem. Vjeruje mi.

"Uglavnom...", uzdahnem i nastavim, "vidio sam u zahodu nekog čovjeka... čisti Wall Street... u odijelu od viskoze, vune i najlona s jednim gumbom... *Luciano Soprani*... pamučnoj košulji... *Gitman Brothers*... svilenom kravati *Ermenegildo Zegna* i, ovaj, prepoznao sam ga, burzovni mešetar, zove se Eldridge... viđao sam ga kod *Harryja* i u *Au Baru* i u *DuPlexu* i *Alex Goes to Camp*... posvuda, ali... kad sam krenuo za njim, vidio sam da... nešto piše... na zidu iznad... pisoara pred kojim je stajao." Zastanem, otpijem gutljaj njezinog piva. "Kad me vidio... prestao je pisati... spremio penkalu *Mont Blanc*... zakopčao hlače... rekao mi zdravo Hendersone... provjerio frizuru u zrcalu, nakašljao se... kao da je nervozan... i otišao." Opet zastanem, otpijem još jedan gutljaj. "I tako... otišao sam do... pisoara i... nagnuo se... kako bih pročitao... što je napisao." Stresem se i polako obrišem čelo ubrusom.

"I, što je pisalo?", pita Jean oprezno.

Sklopim oči i četiri riječi padnu iz mojih usta, ovih usnica: "Sve... yuppies... treba... ubiti."

Ona ništa ne kaže.

Kako bih prekinuo nelagodnu tišinu koja uslijedi, kažem jedino što mi padne na pamet, a to je: "Jesi li znala da se prvi pas Ted Bundyja, škotski ovčar, zvao Lassie?" Stanka. "Jesi li to čula?"

Jean se zagleda u zdjelicu kao da je ona zbunjuje, a onda opet pogleda mene. "Tko je... Ted Bundy?"

"Nema veze", uzdahnem.

"Čuj, Patrick. Moramo o nečemu razgovarati", kaže. "Ili, barem *ja* o tome moram nešto reći."

...tamo gdje je bila priroda i zemlja, život i voda, vidio sam pustinjski krajolik bez kraja, nalik nekakvom krateru, toliko bez razuma, svjetla i duha da um to ni na kojoj razini svijesti ne može obuhvatiti, a ako bi se približio, um bi ustuknuo, nesposoban to primiti. Ta mi je vizija bila tako jasna, stvarna i presudna da je u svojoj čistoći bila gotovo apstraktna. To sam mogao shvatiti, tako sam živio svoj život, tako izgradio svoje kretanje, tako se suočavao s opipljivim. To je bio krajolik oko kojeg se okretala moja stvarnost: nije mi palo na pamet, *nijednom*, da su ljudi dobri ili da se čovjek može promijeniti ili da bi svijet mogao biti bolji zbog užitka u osjećaju, pogledu ili kretnji, da može primiti ljubav ili ljubaznost druge osobe. Ništa nije potvrdno, izraz "velikodušnost" ne odnosi se ni na što, čisti kliše, loš vic. Seks je matematika. Individualnost više nije upitna. Što znači inteligencija? Definiraj razum. Želja – bez značenja. Intelekt nije lijek. Pravda je mrtva. Strah, kazna, nedužnost, suosjećanje, krivica, gubitak, neuspjeh, očaj stvari su, osjećaji, koje više nitko zapravo ne osjeća. Razmišljanje je beskorisno, svijet besmislen. Zlo je jedino što traje. Bog nije živ. U ljubav ne možeš vjerovati. Površina, površina, površina je jedino u čemu itko traži značenje... to je civilizacija kakvom je vidim, kolosalna i nazupčana...

"... i ne znam s kim si to razgovarao... nije ni važno. Bitno je samo to da si bio vrlo silovit a ipak... vrlo drag i valjda sam tad shvatila...." Spusti žličicu, ali ja je ne gledam. Gledam taksije koji se kreću Broadwayem, ali oni ne mogu

zaustaviti tok stvari, jer Jean zatim kaže: "Mnogi ljudi kao da su..." Zastane, pa oklijevajući nastavi: "...izgubili vezu sa životom, a ja ne želim biti jedna od njih." Nakon što konobar odnese zdjelicu, doda: "Ne želim biti... oštećena."

Mislim da kimam glavom.

"Naučila sam što znači biti sama i... mislim da sam zaljubljena u tebe." To posljednje kaže brzo, istisne iz sebe.

Gotovo praznovjerno okrenem se prema njoj, otpijem gutljaj *Eviana*, a onda, ne razmišljajući, kažem: "Ja volim drugu."

Kao da se ovaj film ubrzao, ona se odmah nasmije, brzo odvrti pogled, spusti ga, posramljena. "O... ovaj... oprosti."

"Ali...", tiho dodam, "ne trebaš... strahovati."

Ponovno me pogleda, sva natečena od nade.

"Nešto se može poduzeti", kažem. Onda, ne znajući zašto sam to kazao, promijenim iskaz: "Možda i ne može. Ne znam. Mnogo sam vremena potratio na tebe, dakle, nije da mi nije stalo."

Ona šutke kimne.

"Ne smiješ brkati naklonost i... strast", upozorim je. "To može... ne biti dobro. Može te... uvaliti u nevolje."

Ona ništa ne govori i iznenada mogu osjetiti njezinu tugu, plosnatu i mirnu, kao san na javi. "Što hoćeš reći?", upita i pocrveni.

"Ništa. Samo ti kažem da... izgled... može varati."

Zuri u *Times* presavijen na stolu, težak. Od povjetarca gotovo i ne zaleprša. "Zašto mi... to govoriš?"

Taktično, gotovo joj dodirnuvši ruku ali je onda povukavši, kažem: "Samo želim izbjeći buduće nesporazume." Prođe dobar komad. Odmjerim je, pa ponovno pogledam Jean. "Ma daj, nemoj me tako gledati. Nemaš se čega sramiti."

"Ne sramim se", kaže, nastojeći se držati ležerno. "Samo me zanima jesam li te razočarala zato što sam ti to priznala."

Kako bi ona ikad mogla shvatiti da se ja nikako ne mogu razočarati jer se više ničemu ne nadam?

"Ti ne znaš baš bogzna što o meni, je li?", zadirkujem je.

"Znam dovoljno", kaže spontano, ali onda odmahne glavom. "No, pustimo se toga. Pogriješila sam. Ispričavam se." Već u sljedećem trenutku se predomisli. "Ali, želim doznati više", kaže ozbiljno.

Razmislim o tome prije nego što je upitam: "Jesi li sigurna?"

"Patrick", kaže ona bez daha, "znam da bi moj život bio... mnogo prazniji... da ti nisi u njemu."

I o tome razmislim, kimam.

"I ne mogu se jednostavno..." Frustrirano zastane. "Ne mogu se pretvarati da ti osjećaji ne postoje, je li tako?"

"Psst..."

...postoji predodžba o Patricku Batemanu, nekakva apstrakcija, ali ne postojim stvarni ja, samo neka tlapnja, i premda mogu prikriti svoj hladni pogled i ti se možeš rukovati sa mnom i osjetiti kožu kako dodiruje tvoju i možda čak osjetiti da su naši životi usporedivi: *mene jednostavno nema*. Nema smisla ni na jednoj razini. Moje je ja fabricirano, aberacija. Ja sam nepotpuno ljudsko biće. Moja je ličnost tek naznaka, neoblikovana, moja bešćutnost je duboka i ustrajna. Moja savjest, moje sažaljenje, moje nade davno su nestale (vjerojatno na Harvardu), ako su uopće ikad postojale. Nema više barijera koje treba prevladati. Sve što imam zajedničko s onima koji su izvan kontrole, koji su ljudi, nasilni i zli, sve zlo koje sam počinio i moja ravnodušnost prema njemu sada su prevladani. Ipak se još držim jedne turobne istine: nitko nije siguran, ništa se ne iskupljuje. A ipak nisam kriv. Svaki model ljudskog ponašanja mora imati neku valjanost. Je li zlo nešto što čovjek jest? Ili nešto što čini? Moja je bol stalna i oštra i ne nadam se boljem svijetu za ikoga. Dapače, svoju bol želim prenijeti drugima. Ne želim da je itko izbjegne. Ali ni nakon što to priznam – a priznavao sam, bezbroj puta, u gotovo svakom svojem postupku – suočen s tim istinama, ne nalazim katarzu. Nema dublje

spoznaje sebe, nema novih otkrića. Nije bilo razloga da ti sve to kažem. Ova ispovijed ne znači *ništa*...

Upitam Jean: "Koliko je ljudi na svijetu poput mene?"

Ona oklijeva, pa oprezno kaže: "Mislim... nitko?" Nagada.

"Dopusti da preoblikujem pita– Čekaj, kakva mi je frizura?", upitam, upadajući samome sebi u riječ.

"Ovaj... dobra."

"U redu. Dopusti da preoblikujem pitanje." Otpijem gutljaj njezinog suhog piva. "Dobro. *Zašto* ti se sviđam?"

Ponovi: "*Zašto*?"

"Da", kažem. "*Zašto*."

"Pa..." Kap piva pala je na moju *Polo* košulju. Ona mi pruži svoj ubrus. Praktična gesta koja me dirne. "Stalo ti je... do drugih", kaže oprezno. "To je prava rijetkost u" – opet zastane – "svijetu koji je... hedonistički. To je... Patrick, neugodno mi je." Odmahne glavom i sklopi oči.

"Nastavi", potaknem je. "Molim te. Zanima me."

"Ti si drag." Pogleda u nebo. "A to je... seksi... ne znam. Ali, seksi je i... *zagonetnost*." Tajac. "I mislim... zagonetnost... ti si zagonetan." Tišina, pa uzdah. "I... obziran si." Nečega se sjeti, više nije uplašena, pogleda me ravno u oči. "I mislim da su sramežljivi muškarci romantični."

"Koliko je ljudi na svijetu poput mene?", ponovno pitam. "Zar doista tako djelujem?"

"Patrick", kaže, "pa ne bih ti lagala."

"Ne, naravno da ne bi... ali mislim da..." Sad ja uzdišem, zamišljen. "Mislim... znaš kako kažu da dvije pahuljice snijega nikad nisu iste?"

Kimne.

"E, pa ja mislim da to nije točno. Mislim da su mnoge pahuljice snijega iste... a isto tako i ljudi."

Ponovno kimne, iako vidim da je posve zbunjena.

"Izgled *može* varati", ponovno priznam.

"Ne", kaže i odmahne glavom, prvi put posve sigurna u sebe. "Ne mislim da vara. Ne vara."

"Katkad, Jean", objasnim, "katkad se crte koje razdvajaju izgled – ono što vidiš – i stvarnost – ono što ne vidiš – zamagle."

"To nije točno", usprotivi se. "To jednostavno nije točno."

"Stvarno?", upitam smiješeći se.

"Prije nisam tako mislila", kaže. "Prije možda deset godina nisam. Ali sad mislim."

"Kako to misliš?", upitam zainteresirano. "Prije nisi?"

...poplava stvarnosti. Imam čudan osjećaj da je ovo presudan trenutak u mojem životu i iznenadi me naglost te... neke vrste Bogojavljenja. Nemam ničega vrijednog što bih joj ponudio. Prvi put vidim Jean kao neinhibiranu; doima se jačom, manje podložnom manipuliranju, kao da me želi povesti u nov i nepoznat svijet – u strašnu nesigurnost posve drukčijeg svijeta. Osjećam da želi bitno preurediti moj život – to mi govore njezine oči i premda u njima vidim istinu, vidim i to da će jednoga dana, vrlo brzo, i ona ući u ritam mog ludila. Dovoljno je da o tome šutim, da to ne spominjem – ali, ona me oslabljuje, gotovo kao da *ona* odlučuje o tome tko sam, i na svoj tvrdoglavi, svojeglavi način kadar sam priznati da osjećam ubod, neko stezanje iznutra, i prije nego što to uspijem zaustaviti osjetim vrtoglavicu i pomislim da bih mogao primiti, ali ne i uzvratiti, njezinu ljubav. Pitam se može li ovog trenutka, tu u *Nowheresu*, vidjeti kako nestaju tamni oblaci iza mojih očiju. I premda me napusti hladnoća koju sam oduvijek osjećao, utrnulost ostane i vjerojatno će uvijek ostati. Ta veza vjerojatno neće voditi nikamo... ovo nije ništa promijenilo. Zamišljam kako ona miriše čisto, poput čaja...

"Patrick... reci nešto... nemoj se toliko uzrujavati", kaže ona.

"Mislim da je... vrijeme da... dobro pogledam... svijet koji sam stvorio", zagrcnem se od suza i priznam joj: "Sinoć sam... u ormaru... našao... pola grama... kokaina." Stišćem ruke u jednu golemu šaku bijelih zglobova.

"I što si učinio s njim?", upita.

Položim jednu ruku na stol. Ona je primi.

"Bacio sam ga. Sve sam bacio. Htio sam ga uzeti", dahnem, "ali sam ga bacio."

Čvrsto stisne moju ruku. "Patrick?", pita, pomičući ruku dok ne dosegne lakat. Kad smognem snage da joj uzvratim pogled, padne mi na pamet kako je zapravo beskorisna, dosadna, fizički lijepa, i pred očima mi se pojavi pitanje: *Zašto ne bih na kraju ostao s njom?* Odgovor: ima bolje tijelo od većine djevojaka koje znam. Još jedan: svi su ionako zamjenljivi. Još jedan: to ionako nije važno. Sjedi preda mnom, pokunjena ali puna nade, bez karaktera, na rubu suza. Uzvratim joj stisak ruke, dirnut, ne, ganut njezinim nepoznavanjem zla. Mora proći još jedan test.

"Imaš li aktovku?", pitam je i progutam knedlu.

"Ne", kaže. "Nemam."

"Evelyn nosi aktovku", napomenem.

"Je li...?", pita Jean.

"A elektronski adresar?"

"Mali", prizna.

"Dizajnerski?", upitam sumnjičavo.

"Ne."

Uzdahnem, onda rukom obuhvatim njezinu, malenu i tvrdu.

...a u južnim pustinjama Sudana vrućina se podiže u bezračnim valovima, tisuće i tisuće muškaraca, žena, djece lutaju beskrajnom savanom, očajnički tražeći hranu. Iscrpljeni i gladni, ostavljajući za sobom trag trupala, ispijenih tijela, jedu korov i lišće i... puzavce, posrću od sela do sela, polako umiru; sivo jutro u bijednoj pustinji, pijesak leti zrakom, dijete lica nalik crnom mjesecu leži u pijesku, grebe grlo, dižu se stošci prašine, lete preko krajolika poput čigri, nitko ne vidi sunce, dijete je prekriveno pijeskom, gotovo mrtvo, ne trepće, zahvalno je (zastani i na trenutak zamisli svijet u kojem je netko zbog nečega zahvalan) što nitko od gladnih na njega ne obraća pozornost dok prolaze,

ošamućeno, u boli (ne – jedan ipak obrati pozornost, primijeti dječakovu agoniju i nasmiješi se, kao da skriva neku tajnu), dječak nijemo otvara i zatvara ispucala, osušena usta, negdje u daljini je školski autobus, a drugdje, gore, u svemiru, digne se duh, otvore se vrata, pita "*Zašto?*" – dom za mrtve, beskraj, visi u praznini, vrijeme šepesa, dječaka preplave ljubav i tuga...

"Dobro."

Neodređeno sam svjestan da negdje zvoni telefon. U kavani u Aveniji Columbus, beskrajni brojevi, stotine ljudi, možda tisuće, prošli su pokraj našeg stola dok sam ja šutio. "Patrick", kaže Jean. Netko s djetetom u kolicima zaustavi se na uglu i kupi čokoladicu. Dijete zuri u Jean i mene. Mi uzvraćamo pogled. To je doista vrlo čudno i ja spontano doživim neki unutarnji osjećaj, osjećam da se krećem prema nečemu i istodobno udaljavam od toga i sve je moguće.

Aspen

.....

Četiri su dana do Božića, dva poslijepodne. Sjedim na stražnjem sjedalu crne limuzine parkirane pred neupadljivom zgradom blizu Pete avenije i pokušavam pročitati članak o Donaldu Trumpu u novom broju časopisa *Fame*. Jeanette želi da uđem s njom, ali ja kažem: "Ni slučajno." Ima šljivu na oku od sinoć kad sam je za večerom u *Il Marlibru* morao prisiliti da uopće pomisli na ovo; poslije, nakon još žešće rasprave u mojem stanu, pristala je. Jeanetteina dilema nadilazi moju definiciju krivnje i iskreno sam joj za večerom rekao da mi je vrlo teško izraziti brigu za nju koju ne osjećam. Dok smo se vozili iz mog stana na Upper West Sideu cijelim je putem jecala. Jedini jasan, prepoznatljiv osjećaj koji zrači iz nje je očaj i možda čežnja, i premda je uglavnom uspješno ignoriram, na kraju joj moram reći: "Čuj, jutros sam već uzeo dva xanaxa pa me, ovaj, ne možeš uzrujati." Sad, dok posrće iz limuzine na zamrznuti pločnik,

ja promrmljam: "Svako zlo za neko dobro", pa utješno: "Nemoj to shvaćati tako ozbiljno." Vozač, čije sam ime zaboravio, isprati je do zgrade i ona mi dobaci posljednji pogled pun žaljenja. Uzdahnem i mahnem joj. Još je odjevena kao sinoć, u *balmacaan* ogrtač s uzorkom leopardove kože s porubom od vunenog *challisa* preko haljine od vunenog krepa bez rukava, *Bill Blass*. U *Patty Winters Showu* jučer je bio intervju s Bigfootom i začudo, učinio mi se iznenađujuće govornjiv i šarmantan. Čaša iz koje pijem *Absolut* je finska. U usporedbi s Jeanette vrlo sam preplanuo.

Vozač iziđe iz zgrade, da mi znak palčevima u zrak, oprezno udalji limuzinu od ruba pločnika i krene prema zračnoj luci JFK, odakle za devedeset minuta polijeće moj zrakoplov za Aspen. Kad se u siječnju vratim, Jeanette će biti u inozemstvu. Ponovno zapalim cigaru i potražim pepeljaru. Na uglu ove ulice je crkva. Vrlo važno! Ovo je, mislim, peto dijete koje sam dao pobaciti, treće koje nisam sam pobacio (priznajem, beznačajna statistika). Vjetar izvan limuzine hladan je i oštar, kiša udara o stakla u ritmičkim valovima, oponašajući Jeanetteine suze u operacijskoj dvorani, ošamućene od anestezije dok se prisjeća nečega iz svoje prošlosti, trenutka kad je svijet bio savršen. Obuzdam poriv da se počnem histerično smijati.

U zračnoj luci kažem vozaču da stane ispred *F. A. O. Schwarz*a prije nego što ode po Jeanette i kupi sljedeće: lutku, zvečku, gumicu koju djeca žvaču kad im počnu izbijati zubi, bijelog medvjedića, i da ih nezamotane postavi na stražnje sjedalo. Jeanette će biti dobro – cijeli je život pred njom (dakako, ukoliko ne naleti na mene). Osim toga, njezin je omiljeni film *Lijepa u ružičastom* i misli da je Sting odličan, pa to što joj se događa nije posve nezasluženo i ne treba je sažaljevati. Ovo nije vrijeme za nevine.

Valentinovo

.....

Utorak je ujutro, stojim pokraj radnog stola u dnevnoj sobi i telefonom razgovaram sa svojim odvjetnikom, pritom naizmjenice gledajući *Patty Winters Show* i spremačicu koja bez riječi pere krvave mrlje sa zidova, baca novine prekrivene krvlju i sluzi. Padne mi na pamet kako je i ona izgubljena u svijetu govana, kako se utapa u njemu, a to me zbog nečega podsjeti na to da će ovog poslijepodneva svratiti ugadač glasovira i da moram ostaviti poruku portiru da ga pusti u stan. *Yamahu*, istina, nikad nitko nije svirao, ali je jedna od djevojaka pala na nju i ispale su žice (koje sam poslije upotrijebio), valjda su pukle. U slušalicu kažem: "Treba mi više poreznih olakšica." Patty Winters na ekranu pita neko dijete, staro osam ili devet godina: "Ali, nije li to samo drugi naziv za orgiju?" Zazuji sat mikrovalne pećnice. Zagrijavam *soufflé*.

Nema smisla poricati: ovo je bio loš tjedan. Počeo sam piti vlastitu mokraću. Hvata me smijeh bez ikakva razloga. Ponekad spavam ispod kreveta. Stalno čistim zube koncem tako da me bole desni, a u ustima imam okus krvi. Sinoć prije nego što sam otišao na večeru u *1500* s Reedom Goodrichem i Jasonom Rustom zamalo su me ulovili u *Federal Expressu* kako majci jedne od djevojčica koje sam ubio prošli tjedan pokušavam poslati nešto što bi moglo biti sasušeno, smeđe srce. A Evelyn sam uspješno poslao, iz ureda, malu kutiju muha i pisamce koje je otipkala Jean u kojem piše da je više nikad, *nikad* ne želim vidjeti i neka počne držati dijete, iako joj doista nije potrebna. Ali, ima i stvari koje sam učinio a koje bi prosječna osoba smatrala lijepim. Kupio sam i jutros dao isporučiti u Jeanin stan sljedeće: *Castellinijeve* pamučne ubruse iz *Bendela*, pleteni naslonjač *Jenny B. Goode*, stolnjak iz *Barney'sa*, antiknu torbicu i antikni pribor za toaletni stolić iz *Macy'sa*, nešto od bijele hrastovine iz *Conrana*, edvardijansku zlatnu narukvicu iz *Bergdorfa* i stotine ružičastih i bijelih ruža.

Ured. Tekstovi Madonninih pjesama stalno me ometaju, ulijeću mi u glavu, najavljuju se na poznat, zamoran način, a

ja zurim uprazno, oči mi se lijeno sjaje dok pokušavam zaboraviti dan što se proteže preda mnom, ali onda riječi koje me ispunjavaju bezimenim užasom počnu upadati u Madonnine pjesme – *samotna seoska kuća* – stalno mi se vraćaju, opet i opet. Netko koga izbjegavam već godinu dana, neki kreten iz časopisa *Fortune* koji želi o meni napisati članak jutros me ponovno nazove i ja mu uzvratim poziv kako bismo dogovorili intervju. Craig McDermott je u nekakvom telefaks-ludilu i ne odgovara na moje pozive nego radije komunicira faksom. U jutrošnjem *Postu* piše da su ostaci tri tijela koja su prošlog ožujka nestala s neke jahte nađena, zaleđena, iskasapljena, u East Riveru; neki manijak šeće se gradom i truje jednolitarske boce *Eviana* – sedamnaest je ljudi već umrlo; priče o zombijima, o raspoloženju javnosti, o sve većoj nasumičnosti, golemim jazovima nerazumijevanja.

I, forme radi, pojavi se Tim Price, ili barem mislim da se pojavio. Dok za radnim stolom istodobno u rokovniku križam dane koji su prošli i čitam novi bestseler o poslovođenju koji se zove "Isplati se biti gad", Jean mi pozvoni i kaže da Tim Price želi razgovarati sa mnom, a ja sa strahom kažem: "Neka... uđe." Price se pojavi u vunenom odijelu *Canali Milano*, pamučnoj košulji *Ike Behar*, svilenoj kravati *Bill Blass*, kožnatim cipelama s kopicama *Brooks Brothers*. Pretvaram se da razgovaram telefonom. On mi sjedne sučelice, s druge strane radnog stola *Palazzetti*. Na čelu mu je mrlja, ili mi se tako barem čini. Inače izgleda iznenađujuće dobro. Naš razgovor vjerojatno teče otprilike ovako, premda je u stvarnosti kraći.

"Price", kažem, rukujući se s njim. "Gdje si bio?"

"Ah, u điru." Nasmiješi se. "Ali, evo, vratio sam se."

"Ludo." Zbunjeno slegnem ramenima. "I, kako je... bilo?"

"Bilo je... iznenađujuće." I on slegne ramenima. "Depresivno."

"Učinilo mi se da sam te vidio u Aspenu", promrmljam.

"A kako si ti, Batemane?", pita.
 "Dobro sam", kažem i progutam knedlu. "Gura se."
 "A Evelyn?", pita. "Kako je ona?"
 "Pa, prekinuli smo." Nasmiješim se.
 "Baš mi je žao." Razmisli o tome pa se nečega sjeti. "A Courtney?"

"Udala se za Luisa."

"Grassgreena?"

"Ne. Carruthersa."

I o tome razmisli. "Imaš njezin broj?"

Dok mu ga pišem, napomenem: "Nije te bilo cijelu vječnost, Tim. Što se dogodilo?", upitam i ponovno zamijetim mrlju na njegovu čelu, ali imam osjećaj da bi netko drugi, kad bih upitao postoji li doista ta mrlja, jednostavno rekao ne.

On ustane, uzme papirić. "Tu sam ja već neko vrijeme. Samo me nisi primijetio. Zbog premještaja." Zastane, zadirkujući me. "Sad radim za Robinsona. Desna ruka i tako to."

"Hoćeš badem?", upitam i pružim mu zdjelicu, uzaludan pokušaj da prikrijem nelagodu zbog njegove samouvjerenosti.

Potapše me po leđima i kaže: "Ti si luđak, Batemane. Životinja. Čista životinja."

"Ne mogu proturječiti." Slabašno se nasmijem i ispratim ga do vrata. Dok odlazim pitam se i ne pitam što se događa u svijetu Tima Pricea, koji je zapravo svijet većine nas: velike ideje, muška posla, dečko sretne svijet, dečko ga dobije.

Beskućnik u Petoj aveniji

.....
 Vraćam se iz Central Parka gdje sam, nedaleko od zoološkog vrta, blizu mjesta gdje sam ubio malog McCaffreyja, davao komade Ursulinog mozga prolazećim psima. Dok hodam Petom avenijom oko četiri poslijepodne, svi mi na ulici izgledaju tužno, zrak je pun mirisa raspadanja,

tijela leže na hladnom pločniku na kilometre, neka se pokreću, većina ne. Povijest tone i samo se nekolicina čini svjesnom toga da stvari idu nagore. Zrakoplovi lete nisko nad gradom, presijecaju ispred sunca. Vjetrovi krenu Petom avenijom pa skrenu u Pedeset sedmu ulicu. Jata golubova polako uzlijeću i rasprše se prema nebu. Miris nagorjelih kestena miješa se s ugljičnim monoksidom. Primijetim da se nedavno promijenio obris grada. S divljenjem pogledam Toranj Trump, onako visok, kako se ponosno presijava na kasnom poslijepodnevnom suncu. Ispred njega dva mlada crnca deru turiste na kartaškim trikovima i moram potisnuti želju da ih poubijam.

Beskućnik kojeg sam oslijepio jednog proljeća sjedi prekriženih nogu na bijednoj prostirci blizu ugla Pedeset pete ulice. Kad priđem bliže, vidim njegovo zderano lice, a onda i znak koji drži: VIJETNAMSKI VETERAN OSLIJEPIO U VIJETNAMU. MOLIM VAS POMOZITE. GLADNI SMO I NEMAMO KAMO. Mi? Onda primijetim psa koji me već sumnjičavo odmjerava i, kad se približim njegovu gospodaru, ustane, napokon zalaje, mahnito mašući repom. Kleknem i prijeteći dignem ruku. Pas se povuče, šapa okrenutih prema unutra.

Izvadio sam lisnicu pretvarajući se da stavljam dolar u njegovu praznu konzervu od kave, ali onda shvatim: čemu se pretvarati? Ionako nitko ne gleda, osobito ne *njega*. Povučem dolar i nagnem se nad njega. On osjeti moju prisutnost i prestane tresti konzervu. Sunčane naočale koje je stavio ne mogu prikriti rane koje sam mu nanio. Nos mu je tako zbrčkan da ne mogu zamisliti kako netko može disati kroz njega.

"Ti uopće nisi bio u Vijetnamu", šapnem mu na uho.

Nakon stanke, tijekom koje se popiše u hlače a pas cvili, prostenje: "Molim vas... nemojte me ozlijediti."

"Zašto bih na to gubio vrijeme?", promrmljam s gađenjem.

Udaljim se od beskućnika i zamijetim djevojčicu koja puši cigaretu i prosi ispred Tornja Trump. "Iš!", kažem joj, a ona odgovori: "Iš!" Jutros je u *Patty Winters Showu* na sićušnom stolcu sjedio bombon Cheerio. Intervjuirali su ga gotovo cijeli sat. Kasnije poslijepodne nekoj je ženi u bundi od srebrne lisice i nerca neki srditi borac za zaštitu životinja posjekao lice. Ali sad, dok još zurim u slijepog beskućnika preko ulice, kupim čokoladicu s kokosom u kojoj nađem komadić kosti.

Novi klub

.....

U četvrtak navečer naletim na Harolda Carnesa na otvorenju novog kluba koji se zove *World's End* u prostoru gdje je prije bio *Petty's*, na Upper East Sideu. Sjedim s Ninom Goodrich i Jean u separeu a Harold stoji uz šank i pije pjenušac. Dovoljno sam pijan da se napokon suočim s njim glede poruke koju sam ostavio na njegovoj telefonskoj sekretarici. Ispričam se djevojkama i odem na drugu stranu šanka, shvativši da mi treba još jedan martini kako bih se ojačao prije razgovora s Carnesom (ovo je bio *vrlo* nestabilan tjedan – u ponedjeljak sam se zatekao kako jecam tijekom epizode *Alfa*). Nesigurno mu priđem. Harold na sebi ima odijelo *Gieves & Hawkes*, svilenu kravatu, pamučnu košulju, cipele *Paul Stuart*; izgleda deblje nego što se sjećam. "Pomiri se s tim", kaže on Trumanu Drakeu, "Japanci će do kraja devedesetih biti vlasnici gotovo svega u ovoj zemlji."

Lakne mi što Harold, kao i obično, dijeli dragocjene i tako *nove* informacije, i to s napadnim tračkom, bože oslobodi, engleskog naglaska, pa prasnem: "Začepi, Carnes, *neće*." Ispijem martini, sa *Stolijem*, dok se Carnes, iznenađen, gotovo zgranut, okrene prema meni, a njegova natekla glava se raširi u nesiguran osmijeh. Netko iza nas kaže: "Ali, vidi što se dogodilo s *Gekom*..."

Truman Drake potapše Harolda po leđima i pita me: "Postoji li širina naramenica za hlače koja je, ovaj, prikladnija od drugih?" Razdraženo ga gurnem u gomilu i on nestane.

"Pa onda, Harolde", kažem, "jesi li dobio moju poruku?"

Carnes se isprva doima zbunjenim a onda, dok pripaljuje cigaru, napokon se nasmije: "Isuse, Davise. Da, ono je bilo *tako zabavno*. To si bio ti, je li?"

"Da, naravno." Trepćem, mrmljam za sebe, odmahujem dim njegove cigare s lica.

"Ono kako je Bateman ubio Owena i prostitutku?" I dalje se smijulji. "Ma, sjajno! Gala, kako kažu u *Groucho Clubu*. Baš gala." A onda zbunjeno doda: "Bila je to prilično duga poruka, ha?"

Ja se idiotski smiješim. "Ali, što zapravo hoćeš reći, Harolde?" A u sebi mislim kako tog debelog gada nikako ne bi primili u *Groucho Club*, a i da jesu, to što to priznaje na ovaj način poništava činjenicu da je primljen.

"Pa, poruka koju si ostavio." Carnes se već ogleda po klubu, domahuje raznim ljudima i komadima. "Uzgred, Davise, kako je Cynthia?" Od konobara koji prolazi uzme čašu pjenušca. "Još si s njom, ne?"

"Čekaj, Harolde. Što-si-htio-reći?", naglašeno ponovim.

Već mu je dosadilo, niti mari niti me sluša. Kaže: "Ništa. Drago mi je što smo se vidjeli. Ah, nije li ono Edward Towers?"

Iskrenem vrat i pogledam, pa kažem: "Nije. Carnese. Čekaj."

"Davise", uzdahne, kao da strpljivo nešto pokušava objasniti djetetu. "Ne volim nikoga ogovarati, i tvoja šala *jest* bila zabavna. Ali, daj, čovječe, napravio si jednu kobnu pogrešku: Bateman je takav ogavni dupelizac, takav dobrica, da to nikako nije moglo proći. Inače je bilo zabavno. Čuj, mogli bismo jedan dan na objed, ili na večeru u 1500

Wooster ili takvo što s McDermottom ili Prestonom. Ne'š ti tulumaša." Pokuša otići.

"Tulu-maša? Tulu-maša? Jesi li rekao *tulumaša*, Carnese?" Zapanjen sam, na iglama iako nisam uzeo kokain. "O čemu to govoriš? Što želiš reći o Batemanu?"

"Ma daj, čovječe. Pa zašto bi ga inače Evelyn Richards napucala? Stvarno! Taj ne bi znao ni *pokupiti* prostitutku, a kamoli... što si ono rekao da joj je učinio?" Harold se i dalje rastreseno ogleda po klubu, maše nekom paru, podiže čašu. "Ah, da, 'iskasapio je'." Opet se počne smijati, ali ovaj put uljudno. "A sad me ispričaj, stvarno moram ići."

"Čekaj. Stani", povičem gledajući mu u lice, htijući da me sluša. "Nisi shvatio. Ništa nisi shvatio. *Ja* sam ga ubio. *Ja* sam to učinio, Carnese. *Ja* sam odsjekao Owenovu jebenu glavu. *Ja* sam mučio desetke djevojaka. Poruka koju sam ti ostavio potpuno je *istinita*." Iscrpljen sam, ne doimam se smireno, pitam se zašto to ne doživljam kao blagoslov.

"Ispričaj me", kaže on, pokušavajući ignorirati moj ispad. "Stvarno *moram* otići."

"Ne!", povičem. "Carnese, slušaj me. Dobro me slušaj. Ja-sam-ubio-Paula-Owena-i-uživao-sam-u-tome. Ne mogu ti to jasnije reći." Toliko naglašavam riječi da se zagrcnem.

"Ali, to jednostavno nije moguće", kaže on nehajno. "I ovo mi više nije zabavno."

"To nije ni bio cilj!", povičem, a onda dodam: "Zašto nije moguće?"

"Jednostavno nije", kaže, zabrinuto me gledajući.

"Zašto ne?", ponovno povičem, nadglasavajući glazbu, premda to uopće nije potrebno, i dodam: "Ti govнару."

Zuri u mene kao da smo obojica pod vodom a onda vikne, vrlo razgovjetno: "Zato... što sam... večerao... s... Paulom Owenom... dvaput... u... Londonu... *prije samo deset dana*."

Nakon što zurimo jedan u drugoga, čini se, cijelu minutu, napokon nađem snage da mu odgovorim, ali u mojem glasu nema autoriteta i nisam siguran da sam sebi vjerujem

kad kažem: "Ne, nisi." Ali, to zazvuči kao pitanje, a ne kao tvrdnja.

"A sad, Donaldsone", kaže Carnes, uklanjajući moju ruku sa svoje, "ispričaj me."

"Nema problema, samo idi", prosikćem zajedljivo. Onda se vratim u naš separe gdje sad sjede John Edmonton i Peter Beavers; umrtvim se halcionom prije nego što povedem Jean doma, k meni. Jean na sebi ima nešto od *Oscara de la Rente*. Nina Goodrich ima haljinu sa šljokicama *Matsuda* i odbije mi dati svoj broj telefona iako je u tom trenutku Jean u zahodu.

Taksist

.....

Još jedan razlomljeni prizor u mome navodnom životu dogodi se u srijedu, i kao da ukazuje na nečiju pogrešku, premda nisam siguran čiju. Zapeo sam u prometnoj gužvi u taksiju blizu Wall Streeta nakon poslovnog doručka u *Regencyju* s Peterom Russellom, koji je bio moj diler prije nego što se zaposlio, i Eddiejem Lambertom. Russell je na sebi imao vunenu sportsku jaknu s dva gumba *Redaelli*, pamučnu košulju *Hackert*, svilenu kravatu *Richel*, vunene hlače na crtju *Krizia Uomo* i kožnate cipele *Cole-Haan*. Jutros je *Patty Winters Show* bio o djevojčicama iz četvrtog razreda osnovne škole koje se prostituiraju u zamjenu za *crack* i zamalo sam otkazao dogovor s Russellom i Lambertom kako bih ga pogledao. Russell je naručio za mene dok sam telefonirao u predvorju. Bio je to, nažalost, doručak pun masnoća i natrija – nisam se uspio ni snaći, a na stol su počeli stizati tanjuri palačinki sa šunkom u umaku *madeira*, pečene kobasice i kolači s tučenim vrhnjem, pa sam morao zamoliti konobara da donese šalicu bezkofeinskog biljnog čaja, tanjur manga i borovnica i bocu *Eviana*. U ranojutarnjoj svjetlosti morao sam gledati kako naš konobar elegantnim kretnjama sjecka crne tartufe na Lambertovu kajganu. Nisam se mogao suzdržati, zatražio sam da ih nasjecka i na moj

mango. Tijekom doručka nije se bogzna što dogodilo. Morao sam ponovno telefonirati, a kad sam se vratio za naš stol, zamijetio sam da nedostaje kriška manga na mojem tanjuru, ali nisam nikoga optužio. Imao sam drugih briga: kako pomoći američkom školskom sustavu, jaz povjerenja, komplete za radne stolove, novo doba mogućnosti i što ono donosi meni, kako dobiti ulaznice za Stinga u *Operi za tri groša*, koja se upravo počela prikazivati na Broadwayu, kako uzeti više a pamtiti manje...

U taksiju sjedim u dvorednom ogrtaču od kašmira i vune *Studio 0001* od *Ferréa*, vunenom odijelu s hlačama na crtu *DeRigueur* iz *Schoenemana*, svilenoj kravati *Givenchy Gentleman*, čarapama *Interwoven*, cipelama *Armani*, i čitam *Wall Street Journal* kroz sunčane naočale *Ray Ban*, slušam kasetu Bixa Beiderbeckea. Spustim *Journal* i uzmem *Post*, samo da bih pročitao šestu stranicu. Na semaforu na uglu Sedme avenije i Trideset četvrte ulice, u taksiju do moga sjedi, čini mi se, Kevin Gladwin u odijelu *Ralph Lauren*. Spustim sunčane naočale. Kevin podigne pogled s novog broja časopisa *Money* i zamijeti kako ga čudno gledam; onda njegov taksu krene. Taksu u kojem sjedim iznenada izmakne gužvi i skrene desno u Dvadeset sedmu ulicu, pa West Side Highwayem krene prema Wall Streetu. Spustim novine, usredotočim se na glazbu i vrijeme, mislim o tome kako je rano zahladnjelo i tad zamijetim kako me vozač čudno gleda u retrovizoru. Sumnjičav, gladan izraz mijenja njegove crte lica – masu začepjenih pora, uraslih dlačica. Uzdahnem, nimalo iznenađen, i ignoriram ga. Otvori poklopac motora i doznat ćeš nešto o ljudima koji su napravili auto – to je samo jedna od fraza koje me proganjaju.

Ali, vozač pokuca na staklenu pregradu, mahne mi. Dok skidam *walkman*, zamijetim da je zaključao sva vrata – u bljesku vidim kako se gumbi uvlače, čujem šuplje škljocanje čim isključim glazbu. Taksu juri brže nego što bi smio desnom trakom autoceste. "Da?", upitam razdraženo. "Što je?"

"Čini mi se da vas znam", kaže teškim, jedva razumljivim naglaskom koji bi mogao potjecati iz New Jerseyja ili sa Sredozemlja.

"Ne." Podignem slušalice da ih ponovno stavim.

"Izgledate mi poznato", kaže. "Kako se zovete?"

"Ne, ne izgledam. A ni vi meni", kažem, a onda dodam: "Chris Hagen."

"Ma, da." Smiješi se kao da nešto nije u redu. "Znam ja tko si ti."

"Bavim se filmom. Glumac sam", kažem mu. "Fotomodel."

"Bome nisi", kaže turobno.

"Čuj" – nagnem se i pogledam pločicu s imenom – "Abdullah, da nisi možda član *M. K.*-a?"

Ne odgovori mi. Ponovno otvorim *Post* i vidim gradonačelnika preodjevenog u ananas, onda ga opet zatvorim i premotam kasetu u *walkmanu*. Počnem brojiti u sebi – jedan, dva, tri, četiri – pogleda usmjerenog na taksimetar. Zašto jutros nisam ponio revolver? Zato što sam mislio da mi neće trebati. Jedino oružje koje imam je nož koji sam upotrijebio sinoć.

"Ne", kaže on ponovno. "Vidio sam te negdje."

Na kraju živaca, kažem, što mogu ležernije: "Je li? *Stvarno?* Vrlo zanimljivo. Gledaj cestu, Abdullah."

Nastane duga, zastrašujuća stanka dok on zuri u mene u retrovizoru, a turobni osmijeh nestane. Lice mu je bezizražajno. Kaže: "Znam. Čovječe, znam tko si", kima, zategnutih usnica. Isključi radio na kojem je slušao vijesti.

Zgrade prolaze u sivocrvenoj mrlji, taksi pretječe druge taksije, nebo mijenja boju od modre u grimiznu pa u crnu pa opet u modru. Na sljedećem semaforu – na kojem on projuri kroz crveno svjetlo – prođemo pokraj novog *D'Agostina* na uglu gdje je prije bio *Mars* i to me dirne do suza jer je to nešto prepoznatljivo i uhvati me nostalgija za tom trgovinom (premda u njoj nikad ništa ne bih kupio) jača od ičega što sam prije osjetio i zamalo kažem vozaču da stane, pusti me da

izidem, ostavim mu ostatak od deset – ne, dvadeset dolara – ali ne mogu jer on prebrzo vozi i nešto se dogodi, nešto nezamislivo i apsurdno i čujem kako, možda, kaže: "Ti si ubio Sollyja." Lice mu se skrtnulo u odlučnu grimasu. Kao i sve ostalo, ono što slijedi dogodi se vrlo brzo, iako se čini kao test izdržljivosti.

Progutam knedlu, spustim sunčane naočale i kažem mu da uspori prije nego što ga upitam: "A tko je, molim te lijepo, Sally?"

"Čovječe, tvoje je lice na potjernici u gradu", kaže on ne trepnuvši.

"Htio bih van", protisnem.

"Ti si taj, zar ne?" Gleda me kao da sam nekakav gmaz.

Drugi taksi, uključenog znaka, prazan, projuri pokraj nas – vozi najmanje sto dvadeset na sta. Ništa ne govorim, samo odmahujem glavom. "Zapisat ću" – progutam knedlu, dršćući, otvorim rokovnik i izvadim penkalu *Mount Blanc* iz aktovke *Bottega Veneta* – "tvoj broj..."

"Ti si ubio Sollyja", kaže, sad siguran da me je prepoznao, i presiječe moj pokušaj da to poreknem: "Gade odvratni."

Blizu dokova skrene s autoceste i pojuri prema rubu napuštenog parkirališta i u tom mi trenutku, dok vozi prema poluraspadnutoj zahrđaloj aluminijskoj ogradi i onda kroz nju, prema vodi, sine da trebam samo staviti slušalice *walkmana*, blokirati zvuk taksista, ali ruke su mi stisnute i paralizirane, ne mogu ih opustiti, zarobljen sam u taksiju koji vozi prema odredištu poznatom jedino vozaču, koji je očito lud. Prozori su malo spuštene pa osjećam prohladni jutarnji zrak koji suši gel na mojoj kosi. Osjećam se nago, odjedanput sićušno. U ustima okus metala, a onda nečega još goreg. Pred očima cesta usred zime. Ali, tješi me jedna pomisao: ja sam bogat – milijuni ljudi nisu.

"Pogrešno ste me... ovaj... identificirali", kažem.

Zaustavi taksi i okrene se prema stražnjem sjedalu. Drži revolver, ne znam koje marke. Zurim u njega a moj se zbunjeni izraz pretvori u nešto drugo.

"Sat. *Rolex*", kaže jednostavno.

Slušam ga bez riječi, meškoljim se na sjedalu.

Ponovi: "*Sat.*"

"Je li ovo nekakva šala?", upitam.

"Izlazi", procijedi. "Izlazi iz jebenog auta."

Preko njegove glave, kroz vjetrobriju, gledam galebove koji lete nisko nad tamnom, ustalasanom vodom; otvorim vrata i oprezno iziđem, bez naglih pokreta. Hladno je. Moj se dah pretvara u paru, vjetar je dohvati i zakovitla.

"Sat, propalice", kaže on naginjući se kroz prozor, revolvera uperenog u moju glavu.

"Čuj, ne znam što hoćeš i što misliš da ćeš postići ili *uspjeti* postići. Nikad mi nisu uzeli otiske prstiju. Imam alibije—"

"Zaveži", zareži Abdullah, upadajući mi u riječ. "Začepi tu jebenu gubicu."

"Nevin sam", poviknem posve uvjeren u to.

"Sat." Naheri revolver.

Otkopčam *Rolex*, skinem ga s ruke i pružim mu ga.

"Lisnicu." Mahne revolverom. "Samo gotovinu."

Bespomoćno izvadim svoju novu lisnicu od gazeline kože i brzo, promrzlim, utrnulim prstima izvadim gotovinu i pružim mu je. Ima samo tristo dolara jer nisam dospio otići do bankomata prije doručka. Solly je, nagađam, onaj taksist što sam ga ubio prošle jeseni tijekom utrke po Manhattanu, za kojeg sam mislio da je Armenac. Doduše, možda sam ubio još nekog ali se sad ne sjećam.

"I što namjeravaš učiniti?", pitam. "Je li raspisana nekakva nagrada?"

"Ne. Nema nagrade", promrmlja opipavajući novčanice jednom rukom, držeći revolver i dalje u drugoj.

"Kako znaš da te neću prijaviti i tražiti da ti oduzmu dozvolu?", pitam, pružajući mu nož koji sam upravo našao u džepu, a izgleda kao da je uronjen u krv i kosu.

"Jer si kriv", kaže on i dodaje: "Miči to od mene", pokazujući krvavi nož.

"Baš ti to znaš", srdito promrmljam.

"Sunčane naočale." Opet mahne revolverom.

"Kako znaš da sam kriv?" Ne mogu vjerovati da ga to tako strpljivo pitam.

"Pa pogledaj što radiš, govнару", kaže. "Sunčane naočale."

"Skupe su", pobunim se, onda uzdahnem, shvativši da sam pogriješio. "Hoću reći, jeftine. Vrlo su jeftine. Samo... Zar ti novac nije dovoljan?"

"Naočale. Odmah", prostenje.

Skinem naočale *Wayfarers* i pružim mu ih. Možda sam doista ubio nekog Sollyja, premda sam siguran da nijedan od taksista koje sam nedavno ubio *nije* bio Amerikanac. Vjerojatno jesam. Vjerojatno *postoji* potjernica za mnom u – gdje? – na taksiji – na mjestu gdje se sastaju svi taksiji? Kako se to zove? Vozač isproba naočale, pogleda se u retrovizoru, pa ih skine. Sklopi ih i stavi u džep jakne.

"Ti si mrtav čovjek." Surovo se nasmiješim.

"A ti si yuppiejevsko govno", kaže on.

"Ti si mrtav čovjek, Abdullah", ponovim ne šaleći se. "Na to možeš računati."

"Je li? A ti si yuppiejevsko govno. Što je od toga dvoga gore?"

Pokrene taksiji i odveze se.

Dok hodam prema autocesti, zastanem i prigušim jecaj, grlo mi se stisne. "Samo želim..." Suočen s obrisima grada, kroz tepanje, promrmljam: "...nastaviti igru." Dok skamenjeno stojim, iza plakata za *Operu za tri groša* na napuštenoj autobusnoj stanici pojavi se starica, beskućnica, prosjakinja. Došepa do mene, lica prekrivenog ranama koje

nalikuju na kukce, pruži uzdrhtalu ruku. "Molim vas, otidite", uzdahnem. Ona mi kaže da bih se trebao ošišati.

Kod Harryja

.....

U petak navečer nas nekoliko otišli smo ranije s posla, do *Harryja*. Tu su Tim Price, Craig McDermott, ja, Preston Goodrich, koji trenutačno hoda s gala komadom – mislim da se zove Plum, bez prezimena, samo Plum, glumica/fotomodel koja nas se svih prilično dojmila. Raspravljamo o tome gdje ćemo napraviti rezervaciju za večeru: *Flamingo East, Oyster Bar, 220, Counterlife, Michael's, SpagoEast, Le Cirque*. Robert Farrell je također tu, na stolu pred njim *Lotus Quotrek*, prijenosni uređaj za burzovna izvješća; pritiska gumbe, a ekranom proljeću razne robe. Što ljudi nose? McDermott je u kašmirskoj sportskoj jakni, vunanim hlačama, svilenoj kravati, *Hermès*. Farrell ima kašmirski prsluk, kožnate cipele, vunene konjičke hlače, *Garrick Anderson*. Ja imam *Armanijevo* vuneno odijelo, cipele *Allen-Edmonds*, džepni rupčić *Brooks Brothers*. Netko drugi ima odijelo *Anderson and Sheppard*. Netko tko izgleda kao Todd Lauder, i možda i jest, s druge strane prostorije da znak palčevima uvis itd. itd.

Rutinski mi dobacuju pitanja, među ostalim: jesu li pravila za nošenje džepnog rupčića ista kao i za bijeli smoking? Ima li razlike između cipela tipa *boat shoes* i *Top-Siders*? Moj je japanski ležaj već splasnuo i neudoban je za spavanje – što mogu učiniti? Kako procijeniti kakvoću CD-a prije kupnje? Koji je čvor kravate manje glomazan od windsorskog? Kako održati elastičnost pulovera? Kako izabrati ogrtač od astrahana? Ja, naravno, razmišljam o drugim stvarima, postavljam vlastita pitanja: jesam li ovisnik o fitnessu? Čovjek i konformizam? Bih li mogao izići sa Cindy Crawford? Znači li išta to što sam rođen u znaku vage, i ako znači, može li se to dokazati? Danas sam opsjednut

idejom da faksiram Sarinu krv koju sam iscijedio iz njezine vagine u njezin ured u banci Chase Manhattan i jutros nisam vježbao jer sam pravio ogrlicu od kralježaka nekih djevojaka i htio sam ostati kod kuće i masturbirati u svojoj bijeloj mramornoj kadi dok mi je bila oko vrata, stenjući poput zvijeri. Onda sam gledao film o pet lezbijki i deset vibratora. Najdraža grupa: Talking Heads. Piće: *J&B* ili *Absolut* s ledom. Televizijska emisija: *Late Night With David Letterman*. Napitak: dijetna Pepsi. Voda: *Evian*. Sport: bejzbol.

Razgovor teče vlastitim tokom – bez prave strukture, teme ili unutarnje logike ili ugođaja, osim, dakako, onog skrivenog, konspiracijskog. Samo riječi, i kao na filmu, ali nekom neispravno titlanom, gdje se sve preklapa. Teško mi se usredotočiti jer mi se moj bankomat počeo *obraćati riječima*, katkad mi čak ostavlja čudne poruke na ekranu, zelenim slovima, primjerice: "Napravi groznu scenu u *Sothebyju*" ili "Ubij predsjednika" ili "Ubaci u mene mačku lutalicu", a sludila me klupa iz parka koja me slijedila šest blokova prošlog ponedjeljka navečer; i ona mi je nešto rekla. Opći raspad – ali, ne uzrujavam se. Jedino pitanje koje uspijem smisliti i ubaciti u razgovor glasi: "Ne idem nikamo ako najprije ne osiguramo rezervaciju, pa prema tome, imamo li je ili nemamo?" Zamijetim da svi pijemo suho pivo. Jesam li jedini koji je to primijetio? Osim toga nosim naočale bez dioptrije s okvirima od lažne kornjačevine.

Na TV ekranu kod *Harryja* je *Patty Winters Show* koji se sad prikazuje poslijepodne i natječe s Geraldom Riverom, Philom Donahueom i Oprah Winfrey. Današnja je tema: donosi li novac sreću? Odgovor ovog poslijepodneva kod *Harryja* je jednoglasno "da", popraćeno uzvicima; dečki razdragano potvrđuju. Sad su na ekranu prizori inauguracije predsjednika Busha koja se zbila nešto prije ove godine, a onda govor bivšeg predsjednika Reagana, dok Patty govori nešto što se jedva čuje. Ubrzo se razvije zamorna rasprava o tome laže li on ili ne, iako ne čujemo, ne možemo čuti riječi.

Prvi i jedini žali se Price, koji – premda mislim da mu smeta nešto drugo – koristi tu priliku da se istrese; napravi pretjeranu grimasu i pita: "Kako samo može tako lagati? Kako može lupetati ta *sranja*?"

"O, Kriste", prostenjem. "*Kakva* sranja? I gdje na kraju imamo rezervaciju? Zapravo nisam gladan, ali volio bih da negdje imamo rezervaciju. Da probamo u 220?" Pa dodam: "McDermotte, kako su ga ocijenili u najnovijem *Zagatu*?"

"Ni pod razno", upadne Farrell prije negoli McDermott uspije odgovoriti. "U kokainu koji sam tamo zadnji put ušmrknuo bilo je toliko laksativa da sam se morao posrati u *M. K.*-u."

"Da, da, život je gadan, a onda umreš."

"Najgori trenutak večeri", promrmlja Farrell.

"Nisi li ti tamo zadnji put bio s Kyrijom?", pita Goodrich. "Nije li *to* bio najgori trenutak?"

"Uletjela mi je na drugu liniju. Što sam mogao?" Farrell slegne ramenima. "Ispričavam se."

"Ulovila ga na drugoj liniji." McDermott me gurne laktom, očigledno ne vjerujući.

"Začepi, McDermotte", kaže Farrell i trgne Craigovu naramenicu. "Iziđi s nekom prosjakinjom."

"Nešto si zaboravio, Farrelle", upadne Preston. "McDermott *jest* prosjak."

"Kako je Courtney?", upita Farrell Craiga uz lascivan osmijeh.

"Samo reci ne." Netko se nasmije.

Price skrene pogled s ekrana, pogleda Craiga i pokuša prikriti nezadovoljstvo pitajući me, mahnuvši prema televizoru: "Izgleda tako... *normalno*. Tako... otkačeno. Tako... *neopasno*."

"Komad, komad", kaže netko. "U prolazu."

"On i *jest* posve bezopasan, glupane. *Bio* je potpuno bezopasan. Baš kao što si i *ti* posve bezopasan. Ali, *jest* učinio sva ona sranja, a ti nam nisi nabavio rezervaciju u 150, pa... što da ti kažem?" McDermott slegne ramenima.

"Jednostavno ne shvaćam kako netko, *bilo tko*, može tako izgledati a biti umiješan u takvo totalno sranje", kaže Price ignorirajući Craiga, odvrćući pogled od Farrella. Izvadi cigaru i tužno je promatra. Meni se i dalje čini da na čelu ima mrlju.

"Jer je Nancy uvijek stajala uz njega?", nagada Farrell, podignuvši pogled s *Quotreka*. "Jer je Nancy sve to radila?"

"Kako možeš biti tako jebeno... ne znam... ravnodušan?" Price, kojem se očigledno dogodilo nešto sablasno, zvuči iskreno zabrinuto. Govorka se da je bio na liječenju.

"Neki se takvi rode", Farrell se nasmiješi i slegne ramenima.

Smijem se tom odgovoru jer Farrell tako očigledno *nije* ravnodušan, a Price me pogleda s predbacivanjem i kaže: "A ti, Batemane – zašto si ti tako veseo?"

I ja slegnem ramenima. "Takav sam tip." Pa dodam, sjetivši se, *citirajući* svoga brata: "Čisti rock'n'roll."

"*Budi sve što možeš biti*", doda netko.

"Uh, čovječe." Price ne odustaje. "Slušajte", pokuša racionalno procijeniti situaciju. "Predstavlja se kao bezopasni starac. Ali, iznutra..." Zastane. Nakratko pobudi moje zanimanje. "Iznutra..." Price ne zna dovršiti rečenicu, ne može dodati one dvije riječi koje nedostaju: *nije bitno*. Istodobno sam razočaran njime i lakne mi.

"Iznutra? Da, iznutra?", pita Craig s dosadom. "Vjerovao ili ne, mi te slušamo. Nastavi."

"Batemane", kaže Price, malo popuštajući. "Reci. Što ti misliš?"

Podignem pogled, nasmiješim se, ništa ne kažem. Odnekud – s televizora – čuje se državna himna. Zašto? Ne znam. Možda prije reklame. U sutrašnjem *Patty Winters Showu*: "Vratari iz *Nell'sa*: gdje su danas?" Uzdahnem, slegnem ramenima, tako nešto.

"To je... prilično dobar odgovor", kaže Price, pa doda: "Ti si totalni luđak."

"To je najvrednija informacija koju sam čuo otkako" – pogledam na svoj novi *Rolax* za koji je platilo osiguravajuće društvo – "je McDermott predložio da svi pijemo suho pivo. Kriste, baš bih popio viski."

McDermott podigne pogled, pretjerano se isceri i zaprede: "*Bud*. Dugi vrat. Prekrasno."

"Vrlo civilizirano", kimne Goodrich.

Supergala engleski kit po imenu Nigel Morrison zastane pokraj našeg stola; u džepiću jakne *Paul Smith* nosi cvijet. Ali, ne može ostati dugo jer se mora sastati s *drugim* britanskim prijateljima, Ianom i Lucy, u *Delmonicu*. Netom pošto iziđe, čujem kako netko kaže: "Nigel. *Pâtéman*."

Netko drugi: "Jeste li znali da su spiljski ljudi jeli više vlakana nego mi?"

"Tko vodi posao s Fisherom?"

"Jebeš to. Što je sa Shepardom? S tim poslom?"

"Je li ono David Monrowe? Taj je totalno izgorio."

"Uh, čovječe."

"Kriste Bože."

"... mršav i zao..."

"Kakve ću koristiti ja imati od toga?"

"Shephardova *predstava* ili posao sa Shepardom?"

"Bogati ljudi s jeftinim glazbenim linijama."

"Ne, djevojke koje *znaju* piti."

"... totalni bezveznjak..."

"Trebaš vatre? Lijepe šibice."

"Kakve ću koristiti ja imati od toga?"

"aha aha aha aha aha..."

Mislim da sam ja onaj koji kaže: "Moram vratiti videokasete."

Netko je već izvadio *Minoltin* mobitel i nazvao taksi, a onda, dok ne slušam, dok gledam nekoga tko veoma nalikuje Marcusu Halberstamu kako plaća račun, netko upita, jednostavno, nepovezano s ičim: "*Zašto?*", i premda sam vrlo ponosan na svoju hladnokrvnost i jake živce i na to što mogu učiniti što treba, nešto čujem, i onda shvatim: "*Zašto?*" i

odgovorim automatski, iz vedra neba, bez razloga, jednostavno otvarajući usta iz kojih izlaze riječi, sažmem za te idiote: "Pa, premda znam da sam *to* trebao učiniti, a ne ne učiniti, dvadeset sedam mi je godina, zaboga, i život se ovako zbiva u baru ili klubu u New Yorku, možda i *bilo gdje*, potkraj stoljeća i tako se ljudi, to jest, *ja*, ponašaju, i to za mene znači biti *Patrick*, valjda, i tako, da, aha..." i nakon toga slijedi uzdah, blago slijeganje ramenima pa još jedan uzdah, a iznad jednih od vrata prekrivenih crvenim baršunastim zastorima kod *Harryja* visi znak a na znaku istom crvenom bojom piše OVO NIJE IZLAZ.

Bilješke

1. UCLA – kratica za sveučilište University of California, Los Angeles (prev.).
1. Squash – vrsta sporta sličnog tenisu (prev.).
1. J&B – vrsta viskija (prev.).
1. Engl. "High Noon" – igra riječi, jer "high" znači i "drogirano", pa bi naslov filma tako glasio "drogirano podne" (prev.).
1. Proizvod za preplanulost (prev.).
1. "Čaj za dvoje" – popularna pjesma (prev.).
1. GQ – časopis za muškarce širokog profila (prev.).
1. Vodič za restorane (prev.).
1. Skraćeni oblik imena predsjednika Johna Fitzgeralda Kennedyja (prev.).
1. Poznata crna pjevačica (prev.).
1. ACLU – kratica za udruhu American Civil Liberties Union, koja zagovara građanska prava (prev.).
1. Poznati serijski ubojica (prev.).
1. Prema seriji o Batmanu, bilo je popularno svemu dodavati predmetak "Bat", kao u "Batmobilu" (prev.).
1. Eurotrash – doslovno "europsko smeće": odnosi se na europski jet set, a izraz se rabi u američkim "elitnim" i novinarskim krugovima (prev.).
1. Engl. zamjenica 2. lica jednine i množine (prev.).
1. Engl. "tko"; igra riječi, jer se "You", "Hugh" i "Who" slično izgovaraju (prev.).
1. NYU – kratica naziva sveučilišta New York University (prev.).
1. Refren popularne pjesme Bobbyja McFerrina, "ne brini se, budi sretan" (prev.) .
1. Izvorno "Donner Party" – skupina iseljenika koja je ostala zarobljena u snijegu i na kraju pribjegli kanibalizmu (prev.).
1. Izv. "Body Double", poznati film Briana De Palme (prev.).

1. The Hamptons – omiljeno ljetovalište imućnih na istočnoj obali S. A. D. (prev.)
1. "Fun" – zabava, "illegal alien" – doseljenik bez papira (prev.).
1. Habitrail – kućica za sitne kućne ljubimce koja sadrži cijevi po kojima životinje mogu trčati i igrati se (prev.).
1. Tradicionalna židovska kuhinja u kojoj se nikad ne miješaju mesni i mliječni proizvodi.
1. Featherhead – dosl. "pernata glava" (prev.).
1. Leatherface – dosl. "kožnato lice" (prev.).
1. Mon – jamajkanski izgovor engleske riječi "man" (prev.)
1. "Ben and Jerry" – omiljena vrsta sladoleda (prev.)
1. FDA – Federal Drug Administration, američka ustanova koja odlučuje o prihvaćanju novih lijekova i drugih kemijskih proizvoda (prev.).
1. Ivan Boesky i Michael Milken – burzovni mešetari koji su završili u zatvoru (prev.).
1. "Silence Equals Death" (engl.) – "šutnja je jednaka smrti" (prev.)